

ספר

גולל אור

אִישׁ הוּא סִיבַב הוֹלֵךְ עַל גִּלְגוּלֵי הַנְּשָׁמוֹת אֲשֶׁר הוֹרֵה
 גִּבֹר הַאֹרֶךְ הַמוֹפְלָא רִבִּינוּ הָאָרִי זֶל הֵה
 וּמִזְכָּהוּ הַרְחֹן זֶל הֵה וּבִט מֵהַרְמֵעַ זֶל הֵה
 אֲשֶׁר קִבַּל מִמֶּה־יֵי סִדּוּק זֶל הֵה אֲשֶׁר קִבַּל
 מִרְבוּ הָאֶרֶץ וְלִחְדוּ סֵפֶר עֲרֻכֵי הַכְּנֻיִים וְעַל יָדָם
 חֲדוּשֵׁי עַל דֶּרֶךְ נִסְתֵר בְּקִפְתָּ פְסִיקִים
 תִּלְוּ וּמֵאֲמֵרֵי חוֹל אֲשֶׁר חֲבָדוּ הַחֶכֶם הַמְדוּמָס כְּמֵר מֵאִר
 בִּיקִיָּאָם הֵי : וְלִחְדָה הַחֲתוּם קִפְתָּ הַיְדוּשִׁים
 עַל הַרְמֵכִס וּמֵאֲמֵרֵי חוֹל מֵהַגְבִּיר הַחֶכֶם
 הַמְדוּמָס כְּמֵה־רַר מִשָּׁה צוּגִצִין הֵי' נִכְר יֵהוּשָׁע
 כּוֹכְבִין כֵּעַ אֲשֶׁר עַל יָדוּ הוֹבֵא ל
 לַעֲלֹתוֹ עַל מִזְבַּח הַדְּפוּס מִשָּׁה זָכָה וְזִכָּה אֵת הַרְבִּים זָכוֹת
 הַרְבִּים תְּלוּי בּוּ .

נִדְפָס בְּרִיבֵינֵי בְּאֹמִיר יַעֲא אֲשֶׁר תַּחַת מַמְסַל
 הַמֶּלֶךְ שֹׁכֵן מַחְמוֹד יֵרֵה

בְּדְפוּס הַשּׁוֹתְפִים הַחֶכֶם הַנְּעֵלָה כְּמֵה־רַר יוֹנָה אֲשֶׁר כְּנֻי
 נִרְוּ וְחֵרֵר דָּד חֵן בְּעַל הַזָּה דָּד :

בְּסֵת בְּרוּכִים אֲרָם לֵה' לִפְיָ

הסכמת של הרב המופלא

הסכמת של הרב

באר מיים חיים

המוזהק כהנא רבא

אשר

הניח אל ה בירו חכמה
 ודעת ויראת ה' היא אורו
 כי יתן את רוחו ונשמתו הליו יאסיף עם
 המלך במלכותו : הן כל אלה יפעל אל
 פעמי' אלה עם גבר מוריד הבש"ט בעונתו
 כיום הזה הולך וחוזר לתקן את אשר ע
 שותו : והחי יתן אל לבו לטהר את עצמו
 כי לא ישוב עוד ורחק את חרץ מילדתו
 זין גרמא אשר נדבה רוחו אותו : הא
 צורבא מרבנן דחיל חטאין ומתחסד עם
 קבוא הן לו עסק בנסתרות החכם המרומם
 נה"ר **מאיר ביקי"אם** נר"ו ללקט
 בעומדים

קנאו תיו חלתליכ מס' הגלגולים משני
 המאורות הגדולים הרב האר"י ז"ל והרמב
 מפאלו ז"ל שקבל ממוהר"י הרוק ז"ל שקבל
 מרבו האר"י ז"ל והוסיף נוסף משלו
 מניח וקורא מקראת שחין להם הכרע
 ומכריע הוא את כלן בכקדמות הרבנים
 ול דבר דבור על חוכנו דבר בעתו : והן
 היום משה זכה וזכה את הרבים זה משה
 האיש הגביר החכם המרומם כה"ר
משה צונצין נר"ו להעלותו על
 מונח הדפוס ועשה

את עולתו . כסאו כשמש וכירח יכון עולם
 נרבו הטובה הון ועושר בניתו . ואשר יסו'
 את גבולו להדפיסו תוך שנה ח' בלתי רשות
 המח' טורף נפשו בהפו ונ"ו יעי' כל חמתו
 : ושומע כי ישכון בטח ויטח צרכה מזה
 ה'חזיר וזרח כהת השמש בגבורתו . כלם
 התחס פה חזמיר יע"ח שנת כי בשמחה
 תל"ח ובשגשג תבלון חיים אל ארצו ואל
 ממתו : ומך ביופיו תחזנה עינינו על
 כסא מלכותו אביר

חיים אבולעפי"א

למען

דעת צדקות ה' אשר עשה
 את האדם ויפת נאפיו
 רוח חיים . לבלתי ירח ממנו נדח והרות
 תשיב אל האלהים כאשר היתה באלמה
 עולה היא למעלה משופה ומניקה על א
 שפיים : חוזר הגלגל שנו"ת דור ודור הולך
 ודור בא משום פגמו של ראשון שהפיל
 עצמו לגייסו כסדר חו נשנה בין הבויים :
 שנה עליו שנו"י הלוזר לברייתו נוטל את
 המלא ומחזיר את הדיקס ככלי שני וכלים
 מכלים שונים תחתיים שניים .
 ועד השלשה פנה לבונב מגלגלו חפן למת
 על הארץ יתר ממקומו שני מקיס ושני
 מעשה ושני השם חף על הכנויים . ע
 אשר ישוב ועשה את כנו בגרם האדם ה
 המעלה ועיד נו איש"ר מיסו' אכיל מדולי'
 ושתי מריליה מסתה שמנים ממוחיים :
 אמור מעתה אחד הרגזה ואלהר השומע
 דברי חכמים כדרבונות יכנע כנבו והיו
 עיניו כלפי שמיא שלא להטריח את קונו
 כפעם בפעם בגולמי כלי ג' ללים ורפואות
 תעלה משו"ב בת פתיים : חף כי הוא חובל
 בעצמו אדא יל וחתי מל' ער אל צע"ר
 כערי מית וכמה ועמו בעתות זמנו בע'ית
 בהאי חרעא חלקי לי מחלחלא מכו' גדו'נות
 ונלמנית וחכיים . כי לא שלם חקו לא
 ינקה בביאה ראשונה הנה מיתת'ו ואמר
 על קברו הנה מקום הנה מלון וכפר א
 חדמתו חף שנתו שנו"ת עילם כי לא ימים
 כים ולא כים כר ניים : כי אם בואת מחלה
 זו מ"ה מר ממית על כל ביאה וביאה
 כותנין עליו ח מרי חיים וח מרי מתים
 פנים נועמים ופני עניים . איבו השתח
 ונית גלגל ידיעתו מחרעת לב האדם ל
 ללאהורי חפתחי תשובה ומעשה כספ'ים
 כס"ף הכו"י : מחזיקת טיבותה לפעלה
 ענה החכם המרומם נה"ר

מאיר ביקי"אם נר"ו

הסכמת רבני אומיר

בר"ו אשר עלה בק"ץ מימרי קדישין
במבולגליס בסוד קדושים רבה
וכירא על כל סניכיו את שגלויים ואת שאינן גלויים וגדול המזכה את הרבים גדולה
מצעצה גברא גביכרין ורחיל חטאין חיטר מגזע בנידי שוערי ישראל הבני החכם המרומ.
כה"ר **משה צונצין** בר"ו אשר נחן לכסף מוצא להוציא זה ספר לאור עולם
עשאו בדפוס הרי זה טעון ברכה ברך ה' חילו ופועל ידיו תרנם
ועשה לו שם כשם הגדולים והגידו באיים : ואשר על ידו סדרן של כתובים החכם המרו'
הנ"ל יען הוגד לי שכונתו לשמים וכל העם עונין אחריו כי יראת ה' היא אוצרו והא
איכא סהדא רבה הרב המופלא שר המס' כים חיים עד העולם אשר סמך את ידיו והדת
נתנה להעלות על מזבח הדפוס דברי' שבכתב סמוכים לעד לעולם עשויים : לכן הנה אנכי
ביאודה ועוד לקרא והלא כה דברי ככל אשר זכר ארוני הארץ עליון למעלה ואזהרתיה
למסיב גביל כבר מילתא אמורה וכל השומע עליו תבא ברכת טוב הטיבה ה' לטובים
והייתם נקיים : ואל עליון יחסוף נדחמו על ארצנו ועל נחלת אבותינו ובה לציון
גואל ומלחה הארץ כל כנאות ה' איש תחת גפנו ואיש תחת תלנתו ישראל שרויים פו
המודבר : **יצחק הכהן** :

הצעת המניה

אמר

המניה דברי אלהים רחמי עולים האר"ש הלזו הנשמה הטורה הולך
 ושוב עד עת בא לעמוד לשרת לפני להיו נקיה וזרה ודין גרמא כי רחום
 והגון הוא לבלתי ירח ממנו כרח תומר וכורה ואף גם זאנו מדקדק עם חסידיו לעשות את
 עולתו עולה תמיד קילע אל השעירה - וזאת פעולת כריק הרמ"ע ז"ל ברוח מנינתו
 וקבלתו מפי מוהר"י סרוק שקבל מרבו **האר"י** ז"ק"ל בילה לנו טפח וטטחיים
 שם שם לו בחצר המטר"ה ומעט אשר היה לפניו מקולו תרעש הארץ
 ונשמה לאמר אם באריות עמודי עולם ותקרה נתגלגל הדבר עליהם לתקן את אשר
 עיתו בדרך ישרה - מה יעשה הממלאים בתייהם בתי הנפש עונות וחטאים וההי יתן אל
 לנו ושב ורפח לנו וקנה לנו בית דירה : ותקע את אהלו אהל בני יצען כל יסע יתדותיו אל
 המנוחה ואל הנחלה לפנינו מן העזרה ואחריו קם הארי צורבא מרבנן גרים באורייתא
 תדירא ואעיקרא קאי ספרי דבי רב מוריטו האריאל ז"ק"ל לא זו מחננו שם לילות ב
 גימ"ע על התורה ועל העבודה לא זו ידו מתוך תוך לבורה שזה להבין דבר לאשורו למרבה
 המארה : ה"ה החכם המרומם כמה"ר **מאיר בקאיים** ה"י וליקט מתוך דברי
 זנינו האר"י ז"ל א"הנה א"הנה חידושי בגבולי נשמות הכריקים
 ועשאו כניפים וכככבים מזהירים דבר דבור על אופניו ערוכה בכל ושמורה ואמרו
 לפעלא טבא איישר כחך וחילך לאורייתא כל שיטנו בזכירה : ועוד זאת היתה שם ב
 תורת אגב חידושים נחמדים ומאמרי רז"ל מנין דבר מתוך דבר ע"פ דברי הרב ז"ל ולא
 עבר זר בתוכם כל שיטנו בשמירה : כל רואיהם יכירו כי הם מתוקים מדבש וטופת
 לפים דנפיש זיהר"ה : לכן אנשי לבב ומשכילים בכל חכמה פשטו ידיכם להחזיק בו
 ולפני תבא ברכת טוב ובשכר זאת אל אלהים ה"י שלח משיחתו בטהרה אכ"י - פי
 המדבר דוד חזן בעל חוזה דוד :

הקדמת המחבר

באשר

דבר מלך שלטון לגלתי
 ידה ממנו נדח כל כפס
 היה מבל החי מהל בשר קדש ישראל רוח
 בני האדם העולה היה למעלה חזרת ל
 נאכסנויות שלה. ועת יעלה מן הארץ
 ובגיתו הין להם ולין שמלה לין די עולה
 חודרתיה רח קח וחוודיה קלילא : וניסף גם
 הוא נפש כי המטא חטאת כתוב על ספר
 הקה ועור ידו נטויה היד כוחנת נושת
 ופנס ע"פ עצמו עדיו בחתומיו נצבע כל
 חדם בחתמו בשמו ובמעשיו ובמקומו שדי
 שמה עלה . סינכ סובב הולך הרוח
 ובשמת שדיווי לאזלח גלח מלחה מנוח לכף
 רבולה ומחו לה חמוחה מלחה עוכלי בעוכלח
 לולי ה' כבחות מחזר חמריו לכרפו ככרף
 כסף כסף חסם וכסף הטלית : **גורל**
אור מפני חשך ויבול חל
 האדם לרחות מעוות לו יוכל
 לתקון מתגלגל ויורד על שלשים ועל ר'
 רבעים עד אשר יטהר בעצם השמי לטוהר
 וכמו השחר עלה . נקי וז' מהני תלת
 נשוי ששע כסוי הציחה ועון עצמו הן הוא
 נמחק והרוח תשוב אל האלהים אשר נהנה
 עולה עמו ולוכה יורדת ותחת כנפיו ת
 תחסה בסתר עליון ובכל שדי חזו' לי מכלח
 כי על כל אלה נפשי אותה אמרתי חלקטה
 נח וחספתי בעומרים מכתבי הלמידי
 האר'י זל'ה להודיע ולהודיע הן כל אלה
 יפעל אל שמחוך כך יתלונן אדם חי בדר
 על הטליו ליבעני איניש דחמי ערזיכולח
 והחי יתן אל לבו הלוחי תהא יניחתו
 כניחתו ועשה חת עולתו חל המקום אשר
 היה שם אהלו בתרלה : כי לא ישוב עוד
 ורחה חת חרץ מולדתו והיה כשבתו יבול
 שלום יבול חל המנוחה ואל הנחלה חמריו
ערכי הכנויים
 ואני בעוניי מנועם
 שיח סוד שרפים עומדים ממעל האנשים
 החלה שלמי' אנשי כנסת הגדולה . אמרתי

אחכמה להבין אמרי בינה דברי הכתוב
 וחידותם בהדי כנשי דרחמנא בפירוט
 איתמר או מכללח ואנבי אשכע באלחי
 אמן שלא הבאתי צם זה כי חס מה שהוא
 מתלמידי האר'י זל'ה כי לין בהם נפתח
 ועקש אשר כל דבריהם מיוסדים על חרמי
 האמת והכרך ובחר ש"ט עולה על גביהם
 אשר קבלו וקיימו עליה מפה קדוש ילמי
 לו רבינו האר'י זל'ה ומשנתו שלימה
 כי לין לפניו עולה . ופי אמנח שבח כ'
 כמרחבי ריקיע וברכות לרחש כדויק כחמו
 יפרת חל חחי ברבת הדיוע קלה דין הוא
 הדר הבביר החכב המרומם על כל צרנה
 ותהלה כמה'ר **משה צונצין** הי'
 מכה זכה וזכה
 את הרבים והוא על נדיבות יקום לחת
 לכסף מוצא זאת התורה לעולה . על מנה
 הדפוס בלב שלם ונפש חפצה מה' תהיה
 משכורתו שלימה ברבות הטובה לרוב על
 פני הארמה על אחת כמה וכמה טונה
 כפונה : ובצפייתי צפיתי אשר נחצ' חמו
 רחשית תכונתו דברים ששנה בילדותו
 דלינח מרגינתו ואשכנחא כיהא חותה
 קנקן חרש מלח יטן ואספתי אותם כ'
 בקונטרי מיוחד כי חמר קרחתי ת
תורת משה יהי שמו לעולם על
 התורה ועל העבודת
 והעושר והכבוד סמוכים נער . תורה
 וגדולה : גלם הגב' מהודח ומשבח אשר ש'
 כה דרכני ה' אותם נשגח זמרה הלהינו לו
 נעים **נאוה תהלה** לפ"ג נצ'
 ומתקן יערי
 עלינו רוח ממרום ומלהה חרץ דעה ח'
 ה' במים לים : מלך ציופיו ירחו עיניה
 דור מלך ישראל חי וקיים . הצעור
סאיר בן לח' ח' ירח אלהים זכר
 מרע כה"ר הליפה
 ביקויחאס ה'י

ידבר נפלאות מגלגולי הנשמות אשר נתגלגלו במלכים ונביאים ותנאים ואמוראים ובהם יתבארו מעשים נוראים אשר עיניך

תחזנה מ'שרים .

אות אלף

וכאילו אמ' אריוך ומלך אלסר דהיינו שמלת מלך נדרש לפכיו ולאחריו כמו שדרשו ר"ל בפסוק אח כספך לא תתן בנשך וגם בנשך לא תתן אכלך . וג"כ כאן אריוך מלך ומלך אלסר ואריוך הוא שמואל שגם הוא נקרא אריוך ומלך אלסר הוא רב שמלך באיסורא ר"ל דהלכתא בשמואל דיני וברב באיסורי כאס הרמ"ע :

אמר המאסף לכאורה ק"ש הכתיב אומר שהיו ד' מלכים מלך עולם ומלך גויים ומלך שבער ואריוך מלך אלסר . וכפי דברי הרב שאומר שר"ל אריוך ומלך אלסר אי"כ הו"ה מלכים . ואפשר שהיו ג' נשמות בגוף א' כמ"ש הרב זל"ה ב"ה מקומות שאפי' שתיים או ג' נשמות נכללים בגוף אחד כמו שאכתוב לקמן בע"ה והכא הו"ה שתיים ונשמת אחד נתגבל ברב וא"כ בשמואל ודוק :

מילקוטי הרב זל"ה

אדם והבל שניהם נתגבלו באברהם ושניהם נתגבלו ביצחק עיקר אברהם לתקן אדם הראשון ועיקר יצחק לתקן הכל . וז"ש ויקרא אברהם את שם בנו הנולד לו יצחק ששתי מנות הנולד לו הם מיותרים שוראי שננו הוא הנולד לו : אלא לרמז על מ"ש שהוא היה בני שנולד לו לשעבר פעם אחר' שאברהם היה אדם ויצחק היה הכל והו"ה ר"ת ב"ו ה' נולד לו הכל ותיקון זה דהכל היה על ידי העקידה ועל כן לא נעקד עוד שהיה בן ל"ו שנה כמנין הכל . וז"ש לו אח"כ אלהים ירחה ע' כנומר לתקן אותו עין של רחיה

אבימלך

מלך ברר נתקן באבימלך בן ירובעל והוא היה בן פילגש של גרעון כמ"ש ופלגשו אשר בשכס ילדה גם היא בן זיטס שמו אבימלך ולא בשלם תיקונו כי נתחייב הריגה על לקיחת ארה כמ"ש הנך מת על האשה אשר לקחת ואעפ"י שאמר בתוס' לבני עשיתי זאת עכ"ל נתחייב מיתה על ידי אשה שהאליכה עליו פלח רכב : וזה הרמז רעזו לו השי"ת הנך מת על האשה ר"ל על ידי אשה ואח"כ נתגבל בהורודוס שבנה בית המקדש כראיתא בפ' קמח דבתרא ואבימלך הרב כנאחיו וגם הורודוס הרב בית חמונאי וגם כל תלמידי רובאים וכאשר הם בבא בן בוטא : והרמז יש בו"טא כמדקרות חרב . כי בהיותם אחיו של אבימלך נתקיימה קללתו ובבא בן בוטא הוא יותם ותיקונו של יותם היה וכמו שאשה הרבתו לאבימלך ותרץ גלגלתו בפלח רכב מהמגדל . כך כאן היתה על ידי תנוקת הנזכר בעבורא דהיה דסליק' לאיברא ומתה והיא נשאת לחמונאי ועתה נפלה לארץ והוי כאלו תרץ גלגלתו הואיל ופירסמה דכל האומר מבית חמונאי קאחתינא עבדא הוא לבלתי יריס ראש : כאס הרמ"ע ז"ל

ארוני בוק

נאמר עליו בשופטים סי' ת' ששבעים מלכים קצוצי בהינת ידיהם ורגליהם היו מלקטים תחת שלחנו נתגבלל ביששכר איש גרקאי שחתכו ידיו כדי לתקנו וזהו שאמרו בפסחים ברוך רחמנא דשקליה יששכר למטרפסיה בהאי עלמא ר"ל שנתקן בזה העיני' : נאס הרמ"ע ז"ל **אריוך** מלך אלסר נתגבל ברב ושמואל

מלכות : ז' טוב מעט בצדקה בלומ' יותר
טוב שילך מעט שפע בצדקה דהיינו מלכות
מתבואות רב משילך שפע רב בלא משפט
אלא יהיה ולא יבנה פרצוף יעקב ורוק : ואם
שגיתי אחי תלין מאבותי :

ובזה נלעד' שיובנו דברי חז"ל במ"ר פ'
וירא פ' כ"ו וז"ל ואני והנער נלכה
עד כה אמר ר' יאושע בן לוי נלך ונראה מה
יהיה בסופו של כה עכ"ל : שלכאורה לא
בילה כוונתו ר' יאושע : אלא כפי דברי
הרב זלה"ה יובן הטיב שאצרהם בלא לתקן
פגם אד"הר שפגם במלכות שנתמעטה מ
מבניה ונשארה בסוד נקודה כמ"ש בדרוש
הקנ"י יעו"ש : וינחק בלא לתקן הכל והכל
פגם במלכות ג"כ כנו' שהיץ בשכינה וכו'
ונודע שהמלכות נקראת כה : וז"ש נלך
ונראה מה יהיה בסופו כל כה ר"ל נראה אם
יש לאל ידיו לתקן את כה דהיינו מלכות אם
לאו ורוק וא"ש את"ם :

אבות דשמואל קשה למה יקרא
אביו דשמואל

כי לא מצינו שום אדם שיקרא על שם בנו :
אבל דע כי אביו דשמואל הוא גלגול שמואל
הרמתי ושמואל בנו הוא גלגול שאול המלך :
וכמו שאירע לשמואל אחרי מותו שהלך שאול
המלך לשאול לו על ידו בעלת איב כן אירע
לאביו דשמואל כדאיתא במס' ברכות :

אביו דשמואל הוא קמפקרי זוזי דיתמי גביה
כי נח נפשיה לא הוה שמואל גביה והוה קרין
ליה בר אכלי זוזי דיתמי חזל להכיר מות אמר
אבא בעינן אמרו ליה אבא טובא איבא הכא
אמר בעינן אבא אביו דשמואל אמרו ליה
סליק למתיבתא דרקייעא אדהכי מוייה דהוה
בכי ואחך ח"ל מ"ט בכית ח"ל דלעגלא קא
אתית לן : ומ"ט אחיבת ח"ל דחשיבת
בהאי עלמא טובא ח"ל אי חשיבא וכו' הלא
קראה כי כמו ששמואל הרמתי אחרי מותו
בא ודבר עם שאול המלך כן בא אביו דשמואל
שהוא גלגול שמואל הרמתי בא ודבר עם
שמואל

שהטא הכל שהיץ בשכינה עכ"ל כליקו'
התורה כפי' העקידה : וצמ"קא מפרש
ציתר שאת החטא שחטא הכל שהיץ בשכינה
מהו פירושו של דברים וז"ל דע שהנה י' דאבא
ואימא מתלבשים ברישא דז"א ונכנסין בתוכו
והנה יסוד אימא קצר ונשלם בשליש ח' דת"ת
דז"א ומשם ואילך נשאר יסוד אבא בלי מסך
כתוך גופא דז"א ופולט שם יסוד אבא האריה
גדולה ובוקע בקיעה אמת ותכף חוזר ו
ומתכסה בתוך יסוד ז"א ולאזבוקע ובולט שם
האריה בתוך יסוד ז"א ומשם יוצא לחוץ חוזר
גדול וממנו נעשה פרצוף יעקב : וז"ס אך
יבא יבא יעקב פי' שעל ידי שתי יציאות וכ'
בקייעו' מאור יסוד אבא נעשה פרצוף יעקב
וכבר נדפסו דברים אלו יותר בארוכה
בתיקוני הזהר בסוף הספר בכללי' שהעתיק'
הנשר הגדול הרב ח"א ז"ל יע"ש נדף קנ"ח
ע"א וע"ב. והנה החטא שחטא הכל הוא שר"כ
שהאור היוצא מיסוד אבא בתוך גופא דז"א
ויוצא אח"כ מיסוד ז"א ונעשה פרצוף יעקב
היה רוצה הכל שלא יבא ולא יבנה פרצוף
יעקב וילך כל האור למלכות : וז"ס היץ
בשכינה וזהו הפגם של הרחיה של העל מפני
שחס היה הולך כל האור למלכות אפשר ש
שהיתה מתנטלת מלכות ח"ו כמו שאירע
למלכין קדמאין דמיתו מחמת ריבוי האור
עכ"ל יע"ש בספר הליקוטים בארוכה :

אמר המחסף חפס' דשלמה המלך יע"ה
כיון זה באומרו במשלי

סי' ט"ו טוב מעט ביראה ה' מאיזכר רב
ומהומה בו ע"ב : ונדע שהמלכות נקראת
יראת ה' וז"ש טוב מעט ביראת ה' בלו' יותר
טוב שילך מעט שפע ביראת ה' דהיינו מ
מלכות מאיזכר רב משילך שפע רב ומהומה בו
שגזנת ריבוי השפע יתכן שיהיה מהומה
וביטול במלכות ח"ו ורוק : ואפשר שזהו
ג"כ כוונתו באומרו עוד שם טוב מעט ב
בצדקה מתבואות רב בלא משפט ע"כ :
ונדע שמשפט נקרא יעקב וצדקה נקראת

שמואל בנו שהוא בלבול שאול המלך: וכשם
 שאמרה האשה בעלת אוב לשאול המלך את
 מי תעלה לך כג' כ' אמרו ליה הכא לשמואל
 טובא אבא איכא הכא: וכשם שאמר שמואל
 לשאול מחר אתה ובניך עמי כך אמר אבנה
 דשמואל לשמואל בנו דלעגלא אחית גבן וכשם
 שאמר שמואל לשאול עמי במחיצתי כך אמר
 אבנה דשמואל לשמואל בנו דחשיבת בההוא
 עלמא טובא: נחם הרמ"ע זל"ה

אלרד ומירד

כתגלגלו בהנהו תרי
 אלמי דאיתא במס'
 הגיגה הנהו תרי אלמי דהוו בשננותיה דרבי
 בני ברתייה דרבי יאשע בן גודנרא הוו ובעא
 רבי רחמי וכו' ואשתכחו דהוו גמירי ספרא
 וספרי וכו'. וטעם היותם אלמים על כי
 פראו ננוחתן שלא ברשות דלא כתיב לומר
 כי אין לומר לאחרים הנבואה כשחין לומר
 לאמר והקצ"ה הראה להם נבואתם ברמו
 צמל' מתנב' אים ר"ת מ' שה' ת' נוח' כ' פשו' ב' ג'
 א' להים י' אושע מ' כניכס והיו כריכים ל'
 להעלים ננוחתן עד שימתן להם רשות לגלות
 וזהו כי יאשע קינא לרצו באומרו אדני משה
 כללם כי פראו ננוחתן ולכן לקו בלשונם
 בחזרתם בעולם: אילולי תפלתו של רבי
 ומתפראו ונחה עליהם רוח ה' בהיותם מנומרי
 מלהמה של תורה ומרעא לשין עין חיים ו
 וכדאמרן דהוו גמירי קפרא' וספרי וכו'
 ונפשם יודעת מאד את ערכם כי רבה הגם
 שהיה לשונם אסור. לבס היה פתוח לרוחה
 כפתחו של אולם להמצי' תמיד בשערים
 המלווינים בבתי כנסיות ובתי מדרשות נחם
 הרמ"ע זל"ה

אליהו

הוא בלבול של אל' הר' ונטל סוד
 הרוח של עולם האצילות ולכן
 הוא זכה להיות מלאך אלל לא זכה לזאת
 החלה של הרוח דאצילות עד מעשה השיעים
 ואז זכה לאותו חלק הרוח. וז"ס שלעולם
 לא נזכר באציהו רק הרוח כמ"ש ורוח ה'

ישאך: ברוחך אלי: נחה רוח אליהו:
 ואמנם לפי שאין הרוח שוכן אלל על הנפש
 לכן לא זכה לרוח ההוא עד שזכה על ידי
 איתו מעשה דומרי אל נפש נדב ואציהו
 שה' נפש אל' הר' ואז ניתן לו ברית שלום
 שהיא הרוח הזה של אצילות ולכן נקרא שלום
 שש הוא סוד הרוח מהת' ויסוד הנקרא
 שלום שלום לרחוק ולקרוב:

אמר

המאסף אפשר שבוה יובן דברי
 חז"ל במ"ר פ' פנחס פנחס בן
 אלעזר בן אהרן הכהן וכו'. אמר הקצ"ה בדין
 הוא שיטול שכרו עכ"ל דמה ס"ד היה שלא
 יטול שכר שהוצרך לומר בדין הוא שיטול
 שכרו ועוד אומרו שכרו הי"ל בדין הוא
 שיטול שכר: אלל כפי דברי הרב זל"ה
 יובן שכיון שהוא בלבול אל' הר' ונטל סוד הרוח
 כנו וקודם זה לא היה יכול לזכות לרוח הנו'
 לפי שאין הרוח שוכן אלל על הנפש ועל ידי
 מעשה זה דומרי זכה לנפש נדב ואציהו שהוא
 סוד נפש דאצילות ואז זכה לרוח דאצילות
 כנו: וז"ס בדין הוא שיטול שכרו כלומר
 עכשיו זכה לנפש כנו'ל בדין שיטול שכרו
 דהיינו הרוח דאצילות. ולזה אמר שכרו
 דהיינו חלקו שכשאל לזה העולם לזכות לזה
 הרוח צא ודוק וא"ש את' ס':

ונחזור

לדברי הרב זל"ה. אמנם נפש
 דאצילות נחלק בקין והבל אמנם
 חלק קין נתגבל כל הגלגולים שידעת בקין
 ומהללאל עד מדב ואציהו תרי פלגי גופא
 נינהו ומס' נעלם בפינחס. וזוה. תבין
 פסוק אשר היו טמאים לנפש אדם כי הוא
 ממש נפש אל' הר' שנתגבל במדב ואציהו:
 גם דע כי הנה אליהו אחר שעשה אותו
 מעשה שתקן מוכח ההרום וירד אש מן ה'
 השמים והרב נביאי הבעל אמר ח"כ וישאל
 את נפשו למות כריך לידע למה אמר זה ועוד
 מ"ש כי לא טוב אנכי מאצותי: והענין
 הוא כמ"ש בזוהר כי פנחס הוא אליהו כפי
 פינחס בזמן שקינא לאליהו נתעברו בו נפש
 נדב ואציהו כנו: והנה פינחס בעון יפתח

חטא שנאצדה ההיא בשמה דבת יפתח על
 שלא בא אלנו להתיר את כדורו וכחטא ההוא
 ברחו ממנו נשמות נדב ואציהו : ולכן
 גד"ה נז' ופינחם לפנים ה' עמו ר"ל לפנים
 קודם שחטא אבל אח"כ פרחו ממנו הנשמות
 ואין ה' עמו כקודם ולכן לא נזכר עוד פנחם
 וכו' שם אליהו וכשעשה אליהו אותו מעשה
 שגנה מזבח ה' ההרוס חזרו נשמו נדב ואציהו
 מפני שקנא לאלהיו על נביאי הצעל וכמו
 שמקודם נתעברו על ירי קנאה גם אחר כך
 חזרו על ירי קנאה והיה תיקונם על האש
 שירד מן השמים מפני שהם הקרינו אש זרה
 ותלך אש מפני ה' ותאכל אותם עתה ה'
 התקינו שאמרו ישראל ה' הוא האלהים
 לתקן הפגם ולכן ענו שני פעמים ה' הוא
 האלהים כל ה' וא' יחדיו עתה מה שהפרידו
 והנה כיון אליהו באומרו ב' פ' ענני ה' ענני
 לרמוז אל תקן שיהם והנה אחר
 שהתקינו הם עצמם לגמרי נסתלקו כי כן
 ררך המתעבר לתשלום מצוה כיון שתיקן
 עצמו מסתלק . ולכן אליהו אחר המעשה
 הזה וישאל את נפשו למות ואמר לא טוב
 אנכי מאבותי שהם נדב ואציהו שהם נסתלקו
 אני מה לי בעולם : ועיין בערכי הכינויים
 אות אל"ף :

אמר

המאסף כפי זה שאחר מעשה זה
 נסתלקו נשמות נדב ואציהו מפני
 שכבר נתקנו לגמרי וא"כ איך אח"כ חזרו
 להתעבר נשמות נדב ואציהו באלישע כמ"ש
 הרב זלה"ה על פסוק ויהי נ"ח פי שנים ב'
 ברוחך אלי שאל ממנו שיתעברו בו נשמות
 נדב ואציהו וזה רמז במלת נ"ח שהוא ר"ת
 נדב אציהו וכן היה שנאמר נחה רוח אליהו
 על אלישע : ולכאורה הדבר קשה שכיון
 שנתקנו ונסתלקו מאליהו למה חזרו להתעבר
 באלישע : ואם נאמר שאמז שהוא שאל
 לנפש נדב ואציהו ורוחו של אציהו אבל לא
 זכה אלישע כי אס לרוחו של אליהו לבר כמ"ש
 נחה רוח אליהו על אלישע זה דבר דגח חפ'
 מפני שכבר כתב הרב זלה"ה כנז"ל שהרוח

אינו שוכן כי אס על נפש ומשום הכי לא
 זכה אליהו לרוח שלו עד שזכה לנפש נדב ו'
 ואציהו כנז"ל באורך ואס לא זכה לנפש נדב
 ואציהו איך זכה לרוח דאליהו :

האמנם

אנה ה' לידי ספר הליקוטים של
 הרב זלה"ה ומלאתי און לי
 בליקוטי מלכים דבר דבור על חופניו באר
 היטב ענין זה וז"ל ויהי נ"ח פי שנים
 ברוחך אלי כבר ביארנו שפי שנים
 הוא גלגול נדב ואציהו ורע שאעפ"י שאנו
 אומרים שנגלגלו כל אותם הפעמים עם כל
 זאת ראוי שתרע שאינה הבחינה ראשונה
 שלהם רק דע שנדב ואציהו הם משרש ה' של
 נשמה וכמה פרטי נשמות תלויים בה .

ואמנם בכל גלגול היו נתקנים ניצו"ות ו'
 וחלקים רבים מהם ואותם הנילוכות שלא
 נחקטו הם שרצה אלישע ליטול כי אתם שכב'
 נתקטו אינם הולכים מדחי אל דחי אלא עולמי'
 גמדרגתם הראויה להם : ודע שגם אלישע
 היה מעורב ואעפ"י שעיקר שרש נשמתו היה
 משרש נשמת יוסף עכ"ז היה מעורב עם נ'
 נשמתו משרש נדב ואציהו שהם מבחי' קין
 ולכן נקרא אלישע כי ב' כתיב ואל קין והל'
 מנחתו לא שעה וכאן באלישע נתקן ונעשה
 אותיות אל"י שג"ה : והנה בענין אותה
 הקורבה שהיה לו משרש קין נכין רצה ש'
 שיתחברו בו נדב ואציהו וזכה להם מחמת
 הנשמה הטהורה וקדושה שבו מתחילה משרש
 קין . ומזה תבין בכל הגלגולים שאינם ממש
 הראשונים רק בחינת נילוכות עכ"ל ועיין
 שם הטיב :

אמר

המאס וכזה יובן דברי רז"ל בילקו'
 מלכים דף ס' ע"א ז' ענני ה' ענני
 ענני נזכותי ענני בזכות תלמידי עכ"ל דיש
 לשית לב דמה לו לזכור זכות תלמידו יותר
 טוב לזכור זכות אבות העולם או זכות ה'
 השנטיס שלקח י"ב אבנים כמספר י"ב שנתיו'
 אלא כפי דברי הרב זלה"ה יובן היטב שכיון
 שכל ענין זה הוא תקון לנדב ואציהו כנזכר
 ואח"כ שאר הנילוכות נדב ואציהו לקח אלישע

לתקנם כנוכר ח"כ משום הכי אמר ענני
 בזכותי שאני מתקן נפש גד' ואו וענני בזכות
 תלמידי שהוא יתקן שאר ניכונות דכד' ואו
 נמצא ביש שייכות לאל' שע בענין זה ודוק
 וא"ש את"ס .

והיאיל

ואתח' לידן ענין זה נצין
 דבר ח' שאמ' ויאמר אליהו
 לכל העם גשו אל' ויגשו וכו' וירפא את
 מונח ה' ההרוס . ויקח אליהו י"ב אבנים
 וכו' ויבנה את מונח האבנים בשם ה' וכו' :
והנה רחוי לשית לב דאמאי נקט האי
 ליטנא וירפא את מונח ה'
 הי' לל ויבן את מונח כמ"ס אחריו ויבנה את
 האבנים מונח וכו' ועוד שמ"ס אה"כ ויבנה
 וכו' הוא מיותר שכבר אמר מעיקר' וירפא
 את מונח ה' ועוד חין קאמר את מונח ה'
 דמשמע שמונח ה' שהיה הרוס תקן אותו
 והא ליתא שזה המזורע היה צברתל ולהורא'
 שעה היתה שהקריב קדשים בחוץ כמ"ס ז'ל
 מט"ס ע"ת לעשות לה' הפרו תורתך : והנה
 חז"ל כבר הרגישו מזה שאמר וירפא ואמרו
 שירפא אותם מדרך רעה לדרך טובה .

אבל

בלע"ד דמילין לצד עילאה ימלל
 שמ"ס וירפא קאי למונח ענין
 מלכות שמים והענין שנודע מ"ס הרב ז"ת
 וזוה"פ יתרו דף פ"ה ע"א ע"ש שער שלמה
 היתה הסיהרא באשלמיתא והיתה רחל מ
 מתוקנת ושלמה בעש- ספירותיה : אבל
 משעה שנפטר שהע"ה התחיל חסרון הלכנה
 מלכות שמים בעונותיה עד דרקהו ומש"ה
 ואת עיני דרקהו עור עכ"ל ח"כ אליהו חף
 על פי שעשה המעשה הגדול והגורא הזה
 שקידש את ה' עכ"ז לא היה יכולת לתקן את
 פרכוף רחל בשלמות משני שכבר החחיל
 חסרון הלכנה משום הכי קאמר וירפא את
 מונח ה' דהיינו מלכות שריפה אותה קצת
 וחקמה אבל לא לבמרי ולא אמר ויבן את ה'
 המונח דהיה משמע בנין גמור ונתן טעם
 לפגם ההרוס כגומר כבר התחיל להשייטה

והחסרון ואח"כ אמר ויבנה את האבנים
 מונח בשם ה' שזה מונח ממש שעשה למטה
 ודוק וא"ש את"ס

גם

צריך לשית לב חין אהאב הניה
 לחליהו לעשות ענין זה ולהדג
 את נביאי הבעל כיון שהיה הדוק ל"כ בע"ז
 ובפרט שהיה גלגול ומרי כנו' בדב' ~~המב~~
 זל"ה וכו' ש לקמן בע"ה חלל אכשר שהענין
 הוא שכתב הרב זל"ה בליקוטי שחאב היה
 גם כן משרש מדב וכיון שתיקון מדב ואניהו
 הוא בענין זה כנו' וא"כ שרשו של מדב החוי'
 צו להניחו לחליהו לעשות ענין זה ודוק וא"ש
 את"ס :

גם

יש לשית לב ולהצין דכפי דברו
 הדב זל"ה במק"א שכתב שנמלת
 חנא ה' הושיעה נא יכוין חנ"א ר"ת ח' ליהו
 כ"ד ח' ביהו שהס סוד המן של המלכו' עכ"ל
 דבשלמה נבד ואניהו שהס נפש דאזילו' ניהא
 אבל חליהו שהוא סוד רוח דאזילות כנו' .
 ונמצא שהוא מסט' דדבר זכמו שמופא' זוהר
 ויגש דף רי"ג ע"א ובנין דחליהו מסט' דדב
 יתיר מכל בני עלמא חתקייס בקיומא יתיר
 ולא מית כשאר בני עלמא וא"כ חין עולה
 בסוד מ"ן : גם צריך להצין למה לא הזכיר
 גם כן לבנימן שהוא גם הוא בסוד מ"ן כגודע
 בנימן צדיק לתתא וכו' :

ונלעד

חס אפשר והנה נודע
 מ"ס הרב זל"ה בדרוש
 מ"ן וז"ל והנה יש שלשה בחזנות בענין עליית
 מ"ן ח' היא ענין הכלי שסם מתקנני המ"ן
 בחי' הב' היא המ"ן עצמם נרה' הנ' היא
 ענין הפוא רוחא דכניק בעלה בגוה כי חין
 כח צמ"ן להתדרר ולעלות שס מעצמם חלל
 על ידי חה רוחא דעיל ז"א בגוה כזוגא
 קדמא' כגודע והוא הני' דההין של צ"ן
 ועל ידי שס זה הוא המעלה ח"ה המ"ן לבני
 בעלה עכ"ל : ח"כ זה השס כ"ן שהוא ההוא
 רוחא דכניק בעלה בגוה שהוא המעלה את
 המ"ן הוא סוד חליהו שכן חלי' הו' עולה ב"ן
 כמ"ס במאורו' כתי' אות' ח' ז"ל חליהו ביממ'

צ"ן הוא המעלה המין שהם בסוד צ"ן וע"ש
אבל נדב ואזיהו הם המין עכמס של הטיק'
ובנימן הוא הכלי שבו מתקבצים המין כנזכר
בשער נפילת הפנים יעו"ש. ומשום הכי לא
הזכיר את בנימן שהוא אינו מן המעלים מין
אלה בני עולים ומתקבצים המין ורוק וא"ש
את"ס :

והנה

על פי הקדמות אלו של מין
נלע"ד לנאר כוונת דור הע"ה
הם אפשר תהלים סי' קמ"ו : שצחי ירושלים
את ה' הללי אלהיך כיון כי חזק בריחי שערי'
ברך בניך בקרבך ע"כ : ונקדים עוד מ"ש
בזהר ויחי דף רמ"ה ע"א וב' וז"ל ת"ח בכל
אתר דכורא רדיף בתר בוקבא ואתער לבנה
רחימותא ואשכחא דהיא אתערת רחימותא
ורדפה אבתרה וואורחיה דעלמא דלית שבחא
דנוקבא למרדף בתר דכורא לא מלה סתימא
היא וכו' ונע"ב מפרש תשובה לזה וז"ל ת"ח
אתערותא דכנסת ישראל לבניה נשמחיון
דכריקייא מתתא מתערי לה : בגין דאינון
אתיין מסט' ומלכא ואשתכח דכורא אתער
חניבו ורחימותא לנוקבא וכדין נוקבא אתקשר
ברחימותא לבני דכורא עכ"ל

והרב

בעל המדת ימים זלפ"ה
חירץ תשובה אהרת ועשה
פשר דבר ואמר כשהיא בסוד בתולה ארוסה
ואיש לא ירעה כריך להיות ההתעוררו' מצד
הזכר פיוסא דידיה הוא וכשהיא בסוד בעול'
והיתה לה' המלוכה כריך להיות התעוררות
מצד הנוקבא פיוסא דידיה הוא עכ"ל יעו"ש
בסדר שנת דף כ"ה ע"ד . גם אמרו הז"ל אין
האשה כורתת ברית אלא למי שעשה איתה
בלי עכ"ל . עוד אמרו בזהר אחרי מות דף
מ"ד ע"ב וז"ל אמר רבי אחא ודאי לא
אתחברת כנסת ישראל בק"ב לא מגו שירתא
מגו שבחא דילה לבניה עד דאתא צפרא
ואושיט לה מלכא חוטא דהסד עכ"ל : ז"ש
שבחי ירושלים דהיינו מלכות את"ה דהיינו
ז"ח אומר רוד לשכינת עוזנו שתאמר שירות
ותשבתות להק"ב ומגו שירתא ושבחא דילה

ייתי בעלה לאתחברא עמה : וזמח האמר
לית שבחא דנוקבא למרדף בתר דכורא . לזה
אמר כי חזק בריחי שצריך כלומר כבר געל
ביאה ראשונה ועשה אותך כלי וחזק בריחי
שצריך דיקא וכיון שאת בסוד נשואה פיוסא
דירך הוא . ועוד התרוץ אחר ברך בניך
בקרבך כלומר נשמות הכדיקים שהם בקרבך
הם המעוררים אותך והם מסטרא ומלכא
ואשתכח דדכר אתער חניבו ורחימו לבגך
והוק וא"ש את"ס :

ואפשר

שזהו כיון ג"כ ישעי' הנביא
ע"ה באומרו כהלי ורוני
יושבת כיון כי גדול בקרבך קדוש ישראל :
שאומר ישעיה הנביא לשכינת עוזנו כהלי
ורוני יושבת כיון שתאמר שירות וחשנות
בגין דייתי בעלה לאתחברא עמה וז"ל לית
שבחא לנוקבא למרדף בתר דכר לזה אמר כי
גדול בקרבך קדוש ישראל כנו' כבר נא גדול
דהיינו ז"ל בקרבך ובעל בעילה א' וכיון שאת
בסוד נשואה פיוסא דירך הוא . אי נמי כי
גדול בקרבך רוצה לומר נשמות הכדיקי' שהם
בקרבך והם מסט' ומלכא הם המעוררים
אותך ואשתכח דדכר אתער חניבו ורחימות'
לבגך ורוק וא"ש את"ס :

ובזח

פי' הרב זל"ה בעל חמדת
ימים יהי שלום בחילך שלום
בארמנותיך למען אחי ורעי וכו' וז"ש יהי
שלום בחילך שלום בארמנותיך ששכינת עוזנו
משוררת ואומרת בדברים הללו ומגי שירותא
ושבחא ייתי בעלה לאתחבר' עמה וז"ל לית
שבחא לנוקבא וכו' לזה אמר למען אחי ורעי
כלומר נשמות הכדיקים הם המעוררים ו
ואשתכח דאיהו אתער חניבו ורחימות' לבגיי
זה שמעתי ממורי ומיודעי החכם השלם
הלל אשכנזי כ"ע :

ובזה

נלע"ד אם אפשר לפרש מאמ'
חז"ל במס' ברכות רבי לוי דמי
כתיב לה' הארץ ומלוחה וכתיב השמי' שמים
לה' והארץ נתן לבני אדם ל"ק כאן קודם
ברכה

ברכה כאן לאחר ברכה עכ"ל : שרבי לוי
 נרגש מזה שמקום א' נראה שהתעוררות
 מצד הזכר וממקום אחר נראה שהתעוררות
 מצד הנקבה ועשה רומיית דקאי על זה
 כתיב לה' שהוא ז'א הארץ והיינו המלכות
 היא שלו כלומר הוא המעורר ופיוסא דידיה
 הוא וכתיב זה הארץ והיינו מלכות נתן לבני
 אדם שני אדם יעוררו אותה בסוד עליית
 מ'ן שאומרת כנסת ישראל חזי במאי ברא
 אחינא לבגך כמו שכתב בזוהר ונמצא שהיא
 המעוררת היחוד וכו' ומתוך שפיר כאן
 קודם ברכה ר"ל קודם הניסוחין והו' ברכות
 שאז היא בסוד בתולה אז ההתעוררות מצד
 הזכר פיוסא דידיה הוא וכאן לאחר ברכה
 ר"ל לאחר הניסוחין והו' ברכות שכבר בעל
 ביאה ראשונה ואז היא בסוד בעולה פיוסא
 דידיה היא ודיק ות' שאת"ס

ושמעתי

אומרים בפסו' כהלי ורזני
 יושבת ציון כי גדול וכו' עם
 ההיא דאמרינן בזה ויקרא דף ה' ע"א וז"ל
 גדול ה' ומהולל מאד בזמנא דכנסת ישראל
 אשתכחת עמיה הה"ד בעיר אלהיט עם עיר
 אלהיני דמלכא בלא מטרונית' לאו הוא מלכא
 ולאו הוא גדול עכ"ל : ז"ש כהלי ורזני יושבת
 ציון ר"ל ראוי שתאמר שכינת עוזנו שירות
 ותשננות מפני כי גדול בקרבך קדוש ישראל
 כלומר נקרא גדול הקדוש ישראל והיינו ז'א
 מסיבת שהוא בקרבך והא מלכא בלא מ
 מטרוניתא לאו הוא גדול וכו' תראה כמה
 גדלה מעלתך א"כ ראוי שתאמר והוק

וגל עד

בזה להבין דברי הנביא ירמיה
 סי' י' ע"ה מאין כמין ה' גדול
 אתה וגדול שמך בגבורה האיצא למיד' הככל
 גדול אתה וגדול שמך וכו' ולפי הכו' בזה
 יוכן וז"ש מאין כמון ה' גדול אתה כלומר מצד
 עכמך גדול אתה ואין כמון' אבל גדול שמך
 כלומר נקרא שמך גדול בגבורה והיינו מלכו'
 שנקרא גבורה כמודע ורובה לומר עם גבורה
 בסוד בעיר אלהינו עם עיר אלהינו דמלכא
 בלא מטרוניתא לאו הוא גדול וכו' והוק :

נ

ות' שאת"ס

אפש' לומר שזה כונת משה רבינו
 ע"ה ויהי בישראל מלך בהתאסף
 ראשי עם יחד שני ישראל . ונקדים עוד
 מ"ש הרב זל"ה בדרוש הקליפות פ"ג וז"ל :
 והנה כאשר חטא אל' הר נתהפך העול' וגרם
 פגם בד' עולמות הקדושים וגרם תיקון בד'
 עולמות דקליפה וכו' והוא כי אותם הט'
 ספירות דמלכות דקדושה נסתלקו ונתלבשו
 צנוק' דקליפה וכו' ונעשית פרכוף שלם וע"ז
 אמרו חז"ל לא נתמלאה צור חלל מחדצנה של
 ירושלים שנאמר חמלאה החדצה וכו' יעו"ש
 באורך : וזוה נלעד' להבין הכתוב בפ' נח הוא
 היה גבור כיד לפני ה' ותהי ראשית ממלכתו
 צבל . דראוי לשית לב דמה ביון באומרו הוא
 היה גבור כיד לפני ה' דמה גבורה שייך לב' ג'
 לפני השית' : ועוד איך הוא מ'קשר דבעבור
 שהיה גבור כיד וכו' היה ראשית ממלכתו
 צבל ומה איכפת לנו ועוד שהי' כל צבל : ג'א
 אפשר שצא לרמוז לנו זה הסוד לא נתמלאה
 צור וכו' והוא שזה המיעוט דזו"ן דקדושה
 שגז'ל היה הולך ונמשך עד שצא נח ותיקן
 ובנה למלכו וגרם זוג בזו"ן דקדושה כדאיתא
 בז'ח דף ס"א ע"א ובסוף הזהר שלנו באותם
 המאמרים שנשמטו ממקומם דף כ' ע"א וז"ל
 ויאמר אלהים הנה נתתי לכם וכו' אבל כד
 אתא נח דאתקרי כדיק מה כתיב ביה ויבן
 נח מזבח נה' ה'א אוקימנא ההוא מזבח ד'
 דאקריב ביה אל' הר ומ"ט ויבן מזבח בנין
 דחייבי עלמ' עבדי בה פבימו אתא נח הקריב
 ההוא מזבח בצעלה עכ"ל : משמע שאדט ה'
 תיקן מעט הפגם אבל הרשעים ברמו ח רצה
 וכו' גם נודע שמלכות דקליפה נקרה צבל :
 ועיין במאורות נתן אות צי"ת . ומלכות
 דקדושה נקרא לפני ה' כמודע : ז"ש הוא היה
 גבור כיד לפני ה' כלו' היה כורה וגונב חירות
 דמלכות דקדושה הנקרא לפני ה' ועל ידי זה
 ניבנית ונתקן מלכות דקליפה . וז"ש ותהי
 ראשית ממלכתו בכל שגם למנוך מלכות
 דקליפה הנקרא בכל והוק ות' שאת"ס

גולל אור . אות אלף

לאברהם ולזו היה כלי וכאן היה מתקן
בנדבות לבו נאם הרמ"ע ז"ל:

אשת און בן פלת נתגלגלה במיכל
בת שזול . היא הצילה את
בעלה וכן מיכל הצילה את דוד נאם הרמ"ע
זלה"ה :

אונקלוס הגר עיבור של איפו
בן עשו שלא
רצה להרוב את יעקב במצות אביו ולקח לו
הזהב ועזב לו הגוף : ואמר אליפו מה א
אעשה לציורי של אבי אמר לו קח הכסף
והזהב ונתן לי הנפש והעני חשוב כמת : וכן
אונקלוס הגר נתייעץ עם טיטוס הרשע
כשבא להתגייר ואמר ליה כך והצר לה ו
ותהיה לראש שנאמר היו צריה לראש ולא
שמע לו ונתגייר . וטיטוס היה עשו נאם
הרמ"ע זלה"ה :

אמתלאי בת כר נבו אשתו של
תרח אמו של אברהם
אזינו נתגלגלה באשה שנהרבה עם ז' בניה
שהרגם הקיסר בפ' הניזוקן ונתקנה ואמר
לכו לאברהם אביכם ואמרו לו אתה ערכת
מוצח ח' ואני ערכת שבעה מוצחות אתה
ניסיון ואני מעשה וגם היא ענתה על הגב
ומתה כמו שתר' נתקן באיוב עני ידי יסורי'
כן אשתו שהיא זאת האשה נתקנה על ידי
יסורים ויכחת בת קיל ואמרה אם הבנים
שמחה . ונמרוד השליך לאברהם בנה לכבשן
ההש ולא עשה רשע וכאן עשה רשע ל
לתיקונה על ידי קידוש ה' נאם הרמ"ע ז"ל

אחאב היה ההוא גברא דקא
מלכי אחורי בית הכנסת
במס' ברכות ואמר ליה חליהו כרו בר קיימ'
קמיה מ"ך : שאחאב היה מאמין שיש שתי
רשויות ח' . גם עתה חשב שיש ב' רשויות
וזהו פי' כרו בר כשתי רשויות כפירש"י ז"ל
ואמר לו עדיין אתה עומד במרדך . שקל
הפהירא

ואפשר שזהו כוונת שלמה המלך
באומרו : בקום רשעים
יסתר אדם ובאדם ירבו דריקים . בקום
רשעים דהיינו ז' דקליפה שיש להם קימה
שהם שלמים בספירותיהם ח' ויסתר אדם
דהיינו ז' דקדושה מתעלם ומסתתר בסוד
עיבור כמ"ש הרב זלה"ה בס"כ פסח דף י"ח
ע"ד ר"ה בזמן שהיו ישראל במצרים חזר ז' א'
בסוד עיבור וכו' ובגלות הזה ג' יש בחינה
זו וזהו אהיה אשר אהיה עכ"ל : ובאדם ז' ד'
דקליפ' שמתמעטים אז ירבו דריקים דריק
וכרק יבא להם בחי' גדלות ודוק וא"ש את"ס
ואפשר שזהו רומזת המסרה והיה

האיש ההוא כערים אשר הפך
ה' : והיה האיש ההוא תם וישר והוא ברור
והיה האיש ההוא כערים אשר הפך ה' דהיינו
ז' דקליפה איש הבליעל יהיה כערים אשר
הפך ה' שיתמעט ויתמוטט . אזי והיה האיש
דהיינו ז' א' דקדושה תם וישר שלם באורותיו
וספירותיו ודוק וא"ש את"ס

ונחזור אל המכוון ונודע שהשבטים
הם סוד המל' שהם י"ב בקר
שהים עומד עליהם שהם י"ב פרקין דידה
כמ"ש בזהר משפטים דף ק"ד ע"ב ובפ' ויחי
דף רמ"ח ע"א כל חלה שבטי ישראל שנים עשר
ודאי קשרין דתיקוני מטרוניתא ואתהברין
בהדייהו וכו' ובמקו' יוסף שהוא נכנס אפרי'
מפני שיוסף הוא יסיד דדכורא כמ"ש בדף
רמ"ו ע"ב אסתלק יוסף מתמן ואתמני ת
תחיתיה אפרים עכ"ל : ז"ש ויהי ציטורין
מלך כלימר יתכן כניי מלך ציטורין דהיינו
ז' א' בהתאסף ראשי עם יהד שבטי ישראל
שמלכו שלמה בבנינה ובי"ב פרקיה אז נקרא
ז' א' מלך בסוד עם עיר אלהינו והק' וא"ש
את"ס :

ארונה ניכזן מלכי דרק מלך שלם
ברך לאברהם : ארונה
צירך לדוד . זה מלך בירוסלים וזה היה
גביר על מקום המקדש : וארונה היה גם
כן ניכזן עפרון שמכר מערת המכפלה ל

ספסירח וקטניה : לחזב היה מבקש להרוב לאלהיו וכאן לליהו הרבו : נאם הרמ"ע ז"ל :

אלישע הוא אליהו : ואלהיו גימט' ב'ן כמנין ב' שמות הו"ה והנה ידעת כי ב' אחד הוא בוצעיר ואחד הוא בארץ : והנה שאל ממנו אלישע ויהי נח פי שנים ברוחך אלי דהיינו דכני מאורות ברוחו אליו יאירו גם לאלישע ואמר לו אם תרא : אותי לוקח מאתך כי בשעה ש שהלדיק נפטר מן העולם כל התורה והמס' שעסק בה והיחודים שיהי בהים חיותו כלם נעשים יחיד א' ועצום עד אין קץ : והנה אור א' ב' בסוד הפנים העליונים הם ש' ע' נהורין ואלו הש' ע' נהורין מתחלקים בנ' כמנין אר"ך ל"א והשאר שהם ק' לנוקביה וכו' ואמ' ליה אליהו לאלישע אם נפסק תהיה מנופסת או תשיג אותם האורות שהם אור א' ואור ז' א דהיינו ה' וכן היה שזיכך נשמת אלישע היתה כ"ב זכה ש"א הכל והשיג אותם האור' שנתגלו אור ש' ע' נהורין דארץ הנפין המאירים באפני ז' א שאז מתארכין אפני ד' א ג' ונקרא חף ליהו א' א :

ובזה זכה אלישע לקירון פנים כפי' חו"ל שהיה מתחנה ב בהרים שלא היה בשום אשה יכולת להסתכל בקירון פניו ולהיות שזכה לזה לאור פני מלך חיים היה לחל ירו להחיות המת כ"פ . וכשתרדק תמצא שזכה להשפיע בעולם בני חיי ומזוי שהם בנינה ששם מתגלה אור א' א כנודע . בני לשונמית . חיי שהחיה אותו מזוי שמן של אשת עיבדיא כמ' שואת ובנייכי תחיי בנותר וכו' וזהו אלישע אל"י ש' ע' עיין בערכי הכנויים אות א' :

אמ"ה אגב כנין דברי אשת עיבדיה כשנעקה אל אלישע אמרה לו אתה ידעת כי ענדך היה ירא את ה' וכו' שהם דברים בני צורך שגורתי שלישע

היה יודעו ומכירו שעובדיה היה ירא שמים לא היה לה לומר אלף הנושא ב' וכו' . וללעד לפי פשוטן של דברים עם ההיא דאמרינן בצרכות כל הרביל לבא לבית הכנסת ולא ב' יום אחד הקב"ה שאל בו שאמר מי בכס ירא ה' ופירש"י ירא ה' שהיה רביל לבא לב' ע"כ . נמכ' שמי שרביל לבא לב' נקרא ירא ה' ואמרינן פור שם כל מי שיש בית הכנסת בעירו ואינו נכנס שם להתפלל נקרא שכן רע ולא עוד אלא שגור' גלות לו ולבניו עכ"ל . ז' ש אתה ידעת כי ענדך היה ירא ה' דהיינו שהיה רביל לבא לבית הכנסת ח"כ ראי הוא שלא יגלו בניו ואיך ולמה הנושא ב' לקחת את שני ילדי לו לעבדים הוא הפך המדה ויש חילול ה' בדבר ודוק :

אליעזר

עבד אברהם אמרו רז"ל שהוא עוב והוא כנען בן בנו של נח והוא היה ארור ויצא מכלל ארו' ונעשה ברוך ולכן נאמר בו ב' ברוך ה' . והכוונה שהקדושה שנכלה בלועה בחוך ה הקליפות נחש הנאחו ברבלי הנוק' הוא בחינת אליעזר והטומאה עצמה היתה עוב מלך הכסף וכו' ולכן נאמר באליעזר שיצא מכלל ארור דהיינו הקדושה שהיא בלועה חוך הקליפה יצא והלך אל הפנים ומדבק אל החסדים שהן עיפה דזכורא ולכן היה עבד אברהם שדבק באברהם שהם החסדים עיין בערכי הכנויים אות א"ף :

אמר

המאסף אפשר שער"ז היה כוונת אברהם לע"ה כשאמר לו השי"ת שרי אשתך לא תקרא שמה וכו' וגם נת' תי לך ממנה בן וכו' ויצא אל האלים לו ישמעאל יחיה לפניך . דיש לשית לב דמאי דעתיה דאברהם שהשי"ת אומר ליחן לו בן משה והוא אומר לו ישמעאל יחיה וכו' אלא שכוונתו של אברהם היה לומר שהקדושה של ישמעאל שהיא בלועה בקל"ה שהוא ההוריים התפלל אברהם שילך לפנים וגם נודע ש שהקליפות נקראים מעת והקדושה חיים ז' א

לו ישמעאל יהיה לפניך כלומר הקדושה שבו
ילך אל הפנים שהוא בחינת הייס ודוק וז"ל
את'ם :

ונחזור

אל הענין : והנה אליעזר
היה תחלה אחר דנוקבא
בלוב בתוך הקליפות שהוא ארור . ועכשיו
שיצא מכלל ארור לא רצה לילך עוד אחר
הנוק' כי צר יצא והלך לפני הזכר ולכן לא
רצה אליעזר להלך אחר הנשים ותלכן הן
אחריו ולא הוא אחריהן כי הוא היה יונק
מהבמה ולא היה עם הארץ . עיין בערכי
הכמויים אות א' ובאות עי' כתוב עוד על
זה וז"ל עם הארץ הוא מסטרא דנחש והטעם
שנקרא עם הארץ הוא כי הנה הנחש הוא
אוחז ברגלי הנוק' כי רגליה יורדות מות
ואינו נאחז באמצעות שהם לפניה אלא
בעקבותיה : והנה כשבאים מוחים לז"ל אור
דאבא נמשך לפניו ליעקב ואור אימא אל
האחור לרחל והנה בפנים ששם אור אבא
חכמת אדם תאיר פניו ובאחור שהיא הנוקב'
שם איך חכמה ולכן הנחש שיונק מאור אימא
הוא עם הארץ שהוא יונק מארץ העליונה
שהיא בינה כי איך שם חכמה עכ"ל .

אמר

המאסף אפס' שבו יוצן דברי
חז"ל נמסכת פכחים עם
הארץ מותר לנותרו ביום הכפורים שחל
להיות בשבת עכ"ל . הענין שכיון שבין הכ
עולה רחל תכף בתחלת הליכה עד אימא וזהו
הטעם שאנו אומרים ביו"ט בכ"מ'נו בקול
רם מפני שאין פחד מהקליפות כנו' בדברי
הרב ז"ל בשער יו"ט הכ' יע"ש היטב : ואמרנו
שעם הארץ שהוא מסטרא דנחש איך לו מקו'
לינק מארץ העליונה שהיא בינה ככל' ומשום
הכי אמר ר' אליעזר עם הארץ מיתר לנותרו
ביו"ט הכ' שאין פחד ממנו ומותר להתגרות בו
ומי'ש שהל להיות בשבת מפני שבשבת אינה
עולה רחל בנינה עד הבנת מוכף חבל בליג'
אינה עולה רק בנה"י דז"ס ויש ליזה פרד
שהרי איך אנו אומרים בכ"מ'נו בקול רם
רבו'ר . ומשום הכי ה"ל שחל להיות בשבת

לאפוקי שבת לחודיה שאין מותר וכו' חבל
כשהל יו"ט הכ' בשבת העיקר הוא יו"ט הכ' ומותר
לנותרו ואין פחד ודוק וז"ל ש' את'ם :

ובזה

גם כן אפשר שכיוונו חז"ל
עם הארץ אסור לאכול בשר
ע"כ : והענין שכתב הרב בשערי האכילה
שהטעם שעם הארץ אסור לאכול בשר הוא
שאיך כח בידו לברר ניצו'ות הקדושה שיש
בבהמה עכ"ל : אבל כפי דרכינו א"ש שכיון
שכל מגמתו ואחזתו ויניקתו של עם הארץ
הוא ליינק מרגלי המלכות ומלכות נקר' בשר
כגודע משום הכי עם הארץ אסור לאכול
בשר כדי שלא יאחז ויחזיק בניצו'ות הקדוש'
שיש בתוך הבשר ועל ידי כך ג'כ הנחש
שנקרא עם הארץ יאחז ברגלי מלכות הנק'
הבשר ח' ודוק וז"ל ש' את'ם .

ועדיין

נשאר לנו להנין דבר אחד
והוא שכפי הנו'ל שאליעזר
עבד אברהם אחר שיצא מכלל ארור על ידי
שאמר לו לנן בא ברוך ה' לא רצה לילך אחר
הנוק' כשהצוה את רבקה אלא ותלכן הן
אחריו ולא הוא אחריהן ולא היה לו עם
הארץ שהיה יונק מהחכמה יעויין לעי' משמ'
לכאורה שקודם שיצא מכלל ארור עד שלא
אמר לנן בא ברוך ה' שהיה לו עם הארץ .
והרי מצינו לחז"ל שאמרו והצוה רש"י בפסו'
ובן משק ביתי הוא ומשק אליעזר דולה ו
ומסקה מתורת רבו נאחז' הרי בהצוה שהיה
ת"ח :

אבל

אפשר לומר שהיה עם הארץ
ממש ומי'ש שהיה דולה ומסקה
מתורת רבו לאחריה הוא ע"ד מ"ש בצמרא
במסכת ברכות ובביטה שאפילו קרא וסנה
ולא שמע ת"ח הרי זה עם הארץ ופיר' שי' ז'ל
קרא וסנה שסנה הלכות ולא שמע שאינו
מקפיד על טעמי המסנה עכ"ל : אבל נמי
ק' דם שיצא מכלל ארור שזה היה יונק כ
נשמתו מן החכמה היה עם הארץ דהיינו
קרא וסנה שהיה סנה הלכות והיו ההלכות
הוא שהיה דוגה ומסקה מתורת רבו לאחריהם

אבל לא שמש שלא היה מקפיד על טעמי המטה כפרש"י אבל אחר שיצא מכלל ארור והיה יונק מהחכמה ככל היה טורח להבין טעמי המטה ג"כ ואז לא היה עם הארץ ודוק :

עור

כתוב במק"ח : אליעזר עבד אברהם הוא נשמה קדושה שהיתה שקועה בקליפת כנען הארור ואח"כ יצא לכלל ברוך ונתגלגל בכלל פן יפונה והיה מתענה כל ימיו להתקן לבמרי ואח"כ בכלל בן דור ואל"ת הרי אמרו חז"ל כי עוב מלך הבשן הוא אליעזר : התשובה הוא שעוב היה חלק הרע שבו ומ"מ כתיירא ממנו משה רבינו ע"ה כי עדיין היה בו ניצוץ ד"ש בן נתחל בסוד מלך בש"ן ועיין בערכי הכיטוי בסוף אות ה'

אלעזר בן דורדיא

איתא במס' ע"ז בעין יעקב סי' ל"ח אלעזר בן דורדיא לא הכיח עברה שלא עשה פנים א' שמע שיש זונה בכרכי היס ונוטלת כיס דינרים בשכרה נטל כיס דינרין והלך ועבר שנעה נהרות בשעת הרגל ר"ל תשמיש דבר הפיחה אמרה כהם שהפיחה זו אינה חוזרת למקומה כך אלעזר בן דורדיא איך מקבלין בתשובה הלך וישב בין הרים וגבעות וכו' הכיח ראשו בין ברכיו וגעה בזכיה ויצא נשמתו ויצא ב'ק והמרה רבי אלעזר בן דורדיא מזומן לחיי הע"ה :

הנה אחר שלא קיים ולא סבל מצות ומ"ט היחך יזכה לחיי הע"ה ומהיכן בא לו שם רבי ומה גם במה יתכסה לע"ה סאין האדם יכול ליכנס שמה אם לא יהיה לבוש הנעשה ממעשה המצות ומ"ט כמו שהמרו צוהר פ' ויחי רף רכ"ד ע"א וז"ל תניא אינין יומין דבר נש כד לתבדי כההיא יומ' דנפק לעלמא כלהו קיימין בקיומיהו וכו' ובר נש דעביר צההו יומא הובה קמיה משירי ההוא יומא סניק בכבושה ואסתיי שהותיה וקאים ב גלמודוי גבר ותנא בתר דקאים בלמודוי יתיב

עד דבר נש עביר מניה תשובה זכה תב ההוא יומא לאתריה וכו' ת"ח בר קריבו אינון יומין קמיה מ'ק חי איהו זכאה האי בר נש לפיק מעלמא סליק ועאל באינון יומין ואינון ל לבושי יקר דמתלבשת ביה נשמתיה ואינון יומין היו דוכה צהו ולא חב צהו וכו' תנין צרוח דמתניתיין מ"ד וידעו כי ערומים הם ידיעה ידעו ממש דההוא לבושא דיקר ד דלתעביר מאינון יומין גרע מינייהו ולא אשתאר יומא מאינון יומין לאתלבשא ביה הה"ד גלמי ראו עיניך ועל ספרך כלס יכתבו ימים יוצרו ולא אחד בהם דהא לא אשתאר חד מינייהו לאתלבשא צהו עד דאשתדל חדס ועבד תשוב' וקב"ה קביל ליה ועבד ליה מאני לבושיין אחרנין ולא מן יומיו עכ"ל : אלא אלעזר בן דורדיא הוא בגלגול יוחנן כ"ג שמש שמיים שנה בכהונה גדולה ולבסוף נעשה כדוקי וכמו שפעם הראשונה לבסוף הרשיע בן תקן נפעם הב' שהיה כל ימיו רשע גמור ולבסוף שב בתשובה והנה הלוש שעשה יוחנן כ"ג בכל המצות ומע"ט אשר סבל בפ' שנה לקח איתו ר' אלעזר ב"ד ושם רבי היה ראוי הליו מאיתו הפעם הראשונה : וז"ש הכתוב אשרי נשוי פשע מיירי צמי ששב בתשובה בשעת מיתה שאין לו זמן לקיים שום מצוה עוד אלא בהרהור תשובתו לבר נשוי פשע כענין רבי אלעזר ב"ד כנו' כסוי חטאה שלקח לו לבוש החוטא ההוא יוחנן כ"ג וגם הלוש שעשה רבי אלעזר ב"ד מן העבירו' כל ימיו נתנו לזכות כ"ג וגם אל זה כון מ"ש כסוי חטאה ר"כ כי הכסוי של העבירות לקחו ההוא' הראשון אבל יותר טוב הוא מי שנפע' הראשונה בגלגול הראשון היה טוב וכדיק :

אמר

המחסף נלעד שאפשר שיהי כיוונו חז"ל במט' ב"בות אמר רבי יוסי בר הניכח כל המבזה את הבגדים לבסוף אינו נהנה מהם אכתמא והמלך דור זמן

גולל אור

אות אלף

וכנ' עד שלכן נקרא יאשיהו כדי לכפר עליו
עיין ערכי הכנויים :

אביגיל מבלגול חוה מסוד ללה
דהיינו ההוא רוחא דשניק
בה יעקב כמו שבני מין הוא רוח דשניק
ברחל :

אריעזר בן משה נתבלבל בשמנה
בן ענת עיין בערכי
הכנויים אות ג'

רבי ארעזר בר רבי שמעון ב'י
היה תנאי שהיה
משרת את מיכה שהיה בן גרשום בן משה
והיה בן י"ג שנה ובעבור זה ישב במער' ר' א'
י"ג שנה : ורבי שמעון חביו היה בלגול משה
רבינו ע"ה : והיה ג"כ אחיה השלישי ובעבור
שכסבת חתימתו נעשו עבלי ירבעם יסב
גם הוא במערה :

אלעזר בן עזריה היה בלגול
שמי' הרמתי
ואמר רבי אלעזר בן עזריה הרי אני כבן
שבעים שנה והענין כי הוא היה בלגול שמו'
שנבאר עליו לחיות ע' שנה ובסיבת דבר ק'
קצרו שיתיו ח'י שנים וכשנתבלבל אח"כ בר'
חלער בן עזריה וחי אותם ח'י בשלם - וז"ש
המר רבי אלעזר בן עזריה הרי אני כבן ע'
שנה שבלותו זמן נשלמו שנותיו שחזרו ממנו
בגבול ח' לכך היה אז כבן ע' שנה שימי ש
שנותיו היו ע' שנה והבן עיין בס' הגלגולים
בדפוס דף ל"ה ע"ד :

אמר המחסף חפשי שנה יובנו
דברי רשב"ע עם חשתו כשהיו
רוצים למנותו כשיח' שאמרה לו חשתו דלמא
עניש לך ר' ג' אמר לה לישתמיש אניש בכסא
דמוקרא יומא חר ולמחר ליתנר : אמרה
לו לית יך היוורתח וכו' חתרהיש ליה ניסא
ואהדרו ליה תמיני קרי דארי חיוורתח והיינו
דקאמר הרי אני כבן ע' שנה ע"כ :

בא בימים ויכסוהו בנגדים ולא יהם לו עכ"ל
ויש לשית לב דמחי נפקח מינה
דהמבזה הנגדים שלכסוף אינו
נהנה מהם דלכאורה הם דברים בלי צורך ח'
חלל כלע"ד שבחכמה דבר והטיב אשר דבר
שנא לרמין הקדמת הרב זל"ה . והרש"ב
זל"ה הנ"ל שהנה כמצינו למדים מלשון ה'
הרש"ב זל"ה הכ"ל שמי שפגם ימיו והטא
בהם חף שיהזור בתשובה ויתקן ימיו אינם
מועילים להעשות מהם לבוש נהתלבש בהם
לע"ה כלל עושים לו מאלי לבושי אחרנין
ממכותיו ומעשיו הטובים ולא מן יומיו כנו'
בזה לעיל וק"ב קביל ליה וענד ליה מאנין
אחרנין ולא מן יומיו וכן נזכר בתחלת הלשון
איהו זכאה וכו' ואינון יומין רובה בהן ולא
חז בהו דוק ותשכח : וכמלא שהימים נקרא
לבושים ונגדים כנו' : ז"ש כל המבזה את
הנגדים דהיינו שחט' ופשע בימיו שהם הלבו'
והבגד שלו לע"ה כלל לסוף אינו נהנה מהם שאף
שעושה תשובה אינו נהנה מהימים עצמן
שיעשו לו לבוש מהם להתלבש בו לע"ה כלל
עושים לו מהנין אחרנין ולא מן יומיו שנא'
והמלך רוד זקן כל בימים כיוון באומרו כל
בימים לומר שתיקן ימיו בתשובה שלמה .
ויכסוהו בנגדים ר"ל שעשו לו לבוש לע"ה
ודאי ממכותיו ומעשיו הטובים חבל ולא יחס
לו כיון שאינו מן יומיו אלא מחיטין לבושין
אחרנין ודוק :

אהרן הוא בלגול הרן ולפי שהוא
מה על בני חביו בתרלה .
גם נזכר ואשיהו מתו על פניו : עיין בערכי
הכנויים אות ח' : עד שם אהרן נתבלבל
בעלי ונפל מן הכסא ומת במקום שקילה על
עון העגל ואח"כ נתבלבל בעזרא נסיד הוא
עזרא : ואח"כ כהלל הזקן ודע כי אהרן לא
נשא נת וזבו האמתית כי נטבעה במקום
חסידי המלך עכ"ל :

אחו המלך נתקן ביאשיהו ע"ה :

ויש

לשית לב דחיק יעלה על הדעת
 שרוב'ע יגיל וישמח בשביל ה
 השררה ח'ו וליכנס עמנו בסכנת מיתה ח'ו
 שמא יענישנו ר"ג : ועוד מה שאמרה לו
 אשתו לית לך חיזורתא דמה איכפת אס יהיה
 לו דיקנא חיזורתא אס לאו כיון שכבר ק
 קבלוהו לנשיא ודאי שהיא על מנת כן ואיך
 אתרחיש ליה ניסא על מבג- בלי צורך - ועוד
 אמאי נעשו לי תמני סרי דארי חיזורתא לא
 פחות ולא יותר - ועוד משמע דאי לא הוה
 אתרחיש ליה ניסא דחיזורתא לא היה אומר
 הרי אני וכו' ואמאי כיון שהגיע לח'י שנה
 היול' :

ולתבין

הענין הטיב נקדים מ"ש
 חול' במס' תענית פ'ק
 ז"ל ויהי כי זקן שמואל אמר ליה רב נחמן
 לרבי יצחק ומי טיב כולי האי זהא בר חמשין
 ותרתינ שנין הוה א' ר' הכי אמר ר' יוחנן
 קפצה עליו זקנה דכתיב נחמתי כי המלכתי
 את שאיל אמר לפניו רבש'ע שקלתני כמשה
 ואהרן שנאמר אשה ואהרן צכהניו ושמואל
 בקוראי וכו' מה משה ואהרן לא בטלי מעשה
 ידיהן בחייהם אף אחי לא יבטלו מעשה ידי
 בחיי - אמר הקב"ה יכבי נעביר לימות
 שאול לא שניק שמואל לימות שמואל כד זוטר
 קא מרכבי כולי עלמא אבתריה לא לימות נא
 שאול ולא שמואל כבר הגיע מלכות בית דוד
 ואין מלכות נובע בחזירת אפי' כמלא נימא
 מיד קפצה עליו זקנה וכו' עכ"ל ופירש"י ז"ל
 מרנני כולי עלמא אבתריה דאמרי מדמית
 זוטר ש"מ ח'ו עבירה היתה בו עכ"ל - גם
 מדברי הרב זל"ה משמע שעל הרוב
 אדם שהוא בגיל אחר שצריך להיות כמו
 שהיה בגלגול ראשון כמ"ש בענין רב ששת
 שהיה בגלגול נבא בן בוטא והיה סני נהור כמו
 נבא בן בוטא וכן רבי ישמעאל כ"ג שהיה
 בגלגול יוסף הצדיק היה יפה תואר ויפה
 מדאה כמו שהיה יוסף יפה תואר ויפה
 מדאה ע"ש גם הגלגלים .

אם כן

כיון שר' א' כ"ע היה בגלגול
 שמואל הרמתי שבא להשלים
 שנותיו שחסרו ממנו ולא לסיבת פגם ח'ו
 שנמצא בשמיט' בא בגלגול ליתקן חלא שקצצו
 שנותיו לסיבת שאול כנ"ל מאוס הכי אמר
 ר' אלעזר בן עזריה שצריך להיות כשמואל
 שהיה דבר ומנהיג לישראל כיון שבא להשלים
 שנותיו שחסרו ממנו והשנים שחסרו ממנו היו
 כנ"ל אופנים א' הוא חיות השנים שהיה לו
 להחיות וב"כ הרבנות והדברות שלא דבר : ל
 לישראל באותם השנים שקצרו ממנו שאם לא
 היה מת באותו זמן היה דבר ומנהיג לישראל
 עד יום מותו - וז"ש ליסתמיש אניש וכו'
 כלימא על כד ההכרח צריך אני להיות נשיא
 לעפ"י שהנשיאות יגרום מיתתי לעפ"כ אני
 רוצה להיות נשיא מפני שלהשלים זה באתי
 לזה העולם ולא לסיבת פגם ח'ו - אמרה לו
 אשתו לית לך חיזורתא כלומר אס יעניש לך
 ותמות ירכנו כולי עלמא אבתרך - מדמית
 זוטר עביר היתה כך ח'ו שמטעם זה קפצה
 עליו דשמואל זקנה כדי שלא ירכנו אחריו
 ומלאא שאתה מתקן דבר א' להיות נשיא
 ומנהיג לישראל כמוהו ואתה מקלקל דבר אחר
 שירכנו אחריו מה שלא רכנו בגלגולך הרא'
 ומאוס הכי אתרחיש ליה ניסא ואהדרו ליה
 חיזורתא שאס ח'ו ימות שלא ירכנו אחריו
 וכמו שאירע לשמואל שקפצה עליו זקנה כן
 אירע לר' אלעזר שקפצה עליו זקנה : והיות
 תמני סרי דארי חיזורתא לרמות לח'י שנים
 שחסרו משמואל ובא ר' אלעזר להשלים והוק
 העולה מזה שאס הדם הוא

כלל

צדיק ומת וחזר נבא בגלגול
 לא לסיבת פגם ח'ו חלא להשלים חיות שנים
 שקצרו ממנו מאיזה סיבה שיהיה א' לזכות
 את הדור כמ"ש הרב זל"ה צל'ה צל'ה הגלגלים פ'
 י"ב יע"ש חזי יש לו ט' צדיות בגוף הכ' כמו
 הראשון : ואפשר שזה כיוונו חול' במדרש
 שיר הסידים זל' : הנך יפה רעתי וכו' הנך
 יפה במעשיך הנך יפה במעשה אבותיך ע"כ
 והענין הוא שכתב הרב זל"ה עכ' ההיא

האמרינון במס' ברכות שאל משה לפני הק' בה רב' שע מפני מה יש כדויק וטוב לו ויש כדויק ורע לו וכו' אמר ליה כדויק וטוב לו כדויק בן כדויק וכו' וקשה דהא קא חזינן כדויק בן כדויק ורע לו וכן להיפך. אלא סוד הענין יובן בסוד הגלגול שאדם שהוא כדויק וכפטר וחר להתגלגל לקיים חיזה מציה שחסר ממנו והיה כדויק ג' ב' בגלגול הב' זהו נקרא כדויק בן כדויק וטוב לו עו' וז' שאר החלוקות עכ"ל

נמצא

שגלגול הקודם נקרא חב וגלגול השני נקרא בן ובזה יובן מאמר הז' ל כל מי שאין לו בשת פנים בידוע שלא עמדו אבותיו על הר סיני עכ"ל שהדבר קשה דהא קא חזינן אדם שהוא עו פנים ואביו כדויק גמור אלא כפי זה יובן היטב שלא עמדו אבותיו קאי על עצמו בסו' הגלגול שלא היה בהר סיני ודוק וא"ש אדם זהו שאמר הנך יפה במעשיך שהם יפים וטובים הנך יפה ב במעשה אבותיך כלומר בגלגול הקודם היית ג' כ' כדויק ומעשיך יפים וטובים ודוק וא"ש אדם :

א

יאמר עם מ' ש הרב זל"ה בס' הגלגולים פ' מ' ז' וז' ל' ודע כלל א' כי מן כח האב ניתן נבן בחינת אור המקיף שבו ומכח האם ניתן אור הפנימי ועתה נבאר הענין. הנה אם איש ואשתו שניהם נתכוונו לטובה יהיה הולד כדויק גמור באור מקיף ופנימי וכן להיפך. ואם האב נתכוון לטובה והאם לרעה אז יהיה לבן אור מקיף טוב ואור פנימי רע ובהמשך הזמן יכוף ו יצריח אור המקיף אל אור הפנימי ויהיה טוב כמוהו וכן להפך עכ"ל ז' ש הנך יפה במעשיך שהם יפים וטובים הנך יפה במעשה אבותיך שהוא גרם שתהיה טוב ויפה שכיוון לטובה צעת הויוב :

א

יאמר עם מ' ש הרב זל"ה על פ' אבותינו הטאו ואינם עינותיהם סבלנו והענין הוא שהטאי' שנים' האדם נענש עליהם אכל העונות פוקד

עון אבות על בנים ז' ש אבותינו הטאו ואינם שנענשו על החטאי' ומתו ואינם בעול' ואחנהו עינותיהם סבלנו עכ"ל בס' הליקוטים ז' ש הנך יפה במעשיך שהם יפים וטובי' והנך יפה במעשה אבותיך שלא היה להם עונות לפקוד עליך ודוק :

ובערכי

הכנויים אות אל' q כתב שר"ח בן עזריה היה גלגול עזרא הכהן עכ"ל ואחר כך נתגלגל בהרב רבי אברהם ז' עזרא : אמר המחסף שאל נתגלגלו בו שמואל ועזרא :

אנטונינוס

היה גלגול עשו ורבי' הקדוש היה גלגול יעקב אבינו ע' ה' וז' ש שני גויים בצטנך עיין בליקוטי הרב זל"ה :

אמר

המחסף ולעי' בגלגולי הרמ"ע כתבנו שאריסטו נתגלגל ב באנטונינוס יעו' ש ושאל ששניהם נתגלגלו בו כמ"ש הרב בכ"מ ששנים אזו ג' מתגלגלי' בגוף אחר וכודאי דמסוס הכי היה כזה כ"כ רבינו הקדוש שלא הניח ידו מטיבורו ולמטה כיון שהיה גלגול יעקב חצ"ה שלא ראה טיפת קרי ודוק .

איוב

היה גלגול תרח. ואיוב היה בן יבמה כמו שאמרו חז"ל ולפי שתרח הוסיף טיפת אברהם מרותחת וזהו תרח לשון רחיחה יצא מאברהם ישמעאל לבדו ולה"כ יצא יצחק. ודרשו חז"ל שאברהם יושב בפתח גהינם להציל הנימולים ולא היה זה לו עד שנימול: ואחר שנימול נשמתו היה מוציא משם את תרח כרי שיחגלגל אה"כ נתגלגל באיוב : ואיוב לא נהה דעתו מכל רעיו עד שפגע ביצחק והוא חליה בן ברכאל ממשפחת תרח אבי אברהם וכו' ואחר ה העקירה נתנשר אברהם שכבר התחיל אביו להתגלגל :

וזהו

שאמר הנה ילדה מלכה גם היא וכו' את עון בכורו ויצא ממנו

וזורים מבחון וגם ברהב נודע כי זוכה היתה
ולכך נקרא אשת זנונים מב' זנונים : נאם
הרמ"ע :

אליצור

בן שדאור נתעבר ביום
בן שמאי וזהו הכו' במס'
שבת פריך כל כתבי מעשה ונפלה דלקה ב
במזירו של יוסף בן שמאי ונחאו אנשי גסטרא
של כפרי לכנותו מפני שאמרום של מלך
היה ולא הניחם מפני כבוד שבת ונעשה לו נס
ויירדו גשמים וכנתו לערב שגר לכל אחד שני
סלעים ולא פרכום שלהם ו' זנונים וכששמעו
חכמים בדבר אמרו לא היה כריך לכך וכו'
ואליצור בן שדאור היה בעדת קרח שחלק
על ה' כמ' אנשי שם גבר עתה בנוחו ב
ביוסף בן שמאי ורצה לקדש ש"ש בשנת קדש
נאם הרמ"ע

גם

יוסף הכו' היה בגבול נחשון
וידוע כי נחשון קידש שם שמי
ונכנס עד חוטמו בנחשון של יוס וחו' הקריב
עצמו ונכנס בנחשון של יוס וקדש ש"ש נגיפו
סקפץ לתוך היס והשתה רצה לקדש שם שמי
בממונו כי רצה שטרף ממונו לאהבת השי"ת
בכל מאורו כי יש אדם שצממו חביב עליו
מגיפו ולכן לא חש עתה לממונו וכמו שנעשה
נס אז לנחשון ונחאו המים עד חוטמו וניפול
שעשה בהם מצוה לקדש ש"ש על כן נחאו המי'
עתה להציל את ממונו כי המטיר ה' לכבות
האש : וזהו שחז"ל לא היה כריך לכך וכו' :

וגם

היה עכן רחילל שבת בשביל
להוטו אחד ממונו והשת' קידש
שבת בממונו כי לא ידח מזנו נדח והיזכ הזה
יעברך ה' ואין אתה עכור לע"הב' ושייכות
נחשון ועכך על כי אחים היו ח' בן זרח וז'
בן פייץ בני יאודה וזה יוסף בן שמאי והיה
גואלם לא' תיקן נשמתו ולא' תיקן נפשו
ורוחא ומה שהמית ילושע לעכך הוראת שעה
היתה כי לא היה זס צדיק והתרחק : נאם
הרמ"ע :

אזוב ולכן אמר וישא עיניו וכו' ודרשו חז"ל
א' לרפואת את אנדהם כי אחר שיצאה הנשמת'
מבהינס כריכה רפואה מהיסורים שסבל שם
עיין בליקוטי הרב ו'לה :

ותשלום

תיקון תרח היה כשעברו
ישראל בים וזהו ויראו העם
א'ת ה' ויאמינו בה' ר'ת איו"ב נרמזו כאן
לפי כי אז נתקן איו"ב שהוא תרח : כי רצה
השטן לקטרב בער ישראל והשי"ת הסיתו
באיו"ב שהוא בגבול תרח וכשלא אז תרח עיין
בליקוטי הרב זל'ה

אבשלום

היה ניצוץ מנן בת
שבע הרחשון כששכב
דוד עמה בפעם א' ונצטבדה ורדף אבשלום
אחר אביו להרגו : ואבשלום בן מעכה יפת
תוה' עיק' בגבולו נחש בן עמוז ואח"כ נתגלגל
אבשלום בזאתו כויר הכו' בפ'ק דנדרים תניח
אמר ר' שמעון הכריק מימי לא חלתי אשם
כויר אלא פעם אחת בא אדם ח' מן הדרום
וכויר היה ורזיתיו יפה עני' וטוב ראוי וכו'
הוא תיקונו של אבשלום כי שעררו היה סיבה
לטרונו מן העול' כי נתגאה בשעררו והיה כויר
כראיתו במס' כויר והבחור הזה היה כויר
לגלחם לשמים וזהו תיקון לבג'גיל שערר שהיה
אבשלום נאם הרמ"ע :

אשה

זנונים דהושע גומר בת דבלים :
היא אשת ירבעם ועליה נתנבא
עמוס אשתך בעיר תזנה : והיא לא הרהיבה
את בעלה אז כמו שעשתה אונל וכנראה מ
מקראי דכי הלכה לדרוש מאחיה השילמי
מחולת בנה ונשתנית והשי"ת דקאמר הכי אל
הנביא להורות על אשת זנונים דמעיקר' אשת
ירבעם ועתה היא ת-קנה : גם היתה ניצוץ
תמר ורחב ובתמר כתיב וגם הרה לזנונים
וכאן היה למשל כמ' ש חז"ל מה נעשה לזקן זה
וידוע מה שאמרו חז"ל גומר בת דבני' שהכל
גומרים בה ודעים נה כי יפה היא מחד : כן
היה בתמר שהיו רעים מצפנים ער וחונן

אביתר

בן אחימלך נתגבל ביוחס
מלך יהודה הוא נותר
מנוב עיר הכהנים ויוחס נותר מורע דוד
דעתליהו הכרית כל זרע המלכות: וז' ש למלא
לא נשתייר אביתר לא נותר משיכאי זרע דוד
דמה שיכות יש לאביתר לזרע דוד לא שיוחס
הוא אביתר בנו' - נאם הרמ"ע:

אמר

המאסף ולקמן בלות ני' ס
כתוב שיוחס נתגבל ביוחס
ושמא נתגבלו בו שניהם כנו' בדברי הרב
זל"ה בכתה מק מות:

אהוד

בן גרא נתקן בכך חמונאי
שהרג לנקמור ואותו נקמור
היה עבלון מלך מואב וזה שאמר דבר סתר
לי חניך ויאמר עבלון מלך מואב הם שם
אזני גימ' ה"ס . וזה שהרג במקדש
לנקמור התפלל אל ה' שלא יתן אשמה על
שהרגו במקדש . כי גם עבלון נתקדש
כמעט נאומרו הם וזכות זה יצאת ממנו
רות המואביה נאם הרמ"ע:

אבא

חלקיה בר נריה דחוני המעבל
הוא מטח ע"ה היה שהלך
אחרי אשתו וינך פגות אחרי אשתו . ועתה
בא באבא חלקיה ורצה להראות כי מה
שעשה אז לכוונה ולמוטב וזה דהלך אחר
אשתו עשה לכוונה: כשבאו אליו החכמים
בעת המטר בפרק סדר תעניות: וגם
הראה חסידות אשתו כי ענגים בלא וקדמו
נעננו והיא היתה נלפזינה דהמנחך קודם
לכא חללה מלבא חל מוח בעלה ועוד זכות
אחר דאשתו של אבא חלקיה כי הוא ביינו
בשביבותיה איהו מצלי דנימית והיה מכה
דליהדרו ולהדרו נאם הרמ"ע

אבצן

אמר חז"ל זה פועז והיו לו
שלוש בנים ונ' בנות בכלם
לא זמן חת מנות המר כ' דנח עקרה במהר
פרע בו תחבא וכנס מתו בחייו וינקוט
שפטים יעו"ט והם היו רבה ורב תבדח' ד

דתרווייהו דריקי: צרפ הסדא שתינ הלולי
ברבה שי ז תנלי נאם הרמ"ע:

אשה איש

ונתו שגשגו כד' א
חסר משגעים חני
וכו' מעשה אבות יעשו הבנים א' היתה בתו
של מלך גשגטה במעשה דר' עקיבא כשלקח
המעט מההיא מטרוניתא ונתן ערב היס
באס' נודים בפ' הנודר מן המבואל ברש"י
והג' בנת המלך במעשה דהרשב"י וכן תלמיון
נאם הרמ"ע:

רב אחא בר יעקב

בפ"ק דקידו' שרריה נרבי
בריה קמיה דאביי כי אתא הויה דלא מ
מחדן שמעתתיה אמר איזיל אנא דעריפכ'
מינך תוב את ואיזיל אנא לבגיה . שמע אביי
דהוה קא אתי: הוה קא מויק בי רבנן דאביי
דכי הוו עייל תרי ביממא הוו מתוקי: המ'
אביי לא ליתבי חניש הכא אושפינא חפשי
דאתרחיש ליה ניסא: ע"ל ונת בההוא בי
רבנן דרמי בתנינא בן רישותא כנ כריעא
דכרעיה נתר חד רישא: ח"ל למחר קי לאו
דאתרחיש ניסא סכנתן וכו':

והענין

כי יש דברים בנו כי אביי היה
האיש הזקן שקבג תחת
קורתו לפלגט בגבעה ולבצעה ורב אחא היה
בעל הפגש . והענין היה פגש בעצמה:
ולכ' ה' יזיל שבניתו של אביי ה' היה חותו
הזקן התרמי מנתא ככן עתה בי רבנן דאביי
הוה מויק נהנקס ונהפרע מלת אשר עשו
בבגה ה' היה והזיקה תכמדיס הרנה בימי' אלו
וה' היו חשוי העיר דבצעה בגלג' א' אותם
דעשו בבגה ה' היה ואביי הנין כנ זה והוא לא
היה יכול לתקן הוהיל והקנקול הרחשון . ב
בניתו היה כי חשוי בגע' נא היו רוצ' להכני'
ה' חיים דכתיב וחי' חיש מאסף אותם הבית'
ועתה בבית רבי אחא דהוה בעל
פגש בגבעה אמר אביי
חילתו דהכתיבותו בביתו לא לא אתרע
מנתח

מלתא וכונת האיש הלזה או ברחיב נלין וכו' ולכן אמר אביי יבא בעל השיר ויעמוד על שורו והכריו לא ליתיב ליה איניש אושפיתא אפ' דהוא יש לו קורבא בפלגשו וילך וילין סס ואתרחיש ליה כיוסא וכן הוה כל בדיעא וכדיעא נתר חד רישא וגרשו משס :

וידוע

שנפרעים מן הסיגה כמו מן המסובב כי עתה כלם נעשו ונתקנו • רבי אחא על ידי הפחד הגדול שכמעט נטה למו' נפשו : והגמט היותו משנע רישין להורות על כמה אלפים ורצבו' שנכלו מישראל ברבר ההיא וכל התלמידים דאתקו היו בלבול אוחן שהתעללו נה נאס הרמ' ע :

רב אחא

בר מתנה היה בלבול עתניהל ואשתו היתה בלבול עכסא אשתו דעתניהל ולחקן מה' ש' שחמדו לשאלו מכלב כמו' בשופטים היו עניים נאס הרמ' ע

אות הבית

בבא

בן בוטא היה כיוון דר' מ וזהו המ' בפ"ט דנדר' ובע"י סי' כ"ה הוה בר נבל דסליק לארץ ישראל ונסיב אלתתא אמ' לה בשוני ני תרין טליפחין וכו' רתח עליה למחר אמר לה בשילי נריוא וכו' אמר לה אייתי לין תרין בוצינין ר"ל ב' טיחים והיא לא הבינה ואייתיהא תרין שרגין ר"ל ב' נרות אמר לה תנר יתהון על בנא ר' ג' שיסנר אותם בפתח מתוך ש' שכעס עליה והיא חשבה שתסנרם על ראש בנא בן בוטא שהיה יושב על פתח חכרה והנכה וסנרה על ראשו אמר לה מה זה ש' שעשית אמרה ליה כך ציווני בעלי אמר לה חתה עשית רכון בעליך המקום יובא ממך שני בניס בבנא בן בוטא עכ"ל ור' מ עשה דברים כמוהו כדאיתא במ' ר פרשה שופטים מעשה נאיש ח' ליכץ שהלכה אשתו לשמוע דרשתו דר' מ בשתגרה עשה עמה . אחנוקת

וזוה לה שתלך ותרוק בפניו דר' מ יע' ש וזה האיש הליכץ הוא אותו האיש דבנא בן בוטא והיא האשה דהתם בסור הגלגול אלא שהתם בעובדא דר' מ היה לבתחלה והכא . מפתית בעלה . ועכ"ז היה כוונתו דר' מ להטיל שלום וכן גם כן הכא בנא בן בוטא והאיש והאשה הזאת הם קרית ואשתו . הליכמים על משה ואהרן וכן מעשיהם עכשיו כמו אז . ומקדם נאס הרמ' ע :

בבא

בן בוטא כתבלבל בהב' ששת וזהו שאמרו הו'ל' . בשיה רב ששת עוסק בתורה היה אומר חדאי נפשאי לך קראי לך תנאי וכו' שקשה שוראי לא ל לזולתו היה קורא ושונה אלא לנפשו . אך הענין יתבאר כי יש בחינות שמתחילה בפעם ראשונה שנא לעולם לא זכה רק אל נפש והשלים הוב' הלקיה ולא נשאר זולת דבר מועט לתקנה וכשיחזור להתבלבל בגוף אחר חס זכה להשלים שאר המעט שנשאר מן הנפש וגם זכה אל היותו או אל הנשמה . הלא י יתענג זה הגוף השני מפיאת הרוח או הנשמה אך חס עדיין זה השני לא תקן רק שאר חלקי הנפש לבד בלתי הרוח והנשמה הנה זה השני הוא כאילו לא היה כיון שאין בו אלא דבר מועט של הנפש .

ובזה

יובן אומרו חדאי נפשאי ולא אמ' גופי אלא כיון שהיה רב ששת בלבול בנא בן בוטא ורב ששת היה סבי נהור כמי שהיה בנא בן בוטא סבי נהור גם תנין כי בנ'א בנ'א ב' ש' הוא שש'ת : וכבר ידעת כי בנא בן בוטא היה אדם גדול וחסיד כמו שאמרו הו'ל' שכל ימיו היה מקריב חסם תלוי בספק וכמכא' כי בהיותו תחינה בגלגול בנא בן בוטא שזיה חסיד וחכם גדול תיקן והשלים רוב חלקי הנפש וכשנתבלבל בר' ששת לא נשאר בו לתקן רק דבר מועט : ואם כן נמכא' כי כל שאר הנפש היה בנא בן בוטא ולכן בערך גופו היה עכב כי היה נרא' כמי שיגע לריק חו' כי אין זה הגוף עיקר מדור הנפש לעתיד רק כמו אורת בעלמא : וכמכא' כי

יודע אל יאמר כך אלף יעשה הדברים לשם פועלם ויאמר כי מי יאכל ומי יחוש חוץ ממני וזוה יבא לעסיק בתורה הרבה ולהרבות במעט ודוק וא"ש את"ס :

זבוח נלע"ר יובן מאמר חכמים ז"ל בירושלמי דף ע"ז פ"ג וז"ל כד דמך ר' אבהו אחזו ליה תלת עשר נהרי אפרסמון אמר לון חלין דמאן אמרו ליה חלין דידך אמר חלין דאבהו זאני אמרתי לריק יבעתי לתהו והנל כמי חכן משפטי את ה' עכ"ל .

דוש לשים לב מהו שאלתו חלין דמאן דודאי שהיו שלו מדאחות ליה . ועוד מ"ש חלין דאבהו דמשמ' דמדבר לזולתו הי"ל חלין דדידי ואני אמרתי וכו' : ועוד חין יעלה על הדעת שיגע לריק ח' : אלף אפשר שרבי אבהו נסתפק שמה כבר נתבגבל בחדם אחר קידם ממנו ואותו גוף הראשון תיקן רוב חלקי נפשו ולא נשאר לרבי אבהו לתקן כי חס דבר מועט כמו רב ששת אלף שרב ששת השיב וידע שכך היה אצל ר' אבהו נסתפק שמה חירע לו כענין רב ששת ונמצא שכל השכר ותענוג הנפש יהיה לבוף הראשון ובערך גופו היה עכב כי נר"ח כמי שיגע לריק ח' רכי הגוף הזה הינו עיקר מדור הנפש נעתידי רק כמו אורח בעלמא כמו ענין רב ששת כנז"ל :

ז"ש כד דמך ר' אבהו אחזו ליה י"ג נהרי דאפרסמון אמר חלין דמאן כלו' זה השכר למי הוא שמה הוא לזה הגוף של עכשיו והני הוא שתקנתי רוב חלקי נפשי חו' דלמא זה השכר הוא לבוף אחר ש שקדמני והוא תיקן רוב חלקי הנפש חלין הגו' הוה עיקר מדור הנפש נעתידי : אמרו לו חלין דידך כלומר לזה הגוף של עכשיו : אמר חלין דאבהו כלומר לזה הגוף הנק' אבהו יחני אמרתי לריק יבעתי שמה הפקתי שם קדמני גוף אחר ותיקן רוב חלקי נפשי והשכר היה שלו חכן משפטי את ה' ודוק .

וטעם דהחו' ליה תליסר נהרי לא השיר

כי כל השמחה והתענוג הוא אל הנפש לבדו בבוף הקדמון דהיינו בבא בן בוטא ולא לבוף זה דהיינו רב ששת וזוה אמר חדאי נפשאי וכו' והנן עיין בערכי הכנזיים אות ני"ת ובס' הנלבולים פ"י :

אמר המאסף הנה ודאי שמי שהשיב וידע בנידור שקדם אליו בגולל אחר ותיקן רוב חלקי נפשו כמו רב ששת יכול לומר חדאי נפשאי לך תנאי וכו' אבל מי שאינו יודע חס קדם אליו בגולל אחר חין לומר חדאי נפשאי וכו' אלף יהיה בטוח שהשכר יהיה לזה הגוף עם הנפש מפני שמה יבא למטע עכמו מלעסוק בתורה באומרו כיון שזה הגוף אינו עיקר מדור הנפש מה גי' לזכר עצמי ח' אצל רב ששת כיון שהגיע למעלה זו להשיב ברוח קדשו שהוא היה גלגול' בבאן' בוטא לא היה חששה זו ח' אצל אחר שאינו יודע אפשר שיבא למנוע עכמו ח' אלף יעשה הדברים לשם פועלם וזה ברור :

ואפשר שזהו מ"ש קהלת סי' ב' חין טיב בחדם שיאכל ושתה והרחה את נפשו טוב בעמלו גם זה דחיתי חני כי היא מיד האלהים כי מי יאכל ומי יחוש חוץ ממני ע"כ : דיש מקום שאלה שאמרו חז"ל במדרש קהלת אמר ר' תנחומא כל האכילה ושתיה הכתובה בס' קהלת בתור' ונמע"ט הכתוב מוצר עכ"ל : דא"כ מהו כוונת הכתוב חין טוב בחדם שיאכל ושתה דממע שהינו טוב סילמוד ויעשה מע"ט ח' אלא כפי דרכינו אתי שפיר וז"ש חין טוב בחוס שיאכל ושתה דהיינו סילמוד ויעשה מע"ט והיה את נפשו טוב בעמלו שיאמר חדאי נפשאי לך תנאי והיה את נפשו דייק' וכו' ומכני באפשר שזה הגוף יהיה מדור הנפש לעתידי . וחזר שמה ואמר גם זה דחיתי חני כטומר מצינו רחמינו שרב ששת היה אומר הכי ואם חין רחוי לאימרו נמה אמרו לזה אמר כי היה מיד האלהים כלומר השיב וידע ברוח הקדש שכבר קדם הליו' ג' בגולל אחר ומ"ה היה אומרו וכל מי שאינו

חסיד ולא יתיר לרמזי שרש השכר מחיזה
 מקום הוא וסוד הדבר מ'ש הרב זל'הה בדרוש
 תלת רישין ונפי' אדרח' זוטא על פסו' ושער
 רישיה כעמר נקי וז'ל ונב'ח' ענין תלת רישין
 הנה הדרגה העליון הנקרא גולגלתא רישא
 חיורח' הוא סוד הכתר דלריך חנפי' ויש בו
 י'ג תיקונים שהם י'ב אותיות שבג' שמות
 הוי'ה ועם כללתם הם י'ג : ומנהירו
 דהאי חיורח' ירתי כריקייא נענמא דאתי
 ד'מלות עלמין דכסופין ומן השערות יונק
 ז'א עצמו עכ'ל . כמלא שרש שכר הכדיקים
 הוא מי'ג תיקוני חיורח' ומשום הכי לחזיו
 ליה תליסר נהרי וברור הוא ודוק :

וגלעד

סוד זה שמהשערות יונק
 ז'א ולא הכדיקים רמז
 בדברי חז'ל במדרש אחשורוש דף קי"ח סוף
 ע"ב על פ' ויהי צימי החשורוש אמר רבי
 יחושע בן קרח שהשחיר פניהם של ישראל
 וכו' כס'ף הפ' ז'ל רבי לוי בשם רבי שמואל
 בר נחמן אמר כתיב ושער רישיה כעמר נקי
 וכו' שאין לכל בריין חכל' כלום עכ'ל :

ולכאורה

חינו מוכן מאי קחמר
 חלא מינין לכר עינאה
 ימלל לרמז הסוד הזה שמהשערות יונק ז'א
 עצמו לא שום נריה שכר הכדיקים היא
 מהחיורח' : וז'ש שאין לכל בריין חכל'
 כלום ודוק :

ר' בון

הוא בגלגול ירבעם הנאמר בו
 חני ואתה ובן יש' נטייל בגן
 עדן . זה ענין הוא דחיתא במדרש קבלת על
 פסוק מתוקה שנת העובד וז'ל כד דמך רבי
 בון כ'ר חייח עאל רבי זירא וחכטר עלוי
 הדין פסוקא ומתוקה שנת העובד למה היה
 רבי בון דומה למלך שהיה לו כרם ושכר פ'
 פועניט הרבה לעשותו והיה שם פועל אחד
 מתכש - במלחכתו יותר מן הכליות מ'
 מוחי מה עשה המלך נטלו בידו והיה מטייל
 עמו ארוכות וקצרות לעתותי ערב נא' ה'
 הפוענים ניטול סכרן ובח' אותו הפועל

עמהן ונתן לו שכרו שלם התחילו הפועלים
 מצדין אמרו אנחנו יגענו כל היום וזה יגע
 בשתי שעות ונתן לו המלך שכרו שלם אמר
 להם המלך יגע זה בשתי שעות מה שלא י'
 יגעתם אתם כל היום כך למד רבי בון תורה
 בכ"ח שנים מה שלא למד תלמיד ותיק בע'
 שנה עכ'ל נאם הרמ'ע .

אמר

זמאס' כמה עמקו מחשבותיו
 ית' שאעפ'י שהתורה אמרה
 כי חייך ואורך ימך אעפ'י כן מת רבי בון
 בקצרות שנים כיון שהיה גלגול ירבעם שמת
 יעשה כבדאשונה ח'ו ומיתתו על כר ההכרת

אבל

הרב זל'ה כתב בס' הגלגולים
 כי יש כמה כריקים שנכרתין
 בכפרותן כגון ר' בון וכיוצא ואינו לפי שעשו
 עבירה שחייביין עליה כרת ח'ו חלא הענין
 הוא כי כבר השלימו מה שהיה להם להשלים
 מכל התרי'ג מצות ושאר הדברים משרש' כ'
 נאמתן וכידרו הטוב מהרע ובמיתה עמר
 הכידור ולכן נפטרי'ן בכפרותן ומוכרתין
 למות . ולזה כיוונו חז'ל יגע רבי בון בכ"ח
 שנים מה שלא יגע תלמיד ותיק בע' שנה עד
 כאן לאינו .

ובזה

גלעד שכיוונו רז'ל באומרם
 אין דברי תורה מתקיימין
 חלא בני שממית עצמו עליה עכ'ל הכוונה
 שצריך האדם לעסוק בתורה ובמצוות עד
 שישלים כל מה שיש לו להשלים מכל התרי'ג
 מצות ושאר הדברים משרש' נאמתו וכידור
 הטוב מהרע חפילו שימות אח'כ מסיבה זו
 שכבר הוא שלם כמו רבי בון : וז'ש אין
 דברי תורה מתקיימין כלומר חינו נקרא
 קיום התורה חלא בני שממית עצמו חניה
 ר'ל שגורס לו המתה מסיבה שקיים כל ה'
 התורה והמצוות ותיקן שרש' נאמתו כמו רבי
 בון זהו נק' קיום התורה ודוק :

או יאמר

עם מ'ש הרב זל'ה על פ'
 חליך ה' נפגי חלא שצריך
 האדם למאז' עצמו למית' כל'ח ויכוין שוריד
 עד מקום המיתה שהם סוד הקליפות ומז'ה'
 ומעלה

שמא על א' מאה ודאי שהוא ברכת ה' •
עוד אומרו ויגדל האיש כמדב' לזולתו היל' ל
ויגדל יחזק או ועגל סתם ועוד אומרו
וילך הנוך וגדל ער כי גדל מאד דברים מ
מיותרים דדי שיאמר ויגדל האיש עד מאד
וכו' •

אלא

יובן עם הקדמת הרב המ' ז"ל
ועוד נקדים מ' ש הרב זלה"ה
על ענין עליית מ'ן בצערי שבת מהדורא
בתרא ז"ל ועתה נבאר סוד עבודת הארץ
הנה כל ענין המלאכות הנוגעות בחרי
וקצירה וזריעה וכדומה הוא סוד עליית
ושאר המלאכות הנוגעות בזכר הן הורדת
מ'ד וכיוצא בזה וכבר ביארנו שכל המלאכות
הם לעלות הן מלבים ולמתקם • ולאגס
סוד הזריעה והעבודה הם בסוד האדם גשית
לעבוד את הארמה כי על ידי האדם גשית
עבודת הארץ העליונה וגם בשבת המנוחות
אינה יכולה לרדת בעולמו כרי לעשות בירור
ולכן אסור בעבודת הארץ • והנה סוד
הזריעה הם סוד הגשמות הטמונות בתוך
הארץ והם עולים מלמטה מלמעלה ומתגלגל
על פני הקרקע והוא בסוד אור זרוע לכ"ק
שכבר הוא זרוע מתחילה ועתה הוא עולה
מאליו וזרוע כנו' בזה עכ"ל :

עוד

כתב בצערי תפלה דף י"ד ע"א
ז"ל התפלה שאנו מתפללים בכל
יום מתבררים ניכ"ני הקדושה שהם בעמקי
הקליפות ועולים בסוד מ'ן ומתקנים ז"ן
ומזוהבים ומתבררים בירור המלכי ומעלים
חותם בסוד מ'ן חדר התפלה חזורים כ
כבר זכרנו וכו' ולכן חסידים הרחשונים היו
ש הם שעה אחת חדר התפלה כרי שלא י
יסתלקו המוחין ויתעכבו געג' וכו' • עוד
כתב שם בדף הקודם דף י"ג ע"ב ז"ל והנה
אי אפשר שיתבררו הניכונות מאליהם אם
לא על ידי מי שיברר אותם והוא כי על ידי
התפלה והמלכות כלם של בני אדם התחתונים
נעשה בירור זה על ידי הים האצילות כי
הנה התחתונים צרכים אל סיוע עליון
להספיק

ומעלה משם ניכונות הקדושה ואז כל ה
הבירורים יעלה אותם עד האצילות ביסוד
נוק' דז"א ושם ישתק נפשו ורוחו ונשמתו
עם אותם הבירורים תוך יסוד דנוקבא וכו'
וגורם זווג לז"ן יעו"ש באורך בשער כפילת
אפים • גם מדע שז"א נקרא תורה ומל'
נקרא דברי • ז"ש אין דברי תורה דהיינו
ז"ן מתקיימין כלומר אין קיום להם והעמד
להזדווג אלף במי שממית עצמו שמוסר עצמו
למיתה ככ"ל עליה עליה דייקא כדי להעלות
לה מ'ן כדי שיתחבר עם דודה ודוק •

וגלעד

זהו כוונת הכתוב בפ' וירא
אם אמא בהרום חמשים
צדיקים בתוך העיר ונשאתי לכל המקום
בעבורם ע"כ • דהיינו למידק השתי מלות
בתוך העיר הן מיותרים דדי שיאמר אם
אמא בהרום חמשים צדיקים לבד • ותו
למה הפסיק במלת צדיקים בין בהרום לבתוך
העיר מן הראוי היה שיאמר אם אמא ב
בהרום בתוך העיר חמשים צדיקים : אלף
כפי הקדמת הרב המ' זלה"ה יובן היטב
שצריך האדם למסור עצמו למיתה וכו' ומי
שיוכה לעשות פעולה זו צריך שיהיה צדיק
במור כמ' שפ"ש יעו"ש באורך • גם כדע
שכשיש זווג למעלה במחלין העונות של בני
אדם כדליתא בזהר אחרי מות דף ס"ו ע"א
ז"ל ובשעתא דהזדווג מלכא • ומטרוניתא
היה שעתא וכפר בעו ובעד ביתו עכ"ל :
גם נודע שאלכות נקרא עיר ועיין בספר
מאורות נתן זהו שאמר אם אמא בהרום
חמשים צדיקים אהיו ראויים להיות בתוך
העיר דהיינו מלכות שיעלו שם בסוד מ'ן אז
ונשאתי לכל המקום בעבורם דבשעת דהזדווג
מלכא ומטרוניטא וכבר בענו וכו' ודוק ולא
את"ס •

ובזה

נלעד להבין הכתוב ויזרע יחזק
בארץ ההיא וימלא בשנה ההיא
מאה שערים ויברכהו ה' ע"כ דהיינו נמדק
מנת בשנה ההיא מיותר וכבר הרגיש רש"י
ז"ל מזה • גם מלת ויברכהו ה' מיותר דבין

עליו והולך עמו להגן עליו : גם נודע ש
 שמלכות נקרא כדקה ונקרא זאת : ו' ש' ו' ז' ו' ז'
 תהיה לנו כדקה שהיא מלכות תהיה לנו
 ר' ל' תהיה עמנו להגן בעדינו חימתי כי נ
 נשמור לעשות את כל המצוה הזאת דהיינו
 מלכות לעשותה ולבטחה בסוד פרכוף וז' ש'
 לעשות וגם דייקא נמי דקאמר את כל המצו'
 כל דייקא שתהיה שלמה בכל ספירותיה
 שתהיה ראויה לפני ה' ר' ל' להביאה פכ"פ
 עם ז' א' ודוק .

ונחזור

אל הענין ז' ש' ויז' יצחק
 בארץ ההיא ועל ידי
 הזריעה והקצירה העלה מן הנשמו הטמונו'
 בארץ כנ"ל ועל ידי הכנה זו וימצא בשנה
 ההיא דהיינו מלכות שנק' שנה מאה שערים
 שנמצאו בה עשר ספירות שלימות כל אחת
 כלולה מעשר ולעשות פעולה זו היה סיוע
 מז' א' כנ"ל וז' ש' ויברכהו ה' כלומר בדרך אותו
 וסיוע אותו ה' דהיינו ז' א' לעשות פעולה
 זאת של העלאת מן וז' א' כנ"ל ונעשה
 פרכוף וז' ש' ויגדל הוי"ו דהיינו ז' א' כנ"ל
 וזה הגדלות לא היה כמו שהוא אחר התפלה
 שחזרים ומתמעטין וז' א' לא וילך הלך וגדל
 עד כי גדל מאד ודוק :

וגלעד

שנה כוונת הכתוב ופתח
 ה' לך את אוזניו הטוב את
 השמים לתת מטרי ארצך וכו' . דיש לשית לב
 חומרו מטר ארצך ומשמע שהמטר היא מן
 הארץ הי' לל לתת מטר בארצך : אלא הכונה
 יפתח ה' דהיינו ז' א' את אוזניו הטוב דהיינו
 סוד האכילות כדי לסדיע לך כדי לתת מטר
 ארצך כלומר שמלכות יתן ויעלה מן שלם
 על ידך ודוק .

ובזה

יוצן הכתוב בפי עקב ואמרת
 בצדק כחי ועוצם ירי עשה
 לי את החיל הזה וזכרת את ה' אל ה' כי הוא
 הנותן לך כח לעשות חיל וכו' . דיש לשית לב
 הארץ יעלה על הדעת שיחמרו יסדלג שכחם
 ועוצם ידם עשו חיל בלי סיוע השית' שאם
 נאמר שלא יחמינו בשית' ויחמינו בע"ז ו
 ויחמרו

להספיק דברים אלו שיעשו על ידם וגם
 העליונה כריכים ה' למעשה התחתון וכמ"ש
 תנו עז לחללים . והענין הוא כי אין דבר
 בעולם שלא נעשה אלא מחלו המלכים וכו'
 וכל נעשה על ידי התפלות ומלות התחתונים
 בע"ז וזה בכח וסיוע העליונים וכו' ובאמ"כ
 בלשון חומר והנה אין כח בזה רק על ידי
 ז' א' בלבד לפי שהוא זכר ויש כח לצדד וכו'
 יעו"ש באורך . גם נודע שז' א' קידם הזווג
 הם בסוד קטנות שז' א' הוא בסוד ו"ק ומלכות
 בסוד נקודה וקודם הכל צריך האדם לתקנם
 ולעשותם פרכופים שלמים ואח"כ לזווגם
 כמ"ש שם באותו דף ע"א יע"ש .

ואפשר

שזה כיוון ישעיה ס"ו כ"ו
 באומרו אשרי אנוש יעשה
 זאת וכן אדם יחזיק בה וכו' דיש לדקדק כפל
 הענין במלות שונות הי' לל אשרי אנוש יעשה
 זאת ויחזיק בה אלא כפי האמור יובן והנה
 טרע שיש מלה נדרשת לכניו ולאחריו כמ"ש
 צמ' את בספק לא תתן לו בנשך ובנשך לא
 תתן חלנך . וכמ"ש גם בדברי הרב על פסוק
 הנך שוכב עם אבותך וקם העם הזה בסוד
 הענין הוא שמה רבינו ע"ה יקום ויתגבל
 נדרח בתראה עם ערב רב עצמו בכל דור
 ודור כדי להשלים הדור ההוא ז' ש' הנך שוכב
 עם אבותיך וקם ר' ל' שתקום בסוד הגלגול
 וקם העם הזה דהיינו הערב רב עכ"ל בספר
 הליקוטים . ז' ש' אשרי אנוש יעשה זאת דהיינו
 מלכות שבושה ונונה אותה בסוד פרכוף וכן
 אדם דהיינו ז' א' עושה אותו ג' כ' בסוד פרכוף
 שלם ואח"כ וכן אדם דהיינו ז' א' יחזיק בה
 שמתמיד ומזווג עמה ודוק :

ואפשר

שזהו ג"כ כוונת הכתוב
 צפ' ולתתן ונדקה תהיה
 לנו כי נשמור לעשות את כל המצוה הזאת
 לפני ה' ה' להיגנו כאשר צונו : דיש לדקדק מלת
 לעשות אך למותר דדי שיאמר כי נשמור את
 כל המצוה יעיד מלת לפני ה' גם הוא מיותר
 אלא כפי האמור יובן ועוד הנהיה כה"ש
 שהאדם שהולך בדרכי ה' הנה השכינה היכפת

כי הנחש הוא הקורע רחם האילה וקריעה
זאת נעשית על ידי שם זה

ואמנם

כדי שלא יתאחזו החיצוני
בנשמות חלו ויתדבקו בהם
ח'ו צריך תפלות הצדיקים שע"י תפלותיהם
יולדת נקבה עילאה ואינה צריכה לנשיכת
הנחש הטאת רובץ ולכן נק' החכמי' היודעים
סוד התפלה מרדכי חקלא קוצרים שדה
העליון ולקטים פירותיו עכ"ל ושדה נק'
מכ' כבודע

זש

ויבא יחזק לשוח בשדה ר"ל
להתפלל בעבור השדה דהיינו
מלכות לפגת ערב לשון תערובת ור"ל לפני
התערובת של החיצוניים שלא יתאחזו בשדה
העליון מלכות שמים ודוק וא"ש את'ס

ברן

הנה אמרו חז"ל ברן זה שמשון
והוא היה בגבול מדב בן אהרן
כי ברן ומדב אותיותיהם שוות ולפי שגוד לא
רצה לישא אשה לכן נענש שמשון שהוא ברן
להיות טחן בבית האסורים עם נשי פלשתי
עיין בליקוטי מלכים על פ' וישלח ה' את
ירובעל וזאת ברן : ובמק"א כתב שברן שהוא
שמשון היה בגבול מדב ואזיהו והם לא רצו
לישא אשה לכן נענש כנז' - והם היו שתויי
יין והוא היה נזיר עכ"ל

בן עזאי

הוא חזקיהו : וחזקיהו
ב"אות ברוח הקדש שנינו
יהיו שלא כהוגן לא היה רוצה ליקח אשה
ואח"כ נשא וה'ו לו בנים כנידע. וכן בן עזאי
אמר חזקה נעשי בתורה ולא רצה ליקח אשה
שכבר היו לו בנים בגבול שעבר עיין בערכי
הכנזיים

בניהו

הוא מגבול כלב בן יפונה
מסוד חניפוך ענד אברהם
עיין בערכי הכנזיים ערך ב' :

אמר

המאסף לציל באות חלף
כתבנו שכלב נתגלבל בכנזכ בן
דור

ויאמרו שהע"ז מסייע אותם ח'ו זה יתכן
אצל שיחמינו בשית' ויאמרו שכחם ועוצם
ידם עשו חיל בלתי סיוע השית' זה לא יתכן
נעוד שאם יאמרו זה שלא יאמינו. צהשנחתו
ית' למה לא יתחייבו עונש שהרי לא מצינו
שום עונש על זה בפסוק זה : אלא יתכן
דהכא מיירי בענין העלאת מ'ן והוא שלעול'
ישראל יהיו כדיוקים במורים ועל ידי מ
מעשיהם הטובים יעלו ניכז'ת הקדושה
ובירורי המלכים בסוד מ'ן והזהיר להם משה
שלוה צריך סיוע מלמעלה כנז'ל וז'ש ואמרת
בנבנך כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה
כלומר מעשה ידי הטובים הועילו להוציא
ניכז'ת הקדושה מעמקי הקליפות ולעלוהם
בסוד מ'ן ואין לנו צריכין לסיוע העליונים
רק מעשינו הטובים די לפעולה זו בסוד הנו
עז לאלהים אמר להם משה אל תטעו בזה
ח'ו אלא וזכרת את ה'אלהיך כי הוא הנותן
לך כח לעשת חיל ר"ל הוא מסייע אותך
לברר בירורים ובלתי עזרתו אין יצועתה
לביירוים וענין עליית מ'ן היא למען הקים
את ברית' בסוד והקמותי את בריתי ודוק

ובזה

כלע"ד לימר הכתוב שם צפ'
תולחת : ויבא יחזק לשוח
בשדה לפנות ערב דאיכא למידק' מלת בשדה
שהוא מיותר דרי שיאמר ויבא יחזק לשוח
והיה במקום שהיה : ועיד אומרו לפני' ערב
הי"ל לעת ערב כמ"ש באליעזר ענד אברהם

אלא

דמילין לזר עילאה ימלל :
וסוד הענין שכתו"ש בסיום
ההקדמה הנז'ל וז'ג והנה סיד וענין הקצירה
הוא סוד הלידה העליונה הנשמות שהם ב
בעיצור תוך הנוק' והן נקצרות משם וניתנות
בע"הז לגיפיים וכדי להבין דבר זה אגזר לך
ענין מחדרי חקלא הנזכר בזהר וסוד הדבר
כמ"ש בדרוש פסח בענין קריעת ים סוף
כשהמכ' רוצה ללדת חלו הנשמו' שהם בעיצור
בתוכה הנה לפתח הטאת רובץ הוא נחש
העליון הנושך בעריתה על ידי כך היא י
יונדת וז'ס קר'ע שט'ן כי נחש נגימ' שט'ן

דוד יעו"ש - וכלאז ובניהו היו בדור אחד
ושמא ניכין אחד נתגלבג כלאז וניכין ח'
בניהו כמ"ש הרב בכ"מ כעין זה :

ובמק"א כמ"ה הניקוטוי כתב שכלב
נתגלבג ביהודיע חביו של
בניהו ובניהו .

אמר המחסף ודאי שהוא בסוד ניכונות
ח' בחביו וח' בבנו או בסוד כר"ן
נפש בח' ורוח בח' ודוק - עוד כתוב שס' ו'
ואחר כך נתגלבג חלו הכ' חב וכן בניהו
ויהודיע חביו בזכריהו ויהודיע חביו של
זכריהו כי זכריהו ובניהו הם גלבול אחד
ויהודיע ויהודיע הם גלבול ח' שוים חב בחב
כן בן : והנה עתה נבא ענין גלבול דבניהו
בן יהודיע בזכריהו בן יהודיע דע כי יואב
שר נבא ישראל שהרגו בניהו בן יהודיע על
פי שמה נתגלבג ח"כ ביואב (עיין לעיל
אות ח') המלך ומה שהמליכו יהודיע הכהן
ליואב היה כי רצה יהודיע לתקן מה שהרגו
בניהו שהוא מגובגל בזכריהו בנו ליואב ו'
ועכ"ז לא נתקן כי אחר כך חזר יואב והרג
לזכריהו שהוא גלבול בניהו .

ואמנם נבאר עתה לפי שהוא
הרגו תחלה צימי שלמה

כי אעפ"י שהרגו בדין עכ"ז הקצ"ה מוקדק
פס הכריקים וכו' ואין הקצ"ה מניח שתנא
תקלה על ידיהם ויואב כמעט היה ראש
סנהדרין ולכן הוצרך בניהו לנקות אותו עון
וקוצרץ להתגלבג בזכריהו והרגו יואב המלך
שהיה גלבול יואב כי יאותיותיהם שוות רק
שתחלפה ב"ת בשי"ן באת ב"ש ונעשה מ'
מיואב יואב : ובניהו וזכריהו ב' כהנים היו

והנה זכריהו קודם שנהרג חירף
וגידף את ישראל כמ"ש ולמה

אתם עונרים : וכבר ידעת כי מי שהוא
מחירף לרבים אעפ"י שהוא בדין עכ"ז נענש
זמ"ש בחזיה בן רחבעם שכתוב ויגפהו ה'
וכדח"ל מפני שחירף את ישראל אעפ"י
שהיה בדין שחין הקצ"ה רוצה רק שימליכו
עוב על ישראל ולכן נענש זכריהו ונתגלבג

ח"כ ונחלק רוחו ונפשו בכ' גירי הדק
שמעיה ואבטליון כי שמעיה שהיה כשיח היה
רוחו של זכריהו ואבטליון שהיה חב ב"ד היה
נפשו של זכריהו ולפי שדבר נגד ישראל לפני
הקצ"ה לכן נתגלבגו כ"ר שלו בגרים רק ש'
שהיו גרי דק : ונדבקו תחלה בחלחים אחר
דוגמת מה שחירף את ישראל שאמר להם
למה וכו' . ונלעד כי הכהן שהוא שחירף
ואמר זילו בני עממין לשלם היה גלבול יואב
המלך שקראם בני עממין לנקום ולשלם מה
שחירף בתחלה לישראל : ואח"כ רוחו נתגלבג
במה"ר משה קורדובירו זל"ה ונפשי ב'
במה"ר ר' אליהו די ויראש בעל ראשית חכמה
ולבן אהבו זא"ז עכ"ל .

אמר המחסף אפשר שזה הענין
שנתגלבגו כ"ר של זכריה ב'

בשמעיה ואבטליון רמוז בדברי חז"ל פרק
הניזקין וז"ל ומבני בניו של סנחריב למדו
תורה ברבים ומאן אינון שמעיה ואבטליון
היינו דכתיב נתתי את דמה על כחיח סלע
לצלתי הכסות עכ"ל : ורז"ל ורש"י על פי'
הנביאים פי' פ'זה על דמו של זכריהו וז"ל
נתתי את דמה כו' לפני כיתי לאותו דם שלא
יבלע בקרקע כדי שיזכר לנקום נקמתו וכו'
יעו"ש הרי רמוז הכל ודוק :

בלעם הוא גלבול לבן ונא בכוסן
רשעתים אח"כ : וזהו
רשעתים ח' צימי יעקב וח' צימי משה עיין
בערכי הכנויים ערך ב' :

ובספר הליקוטויט הנה הכחוב
אומר תמות נפשי מות
ישרים וכו' הנה יש לדקדק כי מאחר שכל
נתקיים דבר זה בבלעם שהרי לא מת מות
ישרים רק שנהרג כמ"ש בס' הזהר : ולמה
כתוב בתורה דבר זה : אך תדע סוד הענין
כי בלעם נתגלבג בנבל שאח"כ סוד אותיות
נב"ל בלע"ס לבן : והנה אז כששלח דוד שיתן
לו ולא רצה ליתן אז ויגוף ה' את נבל ומת
על מטתו מיתת ישרים . והנה קודם זה

גולל אור

אות בית

באים ב' אוב' נשמות או נשמה ח' בסוד
הגלגול וז' בסוד עיבור :

כשידע נבל כל המאורע של דוד אומר שם
וימת לב נבל בקרבו והוא היה לאזן קשה
דהי' לל ויהי לאזן אך הכוונה כי כל החוטא
בפיו הוא מחבלבל בדומם ובלעם חטא בפיו
ונתגבלל תחלה בלבן דומם - ונבל הוא כמש"ל
וביאר הטעם שמת לבו בקרבו ולא דבר סרה
נגד דוד כי זכרה נפשו מה שנתגבללה תחלה
בלבן דומם : וז' שהוא היה לאזן ר"ל לשעב'
היה לאזן עכ"ל בס' ליקוטי נביאים יעו"ש :
עוד כתוב שם ואח"כ בא נבל ב
בנרזילי הנלעדי בגלגול ולבן
נתן לדוד ולאכסיו לאכול לתקן מה שעוות *
וגם בנרזילי מת על מטתו וזהו מות ישדים
מיתת ב' ישראלים נבל ונרזילי : אך תשלום
גלגולו היה בכמהם וז' ותהי אחריתי כ
כמו"ה והבן עיין בליקוטי נביאים -

בת שבע

הוא בת שבע - וידוע
שהיתה חסת יאודה -
הגם כי יאודה הוליד פרץ וזרח מתמר
ובעעשה דבת שבע בדוד כן מעשה תמר
ויאודה כי דוד מניכוח יאודה - אמר המאסף
מלבד שהיה בגולל אד"הר כנז' לקמן אות ד'
היה לו ג"כ ניכוח מיהודה ומתוך שיותר ממה
שהאיש רוצה לישא אשה רוצה להנשא
כי כשם שתמר היא עשתה המנחה להוציא
זרע מיהודה כן בת שבע הוציל וזאת מנחה
כי ראויה היתה לו מששת ימי בראשית וגם
ראויה היתה בת שבע להוציא מלכים ממנה
אלא דלא אסתיעא מלתא לבני דידה מפני
בניה ויכחו מתמר ע"כ מזה הרבישה בת
שבע כששלח דוד לקחת אותה בלוחו אערב
נערהה מטומאתה ולא מיחת אותה בדבר כי
הי' ל' לצעוק להשמיע קולה כי במקום שיש
חילול ה' אין חולקין כבוד לרצ ואפ' למלך
רק מרצונה הטוב רכמה : כי רכמה לעשות
כמו שעשתה תמר דאזלח לבנות מלכים ו
והיתה אומרת אל תדיחוני שאני הרה מלכי'
ונביאים כן עשתה גם היא : גם אמרה ש
שישביע לה המלך שהבן היוכל ממנה הוא
ימלך כי רחמה מקדם כלם הרמ"ע

ברק

בעלה של דבורה אמרו חז"ל
שע"ה היה ואמרה לו בא
ואעשה לך פתלות ולך לב"ה שבשילה יהיה
חלקך בין הכשרים עכ"ל : וברק הוא בר אבי
שאלו וזהו כוונתו של בר שהיה מוליך נרות
במבואות האפלות כדי שיאירו להולכי בתי
כנשיות ובתי מדרשות ולפי שלא עסק בתור'
לא בר ולא ברק כי ע"ה היו זכות זאת עמדה
להם :

וגם

באו בהודרום שכינה נרו של
עולם ע"כ מאחר שלא עסקו
בתורה אז בתחילה הרג הירודים כל ההכמים
כי ענד ע"ה היה וכן ע"ה הם שוכני ת"ח
ונתקן על כי האירו שניהם בפעם ראשונה
בנרות ועכשיו נתעסק בבנין בב"מ אורו
של עולם כדאמרינן מי שלא ראה בנין ה
הודרום לא ראה בנין יפה בעולם כי היה
יפה יותר מבנין שהמע"ה :

אמר

המאסף לעיל באות אלף כתבנו
שאזימלך נתגבלל בהודרום -
ואפשר שנתגבללו שתי נשמות כמו שכת' הרב
זל"ה בכמה מקומות בלפעמים באדם ח'

ברוריה

גלגול בת שבע והיתה
מלמדה לשלמה ומזהירתו
גם ברוריה הוה מקרי לתלמידים : ונתפתת'
לתלמיד ח' אותו התלמיד היה אוריה בעלה
הראשון והיה בה שייכות מעט והוא היתה
סיבת מותו אז ועתה הוא סיבת מיתתה כי
לכן בזה לתקונה כלם הרמ"ע

בת שבע ותמר

הם שתי נשים
הכו' במלכים
ב' סי' ד' שתי נשים שהתנו לאכול היום בנה
אל ח' מהנה והשנית נח רבתה לקיים את
תנאה

בלעם ובלק

הם שתיים דובים
דכתיב ותכאזן

שתיים דובים מן היער הם ב' כחות דבלק ו
ובלעם: והיינו דאמרו חז"ל בזכות מ"ב
קרבנות שהקריב ב' ק' נתנקעו מ"ב ילדים
וכו': ויש לדקדק דאמרו שתיים דובים הי' לל
שנים לא לומר כי נתלבשו בהון לילית ואזרת
בת מחלת מאים הכי אמר שתיים לשון נוק'
נאם הרמ"ע . |

תנאה והיו בסיד נת שיע ותמר והם בסיד
שתיים נאים זונות דשלמה כ"זל ובסוד אהלה
ואהליצמה ובסוד תנה ופנינה כי מה שפנינה
קוברת תנה יולדת נאם הרמ"ע :

בית יפתח

היא אשת חם דמעוברת
היתה בזיבה מוזנו דסיחון
אחיו של עוב ולכן אמש חם בתיבה כדי ל
לכסות על זנותה: ועתה בבואה בגלגול הזה
לתיקנה עברו צרות רבות עליה ולכן כדי
לתקן נתקדשה על ידי אביה לדעת האומרי'
דנשחטה: והיא היתה בת דר"ח בן תרדיון
שאמרנו שהיה תיקון יפתח וניכולה כי כבר
נתקנה בתיקנה באחיטתה וכשנתנה בקובה
של זונות שמרה עצמה שלוח לחטא בזונות
כאשר עשתה מקודם והכילה ר"מ כשראה
איתה כשרה והאומר ההוא שעשה מה שרצה
ר"מ שייכות היה לו בזה הוא היה תיקון חם
בעלה הראשון: נאם הרמ"ע

בנות

דרב נחמן הם בנות לוט
הנשואות בסרוס: וז"ש במס'
גיטין בנתיה דרב נחמן בחאן קדריה בירייהו
קשיא ליה לרב עיליש כתיב אדם אחד ב' אלף
מנאחי וכו' הא איכא בנתיה דרב נחמן
ברמא ליה מלתא ואשת בנין ואשת בניי איהו
בהדייהו יומא חד היה יהיב גביה ההוא
גברא דהוה ידע בלישנא דכפורי אתא יונה
וקא קריא אל מאי קאמר אל עיליש ב"ח
עיליש ברח אמר כ"י נמשלה ליונה ש"מ מ
מתרחיש לי ניסא אמר איניל אחוי בנתיה
דרב נחמן שמעינהו עדי גוברין ונרדעי נ
גוברין וכו' וברח רב עיליש וניכיל:

והענין

כי בנות דרב נחמן הם בנות
לוט הנשואות בסרוס כמ"ס
וידבר אל תננו ויהי כמנחק בעיני התניו
ובדלחי כי בנותיו היו צוחקים גם כן ונשארו
מתאות המשגל והזימה כן עתה מצטיהם
בגלגול זה: ורב עיליש הוא תיקון מלך סרו'
שנשבה ביד המלכים וניכול בזכות אברהם
וחריו נעבשו ולא ניכולו והואיל והתחנן
לאברהם עשה התעוררות: נאם הרמ"ע:

בעז

הוא ג"כ ניכון יהודה: עיין
בערכי הכנעיים.

בצלאל

הוא גלגל יוסף הצדיק:
ובמק"א כתב הרב זלה"ה
ש"נ ישמעאל ב"ן היה בגלגל יוסף.

אמר

המאסף הי"ל רבי ישמעאל
בגלגל בצלאל וסדרו מיוסף

בלהה וזלפה

ב' אחיות בנות
לכן: הם אביסב
השונמית והשונמית ואמרו חז"ל כי אחיות
הן: והא' מסוד רחל: ויפות ת' אחר מאד
ארבעתן ואביסב היתה מתאווה לתשמיש דוד
כי אמרה כד השרה לבגנא נפשא לשלמא
נקט והשונמית היתה מכרת בחסידות של
אלישע ואמרו חז"ל שלא ראתה קרי בסדין
שלו ולא זבוב נאם הרמ"ע:

בני צרויה

יואב ואכיס ועשאל.
הם בני קרח אסיר
ואלקנא ואביאסף. ותמלא שמותם רמזים
צרויה בגימט' קר"ח עם המנה. ולא הוזכר
אביהם כי עליו מן האדמה כאינו נולדו פעם
אחרת בני אשה ובני אדמה היו: וצרויה
כדאמרי' מן המ"ב קראתי י'ה ועמרו בנים
ולכן נהרגו שלשתן לתיקונם כי גם היו בענה
עם אביהם: נאם הרמ"ע:

שכן דרך הרב זלה"ה לומר כשהוא גלגול ג' או
ד' : ואפשר שניצוץ ח' כתגלגל כנכלאל
וניצוץ ח' ברבי ישמעאל ודוק :

ופירות וקליפות וכלם הם נשמה אחד ועיין
בערכי הכנויים חות ג' ובש"ה הגלגולים :

אמ"ה

אפשר שזה כוונת שלמה הע"ה
בזומרו בס' קהלת סי' ג'
וראית כי אין טוב מאשר ישמח האדם ב
במעשיו כי הוא חלקו כי מי יביאנו לראות
במה שיקרה אחריו ע"כ : הכוונה שאין
האדם יכול לשמוח במעשיו הטובים בזומרו
ידע איניש בנפשיה : ואני יודע שאני צדיק
גמור וכל מצוה שבא לידי קיימתיה ובודאי
שאיני צריך להתגבל זה ודאי שאינו יכול ל
לזומרו מפני שאפשר שיתגבל באדם גרוע
ממנו שיהיה מרשו וכיון שהוא ערב לו צריך
להתגבל עמו כדי לסייעו וכו' : ז"ש
וראית ר"ל בעין השלל כי אין טוב מאשר
ישמח האדם במעשיו בזומרו כי הוא חלקו
כלו' כבר תיקן שרשו וחנקו וינוח ויסקט
לע"ה וחינו צריך להתגבל ואין לשמוח
בשמחה כזו מפני כי מי יביאנו לראות במה
שיהיה אחריו ואפשר שאחר גלגול זה יצטרך
להתגבל עם ניצוץ ח' מרשו ויהיה אדם
גרוע ממנו ודוק :

עוד

שם כתב שהמיתה לורך גבוה היא
ויש כמה צדיקים שמתו בעטיו של
נחש וח'ו ג'חה עול בחיקו ית' . והענין הוא
כי כבר קדם נהם הרע הראשון שנתערב עם
נשמותיהם כשחטא חד"ה והנחש הטיל זוהמ'
בנשמותיהם : ולכן אותו הרע הראשון אינו יכול
להתפרד לחלו על ידי המיתה כמ"ס כי ציוס
אזכך ממנו מות תמות . ואי אפשר לשום
צדיק בעולם להנצל מן המיתה חף שאינו
חוטא מפני שהרע מעורב בנשמתו מהטעם
של חד"ה ומוכר' נמות כדי לברר אותו הרע
המעורב בנשמתו וכמ"ס שח"ל ז' מתו בעטיו
שם נחש עכ"ל יעו"ט באורך .

אמר

המאסף נרח' צע"ד חס אפשר
להבין הכתו' בפ' בראשית על
פי הקדמו' חלו ויקצור ה' חלשים הן האד' היה
בחה מנונו לרעת טוב ורע ועתה בן ישלח
ידו ולקח גם מעץ החיי' ולכל וקו לעול ע"כ .
וח"ל

בתיה

היא מקליפת נוגה ובה נינו'
תאומה מב' תאומות של הכל
והב' היתה כפורה עיין בערכי הכנויים .

אות הגימל

נחזי

ושלשת בניו הס' ד' מצורעים
והם ענק וג' בניו אחימן ששי
ותלמי נחש הרמ"ע :

רבו גמליאל

הוא גלגול נחמיה
ועל מה שאמר זכר'
לי אלהי לטובה נטרד ר"ג מנשיחותו ביהוא
עובדו דרבי יחושע בן לוי במס' ברכות כ"ס
שנה נקרא ספר נחמיה על שמו נחש הרמ"ע
אמר המאסף ובמקום אחר כתוב
שרצן גמליאל הוא שם ועבר
וטני עבדו הוא חס עבר עבדים יהיה לאחיו
ואפשר לומר שהכל ח' שנחמיה הוא שם ועבר
ונחמיה נתגבל ברנ"ג או ר"ג היה גלגול
נחמיה והיה לו ג' ניצוץ ממש ועבר ו
ולעולם שנחמיה אינו גלגול ד"ס ועבר וצדוק
היודע :

גלגורי

הנשמות : הנה ג'חה ענין
רחיק מהשכח שהאדם יצטרך
להתגבל ובפרט הם יצטרך להתגבל באדם
גרוע מחד ממה שהיה : אך הענין הוא כי
כיון שכן התרי' ג' ניצוץ ערבים זה לזה ולכן
לכעמים ניצוץ ח' גדול מאד יתגלב' בניצוץ ח'
קטן מאד כיון שהוא ערב
להיותו מרשו כדי לסייעו ולהשלימו .
ונמלא שאל אחד מאלו התרי' ג' ניצוץ
שבאותו השרש ח' עפ"י שאינם שוים כי
בהכרח הוא שכל שרש ושר' יהיו ת' גדולי'
וקטנים ובעני' מלות ועמי' הארץ והשעים
דיגמת החילן שיש בו עמים וענפים וענין

אינך נקראים אדם כי לא יצאו חלל מהרע
אדם בליעל שנתערב בחד' הר' והנה כשאכל
אד' הר' מעץ הדעת טוב ורע עירב הטוב שבו
באדם בליעל והרע האדם בליעל נתערב בו
עכ"ל :

ובזה נלע' דס לפרש הכתוב בפרשה

ראה כי תשמע באחת עריך
וכו' יצאו אנשים בני בליעל מקרבך וידיחו
את יושגי עירם וכו' דיש לדקוק תיבת בני
הוא מיותר שדי שיאמר אנשי בליעל דמה לנו
לקבל את אביהם : ועוד תיבת מקרבך גם
כן מיותר : ולפי הקדמת הרב א"ש . וז' ש כי
תשמע באחת עריך וכו' יצאו אנשים בני
בליעל ר' ל' בננו שלס' מן אדם בליעל מקרבך
ר' ל' ממקום שרשך ואחיותך דהיינו אד' הר'
שנתערב בו הרע האדם בליעל ומס' יצאו
אלו האנשים הרעים ודוק וא"ש את'ס :

ונחזור אל הענין והוא שכתב עוד
בפ' ב' וז' והנה לעפ"י

שאמרנו כי לכך גלתה השכינה כדי ללקט
הניצוצות שהם בעמקי הקליפות עכ"ז הכל
תלוי ביד האדם לפי שהאדם עצמו הוא אשר
גורם זה ולכן מי שקלקל כריך שיתקן ולכן
לכטוינו על פריה ורביה ושנתקדש עצמינו
בעת הזווג כדי שנוכל להמשיך ולהוצי' משם
אותם הנשמות ויתבררו מהרע ולהיות ש
שבעוונותינו אינן אנו נוהרין לבמרי לכן כ
נמשכין הנשמות מעורבות קצת עם הרע :
וז'ס היצ' הר' שנגרף עם האדם ולכן כריך
האדם כל ימיו לזהר כדי להפריד ממנו אותו
הרע שנגרף בו וזהו על ידי מעשיו הטובים
ועכ"ז לא יספיק להפרידו לבמרי עד יום
המיתה כי אז נרקב הרע בתוך העפר ו
ומסתלק והולך לו עכ"ל : כמזכ' שעיקר
הבירור להפריד הטוב מהרע הוא בהיים
חייתו ומה שהיה הזוהמא המצורבת בו ב
בבחינת עון שהיה עב' ובס' נהלס' ע"י מעש'ט
אז על ידי יסורין ונשאר בבחינת חטא ר' ל'
דבר קל ובמיתה נפרדת לבמרי : משום הכי
אמר רבי חמי אינן מיתה בלא חטא שבעת

ואיכא למידק אומרם ה' אלהים דדי שיאמר
שס' א' . ועוד למה מנעו הש"ת
מחיים טוב היה שיאכל ויקח :

והנה כתב עוד שס' שאם לא היה
חטא אד' הר' היה מצד' ה'

הפסולת והסיגים של המאנין תבירין . אכל
אחר שחטא הוסיף סיגים ופסולת ומוכרח
למות כדי לבדל אותו הרע המעורב בנשמתו
כנו' . גם נקדים מ"ש עוד הרב זלה"ה סז'ן
נאכלו אחר באחר כדי שלא יתאחו ההיצוני'
באחוריהם ואח"כ נכסרו עינין בשערי ר' ה'
וכן היה בריאת אד' הר' עם חוה באחר ונארו
הש"ת מעין רוגמה עליונה עכ"ל גם נודע
שמלת אד'ס כולל דכ'ן שנא' זכר ונקבה בראס'
ויקרא שם אדם .

זש' ויאמר ה' אלהים דהיינו זז'ן
שמתוועדים זה עם זה הן האדם

דהיינו אדם וחווה היה כאחד שהם שנים זכר
ונקבה והם כאחד דבוקים זה בזה אח' באחר
ממנו ר' ל' שיצאו ממנו והוא דוגמתו לדעת
טוב ורע כלומר לבדל הטוב מהרע מן ה'
המאנין תבירין : ועתה כלומר אחר שחטא
אז חפשי לבדל הטוב מהרע חלל על ידי
המיתה וא"כ פן ישלח ירו' ולקח מעץ החיים
ואכל וחי לעולם ואס' לא ימות ישאר הטוב
מעורב ברע ח'ו ומאס' הכי ויגרשו מג'ע'
ודוק וא"ש את'ס

ובזה נלע' ד להנין מאמר רז' ל' במס'
שנת ובע"י סי' כ"ט : אמר ר'

חמי אינן מיתה בלא חטא ואין יסורין בלי עון
וכו' עכ"ל : והקשה מהרש"א דהמיתה ודאי
קשה מהיסורין וא"כ לפי הסדר' בהיכך יהיה
דה ינו אינן מיתה בלא עון דמזיד איהו ואין
יסורין בלי חטא דהוא קל עכ"ל .

ונקדים עיד מ"ש שס' הרב זלה"ה :

והנה בתהלה כשנבר' אד' הר'
היו כל הנשמו' כלולות ותלוי' בו . ואחר שחטא
אז נתערב הטוב והרע : ומסתלק הרע ההוא
יצאו אומית העולם באופן שעיקר אד' הר'
הוא הטוב שהס' נשמות יס'הל ולפיכך אומ' ה'

מיתה כבד נשאר הוזהמה בנחי' הטח' ואין יסורין בלי עון שכשאלו היסורין עליו בנחי' הייתה עדיין היה הוזהמה בנחי' עון עב וגם וברור הוא ודוק :

ובזה

יזכר מ' ש עוד שם . אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה מפני מה קנסת מיתה על אד' הר' אמר להם מזה קלה כויתיו ועבר עליה : אמרו לו והלא משה ואהרן שקיימו כל התורה כלה ומתו אמר להם מקרה אחד לכריק ולרשע וכו' עכ"ל . ויש לשית לב לשאלת מלאכי השרת מפני מה קנס' וכו' וכי לא ראו שא"ל הש"ית נאדם כי ביום חלכך ממנו מות תמות ועוד מאי מזה קלה דקלמר הש"ית :

ולחבי

הענין נקדים עיד מ' ש הרב עוד שם וז"ל : והנה מיוס שחטא אד' הר' תמיד כל מעשינו הוא להוכיח ולהמשיך הנשמות ההם מתוך הקליפו' על ידי מעשינו הטובים כמזכר תנו' עון ל לחללים וכו' ואילולי היינו כריקים גמורים ושנים בתשובה גמורה היה בנו כח להוכיח כל הנשמות ההם כלם מתוך הקליפות ברגע אחד ותכף ומיד היה בא המשיה וכו' . עוד שם נפ' ה' והנה במתן תורה פסקה זו ה הוזהמא ולא היו כריכין למיתה והיו חירות ממלאך המות ומשעבוד מלכות יעויין שם באורך :

ולפי

הנראה דווקא כל ישראל היה להם זה הנח שעל ידי מעשיה' הטובים ועמידתן בסיני פסקה מהם זוהמת הנחש והיו חירות ממלאך המות ולא היו כריכים למות . אבל יהוד' ח' פרטי אפילו שיהיה כדיק גמור וקיים כל התורה אינו יכול לברר הרע שבו עד יום המיתה ור"חיה לזה מאותם שמתו בעטיו של נחש שאעפ"י שהיו כריקים גמורי' ולא הטאו הוכרחו למות ולא פסקה זוהמת הנחש מהם בחייהם כנו' . שאלו מ'ה לפני הק"ה מפני מה קנסת מיתה על אד' הר' כיון שהכרח המיתה הוא כדי לברר הטוב

מהרע זה היה יכול לעשותו ולברר הטוב מהרע בחיים חיותו על ידי תשובה ומעשים טובים כמו ישראל במעמד הר סיני : אמר להם מזה קלה כויתיו ועבר עליה ומ' ש מזה קלה לומר שבערך מה שהיה קודם שחטא שהיה לו זיהרא עילאה מנפש דעשיה עד יחידה דאזילות : והרע שהיה לו לברר היה מעט ואעפ"י כן נתפתה על ידי הנחש וחטא ועבר על המזוה . ומאוס הכי קאמר מזה קלה : וכ"ש אחר שחטא שהוסיף על חטאתו פשע שהוסיף סיגים ופסולת שזדאי שאינו יכול לעמוד כנגד הר' ולקיים המצות לברר הטוב מהרע כמו ישראל כלו במעמד הר סיני דוכותיהו דרבים עדיף . ומאוס הכי קנסתי עליו מיתה שעל ידי המיתה יגמור הבירור . אמרו לו והלא משה ואהרן שלא חטאו ולא הוסיפו סיגים וקיימו כל התורה שכיררו הטוב מהרע ומתו ונחש מתו . אמר להם מקרה אחד לכריק ולרשע ר"ל כלם מיכרחים למות הכריק כדי לברר ולהפריד הרע המעורב בנשמתו שהיחי' אינו יכול לברר הרע שמעורב בנשמתו אם לא ימות והרשע מפני רשעותו שהוסיף רעה על תערוכות שהיה גם כן בנשמתו ודוק וח' ש חת"ה :

הפרש

בין גלגול לעיבור : וז"ל דע כי גלגול הוא כי בצל' הולד ממעי אמו ככנסת הנשמה שם בניף ההוא והיא סובלת כל הצער והיסורין שבאי' על אותה הגוף מעת שיצא לאויר העולם עד שימות ואינה נרשית ללאת משם עד יום המיתה אך עיבור הוא שבא נשמה אחת ב בע"ה ובהיות האדם נולד בעולם וכבר הוא גדול אז נכנס' בו אותה הנשמה אחרת בתוכו ודומה האדם ההוא כאשה מעוברת שיש לה ולר בתיך מעיה ולכן נקרא עיבור כך האדם הזה מלמד הנשמה העיקרית שלו שכנסת בו בעת שיצא לאויר העולם נתעברה נשמה אחרת בתוכו אחר היותו גדול והנשמה הזאת

חרו חין עושה פירות חף צדיק חין עושה פירות : ופירש"י חין לו שכר לעתיד עכ"ל לכך נאמר חרו ותמר עכ"ל.

הנה

הנאמר הוא תמוה ודברים לו חין הדעת טובלת דמהיכח תיתי שהצדיק חין גזעו מחליף ואינו קם בתחיית המתים או שלא יהיה לו שכר לעתיד עד שהוצרך לומר חרו ותמר כדי ללמדנו ש שהצדיק יש לו שכר וקם בתחיית המתים שאם הצדיקים לא יקומו ולא יהיה להם שכר :

למי יהיה שכר ומי יקום בתחיית המתים . אלא כפי הקדמות הרב ז"ל הנו' יובן היטב :

וז"ש חס נאמר תמר ולא נאמר חרו הייתי אומר מה תמר חין גזעו מחליף חף צדיק

חין גזעו מחליף שלא יבא עוד לעולם הזה בגלגול כדי לקיים המצות שחסרו ממנו או לתקן חיזה פגם שפגם אלא יכנס בגיהנום ושם ימרק עינותיו ויתלבן משום הכי אמר חרו

מה חרו גזעו מחליף חף הצדיק גזעו מחליף וחוזר לבא בגלגול כדי לקיים המצות שחסרו ממנו : ואם נאמר חרו הייתי אומר מה חרו

חינו עושה פירות חף כדי חינו עושה פירו' ר"ל כשיבא בגלגול לקיים המצו' שחסרו ממנו חין לו שכר רק על קיום המצות שבא בשביל

אבל המצות שכבר קיימם בגלגול שעבר וחזו' ומקיימם בגלגול זה חין לו שכר עליהם משו' הכי אמר תמר מה תמר עושה פירות חף

צדיק עושה פירות ר"ל שיש לו שכר גם על קיום המצות שכבר קיימ' בגלגול שעבר ודוק

ואפ"ש שרש"י ז"ל קה כיוון לזה ג"כ שמ"ש חינו קם בתחיית המתים ר"ל שלא יקום עוד בחיים

לכא זכה העונס בגלגול . ומ"ש חין לו שכר לעתיד ר"ל על המצות שעתיד לקיים שכבר קיים אותם בגלגול שעבר ודוק :

סוד העיבור

כתב הרב זל"ה בס' הלקיטים על המשנה כל שחתי בשמירתו הכשרתי את נוקו וכו' וז"ל הצדיקים

באה להתעבר בזה האדם כדי לקיים חיזה מצות שחסרו ממנו שאו בואו לידו לקיימם בא ונתעבר בזה האדם לקיימם ויושנת שם עד שתקיים אותם המצות שחסרו ממנו : ואמר שקיימם מסתלקת משם והולכת לה עכ"ל ונסוף פ"ד כתב וז"ל :

ועתה

נבאר הענין כי הנה המצות שיש יכולת ביד האדם ל

לקיימם כמו תפילין וציצית וכיוצא כריד האדם לרדוף אחריהם לקיימם ואם לא ק

קיימם הוא מוכרח להתגבל עליהם ולקיימ' עכ"פ . וזה אי אפשר על ידי עיבור והמצו'

שהם כהגיס בין בפני הבית בין שלא בפני הבית כמו פדיון הבן ויבוס וחליצה וכיוצא

יש בזה חילוק שאם בואו לידו ולא קיימם כרי' להתגבל ואם לא בואו לידו יבא נסוד עיבור

כדי לקיימם וכו' . ונפ'ו כתב וז"ל הרשע אינו מתגבל כי חס עד שלשה פעמים והצדי'

עד ארבע פעמים והטעם הוא שאמרו חז"ל ת"ח חין אור של גהינם שלט בהם קלוהומר

מס' מדרש ומזבח הנחשת . וא"כ מה יעשו למרק עונותיהם בחר השי' ת לצדיקי' ולת"ח

הגלגולים הרבים יותר מעונם גהינם וכו' : ועוד שהם מרויחין על ידי הגלגולים כי בכל

פעם שהם מתגבלים מוסיפי' מצות ומע"ט וזכויות ונמצא שהגלגול הוא לתועלתם משח"ב

גהינם : אמנם הרשעים חס יתגלגלו י יוסיפו על חטאתם פשע עכ"ל :

אמר

המחסף ננער להבין בזה מאמר רז"ל דקשה להולמו

נמס' תעניות בעין יעקב סי' ס"ט וז"ל : ורש"י חייח בר לולייני מ"ד צדיק כתמר י

יפרח כארו בלבנין יגה . חס נאמר תמר למה נאמר חרו ואם נאמר חרו למה נאמר חרו

תמר : אלא חילו נאמר תמר ולא נאמר חרו הייתי אומר מה תמר חין גזעו מחליף חף

צדיק חין גזעו מחליף . ופירש"י ז"ל חין גזעו מחליף חס נפסק חף צדיק חין לו שכר ואין

גזעו מחליף חינו בתחיית המתים עכ"ל : ואם נאמר חרו ולא תמר הייתי אומר מה

שכבר מתו באו לשמור את החיים שנצעה ז
 צסוד העיבור לאותם שהם משרש נשמתם
 שכל הנשמות שנאד"ה היו פריציף ח' וכל
 הנשמות שבאו לעולם נכללו בו לבד . וכמ"ש
 הקב"ה לחיוב חיפה היית ביסודי ארץ וגו'
 ולא"כ נתחלקו הנשמות וכל הנמצאי שנצ"ה
 באים הצדיקים שהם קרובים להם בשרש כ
 נשמתם אם זה הני אבר מאיברי הנשמה של
 הצדיק . הצדיק טורה עליו לשמרו שלא יחטא
 כדי שיתוקן ויהיה תועלת לצדיק שיתוקן
 אבר מנשמתו ז"ש הנא ליטהר מסייעין
 אותו . ולאמרו חז"ל שנשמות הצדיקים מ
 מסייעין אותם והם נשמות הצדיקים הקרובי
 להם כאמור : ובאלו הצדיקים הוא מדבר
 שלפעמים מתעבדים בתוך האדם עצמו
 בדרך עיבור שיש עיבור ויש גבול . והעיבור
 בא משני חופנים או שבא לתקן את האדם
 לבד או לתקן עצמו ג"כ . ולפעמי"כשמתעבד
 נשמת הצדיק באדם לתקן עצמו כגון שיש
 עליו עונן אכילת חלב או כיוצא . אחר שבא
 לתקן עצמו צריך להיות הבחירה בידו ולא
 אפשר שיקלקל ולא יחקן ולהיות עבירה ג
 גוררת עבירה אפשר שזה האדם המעובר
 אם לא היה נשמת הצדיק הזה בתיכו לא היה
 נכשל בעון זה של אכילת חלב . והצדיק ש
 שנתעבד בתוכו ג"ם לו להכשל ונכשל ואכל
 חלב ונתחייב כרת ומת האדם הזה . הרי שזה
 הצדיק הרבו . ז"ש כל שהבתי בשמירתו ר"ל
 שנתחייבתי לשמרו שלא יחטא הכשרתי את
 נזקו ר"ל עלי להכשיר שלא יזקק ולא יחטא .
 הכשרתי במקצת נזקו כשברמתי שהטא שלא
 ברמתי לא חצי הנזק שבס הוא עבר עמי
 ששתי הנשמות והגוף נהנו מן האיסור ואכלו
 חלב ואני חבתי בתשלמי נזקו כהכשר כל
 נזקו כאילו אני עשיתי הכל ולפיכך חייב אני
 לשלם במיטב הארץ דהיינו הלקו שיש לו
 בג"ע כענין שאמ' חז"ל נוטל חלקו וחלק
 חנירו בג"ע עכ"ל :

אמר

באדם דמו ישפך ע"כ ונדע שיש תיבה ש
 שנדרשת לפניו ולאחריו כנז"ל : ז"ש שופך דם
 האדם באדם כלומר מי שהוא באדם אותו
 שהיה צסוד עיבור שפך דמו של האדם ה
 המעובר שגרם לו שנכשל וחטא שאכל חלב או
 כיוצא ונתחייב כרת ומת ונמצא שהוא הרבו
 באדם דמו ישפך כלומר מי שהוא באדם ר"ל
 בתוך האדם שנתעבד בתוכו דמו ישפך שישלם
 לו הכשר נזקו ודוק .

גם

אפשר שזהו כוונת שלמה הע"ה
 בקהלת סי' ד' טובים השנים מן
 האחד אשר יש להם שכר טוב בעמלם . כי
 אם יפולו האחד יקים את חנירו ואילו לאחד
 שיפול ואין שני להקימו ע"כ : וכתב רש"י ז"ל
 ואילו פי' ואוי לו עכ"ל . ז"ש טובים השנים
 כלומר יותר טוב הוא כשמתעבד חיזה נשמת
 צדיק באדם : ואפשר שישפך לו שיגרם לו
 להטוא אף על פי כן יורד טוב הוא מן האחד
 שאינו מתעבד בו חיזה נשמת צדיק . ונתן
 טעם אשר יש להם שכר טוב בעמלם שנשמת
 הצדיק מסייעו ומדריכו בדרך ישר וטוב
 ושניהם מרויחים . כי אם יפולו כלומר אם
 אחרמי שיפולו ח"ו שיכשלו שניהם באיסור
 כגון אכילת חלב או כיוצא ששניהם נהנין מן
 האיסור הגוף והשתי נשמות אז אין למעובר
 הפסד לפי שהאחד יקים את חנירו נשמת
 הצדיק שנתעבד בו הוא משלם לו משכרו שיש
 לו בג"ע נמצא שהמעובר לעולם מרויח ואינו
 מפסיד : ואוי לו לאחד שיפול שהוא בעצמו
 נכשל בעבירה בלי גרימת אחר שאז ואין שני
 להקימו שישלם לו ודוק .

הפרש וחילוק בין נשמות לנשמות

כתב

בפ"א ובפ"ז . הנה כל הנשמו'
 והרוחות והנפשות כלן היו
 כלולות באדם הראשון בעת שנברא וישנפשו'
 תלויות בראשו ויש בעיניו וכו' והנה אחר
 שניאדנו איך כל הנשמות היו כלולו' באד"ה
 צריכין אמתו לבאר עתה כי לא כל הנשמות

שוות : שתחילה נבראו הנשמות בסוד זווג
אחור באחיר : ואלח' כחורו לבח על ידי זווג
פנים בפנים . ודע כי יש שני מיני נשמות .
אחד הם אותם שנכללו באדם הראשון : שני
אותם שלא נכללו באדם הראשון ואלו הנשמו'
שלא נכללו באד' הר' לא יבואו לעולם רק עד
אלף השביעי בע"כ :

ודע

כי אותם הנשמות שלא נכללו
באד' הר' נקראות נשמות
חדשות ממש ואותם הנשמות שנכללו באד' הר'
נקראים נשמות ישנות וזכור כלל זה

והנה

בין הנשמות החדשות ובין
הישנות כלם נבראו בעת
בריאת העולם בסוד זווג אב"א : האמנם
הנשמות הישנות שהם איתם הנשמות שנכללו
באד' הר' חורו להבראות בסוד זווג פב"פ כי
לכן נבראו אדם וחיה אחור באחיר ואחר כך
נסרם השי"ת והחזירם פנים בפנים ואלו כל
הנשמות הבלולות בו נבראו בסוד זווג פב"פ
ואמנם הנשמות החדשית שהם : אותם שלא
נכללו באד' הר' לא נבראו עדיין בסוד פנים
בפנים ואמנם הנשמות החדשות שהם אותם
שלא נכללו באד' הר' לא נבראו עדיין בסוד
פנים בפנים ואלו הנשמות לא יבואו לעולם
עד אלף הו' ובאלף הו' יתעטרו אלו הנשמות
שנכללו באד' הר' באותם הנשמות שלא נכללו
שהם יותר גבוהים מהם כל חלק וחלק עם
הדומה לו עכ"כ .

אמר

המאסף אפשר שהוא רמזו חול
עתיר הקב"ה לזת עטרה
בראש כל צדיק וצדיק עכ"ל : הכוונה ה
העטרות הם א"ת הנשמו' שלא נכללו באדם
הראשון הם הם שיהיו עטרות באלו הנשמות
שנכללו כנ"ל ודוק . וכן אמרו במקום אחר
צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם עכ"ל
דקדק לימר עטרותיהם ולא ועטרו' בראשם
לרמזו שכל חלק וחלק יתעטר עם הדומה לו
זו"ס : ועטרותיהם ודוק :
נלעד שאפשר שכל ההקדמה

גם

הזאת רמז שלמה הע"ה באומרו נקהלת סי'
א'מה שהיה הוא שיהיה ומה שנעשה הוא
שיעשה ואין כל חדש תחת השמש יש דבר ש
שיאמר ראה זה חדש הוא כבר היה לעולמים
אשר היה מלפנינו ע"כ :

הכוונה

מה שהיה ר"ל מה שהיה
למעלה בחי' אחור באחור'
בזו"ן ואלח' כ חזרת פנים בפנים הוא שיהיה
כלומר כמו זה היה למטה באדם ומה שבראש
אחיר באחור ונסרם השי"ת והיו פנים
בפנים : ומה שנעשה ר"ל המעשה שנעשה
דהיינו אותם הנשמות שנכללו באד' הר' הוא
שיעשה ר"ל אלו הם הבאים לזה העולם ואין
כל חדש תחת השמש שכל אלו הנשמו' הבאים
לזה העולם הם נבראו בעת בריאת העולם
ולא יש נשמה חדשה לבח לזה העולם ולא יברא
עוד נשמה מחדש . אבל יש דבר שיאמר ראה
זה חדש דהיינו אותם הנשמות שלא נכללו
באדם הראשון ואינם באים לעולם הזה והם
יבראו באלף הו' בסוד פנים בפנים ויבואו
באלף השביעי והם נשמות חדשית לזה אמר
כבר היה לעולמים אשר היה מלפנינו כלומר
גם אלו הנשמות שיבאו באלף הו' אינם חדשו'
ממש שיבראו אז באלף הו' אלא כבר נבראו
בעת בריאת העולם אלא שלא נכללו באדם
הראשון ולא נבראו בסוד פנים בפנים ומשום
הכי נקראו חדשות אבל שיבראו נשמות מחדש
בסוד אב"א ובסוד פנים בפנים לא יתכן שחין
כל חדש ודוק וא"ש אית'ם :

גלית

הפלשתי הוא כנגד ז"א וקדושה
והיה בן שש חמות וורת בסו'
חנ"ת נה"י וורת בסוד הדעת שלו שמשם
שרשו וגם שלהיות ערפה כנגד לזה לכן היה
בן שש חמות וורת כנגד בח"ב דח"ב ושליש
ת"ת וכו' יעו"ש בערכי הכנויים אות גימל'
ובסיום הלשון כתב גלית במילואו גמל למ"ד
יוד תאו' תמנחאו ק"ל א' כמספר ס"מ והוא
הוא כנלעד ע"ש .

אות דלת

אמר

המחסף מעד המשום הכי
נקרא איש הננים כי כמו שז"ל
נקרא עמודא דאקצעיתא כמו כן נקר' גלית
איש הננים שמנת ננים ר"ג המלכע כמוד ע
ודוקי גס בזה נדקו דברי חז"ל על פסוק
צרו לכם איש וירד חגי וזין איש חנח הקנ"ה
שנח"ה איש מלהמה ע"כ כ"ו בינקוט שמש
ח"ס י"ז דיש לשית לב דחיק ענה על דעתו
של אותו רשע לומר דברים הננו כיון דסוף
סוף היה צר ודס לא כיון שהוא היה כנגד
ז"ל דקרושה משום הכי אמר כדברים החנה
שס"מ שהוא ז"ל דקני' נתלבט בו ודחי והוא
היה אומר כן כמו שרמון בדברים הרב כ
כנ"ז דמילואו דגלית עולה קנ"ח כמנין ס"מ
לרמון שהיה מלובט בו ודוק :

דניאל

כאמר בו וחתה לך לקץ כו'
כמודע מה שאמר בפרשה
פקודי ענין כד מטי רגלין צרגלין והענין
כי הן ניכונות הנשמות שירדו בעמקי ה
הקניפות שנעשיה שהיא הרגלים ושס סוף
הקרושה הנקרא קץ הימין ודניאל נפלה
תחינה שס נשמתו עד הרגלים הנקראים קץ
הימין והוא בעשיה שסס הוא נחית' כ' ארזי
כתבואר חללינו שהם אותיות דניאל ולכן לבד
לו נגלה טוד המשיח וז' שוחתה לך לקץ וגו'
עיינ בערכי הכנויים חזות ד'

וכתוב

בש' הגלגולים פ"ב שהשיר'ת
ממקו' קרושתו הוא ממשי'
שפע ומזון לנשמות חלו שהן חסורין חוך
הקניפות ועי"ז ניזוניה גס הקניפות
בדרך הממשיך המזון אל הפרי ומסס נמשך
מזון גס העלין וקניפות הפרי והאילן ו
וכשנגמר הפרי מתייבשים האילן והקניפות
וכו' ע"ש בחורך

אמר

המחסף חפאר שז"ס הכתוב
זרח בחשך חור נישרים ע"כ
הכוונה זרח בחשך דהיינו הקליפו' חור כשניל
הישרים דהיינו ניכונות הקדוש' שהם בתוכם
ודוק :

ובזה

נראה לעד להנין הכתוב
בישעיה ס"ט' העם ההולכי'
בחשך ראו חור גדול יושבי בחרץ כלמות חור
נגה עליהם דחיכת למירק כפל הענין
במנות שונות ההולכים בחשך וכו' יושבי בחרץ
כלמות ותו חמאי שני קרא בדבורי' ראו חור
גדול וכו' חור נגה וכו'

אלא

חפאר שרצה לרמון סוד זה
וז"ס העם ההולכים בחשך
דהיינו ניכונות הקדוש' שהולכים בחשך
הקניפות ראו חור גדול שהשיר'ת מאיר עליה
ומסוס הכי אמר ראו חור גדול שעיקר החור
והשפע הוא כשנילס ועי"ז יושבי בחרץ כלמות'

גלית

גלגיל כליון מרוח מכשכש
במעיה דערפה דעזב לה כליון
בנטנה נאם הרמ"ע :

גרשום

בן משה סודו מאימא ר"ל
מיהודה ור"ל שלחה היא
סוד אימא ויהודה הוא מלחה ולכן עולה ג
גרש"ס ע"ה תקמ"ד שהיא ריבוע חיה ה
דיוד י"ן עיינ בערכי הכנויים חזות ג'

שהם הקליפות שהם יושנים ודרים בארץ
כלמת אור נגה עליהם ר'ל שגם הם נהנין
מן האור ומש'ה אמר נגה עליהם שהוא דבר
מועט ודוק .

דתן ואבירם נתגלגלו בדואב
ואחיתופל : דתן
דואב ואבירם באחיתופל ואח'כ נתגלגלו
בב' פרים של אליהו והפר של נביאי הנעל
הוא אבירם שהוא יותר אביר לב ואח'כ כ
נתגלגלו בשמעון הכרי'ק וחניריו שמתו על
קידוש ה' עיין בערכי הכנויים ערך ד' :

דוד היה גלגול אד'הר וז'ש כי
שמחתני ה' בפעלך שהוא אדם
הראשון שהוא פעלו של השי'ת ויכיר כפיו
וכתן לו ע' שנה דאל'כ לא היה לו חיים כלל
ולא יכא דוד עד שגא עובד ותקן לעבדה
ולשמה שגאמר לאד'הר ולכן נקרא עיבד :
ומאז שגאמ' נאדם הראשון בועת אפך תאכל
לחם נקרא ישי בית הלחמי עיין בנ'ת פרש'
האזינו על פ סוק הכור תמים פעלו

ובספר הליקוטים ראיתי תירוץ
נכון על מה שהקשו העיל'
שדוד היה ראוי שיחיה ק'מ שנין ע' שנתן לו
אדם הראשון ושבעים שנתנו לו אבות העולם
כמ'ש בזה וישנה דף קס"ח ע"א וז'ל' יש
להקשות כיון שיצחק לא נתן למה נתן יוסף
ועוד כיון שאדם הראשון נתן לו שבעים שנה
והאבות נתנו לו שבעים שנה ח'כ ראוי שיחיה
ק'מ שנה . ועוד למה אברהם נתן ה' ויעקב
כ"ח ואין קושיא למה נתן יוסף ל'ז כי מה
שחסר לדוד הוצרך ליוסף להשלים השבעים
שנה :

וי'ל כי השנים שנתן אד'הר לדוד
לא הועילו לו מפני שאדם
הראשון הטא ואמר לו השי'ת כי מית תמות
ותשביתו הלואי שתועיל לו וכו' ועוד שהיו
פעמים אותם השנים של אד'הר ולא יועילו
לדוד ולכן הוצרך ליקח מהאבות : ואת' סוף
סוף היה ראוי שיחיה ק'מ שנה ותשובה לזה
עם מ'ש חז'ל שאדם חטא בג' עבירות ע"ז
וב' ע'ש'ר ובל' בגלגול בא"ה ובכנסן האש
נתקן מעון ע"ז : ובגלגול ינחק חז' כשפט
ב'חרו

או ואמר עם מ'ש מה'רן ספירא
זל'הה בס' טוב הארץ דף ג' ע"ב
וע'ד בעי'ן מענת א'י ובנות ח'ל וז'ל בזמן
הגלות השכינה מתלבשת בתחום שרו של פשו
כדי לשמור את ישראל שני שמירות הא' שלא
ישתקעו בחוך הקליפות כי חונה מלאך ה'
סביב ליריחיו ויחנכס מכל הקליפות . וכו'
וכמעט האויר הקדוש שיכן אחס בחוך ט
טומאתם : ובדף ר' ע"ב כתב וז'ל והענין כי
השכינה שורה בח'י בלי אמצעי אלא בסוד
פחה היכל לנגת הספיר קדושה מתלבשת
בקדושה זו פנימית לזו טובנת בארץ ישראל
ממט וז'ס הכתוב כי בנה ה' ציון נראה כ
בכבודו וגו' אבל בח'ל ח'ו שתרד השכינה כך
בלי התלבשות שע'ז נהמר חני ה' הוא שמי
וכנודי נאמר לא חתן וא'כ איך תחפוט
השכינה שיהי ממנה הקני' ח'ו ולהיות צניה
עזינים שס באוי' טמא ח'א . אלא תחפוט
כיצוה ער מקום ישראל שרויס שם ותתלבש
בלבושי הקדושה בחוך החיצוני דהיינו מתלבש
כיצוץ שלה בח'ל וכו' והיינו כענין השמש שהוא
בשמים וכיצוץ אורו למטה בארץ כן גם כן
השכינה עיקרה בארץ ישראל וכיצוה בח'ל
עם ישראל עכ'לל : עוד נקדים מ'ש רש'י ז'ל
העם ההולכים בחשך הם יושבי ירושלים שהיו
בחשך מדאבת הנחריב וכו' יע'ש ז'ס העם
ההלכים בחשך היינו יושבי ארץ ישראל שהם
בחשך מדאבת הגלות והחרבן ראו אור גדול
ר'ל עיקר גילוי השכינה היא שס וליה אמר
אור גדול אבל יושבי בארץ כלמות היינו
יושבי ח'ל אור נגה עליהם ר'ל אור מעט
מהשכינה מתפשטת עליהם ומשום הכי אמר
אור נגה וכו' ועיקר גילוייה היא בארץ ישראל
ודוק וא'ש את'ס

גרעון ששאל יהי חירב אל הגזע לבדה ואח"כ
מסר אל הגזע לבדה כמעשה הראשון כד
מעשה אחרון נאם הרמ"ע :

דינה היא חמורתיה דרבי יוסי דמן
יוקרת במסכת תענית ועל
שמדבקה בשכס בן חמור ירדה בהאי עיבור
לתיקינה נאם הרמ"ע .

דוד הוא הלל . יהונתן הוא שמאי
וזכו מ"ש חז"ל בפ' זה עמו
שהלכה כמותו בכל מקום : וכן הלל ושמאי
הלכה כבית הלל . וז"ל מ"ש חז"ל בסנהדרין
בעין יעקב סי' קמ"ה על פ' יודע נתן ואיש
דיל וגו' בכל דבר היה משיב שאלו יהונתן בני
כמוהו וכשחמר הלכה כמותו חלש דעתי דלא
הוה ביה האי נאם הרמ"ע :

אמר המאס' לקמן כתוב שהלל הוא
בלגול שלמה והכא קאמ' שדוד
הוא הלל דמשמע שנשמת הלל שהיתה עתירה
להיות כהלל היתה דוד . ואפשר שמלכד
שרש נשמתו דהלל ג"כ נתבלבל בו שהע"ה

דוד הוא בחי' מל' עיין בערכי
הכנויים ובס' מאורות נתן

אמר המאס' אפשר שז"ל חין ישיב'
בעזרה חלל למלכי בית דוד
דהכי ק"ל כל מילין דעלמא דנוק' חילון י
בישיבה וכמ"ש הר"ב ח"י בענין ספירת ה
העומר דף מ"ד ע"ה דמילין דעלמא ת
תתאה מל' שמים בישיבה חבל מילין דעלמא
דדוכרה חילון בעמידה והן הן דברי הוהר
פ' אמור וז"ל ובנין דחילין יומין חילון דעלמ'
דדוכרה לא חתמא חושבנא דח' חלל לגברי
בלחודייהו וע"ד חושבנא דח' בעמידה חיהו
ומילין דעלמא תתאה בישיבה ולא בעמידה
עכ"ל יע"ש חבל בשרס צסוד היתוד והווג
הטק' טפלה חליו כמ"ש בזהר פ' בא ר"ף לח
ע"ה וז"ל ובאתר דאשתכחו וכו' בית שבת
חלל לדוכרה והכי שנתו ישראל בתוספתיהו
דדוכרה

ווארו על בני המזבח נתקן ס"ד : ויעקב
שלקח האחריות נתקן ג"ע : והענין כי אדם
הראשון העליך שתי טיפות תוך חוה ראשונה
ואותם שתי טיפות נאזו בבלביל רחל ולאה
וכדי לתקן זה עבד יעקב ללבן שבעה שנים
ל' זכ"ה מידו אותם שתי טיפות שבס' אדם
הראשון : לקח הוא השתי אחריות לתקן . ולכן
אמר בכל כחי עבדתי את חניכס פי' כ"ח
שנים שנתן לדוד בעבור הכח שנתן אד"ה הר
להוציא הטיפות היצרכתי להיות עבד בדי
להוציא אותו הכח וזוה נתקן וע"כ נתן כ"ח
שנים לדוד : ויוסף נתן ל' שנים מפני ש
שיחזק היה בן ל' שנים בשעת העקידה וז"ל
לתקן ס"ד ולהיותו מסטר' דגבורה לא נתנסה
ולא נתן לו לדוד כלום ונתנס יוסף שהוא
בלגול יצחק וכו' : והטעם שנתן אברהם ה'
שנים מפני שהוא בא לתקן עון ע"ז ועין זה
הוא נה' אחרונה הנקרא חנכי ה' חלהיך ולא
אחר בערך ה' : זהו חמשה נתן חמשה שנים
ויעקב כ"ח שנים בשביל הכח של אדם הראשון
להוציא הטיפות כז"ל ויוסף במקום יצחק
נתן ל' בערך ל' שנים שהיה לו ליצחק ב
בעקידה .

ונמצא כי השנעים שנה שנתנו
האנות הם השנעים שנה
של אדם הראשון ולפיכך היה ע" שנה ולא
ק"מ והטעם שנתן אדם הראשון שנעים שנה
כי דוד הוא בחינת מלכות ומשיב' סוד שנעים
נעדרות הראויות וכל אחת כעולה מעשר הם
שנעים :

וסעם חמלת אדם הראשון על דוד
מפני שהיה שנסוף הבלגול
עתיד להיות אדם דוד מ' שיה עכ"ל :

דניאל בר קטינא דאיתא בפ"ק
דתענית דהוה
מסיר נכסיה בכל יומא היכא הוה בעי מיא
והוה חתי מטרא מסוד דכתיב בזכריה לאיש
עשכ בשנה . הנה רב דניאל הנו' הוא עיבור

וצריך לידע אם ז' של פסח הוא

כמו שנת -

ואמנם

כפי מ' ש' בדרוש ז' של פסח

נחטלה שאלה זו וז' צעת

קריעת ים סוף היה הז' א' בסוד הקטנו' ולא

היה ראוי לזווג אם לא שעתיקא בכהו הגדו'

היה מאיר-בו כז' א' כידוע שהז' א' הוא מלביש

לנה' י' דעתיקא ואז מתעורר העתיק' להאיר

בו' א' ובה יכול הז' א' להזווג אבל שאר אזרו'

דז' ואי אינם יכולים לזה אם לא היה העתיק'

מאיר בו ולכן ביה תליא מלתא וז' ס' מה' ת

תנעק אלני בעתיקא תלייא עכ"ל - ג' כ' כ

ובזה

נלע"ד להבין מאמר רז"ל במס'

סוטה בעין יעקב חנו רבנן

רבי יוסף הגללי בשעה שעלו ישראל מן הים

נתנו עיניהם לומר שירה וכיכר אמרו שירה

עולל מוטל על צרכי אמו ותימק יונק מאדי

אמו כיון שראו את השכינה עולל הגביה צ

בוארו ותינוק שמט דד מפיו ואמרו זה אלני

ואטוהו עכ"ל -

דוש

לדקדק אומרו נתנו עיניהם

לומר שירה הי"ל בקשו לומר

כמ"ש במקום אחר בקשו מ"ה לומר שירה כו'

ועוד אומרו עולל מוטל וכו' וכי עולל א' היה

הי"ל עוללים מוטלים על צרכי אימם כמ"ש

מפי עוללים ויונקים ועוד שיעקר אמירת

השירה הוא ישראל וכן משמע מתחלת דבריו

בשעה שעלו ישראל וכו' ואח"כ אומר ש

שהתיטקות אמרו זה אלני וכו' ואינו אומר

שגם ישראל אמרו שירה עשה את הטפל

עיקר הכן נלע"ד דמילין לכד עילאה ימלל

שרבי יוסי הגלילי בדברו הקדוש רמז סוד

גדול ונעלם והמרו חז' דאח"כ שפחה על

הים זה שגא רחא יחוקא וכו' ז' ש' בשע' שעלו

ישראל מן הים נתנו עיניהם לומר שירה בלו'

נסתפקו אם יאמרו שירה אם לא מפני ש

שהגיגו וידעו שז' א' היה בסוד הקטנות ואיך

יקמרו שירה ושאלו מר' י' וכיכר אמרו שירה

כיון שעולל דהיינו ז' א' מוטל על צרכי אמו

לדוכרה ולא לטוק' הה' ד זה אלני ואטוהו דלית

שנחא באתר דאשתכחו דכ"ן אלף לדוכרה

עכ"ל

ואפשר

שהו כוונת הכתיב תהלי'

סי' קכ"ב עומדות היו

רבלינו בשעריק ירושלים ירושלים הננויה

ונודע שמל' נק' ירושלים - ז' א' עומדו'

היו רבלינו בשעריק ירושלים כלומר היינו

עומדים על רבלינו בדברים השייכי לירושלים

דהיינו נוק' ואימתי היה זה כשירושלים

הננויה שהיא בנויה ושלמה בעשר ספירותי'

שזו היא ודאי בסוד היחוד ובאתר דאשתכחו

דכ"ן לית שנחא אלף לדוכרה ודוק -

והנה

יש מקום שאלה שכפי דברי

הזוהר דקאמר באתר ד

דאשתכחו דכ"ן לית שנחא אלף לדוכר' ומ' ה

אמרו ישראל זה אלני ואטוהו וכו' משמע שהיו

אז וז' בסוד היחוד והזווג : ומדברי הרב

משמע דאינו כן שכתב וז' משה תיקן את

מלכות והעלה אותה באחורי ז' א' עד החיה

שלו ואח"כ כשנחא שלמה ומנח אותה מתוקק'

והחזירם פב"פ והיתה הלכנה במלואה עיין

בהנהות ח"ח סי' כ"ב הרי שמיציאת מצרים

עד שלמה לא היתה מל' מתוקקת ורחויה

לזווג ואיך אמרו בזוהר דבשעה שעברו בים

אשתכחו דכ"ן ומשום הכי לית שנחא אלף

להכרח :

והנה

ראיתי בדרוש ז' בחינות דמל'

שכתב הרב זנה' שניל פס'

עלתה המלכות בסוד פב"פ ותכף ירדה כ

ננתחילה ובכל שנתות מיציאת מצרים עד

עין בית המקדש היו ז' א' פב"פ ונחיל היו

ז' א' אמנם בזמן שלמה אפי' בחיל היו פב"פ

עכ"ל אמנם עדיין אמתו צריכים למד דעי

מ"ש בזוהר באתר דאשתכחו דכ"ן לית שנחא

אלף לדוכרה מיירי צעת קריעת ים סוף

והוא בליל ז' של פסח ואז לא היתה כב"פ כפי

דברי הרב שאמר שתכף שעבר ליל פסח י

ינה כבתחלה ודוקא בשנתות היתה פב"פ

גולל אור

אות ה"א

כוונת אדה"ר כשגולל את המה ותקרא את שמו שת כ"י שת לך אלהים זרע אחר תחת הכל וכו' כוונתו לומר תחת הכל שתגלגל בו הכל ודוק :

ונפש הרע דהכל הם ב' אותיו ב'ל ואלו לקחם בלעם וזהו ב'ל מבל' עם וז"ס משפטים ב'ל ידעום כי אותיות ב'ל מורה על הקליפות : ולאחר שנתקן הנפש נתקן הרוח עיין בס' ה' ז' אות ה' :

ובמקום אחר מ"כ : דע כי הכל ה"ס הכתף הימני

דאדם וה"ס עטרה דחסד ששארה ב'ל וכו' : ולאמנם שם ונח ומשה כלם שרש א' והם מצד החסד והכל וז"ס כי מן המים משתיהו : וז"ס ולתה אמרת ידעתיך בשם וגם מלאת חן בעיני כי היא גלגול משה בשם ונח : והנה שם הם ב' אותיות דמשה ולאמנם משה כשקבל התורה נכלל בכלם ולכן נתעלה בסוד הדע' המכריע כי משם סוד התור' ועיין לקמן אות ש' :

הרן פתעבר ביחשוע כ"ב שניכול מן האש כדאיתא בפ' חלק בע"י יעקב סי' קמ"ה אחזבן קוליה ודקיהן מנעשה היו נביאי שקר הלכו אל כל בתו דנבוכדנצר אחזב אמר לה כה אמ' ה' השמעני אל דקיה ר"ל ששמע עמה - ודקיה אמר לה כה אמר ה' השמעני אל אחזב חזלא ואמר' ליה לאזנה אמר לה אלהיהם של אלו שונה זמה הוא כי אתא לבבך שדרכיהו לבבאי כי אתא לבנה שדרכיהו לבבי אביה אמר להו מאן אמר להו אמרו הקב"ה : והא חכמה מישאל ועזריה שאלתינה' ולאמרו לי אסור אמרו ליה אכן נמי נביאי כוונתייהו לדוהו לא אמר להו לרודן אמר לן אמר להם אני צריך לברך אתכם כמו שדקתי לחגיגת' מ' מישאל ועזריה אמרו ליה הם היו ג' ואנו ב' אמר להו ברחו לכם למי אתם רוצים עמכ' אמרו ליהושע כ"ב סברי יהושע דנפיש וכותיה

ותינוק יונק משרי אמו כלומר שהיה בסוד הקטנית כנו' ואיך אמרו שירה ומתרחן שפיר כיון שראו את השכינה כלומר ששרתה עליה' השכינה ושרה עליה רוח הקדש השיתו וידעו שעלל דהיינו ז"ל הגביה כוארו ותינוק שמת דו מפיו ר"ל שבא לו בחי' גדלות אמרו זה לי ולאמר ודוק וא"ש אתם :

אות ה"א

הלל בגלגול שלמה בע"ה : אמר המאסף לעיל אות חלף כחו' שהלל היה גם כן בגלגול דאחרן הכהן יעו"ש עיין בהקדמת הספר : והנה הלל מצד החסד דהכל : ושמימי מצד הדין דהכל נתגלגל במשה רבינו ע"ה : ומשה ר"ת מ' ש' ש' מאי ה' לל דהיינו ת"ת גבורה חסד : והלל הנה נעריה מבני דוד עיין בערכי הכנויים אות ה' א' :

הבל נפש דהכל נתגלגל בשת בנו של אדם הראשון ושם ניתן בו בחינת הטוב אך בחינת הרע נסתנק משם אל בלעם הרשע וחפ"י נבחינת הרע נשאלו בו קצת ניכונות של הקדושה וכריכין להתברר קח"כ כמבואר בס' ד בלעם :

אמר המאסף ובס' הליקוט' כת' הרב על פ"א הוחל לקרוח בשם ה' ר"ת ה' ו' חל לקרא בשם ה' ל' והוא ה' ל' בהיפוך על שנתגלגל באנוש בנו של שת וכפר בע"ז עכ"ל : ואזני שהוא בסוד נר"ן שנפש דהכל נתגלגל בשת ורוח בחוש או בסוד נ"י נ"י נ"י כמ"ש הרב בכמה מקומות מעי זה בס' הגלגולים יעו"ש :

עוד כתיב בערכי הכנויי' והנה סוד טוב ורע של בחינת נפש דהכל הם אותיות ה' כ"כ כי ה' דהכל הנה נפש הטוב וזה לקח שת וזהו כל שתה תחת רגניו ש"ת ה' : **אמר המאסף** אפשר שהוא

זכותיה ומגן להו לקחו אותם והשליכום לאש
 הם גשרפו ויהושע כ"ג ניכול חבל לבושו
 נהרבו וזהו הלל זה אור מוכל מאש וכו' אז
 נתעבר בו הרץ כי הרץ הוא שנמרוד שרפו
 באש כי אמר חיה מכת המנצח וכשראה
 לאנדרהם חבינו שלא נשרף אז נמרוד שרפו
 בכבשן האש להרץ ועשה בל ביאושע הכהן
 בגלול והוא תיקונו ורצה הק"ו להכילו על
 סיבת שמת על קידוש ה' בכבשן האש לכן
 עתה הכילו בפעם הזאת : ומסוד זה ה' דב
 ר' בינו כ' סיס וסימן הרץ גר'ת :

אמר

המאסף לעיל באות ח' כתבנו
 שהרץ נתגנגל באהרן הכהן
 התם בסוד גלגול והכא בסוד עיצור והבן :

הושע בן בארי

ניצוך ראובן
 וחי' בן בארי
 וכתוב וישב ראובן ואמר חז'ל אמר הקב"ה
 אתה פתחת בתשובה וכו' טובה ישראל :

הגר שפחת שרה

היא שפחת
 ישי ועתה
 נתקנה כי ברחשנה ומרח כי הרתה ותקל
 גבירתה בעיניה והיתה מבזת כבוד גבירתה
 שרה אמנו . ופה לא רצתה לקבל דברי רבה
 ישי דאמר לה אבוא בל אלך והגידה הדברים
 לגבירתה ויכא ממנו דוד וממנו יכא משוח
 בן דוד :

אות הו'או

היא קליפת רחל : וזרש היא
 קניפת לאה עיין בערכי
 הכנויים :

אמר

המאסף אפשר שזוה יובן
 כוונתה של ושתי הרשעה
 שהיתה עושה לבנות ישראל שאמרו חז'ל במס'
 חגיגה כ"ק בע"י סי' י"ג על מה שבזר פליה
 שתשחט בש"ת ערומה : וז'ל במידה שאדם

מודר מידדין לו מלמד שהיתה ושתי הרשעה
 מביאה את בנות ישראל ומפשיטן ערומות
 והיתה עושה בהן מלאכה בשנת לפיכך נכזר
 עליה שתשחט בשנת ערומה עכ"ל . ריש
 לשית לב דאמאי גדלה כ"כ רשעתה לעשות
 כזאת בישראל מה שלא נמצא במלכותו שקדמו
 אליה חשת נכודנכר וכיוצא . אלא אפשר
 שכיון שהיתה קליפ' רחל ושתי מלכו דקליפ'
 כמ"ש שם בשער פורים וכתב הרב ז"ל בדרו'
 הקליפות כשח"ו העון גורם מתמעט מלכות
 דקדושה דהיינו הט' ספירות שלה יורדים
 לקני' ונתקנת מלכות דקליפה עם אורות
 דמלכות דקדושה בסוד לא נתמלאה ציר אלא
 מהרננה של ירושלים יעו"ש : ונודע שהנשים
 דרמות לבוק' דקדושה עיין בע"ר יו' הק'
 בהגהת וזוהר משפטי דף ק"ה ע"ב כי תקנה
 עבד עברי ת"ח כל דכורא קאים בדיוקנא
 דעלמא דכורא וכל נוקבא קאים בעלמא
 דנוקבא עכ"ל : אס כן היתה כוונתה לרעה
 להפשיט את בנות ישראל ערומות בשנת
 לעשות מלאכ' לג'ו' על ידי זה להפשי' אורות
 המלכות דקדושה שהנשירומו' שם ולהמשיכן
 למעכות דקליפ' שהיא רומות שם ושם שרשה
 ואחיותה והש"ית צרוב רחמיו וחסדיו מייעט
 אותה וביטלה מן העולם כי פעל אדם י
 יאלס לו .

ובזה

כלע"ד להמתיק הכתו' ויאמר
 ממוכן וכו' ומלכותה יתן
 המלך לרעותה הטובה ממנה וכו' דאיכא ל
 למי' ק מלת לרעותה שהוא טפל שריעות
 לא שייך לומר אלא כשהם שוות והם ריעות
 זו עם זו אז שני נשים נאים אחר נקראות
 ריעות אבל חשת המלך ח"ן שוה אליה שיהיה
 ריעותה : אלא כפי הנז' יובן שושתי היא
 קליפת רחל והיא מלכית דקליפה וח"כ מלכו'
 דקלי' ומלכות דקדוש' הם ריעית : ע"ס זו
 ודוק .

זפניתי

לרחות חכמה והוללות כי
 מה האדם שיבא אחרי המלך
 וזשר

אלף שמתו במגפה אמר הרב זלה"ה שח"ו
שהיו משבט שמעון כמ"ש בערכי הכנעיים
עריך ד' ו"ז זמרי בן סלוא נתקן בר"ע וכ"ד
אלף תלמידיו הם כ"ד ח"ף דשמעון שהם י
יושבי שכם שנהרגו על ידו ואין הכוונה ש
שידו חלו הכ"ד אלף ממש משבט שמעון כי
מי נתן טמא בקדש אלף היו מערב רב שלקחו
נשים משבט שמעון ע"כ :

ובמ"קא

כתב שזמרי הוא הרע
דיוסף בס' ליקוטים
פי' מזמרי הזר פ' ויאל יעו"ש :
ואיך יתכן שהוא עצמו שמעון ח"ו .
ועוד שבמקום אחר כתב הרב שזמרי
הוא עשו .

לכן

לע"ד שכתב הרב בס'
הליקוטים בענין ירבעם וז"ל
ויאל ירבעם והוא מתכסה וכו' : הנה
ירבעם היה נשמת יוסף הכדיק וכשהטח
פרחה ממנו נשמה בסוד ויאשם בצעל וימת
פי' שבחיו נקרא מת עכ"ל :

הכא

נמי זמרי לעולם שהיה לו נשמת
שמעון וכשהטח פרחה ממנו נשמת
שמעון ונכנסה בי נשמת עשו : ואפשר
דהרע דיוסף הוא עשו : ובזה נדקו דברי
הרב זל"ה שבמקום אחר אמר שזמרי הוא
שמעון . ובמ"ק א' אמרו שזמרי הוא עשו :
ובמקום אחר אמר שהוא הרע דיוסף ודוק :
ונראה לע"ד שזה כוונת הכתוב
ושם איש ישראל המוכה אשר

הוכה את המדינית וגו' דתיבת המוכה היא
יתירה דרי שיאמר ושם איש ישראל אשר
הוכה את המדינית וגו' אלף לרמוז שהיו לו
שני מיתות אחד בהיו כשפרחה ממנו נשמת
שמעון ובחיו נקרא מת : וח' כשהמית חותו
פינחס מיתה עצמית : וז"ש ושם איש ישראל
המוכה פי' בחיו נקרא מוכה כשפרחה
ממנו נשמת שמעון כמו ויאשם בצעל וימת
וחח"כ אשר הוכה את המדינית המיתה ע'
עצמית ודוק ומ'ש המוכה ולא אמר ושם איש
ישראל

אשר כבר עשהו הנה בכל מקום שאמ'ופנתי
ר"ל בחכמה גדולה לראות הוללות מה ש
שנתגבלגל שהע"ה בירמיהו הנביא עליו השלום
ועשאוהו ישראל כמהולל וסכל וכאלך בבית
הכלא כמה פעמים ממלכי יהודה : וכן הרבה
לדיקים עושים מהם כמה פעמים סכלים
והוללים והטילו עצמן אחר הזמן להכלי' רצון
הש"ת ולכן כתיב הוללות וסכלית : הוללות
רמוז להלל הזקן : סכלות זה שמאי הזקן שאין
הלכה כמותו .

ודע

שהלל הזקן היה בגול שלמה
הע"ה וז"ש ופניתי לראות
חכמה והוללות דייקא ושראו היה מיסו' שהוא
רחמים ולפיכך לא היה כועס מעולם שאית'
מדה אינה מניח לכעוס . ושמאי היה מבגור'
יאושע בן נון וזהו את אשר כבר עשהו דייקא
ושראו היה במלכות שהוא גבורה ודין ולכן
היה שמאי כעסן ואין הלכה כמותו ועליהם
באמר במשלי כ"ט רש ואיש תככים נפגשו
מאיר עיני שניהם ה"כ כי שני הם ינקו ממעין
היסוד והכן נאם הרמ"ע ז"ל

אות הו'

זמרי בן סלוא

הוא שמעון וכ"ד
אלף שמתו הם אותם
דשכם עיין בערכי הכנעיים אות ז' .

אמ"ה

יפלא בעיני השומע ששמעון בנו
של אבינו יעקב נתגבלגל בזמרי
לעשות כזאת בישראל דברים אשר לא יעשו
ח"ו : ועוד שאמרו חז"ל במ"ר זמרי בן סלוא
הכתוב תמה עליו פורץ גדר ישכנו נחש .
אביו קנא על הזנות תחילה ויקחו שני בני
יעקב שמעון ולוי וזה פורץ הגדר שגדר אביו
עכ"ל : ואיך נוכל לומר שהוא עצמו שמעון
עצמו ח"ו וכי הגמול הזה ישלם לו שבשגיל
שקינא על הזנות והניח נפשו בכפו להריג
עובדי אלילי' אויבי ה' שיגבלגלה הש"ת באיש
הזה לעשות כזאת בישראל ח"ו . ועוד שהכ"ד

כנו כשם שהסית את חניה ולכן ערק כנגד
וינס ויצא התוכה ויכזב : נאם הרמ"ע :

אש-חל המת אשר הוכה וגו' לרמזו גם כן
שהנשמה שנכנסה בו היה מנוף ח' שלא מת
ממיתתו חלל הוכה על יד אחר ומת כמ"ס
חול' שחשים בן דן הרב את עשו ודוק .

ועד

חיתא שס"ד כדוק תבעתיה
ההיא מטרוניתא חמ"לה חלש
לבאי ולא מזינא וכו' שברא תנורא סליק
ויתיב בגווה אמרה ליה מאי האי אמר לה
מאן דעביד האי נפיל בהאי : אמרה ליה אי
ידענא כולי האי לא בערתיך : היא היא
אשת פוטופרע וחזרה להסית לר' כדוק שהוא
אפרים בן יוסף ולא שמע אליה ואז נתקנה
ואמרה אי ידענא כולי האי לא בערתיך
ובפעם הזאת נסה ג"פ והוי חוקה והדהרה
תשובה בלבה באמרה אי ידענא כולי האי
וכו' ונתקנה : נאם הרמ"ע :

בן זומא

הוא מסוד קין : והנה
אמר חז"ל בן זומא ראה
אובלוסא על בני הבית אמר ברוך חכם ה
הרזים וברוך שברא כל חלה לשמשני עד כאן
צריך להבין מה כיוון בדברים אלו . חלל ס"ד
הענין שכל הנשמו היו תלויות באדם הראשון
בכל אבר ואבר שנו ואין לך אבר שאין בו ס'
רבות נכונות לפעמים : ובן זומא הוטרך
להתעבר עם כל ששים רבות ניכזבו של האבר
שהיה אחוז בו כיון שנפלו בהלקו כדי לתקנס
וכבר ידעת כי מי שמתנלנכ עם חיה נפש
כדי לתקנה הוא נוטל חלקו עם חותם המצו'
שעושה אותה הנפש - ואלו השישים רבות
שראה בן זומא היו ניכונות שלו וכמנא שהס
משמים לו והוא נוטל חלק עמהם בנתי
ידיעה ו' ש ברוך שברא כל חנה נשמשי והנן
עיין בליקעי הרב זל"ה :

חוני המעגל

הוא גדעון והיה
בו ניכ"ץ מחליהו
וניכזן ממרדכי ובעבור שצעה גדעון אפור
הגם כי הוא נתכוון לשם שמים מ"מ הוחיל
וזנו אחריו בני ישראל מת נתייו כי שכב ע'
שנה בשינה כי השינה היא אחד מס' במיתה
כי נובלות מיתה שינה : והוא שאל אח"כ
נפשו למות כי אמר לו חברותא או מיתותא
כי חוני המעגל הוא ניכזן אליהו כנו" שאל
למות נפשו : נאם הרמ"ע :

אמ"ה

חפש' שישי חני דוד היה כמו
ענין בן זומא שאמר במ' ברכו'
פ"ט והאיש צימי שאל זקן בא באנשים אמר
רב זה ישי חני דוד שינא בזובלסא ונכנס
באובלוסא עכ"ל : הכוונה שינא באובלוסא
ר"ל כשינא נשמתו משרשו לבוא לעולם אי ס'
רבות ניכונות משרשו ונכנס באובלוסא ר"ל
שהיטרך להתעבר עם שישים רבא ניכונות
שלו כמו בן זומא ונטל חלק עם כלם ודוק :

חושים

הוא שמאן זה היה חרש
וזה היה חבר שפיפון וזהו
ואשלח בד'ן קרי ביה ב'ן ד'ן דייקא ותראה
כי חושים הרב לעשו בן שמאן שפיפון עלי
אורח נאם הרמ"ע .

אות החית

חפני בן עלי

שהיה לוקח צמר
חי מאת הזינב
מאת הקלחת וגו' הנה חפני מלשין חופן ב
בחפניו הוא בן דרוסאי הנזכר בגמרא כמה
פעמים במחלל בן דרוסאי . נאם הרמ"ע .

רבי חנינא בר פפא

נפ' קמח
דקירושין
תבעתיה ההיא מטרוניתא אמרה מלתא וכו'
היא אשת פוטופרע ורבי חנינא בר פפא
היא מנשה בן יוסף ובאתה הנה להסית את

גולל אור

אות

חית

חמריה

דרבי פינחס בן יאיר הוא
ישמעאל בן חנניהם חזינו

ע"ה והוא תיקונו של ישמעאל וכן ישמעאל עאל
עם אותיות ו' גי' חתו'ן : נחש הרמ'ע

חם

הוא טני עבדו של ר'ג וזה
תיקונו ונמ"ק עולה ח"ס

כמו טכ"י וידוע כי חם עבד עבדים ואמר
במדרש הרבה עבדים היו לרס חזי כנען
דרחוי לסמך כטני עבדו של רבן גמליאל :
נחש הרמ'ע :

חמורתיא

דרבי יוסי דמן יוקרת צמ'
תעניו בע"י ס"ס"א היא

תיקון השליש שנאמ' בו ויען השליש ונאמ' חס
יעשה חרובות בשמים דרבי יוסי הוא חלישע
וידוע שכל חשה שהיתה משתכלת בו מיד
מחה כנז' בגמרא ובגידה דונים בתטקות
והשליש באמרו חס יעשה חרובות רכה ל
להורות כי הדור היו בני מצב כלומר רחויים
למכול ונכז' חין הקב"ה ע"ש נס לשקריים ונז'
היה מתפקד כולי החי הנפי הנרשה : חלל
כי לא היה מוזמן לכביח וגם שהיה מלמד
דלטורא על בניו כי כדריק ח' יסוד עילס ומטר
בשזיל יחד : וכאן בהמור זה נתקן

חזקיה

הוא עמרם : ועמר' כשגור
פרעה כל הגן הילוד וגו'

עמד וגרם את אשתו וכן עשו כל בני דורו
כי גדול הדור היה ונחת מרים ועשתה פשר'
זינו לבין המקום כמ"ש חז"ל אפ"ה ג' דתך קשה
מפרעה וכו' וחו וילך חיס שה"ך בעצת נתו
והחזיר גרושתו : וכן חזקיה שהיה מניצלו
חשב מחשבת בהדי כבשי דר'המנח' דחוז' ד'
דנפקי מיני' בני דלל מעלי ונח' ישעיה' ונאמ'
ליה ב' ד' כבשי דר'המנח' למה לך כנז' בגמרא
על פ' וירח את ריח נגדיו הל' תיקרי נגדיו
חלל בוגדיו כי חפי הנוגדים עתידים ליתן

חבקוק

הוא גלגול אדם הראשון
הנה השי'ת אמר לאדם

הראשון איכה ואמר אדם הראשון את קולך
שמעתי ואירא וחבקוק ה' שמעתי שמעך
יראתי וכו' עיין בל'ת פרשת החזינו :

וכתב

הרב במקום אחר שכל ה'
הגלגולים הללו הם בסו' נר"ן
וחלקים וכיצויות שנתגלגל באצ"ת העולם
ונחליהו וננדב ואניהו ודוד וחבקוק יכן כמה
וכמה וכל אחר ואחר זכה לפרט החד ועיין
גם כן בס' הגלגולים :

חבקוק

הוא מנחמת נוקבא וכן
יכתב ג"כ אלף שחבקוק

הוא מנחמת הגבורה בהיותם כבר ביסור' וז'
שמתעכבות שם ויש להם כח גדול מאיס הכי
גברה עליו המיתה עיין בערכי הכנויים
ערך ח' :

חם בן נח

סודו נהוד נזר הקדוש'
ולפיתו נסוד הקדושה

הוא לא נתקבל רק כנען ננו שהיא בקיפה
שמתפשטת מהוד עיין בערכי הכנויים :

אמר

המאסף חפזר סו"ס מ"ש
חו' נבמ"ר וז' לוחס חזי כנען
חזוי דפחתא ע"כ כל ופי' מפרשי המדרש
שתרגום של שחת הוא פחת ע"כ ; דיש לשיט
לז ולהבין מה כיוונו בזה הלל חפזר לרמוז
שממקום שהיה טרשי של חס שהוא הוא נזר
הקדושה משם מתפשטת הקל' שהוא כנען
בסוד והודי נהפך וכו' ונדע שהקליפה נקרא
שוחה כמ"ש במהורות נתן : ו'ש חזוי דכחת'
ר"ל חזיו של הקליפה שמסס יניקתה נכוד
והודי נהפך וכו' ודוק

חולדה

הנביאה היא בסוד לילה
ודבורה היא בסוד רחל
עיין

עיינ בערכי הכנויים צאר עד שקמתי דבורה
שקמתי אס בישראל ודוק :

ואורי ליה לשלמה עכ"ל : הרי בהדיח
שחירס חור בי מיה שעשה עצמו אלוה בזמן
שלמה . וזה האורע שאמרו רז"ל היה בזמן
יחזקאל . ואין לומר דתרי חירס רז"ל חד
בזמן שלמה וחור בי ואותו חיר' שבזמן יחזקאל
הוא אחר וכל מלך שמלך צור היו קוראים
אותו חירס עד שאמרו רז"ל שכל מלך שמלך
במצרים היו קוראים פרעה . אין לימר
שהרי סיוס המאמר הוא אמר ליה יחזקאל
להירס למה אמה מתגאה בליד אשה אמה :

אמה ענין באותו שלחירס שעש' עצמו
אלוה מפורש ברברי חז"ל בילקוט
יחזקאל סי' כ"ח וז"ל חירס מלך צר היה גאה
ומתגאה עד מחד מה עשה נכנס לים ועשה
לו מ' עמודים של ברזל מרובעים ארוכים
שיעורם שיה והעמידם זה כנגד זה ועשה ו'
רקיעים הראשון של זכוכית וכו' יעויין סס
באורך אמר הק"ב ליה יחזקאל בן אדם אמור
לחירס מלך צור ילוד אשה אמה אמר לפניו
דבש ע' היאך אני הולך אללו והוא תלוי באור'
באותה שעה הביא הקב"ה רוח בכינת ראשו
והענהו אל חירס כיון שראה חירס את
יחזקאל נבהל וכורעו ע' אל מי העלך לבאן
אל הקב"ה וכו' יע"ש .

והנה

יש מקום שאלה קש' עד מאד
דאיתא בזהר אחרי מות דר'
ס"א ע"א וה' נתן חכמה לשלמה וגו' ויהי שלו'
בין חירס ובין שלמה וכי מה בין האי להאי
אלא הכי תנינן וה' נתן חכמה לשלמה: והאי
חכמה במאי אוקים לה אמר ר' יוסי אוקים
לה בהאי בקומיתא דשלמה עבד דנחית לחיר'
מההוא דרבא דהוה אמר מושב אהים ישבתי
וכו' דתניא חירס מלך צר עבד גרמיה אלוה
צתר דשלמ' אחא עבד ליה בחכמתיה דנחית
מההוא עיטא ואורי ליה לשלמ' ובגין כך ויהי
שליס בין חירס ובין שלמה . ותנינן אמר ר'
יבחק אמר ר' יחידה דסדר ליה חד סודא
אחית ליה שבעה מזרין דגהיל וסלקיה וסדר
קתקין בכל יומא ויומא בידיה עד דאיהדר

ואין

לומר מדרשים חוקים שכבר
הזכירני רבינו חור המיפלח
הארי זל"ה ומשנהו הרחו זל"ה שאין לומר
מדרשים חוקים אלף כריך נעיינ וליושב
חותם להן כלעד שהאמת הוא שחירס שבזמן
שלמה ויחזקאל הכל אלף שבזמן שמ' עשה
עצמו אלוה אבל לן כמו בזמן יחזקאל שעשה
רקיעים ובל איתו בנין : ושלמה ביבמתו
החזירו למוטב כנ"ל בזהר ואח"כ כיון שראה
שחי כ"כ שנים עד זמן יחזקאל חור לסורו
ומרד יותר מבראשונה ועשה רקיעים וכל
אותו בנין כנ"ל ודוק :

וגלעד

להכריח שכך הוא האמ' כשננין
 דברי הרב זלה"ה בשער פסח
 וז"ל והנה נכחד סוד הגאולה : והנה כדי
 להכיר הגאולה יכוין האד' בשם י"ה כי גאו"ה
 גימט' יה וכו' וכשאלם מתגאה גורם ש
 שהקילפות שאין להם אחיזה רק צו"ק שהם
 ו"ה מן הוי"ה יתנאלו וינקו מן צ"ל אומיות
 ראשונות י"ה וכו' וז"ס גאות פרעה שכתב
 דעשה עצמו אלוה ואמר לי יאורי ואני ע
 עשיתני : והכלל העולה היא כי הגאולה
 היא אחיזת החיצונים למעלה ממקום ועולים
 עד סס י"ה . והנה פרעה סוד הקלי' האוחז'
 עד הברון למעלה שסס הם סיד ג' אלהי"ם
 דמוחין דקטנות והם בגימ' גרו'ן : והנה
 מאלו השמות ש"י"ה של אלהים שבגרון שס
 אחיזת פרעה ומכריס על ידי גאותם וז"ס
 פרעה אומיות הערף שהוא אחורי הגרון
 הנז' גם נק' מכריס כין אין בכל הגוף מצד
 צד יותר מהגרון ולכן כנו דינין וכאחיזין בו
 ההיצונים ולכן מחעכבים שס ג' מוחין ד
 דקטנות ג' אלהים הנז' ואינם יורדים בגוף
 למטה : גם חירס מלך צד נתגאה כן
 ושרשו ג"כ ככאן כי חיר'ס גימט' גרו'ן גם צד
 מלשון מכריס ככו' והוא מצד הגרון : והקלי'
 בהיחוס לאחות כמצד הגרון שהוא
 כלו דינין לכן הם גורים וז"ס מלכותי ושליט'
 מכריס עכל"ל יעו"ש בחורף .

ומעתה

נכריח הענין דנשלמה
 בזמן מכריס שהיה הז"ל
 כסוד הקטנות כנודע מדברי הרב זלה"ה שס
 בשער פסח ואחיזתו של פרעה ויניקתו היה
 היה ממזר הגרון ממוחין דקטנות כנו' משום
 הכי היה לו היכנות וממשלה למרוד במלכו
 של עולם ועשה עצמו חנוה ועשה מה שעשה
 לישראל כנוכר בדברי הרב זלה"ה : אבל בזמן
 שנמה שהיו וז"ן מתקנים כסיד הגדלית אשר
 כמותו לא היה ונל' יהיה עד לעתיד שהיתה
 הסיבה בשלמה תל' חין יתכן שהירכ היה
 לו חקיה ומקום ליונק ממזר הגרון שזה

דבר ולא אפשר כמ"ס הרב זלה"ה שכיון
 שכל הגדלות נדחים החיצוני' כגון ענין המן
 ופרעה כנודע וא"כ חין יהיה לו כח נהירם
 לעשות אותם הרקיעים ואחותו בנין . אלא
 מוכרח שהוא כדכתובנא שבזמן שלמה לא היה
 לו כח אלא נומר שהוא אלוה וחין כחו אלא
 צפיו אבל לעשות גדולת וחיות הרקיעים
 ואחותו בנין חין ידו משגת וצ"ל שלמה המלך
 עליו השלום וההזירו למוטב שהיה לו הכח
 והממשלה בעלה וננסתר לכפותו ולהכניעו
 אבל כשהאריך ימים עד זמן יחזקחל שהיה
 אחר הרבן וז"ן היו צ"ד הקטנות בע"ה
 ואז אחיזתו היתה גדולה חזר לסודו הרע
 ומרד במלכו של עולם מרד ומצל ועשה אותם
 הרקיעים ואיחו בנין ודק :

וכפי

הקדמת הכיכר שהמתגאה
 פוגם ביה ככ"ל נלע ד שאפ"ש
 שז"ס מ"ס חכמים ז"ל במסכת פסחים פרק
 ו' כל המתיהר אס חכס הוא חכמתו מסתלק'
 ממנו ואס כפיא הוא נבואתו מסתלקת ממנו
 ע"כ : הכוונה שכיון שעל ידי הגאולה פוגם
 ביה ש"ה חו"חי וגורם שיעלו החיצונים
 ליינק משם י"ה לכן אס חכס . הוא חכמתו
 מסתלקת ממנו שמה שהיה לו לקבל שפע
 החכמה מאבא שרש התורה הוא מחנא
 כנודע לקח הו החיצונים : ואס כפיא הוא
 נבואתו מסתלקת ממנו שסוד ושרש הנבואה
 הוא מנהי' דאימא כנודע בשער רוח הקדש
 יעו"ש : וכיון שפיגם שס מה שהיה לו לקבל
 שפע הנבואה לקחהו החיצונים ומשום הכי
 נבואתו מסתלקת ממנו ודוק

וכפי

הקדמות הלי' הנז"ל כמה צדקא
 דברי חו"ל במסכת סוטה ג'
 באומרם כל שיש בו גבות הרוח חין עפרו
 ננער ר"ל שחינו קס בתהיית המתי' כפרש"י
 ז"ל יעו"ש . דיש לשיט נב דחין הוא מלה כ'
 כנגד מדה ועוד מלת כל להתווי מאי ודי
 שיהמר האדם שיש בו גבות הרוח וכו' .

אלא

סוד הענין שכיון שהוא גרם
 להקות

להחיות המתים שהם הקליפות בעלותם ל
ליינק ממקיס החיים שהחיים תלויים במזל
שהוא או"אי כגודע ח"כ יפה עונשו שלא יחיה
בתמיית המתים וז"ש כל אדם לרבות אפילו
כדיק שיש בו גאות הרוח אין עפרו נכער
ודוק :

רב חסדא

היה מבחינת חסדים
ובכן היה לו כח לאכו'
בשר הרבה לגרר הניכונות עיין בערכי ה
הכנויים ערך ח'. ובס' הליקוטים כתב וז"ל
ענין רב חסדא שהיה אומר אלא לא בעניותי
ולא בעותרי אכלתי ירקא בעניותי מגרר
גריר בעותרי דאדמלי כרסיה ירקא ליעול
בשרא :

והנה

המאמ' הזה לכאורה ישתומם
האדם כי ח'ו דבור כזה לא
יאותה אלא לכסילים זוללי בשר כי היה רוצה
למלאכת כריסו בשר ומה צורך להודיענו
דברים בטלים אלו ח'ו : אך ודאי המאמ' הוא
נסתר ועמוק ואמנם ח'ו שנאמר שיצא מידי
פשוטו כי בודאי הוא שלא אכל ירק לא בעניו
ולא בעשרו אכל ביאור דבריו הוא באופן אחר
והענין כי אין עני אלא מן התורה ומן ה
המצות ובכן היה אומר לא בעניותי פירוש
נהיותו ע"ה קודם היותו ת"ח ולא בעשרו פנ'
אחר שנתחכם בתורה מעולם לא רצה לאכול
ירקות ודבר הכומח והטעם הוא כי נהיותו
ע"ה לא היה יכול בודאי להעלות מצומח
לאדם ומכ"ש שא היה יכול לאכול בשר וגם
בעשירותו שהיה תלמיד הבס והיה יכול ל
להעלות אפילו שני מדרגות כגון מצומח
לאדם אפילו הכי לא היה רוצה להטריח את
עצמו ולא ול ירקית ולתקן שני מדרגות יחד
כי היא טרחא יתירתא אלא היה אוכל בשר
שנקלות מעט יכול לתקן ולהעלות מדרגה
אחת : ז"ש אדמלי כריסיה בשרא כי צובר
מועט מתקן כמה וכמה מונגלים של אותה
מדרגה עכ"ל יעג"ש ותרצה כנחות .

אמר

המאסף נראה לעניות דעתי
שכזה יובנו דברי חכמים ז"ל
בפרקא קמח דע"ז : שני גויים בבטן זה
אנטונינוס ורבי שלא פסקו משלחם לא צנון
ולא חזרת לא בימות החמה ולא בימו' הבשמי'
עכ"ל שיפלא בעיני השומע שרבינו הקדוש
כשמו כן הוא שיצחוהו חכמים ז"ל שהיה
מפונק כ"כ למלאכת תאוותו ולהלוך אחר ת
תענוגי הע"ה ח'ו . ועוד שהרי אמרו
במסכת כתובות פרק י"ב שנשעת פטירתו
של רבי זקף עשר אכבעותיו כלפי מעלה
ואמ' רבונו של עולם גלוי וידוע לפני שיבעתי
בעשר אכבעותי בתורה ולא נהניתי אפילו
באכבע קטנה שלי עכ"ל :

כי

האדם יראה לעינים דשבוהי קא
משבח ברמיה בשנחא דלית ביה
ח'ו דהרי נהנה כנ"ל וכן הקשו התוספו' לכן
נראה לעניות דעתי שסוד הענין שכוונתו
היה לאכול כומח וכ"ש בשר להעלו' המגולגלי'
שני מדרגות מצומח לאדם ולא כרב חסדא
ע"ה שלא היה רוצה לטרוח את עצמו לאכול
דבר הכומח כנ"ל לעיל אלא היה אוכל בשר
לכד שנקל עולים המגולגלים . אבל רבי היה
כ"כ יפות כמו לעלות המגולגלים ב' מדרגות
ולא היה עליו לטרוח ולעולם שלא נהנה שלא
היה אוכל להנחת גופו אלא לעשות בירור
כנ"ל ודוק

ובזה

נראה לע"ד לפרש ההיא ד
דאמרינן במסכת נדרים פ"ה :
רבי יהודה הוח יתיב קמיה דרבי טרפון ח"ל
רבי טרפון היום פניך כהובים ח"ל אמר יכאן
עבדיך לשדה והביאו לנו תרדים ואכלנום בלא
מלח ואם אכלנום במלח כל שכן שהיו פניני
כהובין עכ"ל :

ויש

לשית לב שאלת רבי טרפון היום
פניך כהובין דמשמע שאותו היום
לנד היו פניו כהובין וכפי הכ"ה מדרבי
הא"ס משמע שלעולם היו פניו כהובין דאמר
הס אמרה ליה ההיא מטרונתא לר' יהודה
מורה

מורה ורבי פי' שהיו פניו נראים כשכור ש
שזתה יין וכו' וכן ח"ל ההוא מינח פניך
כמבדלי חזירים או כמלוי ברבית . שהמלה
ברבית ומבדל חזירים לעולם . פניו כהובין
שחין להם טורח לבקשת מיומתייהם וכו' ואם
כן ח"ך ח"ל ר' טרפון היום פניך כהובין וכו'
גם חומרם ר' יחורה הוה יתיב קמיה דרבי
טרפון וכו' הם דברים בלי צורך דרי שיחמ'
ח"ל ר' טרפון לה' יהורה וכו' דמאי נפקא
מינה חי הוה יתיב או אס הוה קחיס . גם
מלת הוה ג"כ מיותר דרי שיחמה רבי יחורה
יתיב קמיה דר' טרפון וכו' :

לכן

כלע"ד שסוד הענין ע"ד הכול
ועוד כתב הרב זלה"ה ש
שהמגולגלים לפעמים מתגלגלים בדומם
וחת"כ בצומח וחת"כ בצעל חי וכו' והחדם
הכריק כשאוכל אכילתו בכוונה יכול להעלות
המגולגלים צ' או ג' מדרגות כינר הרי
שהיה המגולגל בדומם ונפל מעט עפר . ג'
באכילתו או במלח שהיא דומם ולומח כמ"ש
בדרוש חטא אד"הר שבזמן שבית המקדש קיים
היו הכל נתקנים ע"י מה שנעשה בסוד ה'
הקרננות כי החדם היה נתקן על ידי התשוב'
והוידוי שהיה מתודה על קרבנו והצעל חי
היה נתקן על ידי הקרבת הכהמה והכומח
על ידי הנסכים והמנחות שהיה צומח .

והדומם על ידי המלח שהוא דומם וז"ס על
כל קרבנך תקריב מלח ונקרא - צומח כמו
שאמרו חז"ל הנוטל מלח מן המהבב חייב משום
קוצר ואין קצירה אלא בצומח . אס כן
המלח נקרא צומח ודומם ואוכלו הכריק ז'
ומעלה המגולגלים מדומם לצומח וכן מצומח
לצעל חי וכו' עכ"ל ועיין בס' הליקוטי אבדרוש
חטא אדם הראשון: גם נודע מדרך הטבע
שכשהחדם הולך על רגליו פניו מתארמי אצל
כשהוא יושב אפילו שיהיה טבע פניו אדומות
חינו יושב כמו הולך :

א"כ

לעולם שרבי יהודה טבע פניו
היה להיות אדומות אצל אנתו

היום ראה רבי טרפון שינוי מכל שאר הימי'
שאפי' שהיה יושב היו פניו כהובין . והו'
שאמר רבי יהודה הוה יתיב ולא קאמר
ר' יהודה יתיב דהוה מאמע שבאנתו רבע
ישב ולמפרע אס היו פניו אדומות לא היה
חידוש לפי שעד עתה היה הולך ומשום הכי
היו אדומות :

אלא

אמר הוה יתיב דמלת הוה
אנתא לרמוז שכבר היה יושב
מקדמת דנא זמן מה ומשום הכי ח"ל רבי
טרפון היום פניך כהובין רוצה לומר אפילו
שאתה יושב כבר עכ"ז פניך כהובין אמר ליה
רבי יהודה אמר ינחו עבדך לשרה והביאו
תדיין ואכלנום וזכינו להעלות המגולגלים
שהיו סס מצומח לאדם . ואכלנום בלא מלח
לרמוז שלא זכה להעלות מגולגלים מדומם
לאדם אלא מצומח לאדם שאס אכלנום במלח
והיינו מעלים מגולגלים מדומם לאדם שהוא
קשה יותר והוא מעלה גדולה היו פנינו
כהובין יותר ויותר ודוק

חולדה

הנביאה היא בסוד לאה
ודבורה היא בסוד רחל :
עיין בערכי הכנויים ערך ד' :

חבר

הקני הוא משרש קין שכן
כתיב וחבר הקני נפרד מקין
והוא גלגול רחב שזכתה להגלגל בזכר ואחר
כך נתגלגלה בנהגה שעל כן אמרה חשה קצת
רוח אנכי שהיתה זוכה רחב פי על אויבי :
נראה לי שאין זו ירידה מחבר לחנה כי ברוב
היתה בסוד נפש ובחצר בסוד רוח ובח"ש שהיא
ס"ג בסוד נשמה עיין בערכי הכנויים ערך
ח'ת :

חור

בנה של מריס היה גלגול נחור
אחיו של אברהם אבינו ע"ה
וכל הנשמות משרשן נשארן בעמקי הקליפות
עד

עד ביאת המשיח עינין בערכי הכנויים ע
עריך ח' :

ובספר

הגלגולים פרק י"ג כתב
כי כל הנשמות הזכרים
של זה הש"ס דחור נשאר נשיתיהן בעמקי
הקליפות ולא יכלו להוציאן עד ביאת המשיח
יעו"ש וחולי שבספר ערכי הכנויים חסר מלת
נשיתיהן :

הפני ופינחס

בני עלי באו בהם
מדב ואזיהו : ואחר
כך באו בשני בני שמואל ולפי שהטאו בצער
לכן באו באותם בני הדם הנקראים עורבים
בימי אליהו ז"ל שהיו מביאים צער וכו' עינין
בערכי הכנויים אות ח' :

אמר

המאסף הנה בספר הליקוטי'
כתב הרב זל"ה שפס נרב
ואזיהו נתלבשו בשמואל ואיך קאמר הכא
שבאו בשני בניו של שמואל ולעיל באות חלף
כתבנו בשם הרב שג"ד ואזיהו נתעברו בליהו
ז"ל ואיך קאמר הכא שבאו בשני עורבים של
אליהו : ונלע"ד שאפשר ממ"ש שג"ד ואזיהו
באו בחפני ופינחס אינו ר"ל בסוד גלגול חלף
בס"ד עיבור וזה מובן מהלשון דקאמר הפני
וכינחם באו בהם נרב ואזיהו הי"ל נתגלגלו
בהם נרב ואזיהו כמו שרגיל הלשון בכל מקום
שמדבר בסוד הגלגול חלף משמע שבאו בסוד
עיבור : וכבר נודע מ"ש הרב זל"ה בספר
הגלגולים שבשמתעבר חיה נשמה בחדם אס
הולך זה האדם בדרך ישר נשאר שם הנשמה
ומשייעו ואס ח"ו הוטה משתלקת משם ו
ואומר סודו נא וכו' יעו"ש : ח"כ ניכל ל
לומר שג"ד ואזיהו נתעברו בחפני ופינחס
וכשחטאו נשתלקו מהם ומ"ש שח"כ באו
בשני בני שמואל לא קאי לג"ד ואזיהו חלף
נחפני ופינחס ולפי שהטאו בצער באו גם כן
בשני עורבים של אליהו ודוק וברוך ה' יודע :

אבל

היותר נכון ואמת הוא שכתב
הרב זל"ה וכבר כתוב לעיל
באות ח' וז"ל . ודע שאעפ"י שאנו אומרים
שג"ד ואזיהו נתגלגלו כל אותם הפעמי' עכ"ז
ראוי שתדע שאינה הבחינה הראשונה שלהם
רק דע שג"ד ואזיהו הם משרש ח' של נשמה
ובמה פירטי נשמות תלויות בהם ואמנם בכל
גלגול היו נתקנים ניכונות וחלקים רבים
מהם עכ"ל . ח"כ אותם הכינחות שנתגלגלו
בחפני ופינחס ובכניו של שמואל ובכ' עורבי'
של אליהו אינם אותם של שמואל ואליהו ודוק

חיה

בני חיה היו מנגדים לאברהם
וסמוכים לו ר"ל שאברהם
הקדוש היה מקבל השפע דרך צנור הימני של
היסוד ובני חיה דרך צנור השמאלי שממנו
נרחים המיתרות מח' מלכין וכו' כי לכן ח'
אברהם בכתוב ח"כ ר מ"ה שהוא עיקר חנה
ז"ל הנק' מ"ה דהא חסר המתגלה בפנימא
דאמה ובני חיה היו רוצים שתבא להם הטיפה
על ידו הנקבה ונעלמה מהם בערכי הכנויים
עריך ח' :

אמר

המאסף וכו' כראש לע"ד אס
אפשר לפרש דברי הכמים
ז"ל במ"ד פרשה חיי שרה אמר רבי אלעזר
כמה דיות משתפכות כמה קולמוסין מ
משתברין כדי לכתוב בני חיה עשרה פעמים
כתיב בני חיה כנגד עשרת הדברות לומר
שכל מי שמדבר מקחו של כריק כאלו מקיים
עשרת הדברות עב"כ : ויש לשית לבדמה
כתיב בתמימות הללו כמה דיות משתפכות
וכו' . ועוד האי ליגנא דנקט כל המדבר
מקחי של כריק דמשמע דווקא במקוה וממכ'
הו"ל כל המסייע את הכריק והיה במשמע
בכל ענין . ועוד למה יהיה כל כך שבר גדול
בעבור מלכות הסד שצושה עם הכריק

לכן

כראש לע"ד שהענין הוא שכתב
הרב נדרוש אחר ופנים פרק

נהר יחיד ויבש ופעמים קוראו נהר יוצא מעדן תדיר ולא פסיק מימיו : וזהו אומרו והאי דרגא לא נקטא ברכאן דלעילא ליינקא לתתא דווקא אותם דינקין לתתא פסקן אלל לא השאר כי לעולם צדיק וכדק אזלי בלא פרוזא כלל ועיקר ח"ו עכ"ל : ונודע שמלכו נקרא חרץ : זהו שאמר הן צדיק בארץ ישלם רוצה לומר ז"א עם מלכות ישלם לעשר ספירות חף כי רשע והוטא כלומר חף על פי שיש רשע וחוטא בעולם אינם פוגמים להפרידם מכל אכילות ח"ו אללא ליינקא בנו ודוק .

ועל

דרך הנזכר יוכן עוד הכתוב שם צמ"ר פ' הנזכר וז"ל אמר רבי יודן חמשה פעמים כתיב בני כנגד חמשה חומשי תורה ללמדך שכל מי שהו' מאכיל פרוסה לצדיק כאילו קיים חמשה חומשי תורה עכ"ל . והענין הוא כנגד נודע ששם הוי' רמזו בחמשה פרכיפים : קוצו של יו"ד ח"א . י' עצמה אגא : ה' ראשונה אימא ו' ז"א : ה' אחרונה מלכות . ובזמן המזווגי' ז' ז' נמצא שכל החמשה פרכיפים נחשבו לאחד מחמת יהודים זה בזה ע"כ . גם נודע שהזוג נקרא בלשון אכילה כבוד כי אם הלחם אשר הוא אוכל וכו' . ונודע שמלכות נקראת פ' פרוסה . וז"ש כל מי שהוא מאכיל פרוסה לצדיק רוצה לימר שגורם לזווג את המלכות ליסוד ענ ירי מעשיו הטובים מעלה עליו כאילו קיים חמשה חומשי תורה כנגד מה שגורם נחבד ולייחד החמשה פרכיפים על ידי זווג יסוד ומלכות בנו' ודוק וז"ש חת"ם :

ועל

דרך זה נלעד נפרש דברי חז"ל במסכת ברכו' פ"ק כל המארת ת"ח נתוך ביתו ומהנהו מנכסיו מעלה עליו כאילו הקריב תמידין עכ"ל . הענין שעל ידי הקרבות מתייחדים ז' ז' כמ"ש בזה פ"שה צו דף ל"ה ע"א ת"ח הייבי עלמא גרמין ליה לקב"ה לחסתנקא מכנסת ישראל וכו' חת"ם אהרן יבטוי ועל ידיהו מתקרביין תרווייהו ומזווגי

שלישי ז"א הוא בעל תשעה ספירות ובמלכות נשלם לעשר יעו"ט : ואם כן כשלא יתאחוו החי' טובים מלכוד הימני כמו שהיו רוצים בני חת ולא הגיהם אצרהם . והטיפה של זרע נמשך למלכות הקדש אז ז"א נשלם לעשר ספירות בהתחדו עמה בנו' .

זש

כמה דיות משתפכות כמה קולמוסין מסתברין לכתוב בני חת לרמזו כמה נוק עושים החי' טובים בעולם חף על פי שאין אחזים בצינור הימני אללא בשמאלי חפ"י כן כמה רעה עושים כל שכן אם ח"ו יתאחוו בצינור הימני עשרה פעמים כתיב בני חת לומר שכל מי שמברר מקחו של צדיק דהיינו יסוד ר"ל שמברר ומפסיק בין שני צינורות ואינו מניח לחי' טובים לינק מצנו' הימני כמו שהיו רוצים בני חת אללא גורם להשפיע שפע צינור הימני למלכות הקדש וזו נשלם ז"א לעשר ספירות הוה ליה כאילו קיים עשרת הדברות : הכוונה חפ"י שלא קיימם בפועל כגון שלא הכיר אב ואם וכיוצ' חפ"י כן נחשב לו כאילו קיימם בפועל כנגד מה שגורם לז"א להשלים לעשר ספירות ודוק וא"ש חת"ם .

ואפשר

שז"ש הכתוב משלי טי' י"א הן צדיק בארץ ישלם חף כי רשע וחוטא ונקדים עוד מה שכתב הרב ז"ל בליקוטים פירושי מאמרי הזהר צפ"כ נח דף פ"ז ע"ב : ת"ח הייבי עלמא עבדין בגימות' לעילא וכד אינון חובין סלקין רחמין ונהירו עילאה ויניקי דברכאן לא נחית לתתא והאי דרגא לא נטיל ברכאן דלעילא ליינקא לתתא עכ"ל . וכתב הרב ז"ה דע והבן כי ממש אינו נמשע ממנה ח"ו כל ברכאן רק אותם דצריכות לעולם השפל חבל מה שצריכה נה לעצמה כז' פסיק תדיר שאין בהם פירוד ח"ו כלל ועיקר רק ההפרש הוא כי כד זכאין נקטא ברכאן ליינקא לתתא וכד חבין לא נקטא ברכאן ליינקא לתתא : וכוה יוכן כמה מהמרים החולקים ולפעמים קורא ליסוד

ואזרחי זה בולת וכו' וכתב הרב ז"ל בשער
התפלה שעכשיו אחר התרצן צריבין לחננו
על ידי מעשינו הטובים ותפלותינו להמשיך
מוחין לזו"ן כדי שיזרחו וכו' יעו"ש.

נש

כל המארח ת"ח דהיינו ז"ח
בתוך ביתו דהיינו מלכו' שגורם
שיזרחו ומהנהו מנכסיו רובה למר שעל ידי
מעשיו הטובים גורם להמשיך להם מוחין
שיזרחו מעלה עליו הכתוב כאילו הקריב
תמידין הפעילה שהיתה נעשית על ידי ה
התמידין בכל יום שהיה נמאך להם מוחים
נעשה על ידו ודוק. ואש את'ס.

אות הטיה

רבי

טרפון הנו' צפ" קונס היין
דה"ט אכל תאנים מכרם אחד
ושמו אותו כזק א' להשלו לנהר ולאמר לזוי
לטרפון וכו'. הנה רבי טרפון הוא ירמיה
וזהו הרמז שרמז ירמיה בגבולותו שנתכבד על
דוראי תאנים כו' וגם ירמיה השליכו אותו
בבור וניכול וכן ר" טרפון היו רוצי' להשליכו
בנהר וניכול וירמיה היה כהן וגם רבי טרפון
היה כהן.

טבי

עבדו של רנן במליאל הוא
גלגול חס בן נח הצירור מ
מהטוב שבו ולכן שמו טבי עיין בערכי ה
הכנויים :

אמר

המחסף טבי במ'ק עולה חס
במ'ק להורות שטבי הוא ח'ס
ודוק.

אות היו"ד

יעקב

שרש הוא מיסוד אבא כשכנסים
נה"י רח"ו אי בתוך ז"ח וכאשר
מתפשט המוחים מן החזה ולמטה אז המוח'
דמצי אבא אין להם רק כיסוי אחד שכבר

נגמר יסוד דאימא ואז בוקע יסוד אבא בתוך
גופא דז"ח ופולט שם הארה גדולה ובוקע
ויובא דרך פניו דז"ח מן החזה ולמטה כד'אוף
יעקב : וז"ס אך יבא יבא יעקב וכו' עיין
בדדושי הרב ז"ל הנה ונספר אורחות חיים :

אמר

המחסף בזה נראה לענ"ד
להבין דבר א' דאמאי במנין
שני חיי יעקב אמר שם יעקב ויחי יעק' ובני
עיתתו אמר שם ישראל ויקרבו ימי ישראל
וכו' וסמוך למיתתו הזכיר שם יעקב ויכל
יעקב נצוות אה בניו ויגע וכו' ולמה אמר
לשון גייעה. אלא יובן עם האמור שיעקב
הוא מבחינת יסוד אבא כזכר. ונדע
שבאו אי לא היה שבירה אלא סדיקה ונפילה
שנפלו האחוריים שלהם במקום מלכו' דאזינו'
וכל אלא אבא מעולם האצ"ל לא שייך ביה לשון
מיתה כנו' בל"ח סימן ר"ל ור"ל יעו"ש :
חס כן מאוס הכי גבי קריבת ימי מיתתו
אמר שם ישראל שהוא בחינ' ז"ח וכו' היה סוד
המיתה והשבירה כזכר. אבל במנין שני חיינו
אמר שם יעקב שהוא מבחינת יסוד דאבא וכו'
לא שייך מיתה כנו'. אבל סוף כל סוף סמוך
למיתתו אמר שם יעקב ולא הזכיר לשון מיתה
אלא לשון גייעה ויכל יעקב וכו' ויגע ויאסף
וכו' לרמז שהאמת הוא אלא היה בו סוד
מיתה אבל מ"מ סדיק' היה בו ות' שויגע ולא
וימת ודוק.

יעקב

לקח חל' הטוב מקין וסוד הענין
סקין שרש מ'עקב כתף השמאי
וזה העקב הוא בחינת מנכות שנ כל
הפרצוף של הבתף הזה ולהיותו מצד
הנוק' של הגבורות שהכהף השמאלי הוא
צד הגבו' נאחזו בו הקליפו' בסוד הגחש ואתה
תאופנו עקב וזה העקב נטלו עשו ולכן יבא
צבור כמו קין ואחר כך כשיבא יעקב אחו
ידו בלוחות העקב הקדוש שלקחו עשו וזהו
וידו לוחות בעקב עשו פי' בעקב שלקח עשו
ולא בעקב עשו עצמו : וכבר ידעת כי

כמו שקין נתחזה בו זוהמת הנפש כן נתחזה
בעשו ונודע כי יעקב גלגול חד"הר ולפי
שתחלה על ידי חטא אדם גרם שיתחזה הנפש
בזה העקב ולכן יעקב שהוא אדם עצמו תיקן
מה שעשה תחילה ונטל אותו עקב מיד עשו
שהוא הרע שבקין ובכור כמוהו : ואמנם
נטלו ואחיו ע"י ידו והוא סיר זרועו השמאני
כי שם הוא צחינת העקב הזה בכתף שמאלי
ולזה לא אמר וידיו אלא וידו אחת וכו' :

והנה יעקב משב שראובן שהוא בנו
בכורו דוגמת קין שיטול זה
העקב שהוא עיקר הכל שהיא הבכורה וכו'
וכשחטא ראובן נטלה זו הבכורה הנו וניתכ'
ליוסף וכו' . והנה כיון שעשה ראובן תשובה
גרם שעל ידו יתוקן אותו החלק של קין וכו'
והנה ישאכר גם הוא חלק הנפש של קין מצד
הטוב ולכן לא יבא ישאכר אלא על ידי ה
הדודאים שהביא ראובן כי אעפ"י שהוא לא
זכה חליה עכ"ז זכה לתקנה על ידו והוא
ישאכר וכו' עיין בס' הגלגולים פרק כ"ט ופ'
ל"ד ובערכי הכתויים ערך י' וערך ר'

אמר המלחם אפש' שיהו סוד הכתו'
ב' וטע סו"י"ח בנטן עקב את
אחיו ובאנו שרה את חללים ע"כ : הכונה
בנטן עקב את אחיו שחזו ידו בעקב הקדוש
ונטלו מעשו כשיבא מבטן אמו כנז"ל ואחר
כך ובאנו דהיינו ראובן שנחמר כחי וראשית
הונו שרה את חללים כלומר תיקן אותו ה
העקב הנו שהוא מלכות של הכתף הנו ומנכו'
נקרא חללים כנודע ראובן תיקן אותו כנזכר
ורחיק :

ובזה יובן כוונת לקיחת הבכורה
יעקב מעשו שהבד קסה
דא"ך יתכן להוציא הבכורה מעשו בנתינת גו
דבר מה : וכי מה שיבא עשו ראשון מטן
המו והוא כטר רחס יכול להכוך וכמעט
שזינו מיבן ענין זה : והנה כנר הרגישו
הכמים ז"ל מזה והמרו שיעקב הוא בכור נושג
לשכופרת וכו' עכ"ל : וכיון שהוא היה בכור

באמיתות למה הוצרך זאת המכירה גם לרוב
להבין בדברי עשו שאמר הנה אלכני הולך נמו'
ולמה זה לי בכורה : דלכאורה הם דברים
של יהירות שאינו להוט אחר הגלי העולם
ואחר הממון ליקח פי שנים בירוש' אביו כיון
שסוף אדם למות ואותה שעה לא היה לו ל
לאכול וחיישינן לחיי שעה . אבל כפי סוד
הענין יובן היטב : ונודע שחיות הקליפות
הוא הקדושה העומדת בתוכס : א"כ כיון
שיעקב נטל אותו העקב הקדוש שהוא עיקר
הכל שהיה הבכורה כנז"ל בעמרו בנטן אמו
א"כ יעקב הוא הבכור וזאת האכילה שנותן
לעשו הוא בסוד שעיר המשתלח ושעיר ר"ח
כמו שכתב הרב זל"ה . שאם נשאר בו חיזה
ניכר דקדושה מאותו העקב הנו לנטלו ממנו
ואמר עשו הנה אלכני הולך למות כוונתו לומר
בבד לקח הבכורה שהוא אותו העקב הקדוש
הנזכר בעודו בנטן וא"כ כבר חני מת ולמה
זה לי בכורה כלומר שם בכורה לנד מה ת
תועלת ממנו והוא לא ידע שעל ידי זה אם
נשאר בו חיזה ניכר דקדוש לוקח אותו ודק
כתב הרב זל"ה בפ"ק כ"ט

עוד וכאשר נמשכת הטיפה מזה
העקב של הכחף הנזכר ויוצאה דרך היסוד
בסוד הזוג נעשית נפעמים יעקב ולפעמים
עקבים ולפעמים עקיבא יעו"ש :

אמר המלחם ובה נלע"ד אם אפש'
לפרש הכתוב הכי קרא שמו
יעקב ויעקבני זה פעמים אחת בכורתי לקח
והנה עתה לקח ברכתי : די' נמלת והנה
שהוא מיותר דדי' שילמר ועתה לקח ברכתי
אלא הכוונה שאם בגביל שאין ידו בעקב עשו
קראו אותו זה השם היה רחוי שיקרא עקיב'
או עקביח והיה צממע שנסביל שעקב את
אחיו קראו אותו זה השם אבל בראשית שקראו
אותו יעקב משמע שמלכד שעקב את אחיו
והתחיל חז ליקח הבכורה כנזכר עד שלקחה
לגמרי עקב יעקב עוד שמלת יעקב היא
עתיד .

ו'ש

הכי קרא שמו יעקב ולא ע
עקיבא או עקיבא וועקבני
זה פעמים את זכורתי לקח שהוא חותו
העקב הקרוש כנז' : והנה כגומר כיון ש'לקח
הזכורה ועל ידי אותה אכילה שנתן לי לקח
ומני ניצוצות הקדושה כנזכה עתה לקח
זיכתי שאם לא היה גוטל הזכורה לא היה חל
עניו הזכרה דוק מילת והנה ודוק :

וּבְרֵינֵינוּ

המטות כתב הרב זלתי
בענין לקיחת יעקב
הזכרות כס' א' חזו'ל והנה לבאר ענין עשו
איך היה אחיו ממס של יעקב הנה גודע כי
היסוד האבא אשר נגלה מחנה ולמטה דז' א'
הנה ודתי שמחיר מכל כרדיו מנחמן וכו' :
והנה אחר שיבא יעקב מהארת יסוד אבא
בסוד אך יבא יבא יעקב כנז' אז ועשו אחיו
בא מכירו פו' מכירו שג' יעקב מצד שמאלו
יבא עשו מהארת אמריו דיסוד אבא ועי' ז'
נעש' ב' אהרס יעו' ש' ג' אורק' : וכלל דבריו
הוא זה בענין ז' וז' י' א' ח' י' א' ח' י' א' ח' י'
הרי יעקב עומד בפני ז' א' וז' א' כ' כאשר ז' י'
מזדווגים פנים בפנים היכן יש מקום לרחל
לעמוד שם והנה תאונה שאלה זו רמוזה בפ'
ועשו אחיו בא מכירו וכו' שענין לקיחתו
הזכרות במרמה יובן במ' ש' ב' וזה שיר ה'
השירים כי אין הסט' ח' הזנך משם רק עי'
מרמה ותחנולה שעושים לו שמכריו' שיבואו
כל פמליא של מעלה לראות בכבוד המלך
והנה הקני' הנק' מין זקן וכסיל נא יחפוז
צתכונה ולראות בכבודו של מנך ואלדברא
הולך משם ומתרחק מדעתו ונין כך ונין כך
מזדווגים המלך והמלכה ויעקב לוק' ברכותיו
ונמצא כי אלמלא ירע שכוונת הענין הוא
להזדווג לא היה הולך משם כדי לקחת חלקו
מן השפע ההוא הנשפע אז וזו היא המרמה
שמרמים אותו ועי' ז' לוקח יעקב ברכותיו של
עא כי אז הולך יעקב במקו' עשו ושם מקבל
הארותיו שה' ה'
יעקב פנוי . ורחל באה שם אשר היתה

עומדת אחוריו ז' א' יעו' ש' ב' אורק' ותראה
פלחות :

אמר

המאסף עפ' ז' כלע' להבין
מאמר חזו'ל במ' כרש' כ' ס'
סתום וחתום וז' א' את קש' ז' נתתי בענין
קשתי דבר שהוא מוקש לי : אפשר בן אלף
קשין דפירי עכ' ל' : ונקדים עוג מ' ש' הרב
זלתי שם ולאמנ' דרך אחר ז' א' לא יש רק
נקודה א' והיא סוד האמרויים שמס יובא
פיסולת והזוהמה והנה זו הנקיפה יובאה
הארתה אל החיצונים והבן סוד הגדול הזה
וכבר ידעת כי החיצונים משם הם ניזונים
ולכן הוסי' כינור זה באחר כי אין יכולת
לחיצונים ליקח מצד הפנים וז' עבוד פעור
וכו' עכ' ל' יע' ש'

והנה

קודם שבא ל' המכוון בחקור
חקירה א' אעפ' ש' ס' ד'
דברים העומדים ברומן של עולם ורואי
להעלימם אבל עכ' ז' תורה היא ולמודעי אב'
כריכים זה הטוב יכפר כי כוונתנו לעשות
כח רוח ליוצרנו ואם השי' ת לא היה מזמין
גלוי ופי' לדבר לא היה יובא דבר זה תחת
הקולמוס והענין הוא שצריך ליגע ולהבין
שזו היניקה שיונקים החיצונים מנקדות
האחר אימתי היא אם נאמר כשז' א' אחר
באחר זה אפשר דבר כתב הרב דמאס הכי
הוסימו אחר באחר כדי שלא ינקו ואם נאמ'
כשז' א' פנים צפנים גם זה אי אפשר שהרי
באותה שעה בורחים הקלי' כנז' וז' א' כ'
אימתי יניקתם שהרי יניקה זו היא הכרחי
כמ' ש' שם כי זה מזונם מאם ואין שפע נמשך
לקלי' כ' א' ע' ז' .

אמנם

אנה ה' לי דרוש הנו' מכתוב'
ידיו הקודש הר' הגדול הרס
נבאר ה' זלתי ה' א' הרב זלתי ה' וריחתי שם
ישב לזה ז' ל' בא' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
רחל שם באחר ז' א' אז אין החורנה דהיינו
החיצונים יונקים וכאשר חוזרת רחל פכ' פ'
עם ז' א' אז נשארת אותה הנקיפה דאמר בלי

שימור ומשם יונקים החיצונים בסוד וחתה
 מהיה את כולם עב"ל ורחוים הדברים נמי
 שאמרם כלל העלה מכל הנז' שאין יניק'
 ואחיה לחיצוני' מאותו השפע הנשפע בעת
 הזוג ואין להם יניקה והגק' אלא מנקודה
 דאחר : גם נודע שמנכות נק' ענן כמ"ש
 בתיקונים דף ע"ד ע"ב ענן דא' שכינת כנול'
 מו' ענני כבוד וכו' יע"ש ועיין במאורו נתן
 גם מדע שיסוד נק' קשת בסוד ותשב באיתן
 קשתו ועיין במאורות נתן :

זש

את קשתי נתתי בע"נ דהיינו
 חיבור יסוד במל' קשותי דבר
 שהוא מוקש לי שאז יש יניקה אל החיצונים
 מאותם המותרות מנקודת האחר כנו' שאם
 לא היו מעשיו הרעים של בני אדם היו זוז'
 לעולם פנים בפנים ובלע המות לנפח ולא
 היו חיצונים לינק' אלא היה זוהמה ולא היה
 סט"א כמו שהיה לעת' לב' בע"ה : והמקשן
 הנין דברים כפשוטן שהיניקה דקאמר הוא
 מהשפע הנשפע בעת הזוג ומשם הכי ק'
 קאמר אפשר כן שיש אחיה אל החיצונים
 מאותו השפע והלא בעת ההיא אתפרשת
 סט"א כדכתיבנא ומתרץ שכיר אלא קשין
 דפירי כלומר מ"ש שיש יניקה באותה שעה
 הוא ממותרות הזוהמה כנזכר אבל לא מאות'
 הנרכות והשפע הניתן בעת הזוג ח"ו ודוק
 וא"ש את"ם .

כי אדם ויעקב הם באנא ומה ולאה הן ג'
 באימא אלא שאדם ומה הם למענה ויעקב
 ולאה הם אחוריים שלהם כנזכר במקומו וזהו
 מה שרמזה חיה בנבואתה בשאמרה ותקרא
 את שמו קין ותאמ' קניתי חיש את ה' וכל
 הקנין על ידי השכירות ליעקב כדי להניח
 את יששכר שיתוקן בו קין כי קין היה טוב
 נדע שהוא נמשך אך יששכר הוא מתוקן וכל
 עסקו בתורה וכלו מנר הט"ב וזהו קניתי חיש
 את ה' וכו' ונאמר ומנני יששכר י' ודעי ב' ינה
 ל' עתים ר"ת י"כל והענין כי יששכר נמשך
 מקין שהוא יסוד אימא בינה וזהו יודעי בינה
 ויבן הוא בגבול קין אותו שאמר בו ותלד
 עדה את יבל וכלם תולדותיו של קין ומש"ש
 נשמתו ויששכר הוא מבחינת יב"ל הזכר ולכן
 נרמו בר"ת י' ודעי ב' ינה ל' עתים עי' בערכי
 הכטיים ובספר הגלגולים פרק הנו"ל

אמר

המחסף יש לשית לב אחאי
 זבולון כשתתף עם יששכר
 יותר משאר השבטים שיששכר היה עוסק
 בתורה וזבולון היה מפרנסו כמ"ש במ"ר פ'
 נשא פרש"י ג' . וגם למה יששכר היה חשקו
 לעסוק בתורה יותר משאר השבטים . אך סו'
 הענין שכיון שיששכר נמשך מיסוד אימא כמ'
 ונודע שהתורה מנחינת יסוד אבא כמ"ש הרב
 זל"ה בשער כוונת הלימוד אם כן מש"ה היה
 יששכר עוסק בתורה יותר משאר השבטים
 כדי שיספיע יסוד אבא שהוא סוד התורה
 ביסוד אימא משם שרשו יששכר ומה הטעם
 עצמו היה זבולון עוזרו ומסייעו ומפרנסו
 כיון שהוא גם כן מבחינת יסוד אימא כנזכר
 בערכי הכנטיים תות ז' יע"ש וכוונתם שיה
 וכמ"ש הרב ז"ל שעני ידי עסק התורה נגלים
 מוקים דחו' חי וזהו כוונתם ודוק כנ"ל ע"ד .
ובזה נראה לע"ד לפרש דברי חז"ל
 במסכת סנהדרין פ"א אמר
 רבי אלכסנדראי כל העוסק בתורה לשמה
 מיסים שלום בפמליה של מעלה ובפמליה של
 מטה שאמר לו יחזק במעוזי וגו' רב אמר
 כאילגו

יששכר

הוא גלגול קין והנה
 כיון שעשה רחובן ת'
 חסונה שם הוא בחינת קין כנו"ל גרם שעל
 ידו יתוקן אותו החלק של קין וכו' ולכן לא
 יצא יששכר אלא על ידי הדודאים של רחובן
 שאעפ"י שהוא לא זכה חליה לחותו הלך הנו'
 הנק' שאת עב"ז זכה לתקנה על ידו והוא י'
 יששכר שיצא על ידי הדודאים כנו' . וכבר
 ידעת אנקרא יששכר על שם כי שבר שברתי'
 וזה היה על ידי לאה שאברהם את יעקב על
 ידי הדודאים ונדע כי לאה ומה הכל אה

באילו צנה פלטרין של מעלה ושל מטה וכו' והנה דברים אלו צריכין ביחוד : ונראה לעד. אם אפשר שיובן עם הנול שעל ידי עסק התורה נגלים מחים דאז אי ונכתוב דברי הרב ז"ל שה בחורף בא' חדף קכ"ד ע"ב וז"ל : כשהמומים דז"א הם מזר אבא מלובשי' במומים דאימא ונכנסים בדעתו של ז"א או מאותם הארות יוצאים לחץ לבנות ולתקן פרצופי לאה ורחל : והטעם לפי שהמומים דאבא דוחים את החיצוני מלהתאחו בחסדים של הגינה המבוליס מן החוה ולמטה אשר שם נקרא עץ הרעת טוב ורע שמשס יונקים ה הקי' נים וכאשר אין אור המוחים דז"א מצד אבא נגלים אז נאחוס החיצוני ולכן תמורת אלו יוצאים ג' מיני נבעים הנקראים שאת או ספחת או נהרת אשר מהם יניקת ה החיצונים וכו' . ונראה לעד חיים שמעתי כי זהו ענין אומרו זאת תהיה תור"ה המכור כי כל בדינת ז"א היותו מצורע ח"ו הו"ל לסיבת הסתלקות מוחים מצד אבא הנקרא תורה כערע ואם כן אין תיקונו אלא על ידי עסק התורה וכן אמר זאת תהיה תורת המצורע ולא אמר זאת תהיה ספרת המצור' או זה משפט המצורע וכיוצא עכ"ל יעו"ש ז'ש' כל העוסק בתורה לשמה משי' שלום בפמליא של מעלה להיינו אזי שגורם שידויגו ומתחברים מוחים דאבא עם מוחים דאימא ובפמליא של מטה דהיינו זון שמדוובים גם כן ואין יניקה לחיצונים ממומים שלהם רב אמ' כאילו צנה פלטרין של מעלה ופלטרין של מטה דהיינו לאה ורחל שמאותם הארות דאז אי יוצאים לחץ לבנות ולתקן פרצופי לאה ורחל והיינו פלטרין של מעלה ופלטרין של מטה ודוק וא"ש את'ם

זכור

נר' לעד ג"כ להצין דברי חז"ל ילקוט משגי וז"ל מכל משמר נצור לבך שלא תצרח מדברי תורה למה כי ממונו תוצאות חיים הא למדת שמדברי תורה

יוצאים חיים לעולם עכ"ל * לשיט לב האי ליצנא דנקט שלא תצרח מדברי תורה הינ"ל ש שתעסק בתורה או שתעמול בתורה ועוד שאלת למה איתו מובן . אבל כפי הקדמו' הנ' יובן היטב ונקדים עוד מ"ש הרב ז"ל ה הובא בס' חמדת ימים בפורים דף ק"ט ע"א שעל ידי מעשים טובים מעורר מן צוון דווקא ונגלים מוחים מצד אימא לבד יעו"ש : ז"ש מכל משמר נצור לבך שלא תצרח מר"ת כלומר אם היית עוסק בתורה לא תפסוק מר"ת כדי להלוך ולעשות מצות ומעשי טובים ולזה אמר שלא תצרח וכו' אלא עסק התורה עיקר וקודם לכל . ובעל המחמר תמה ואמר למה כלו' למה עסק התורה יקדים למצות והלא גם עשיית המצות הם ציווי הש"ת : ומתרח שפיר כי ממנו תוצאות חיים שעל ידי עסק התורה נגלים מוחים מצד אבא ואין אחיזה לחיצונים הנק' מית אלא הכל נשפע לקדושה הנקרא חיים אבל על ידי עשיית המצות אין נגלים אלא מוחי' מצד אימא לבד ויש אחיזה כדכתובנא ודוק **ובזה** כמה נדקו דברי חז"ל בירושל' דפאה הובא בעין יעקב סימן כ"א וז"ל ותלמוד תורה כנגד כלס ר' ברכיה ור' חייה חד אמר אפי' כל העולם כלו אינו שוא לדבר א' מן התורה : וחד אמר אפילו כל מצות התור' אין שוות לדבר א' מן התורה עכ"ל : דיש לשיט לב במאי פליגי ועוד למ"ד אפילו כל העולם כלו הכל וריק בערך התורה . ובט למ"ד אפילו כל מצו' התור' אינן שוות לדבר א' מן התורה צריך להצין על מה זה ועל מה זה וכי המצות אינם ציווי הש"ת ולמה לא יהיו שוות לרב' א' מן התור' : כפי הנז"ל יובן היטב ונקרי' **אבל**

עוד מה שכתב הרב ז"ל ה' בשער התפלה וז"ל . והנה אין דבר בעול' שלא נעשה מבירור הז' מלכיים וכו' ואפילו כל עניני העולם השפל הנמחים והב' ח וכל

הנבראים כלם הם מזרור אלו המלכים וכו'
 ובשער האכילה כתב שכוונת האכילה הוא
 כדי לברר ניצונית הקדושה שיש באותה
 האכילה או ב'חן דומם או כומח כפי מה
 שהוא ומתברר על ידי האכילה וכו' יעו"ש .
 ובשער שנת מהדורח בתרא כתב שכל ענין
 המלאכות כגון זריעה וחרישה וקצירה ו
 וכדומה הוא סיד העלת מן וכו' וכל ה
 המלאכות הם להעלות הן מלכים ונמתקם
 ולהעלותם בסיד מן וכו' :

ומעתה

כוונתם מבוארת חד חמר
 אפי' כל העולם כלו לשלול
 כל המלאכות זריעה וחרישה וקציר והאכיל'
 וכו' מה שכל הערניים הללו כוונתם לעשות
 בירור ולהעלות מן כל זה אינו שזה לדבר
 אחד מן התורה ר' ל שרבר אחד מן התורה
 עושה יותר בירור ממה שנעשה על ידי כל
 הזכר וחד חמר אפילו כל מצות התורה כלו'
 נח מבעיה לדברים הגופניים שאפי' אם כוונת
 העושה אותם הוא לעשות בירור שבדאי
 שאינו שיה לדבר אחד מן התורה כזכר אלא
 אפילו כל מצות התורה כגון ניצונית ותפילין
 וכיוצא חינוס שיה לדבר אחד מן התורה
 מפני שעל ידי קיום המצות לנד נגלים מחי'
 מצד אימא לנד ומתאחזים החיצוניים אבל
 על ידי עסק התורה נגנים מוחים מצד אבא
 ונדחים החיצוניים כנו' ודוק .

ואפ' שר

שזהו סיד מ' א רבא במס'
 שבז נמימינים בה סמא
 דחיי למשמאליים בה סמא דמ תז עכ"ל ד
 דבריו כריכין ביזר דחם הטובה שש מרי
 התורה חיו יחיו ועוברי עליה ימותו מה בא
 לממנו והנח פאק מנח הוא חם בחקותי
 תלכו וכו' ואם את חקתי תמזו וכו' וכן
 ועתה ישראל שמע חם החקים וחל הגשפטי'
 וגו' נמען תחיו וכו' וכן יהיה חם שכת תשבח
 את ה' חנהיך העדותי נכס כי חנד תחברון
 וגו' וכן כמה וכמה פאקים : אלא חפשי
 שנה לרמז הסוד הזה : וז' למיימינים בה

ר' ל שעוסקים בתורה שהוא מסטרא דימינא
 שנגלים מוחים מצד אבא שה א ימין האצילו'
 כנודע סמא דחיי שנדחים החיצוניים אמהיה
 הקדושה : למשמאליים בה ר' ל שעוסקים
 במצות לנד שהם מצד שמאל שנגלים מוחים
 מצד אימא שהיא שמאל האצילו סמא דמותא
 שאלחזים החיצוניים חו' כזכר : ודוק וא' ש
 חת'ם .

וז'ם

גם כן מה שאמרנו חכמים ז'ל
 במסכת מנחות פ"ג אמר רבא
 זאת תורת העולה כל העוסק בתורה אינו
 צריך לא עולה ולא מנחה ולא הטאת והוא
 ברור ודוק :

וז'ם

מ' ש חז'ל שחלמוד ק דס למעש'
 והוא ברור וג' א' ס מה שאמרנו
 בתסכת סוטה שעבירה מכבה מלוה וחיון
 עבירה מכבה תורה שכיון שעל ידי עסק
 התורה נגלים מוחים דאבא ונדחים החיצוניים
 מאוס הכי חיון כח לעבירה לכבותה וברור
 הוא ודוק .

אבל

במקום אחר כתב הדב ז'ל הה
 שמצית הצדקה יש לה כח שחין
 עבירה מכבה אותה : וז'ל בספר ליקוטי
 תהלים פזר נתן לאציוניס צדקתו עומדת לעד
 וכו' הנה פזר ע'ה הוק רפ'ח ונודע שרפ'ח
 ניצונית יש בעמקי הקליפות וצרי להענותם
 והנה לא יש כח להעלות מהרפ'ח שנפלי אלא
 נמי ששעה עצמו לסניוית עני ואניון ז'
 ובתנאי שיהיה נו' ג' מצות הצדקה שאם חין
 נו' מדת הצדקה אף שיהיו נו' מצות אחרות
 חם תרד נשמתו להעלות מהרפ'ח ניצונית
 חפשי שלא די שלא תענה מהרפ'ח ניצונית
 חלח שהיא גם היא יתאחזו בה החיצוניים
 וחשף גם היא שם מפני שעבירה מכבה
 מצ'ה : אלא הצדקה חין עבירה מכבה אותה
 כמו שאינו מכבה תורה . ז' ש פזר דהיינו
 רפ'ח עם הכולל נתן לאציוניס ר' ל למי' ש
 שעושה חניון ועני לו ניתן להענות הרפ'ח
 ובתנאי וצדקתו עומדת לעד שיהיה נו' מדת
 הצדקה

הכרקה מפני שאין עבירה מכנה אותה וז"ש
ונדקתו עומדת לעד ולכן קרנו תרום בכבוד
שאינו די שתעלה נשמתו חלל גם כן יעלו
עמה מהרפ"ח ויעלה בכבוד עכ"ל :

יעקב

הוא בחינת נפש וכן בהיותו
בח"ל לא היה לו כי אם בחי'
נפש וישראל הוא בהינת רוח וכן בחזרתו
לחי' שה"ס יצירה אז זכה לרוח עיין בערכי
הכנויים ערך י . ובליקוטים פירוש הזהר
פ' שלח לך : יצחק עיין לעיל באות חלף

יהודע

היה מיסוד אצל וכל אח"כ
ברב המנוח סבא :
ונלע"ד שלכן קראוהו בפ' בראשית נהירו
דאורייתא שה"ס יסוד אצל שמש התורה
ושרש נשמת רב המנוח סבא הוא ממרע"ה
והוא מנזרח עיין בערכי הכנויים . ועיין
לעיל אות ב' ת' ענין יהודע בחורף :
יוזא המלך עיין לעיל אות בית .

יחזקאל

היה משרש קין ולכן נקרא'
בן אדם והוא מסוד הרגלי'
ועל כן נאמר תמיד עליו עמוד על רגליך כי
מה שהיה קין חלוי ברפיון כמ"ש ח"ל ועתה
נתחוק ע"י יחזקאל שהוא לשון חזק : וזהו
עמוד על רגליך כי הוא סוד וימח את כל
היק"ו"ס גימ' קי"ן ע"ה והוא מסוד רגלים
דקין ולכן נאמר בן אדם כי הוא היה בסוד
קין בנו של אדם הראשון והכן עיין בספר
הניקוטים .

יתרו

היה גלגול קין שהיה מונע
את הכל אחיו מלרעות את
כחנו כמ"ש רז"ל במ"ר פ' בראשית שאמרו
קין והכל באו ונחלק העונם אחד נטל את
הקרקעות ואחד נטל את המטלטלי' דין אמר
ארבעה יודי פ"ח בחויר ודין חמר מה דאת
לביש דידי פשוט ובעון שהיה מונע את הכל
אחיו מלרעות את כחנו באו עתה הרועים

ויגרסוס את בניתי עד שכל משה שהוא הכל
וישיעין ואז גם יתרו תיקן ענין עון התלומ'
יתירה והשיב את הגולה אשר בזל בגלגול
שעבר שהיה קין והיא כפורה ונתנה למשה
שהוא הכל ואמר קראן לו ויאכל וכו' והחיה
הגר תמורת ההריגה אשר הרגו בגלגו' שעב'
וז"ס מה שאמרו חז"ל שהבן הראשון נדר לע"ז
לפי שהיה מקצ' זוהמא דקין שהטיל בתלומתו
של הכל שהיא כפורה . ומשה נאמר בו ומשה
היה רועה וכו' תיבת היה ר"ל כנר היה רוע'
בגלגול שעבר שהיה הכל רועה כלן : והנה
הכל נהרג כי בזל כמח האדמה מקין להאכיל
את כלנו ולכן עתה בגלגול זה וינהג את
כחנו אחר המדבר שלא ליהנות מבזל ושכ' ב
בתשובה עיין בס"ל ת

ובמקא

בליקוטים כתוב שיתרו
היה לו כשמה מקין והרוח
היה בשמואל ולזה אמר איתן מושבך שתקנת
הכשמה לכל עם כל זאת יותר מתוקנת סוד
הרוח שהוא בשמואל וכו' וזהו רמז חוי מי
יחיה משומאל משמואל כתיב : ואמנם סוד
כלב ואניהו הם ס"ד נפש ורוח ושניהם נתלבש
בשמואל יעו' שבחורך .

ובערכי

הכנויים כתוב יתרו הוא
קין ושני שמותיו קני
יתרו על שקנא על תלומה יתירה . והנה
כה"ן מדין גימט' זהו קי"ן עם הכולל ונקרא
כה"ן מדין כי כה"ן ובכור ראשון למדינים ו
ולקטנות ומריבות שנתקוטט עם אחיו ועוד
יתרו ויתירה שהיה נקרא יתר הוא האות
שנתכה לקין לאות יעו"ש :

אמר

המאסף אפשר ומאוס הכי
לא רצה נגה רבנו ע"ה ליהנו'
משום אדם כמו שאמר לא המור אחר מהם
כשאתי וגומר שכיון שהוא היה בגלגול הכל
ובא לתקן מה שחטא בגלגול שזכר שהיה
בזל כמח האדמה מקין להאכיל את בהמתו
דמש"ס הכי וינהג את הכאן אחר המדבר שלא
ליהנות מן הבזל כמזכר ומש"ס הכי גם כן לא

שנכת נשמת אהרן התלד והוא ברור ודוק :

רצה ליהנות משום אדם שמה יבשל בצדק גזל
חו' בקבל חינה דבר מחינה אדם שיתן לו
משום בושא או ירחה ויש בו חשש' גזל ובמקו'
שנא לתקן שמה יקלקל חו' ודוק :

יהשע

כהן גדול כתעבר בר' יהושע
בן לוי ובעובדא דרבין ג

יעל

זכתה להתעלות ולהתגבל
בעלי הכהן : וזהו סוד תכור'
מנשים יעל רוצה לומר תבורך תעלה מ
ממדרבת נשים : מנשי' באלה תבורך שתשמע
באלה מועד הוא שילה עיין בספר הליקוטים
ובערכי כתיים ערך י' .

ישוי

כתעבר ברבי חיילא וזהו שאמרו
בגמרא רבי חיילא מההוא עובד'

אמר

המאסף כפי מה שאמר הרב
זלה"ה בליקוטי תורה על
פסוק מה' יאל הדבר ואמרו חו' מהיכן יאל
חד אמר מהר המוריה יאל וכו' אמר ותהי
אשה לבן אחוה כאשר דבר ה' עכ"ל והכוונה
שיצחק היה מסטר' אל דנוקנא כנוכר בזהר
ולפי שלא היה לו זוג שהוא עצמו טק' וכו'
ומהיכן בא לו בת זוג מהר המוריה יאל שאז
יצאה נשמתו וחזרה בעיצור אחרת וכו' עכ"ל
ואם כן עלי שהיה גלגול אשה שהוא יעל
מהיכן בא בת זוג ועוד כפי מה שאמר בספר
הגלגולים פרק י' ג' כי האדם לפעמי' מתגלגל
בנקבה מחינה סיבת עון כנוכר שם : והנה
כבר ידעת שהאשה צריכה להעלות מ'ן כעבר
מ'ד של הזכר וזאת האשה שהיתה זכר אין לה
שרש מ'ן כלל ואי אפשר לקבל הריון להתעב'
כלל : וצריכה זכויות גדולים כדי שתתעבר
ויהיה באופן זה שתתעבר בזו האשה בסוד
עיצור אשה אחרת ואז נכת איתה הנפש של
האשה ההיא שהיא נקבה ממש יכולה להעלות
מ'ן ותקבל הריון וכו' עכ"ל .

רקנע לאמתיה ונודחי שאשתו היתה עיבורא.
של אשת ישי ומעשה אבות יעשו הבנים כי
נתן עיניו בכוס זה והיה שותה בכוס אחר
כשנעם על אשתו וחנע לשפחתו והיא הגיד'
לבגידתה והלכה אל בעלה בחשאי והיה ישי
סבור לבוא על שפחתו לכך היה אומר דוד הן
בעון חוללתי כי באותה בילה טכר דוד ומה
שמת בעטיו של נחש דמשמע שלא נמלא בו
עון אשר חטא מחשבה רעה אין הקדוש ברו'
הוא מצרפה למעשה : והניאו בעיבור דרבי
חיילא כי רב זכותו לזכות את ישי כי ידוע
כמה רב זכותו דכי הוה מצלי אחי מ
מטרא וכשאמר מחיה מתים אתרגש עלמא
ואמרו בכלהו בוהרקי מני לאסתכולי בר
מגוהרקה דרבי חיילא נאם הרמ' ע :

יהודית

היא יעל היא חתכה ראש
האויב סיסרא כי דנה
גדולה עבירה לשמה ממנוה שלא נשמה להתי'
כחו כחכונה להניחו עליה אבנ ה אל לא כ
כהנית כי טובתם שג רשעים רעה היא אל
צדיקים עם זאת היהודית תיקנה יותר כי
לא רצתה לשכב עמו וחתכה את ראשו מ
מקודם : ועל כחנה לו אלב כדי שירדם וכן
היהודית עשתה ג מחבל גבינה נאם הרמ' ע
אמר המאסף הנה לעיני כתו' איעל
נתגלגלה בעלי וכפי זה ש
שהודית היא גלגול יעל אלס בן נמל' שיהודי'
היא

ובודאי

ודאי שאינו מניד מפני שכיון
שהיה אשה אין בו שרש מ'ד והי אפשר שיליד
כדמיון האיש שנא בגלגול אשה : ואם כן עלי
שהיה בגלגול אשה יעל איך הולד' אלכל במה
שכתב במקום אחר שזהרן נתגלגל גם כן
בעני כמו שכתב לעיל אות חנף יעו' שודאי

יהונתן

בן גרשום הוא אחיו הסיר
 בילקוט רות בפסוק הוצת
 נעמי וזה לשונו מעשה בחסו' אחד שקבל עליו
 שלא יהנה משום אדם והיה לו בגד אחד וכל
 הלילה היה צועק ובוכה וכו' עד שגלה עליו
 אליהו ז"ל ונתן לו שני סלעים והעשיר ושבת
 עונת חסירותו הלך אליהו ז"ל כנגדו ושאל
 ממנו השני סלעים וחזר לעניותו והיה צועק
 ובוכה וכו' חזר אליהו ז"ל ואמר ליה אס תשב
 שאין אתה עוזב עונת חסירותך חני חזר
 אותם השני סלעים ונתן לו וחזר והעשי' יע"ש
 זה החסיד היה שמואל הכו' בב"ב דף ק"ו ו
 ובילקוט שופטים סימן י"ז י"ח והוא יהונתן
 בן גרשום בן מנשה וכי בן מנשה הוא והלא
 בן משה הוא וכו' לכך נ' דמנשה תלוייה משה
 כתיב ומתוך שעשה מעשה דמנשה דלתי פ
 מיהודה תלה הקלקלה במקונקל ונעשה כומר
 לע"ז כדי שלא יכטרך נבריות והוא לא ידע
 שע"ז עבודה שהיא זרה לו קאמר וכיון שראה
 דוד שממונו הציב עליו שמו ממונה על... ה
 האיצרות : וכי שב אל שמו והנא יהונתן שמו
 חמר ר"י ששב לאל בכל לבו כיון שעמד שלמה
 ההליף כל הסקליטין של חניו והסירו וחזר
 לקלקלו הראשון הה"ד ונביא אחד זקן יושב
 בצית אל וגו' חמרו הוא היה שהחזיק עכמו
 לע"ז ואותו היום חזר בתשובה ושרתה עליו
 רוח הקדש הה"ד ויהי דבר ה' אל הנביא אשר
 השיבו וכו' :

הנה

מכל הלה רחה כי אז שב
 בתשובה לכן נתגבל בהסיד
 הוה בעניות ועם כל זאת היתה כוונתו
 כבדאש נה-ולא היה רוצה לקבץ הנאה משום
 אדם וכו' כלומר כבדאשונה שהזכיר עכמו
 לע"ז כדי שלא יכטרך לבריות חבל כה היה
 חסיד - וכבר ידעת שכך מקום שנהמ' מעשה
 בחסיד אחד הוא רבי יהודה בן בבא : הו רבי
 יהודה בר אלעאי : והתם בראשונה החמיץ
 שהיה עני וכשהיה עשיר היה כשר וחסיד נכון
 דוד שמו נגיד על האוצרות וכשהיה שמו שלמה

ש"ת

(הלא גלגל יעל אס כן כמלא שיהודית) היא
 גיבול עלי ומלא שהעליה שהיתה ליעל ש
 שנת גלגלה באיש שהוא עלי חזרה להיות
 ירידה שנתגלגל ביהודית והמתגלגל באשה
 היא לסיבת פגם ח"ו כנודע מדברי הרב צמ'
 הגלגולים : ואפשר לומר כשנר קדק דבר ח'
 שהיה לו לומר עלי נתגלגל ביהודית והיא
 משרש יעל שכן דרך הרב זל"ה לומר כשהוא
 גלגול נ' חו"ד : לכן נראה לע"ד אס אפשר
 שגילוף אחד של יעל נתגלגל בעלי וניכ"ן ח'
 ביהודית ובוה אין ירידה לעלי זדוק .

רבי

יהושע בן לוי הוא קהת ורבי
 יהושע בן נ"י לא היה לוי שהיה
 בן ישראל ולהיות שהיה בן ישראל ולהיות
 שהיה קהת נקרא בן לוי שכן המגלגל נקרא
 בן לגלגול שגבר בזם הרמ"ע :

רבי

יוסי דמין קרת במסכת תענית
 בעין יעקב סימן ס"א דהמית
 את בנו ובתו בנו מוסיס שהם חתנה תחנה
 הולא פירותיך בתו מאוס שהם ח' ששאתד
 לראותה וכו' יעו"ש : והנה רבי יוסי הוא
 אלישע הנביא שגירה דובים בתנוקות ועתה
 גירה המית בבנו ובתו : יבנו בתו הם תיקון
 חמנון ותמר בני דוד וכו' בגג ל בבנו ובבתו
 של החסיד הזה לת קונס וכאן חיוף הדברי'
 כי דוד לא ענב ח' מבניו לחמ' מדוע ככה
 נשית : והאיש החסיד הזה היה חכורי ל
 לקנות ה' כנחות - נחם הרמ"ע :

אמר

המחסף בשלמא חמנון היה
 כ"ך תיקון חבל תמר שגל
 היה מרזונה אותו מעשה הרע מה תיקון
 היתה כ"ר כה וי"ל כבר נודע שבשם שפרעין
 מן הא"י כן נפרעין מן המסובב כמו ש
 שכתב בנאות חנף באת מצבה דאבי עס
 רב אחא בר יעקב יעו"ש : ומאוס הכי
 בנורכה תמר ג"כ להתגלגל בנתו של אותו
 חסיד לתיקונה ככו' .

חור לסורו • וכאן היה ירא שמים וכשר
בהיותו עני כי מכיר ערכו והיה מקבל
יסוריין מאהבה לתיקונו ואלוהו ז'ל רצה ל
לתהות בקנקו חס בעודו עשיר ושאר חסיד
כאשר היה בראשונה והעשירו ילא עמד ב
בחסידותו עד שהחזירו לעניותו ובעניותו
חור לחסידותו לכן העשירו באחרונה ועמד
בחסידותו וזה תיקונו ודע ורחץ כי בתחילה
היה צדיק בהיותו עשיר ועכשיו היה צדיק
בהיותו עני והעשירו באחרונה ועמד ב
בחסידותו נאס הרמ"ע

רבי ישמעאל כ"ג הוא בסוד

יחשיה : ונדוע

חסידותו כי לפניו לא היה מלך אשר שכ אל
ה' • ואיתח צילקט שעה אחת קודם שגול
נקרא שמו וכן ח' שנים מלך ומאס האלילים
ושבר את המלכה והיה זכותו מבקצ לפני
כסא הכבוד ובשניל הרע שהיו עושים בני
דורו בסתר נאסף הצדיק רוח חבנו משיח ה'
וכן רבי ישמעאל כהן גדול היה מטט סנדק
שלו ובישר את חמו מלידתו כשנרא' לה צהליכ'
ובחזרה מטנילת מצוה אותה כמה פעמים
והוא היה מעשר' הרוגי מלוכה והופש' עורו
מעליו כסס שעשו כל צדו של יחשיהו כ
ככרה :

אמר

המאסף לכאורה אינו מובן
שבעבור שהיה גלגול יחשיה

שעשו כל גופו ככברה צדיק ג"כ שיהרגו את
ר' ישמעאל כ"ג שהיה גלגלו ולא ידעתי מה
תיקון הוא זה • ולאפשר שכיון שיחשיהו היה
גלגול לחו דמאס הכי נהרג יחשיהו ליקה
הגלגול שעבר כנו' לאות חנף יע"ש ולאפשר
שעדיין לא נשלם תיקון דחזו משיס הכי נהרג
ג"כ רבי ישמעאל כ"ג שהיה גלגול יחשיהו
שהיה לח ודק •

ובגמ'

פ' הכיזקין מעשה צדן וצבת
דר' ישמעאל כ"ג שנשבו צין

הבוייס וכו' ומתו בצכיה וכו' זה היה לתיקון
לחמנו ותמר דרוד לח ולחיות כי יפת תואר
היתה וכן ג"כ לחמנו טיב רחי ויפה ועתה
תיקון מה שעות לח הגס כי היו פעם אחרת
צכן ונת דר' יואי דמן יוקרת והיא גם היא
לא היתה רחוויה להסב ליענש הלז כש
שפרעין מן הסינה כך נפרעין מן המכנז
נאס הרמ"ע •

ירבעם

היה נשמת יוסף הצדיק
וכשחטא ברחא ממנו חותה

הנשמה צמוד ויחשם בצעל וימת : והנה
היה מתכסה בשנמה חדשה שנאמ' וירבע' יצא
מירושלים והוא מתכסה בשנמה חדשה וכו'
בסו

יאיר

הגלעדי שופט : הוא רב שילח
הנו' במסכת ברכות פ' הרוח'
דאלקיה לההוא גברא דבעל גויה ונעשה רב
שילח דיינ וכו' היה גלגול יאיר הגלעדי מ
וניצוץ מפינחס וההוא גברא היה זמרי נאס
הרמ"ע :

יפתח

נחגלגל ברבי חנינה בן תרדיו'
הנזכר במס' ע"ז בעין יעקב
סימן ל"ו נשרף על שהיה היגה את השם
באותיותיו וחסו נהרגה על שלא מיחתה בו
וצתו ניתנה בקובה של זונות מוסגר' וביפתח
כתיב ואני פציתי פי לה' לא אוכל לטיב ו
ועכשיו היה הוגה השם באותיותיו ועתה
נחק' כי נשרף על קירוס ה' : וגם חסו לח
חסת' עתה כי לא מיחתה לח גם עתה וצתו
שנהרגה לח שלא כדון ניכולת עתה :

ילהא

חשת רבנחמן היא מעכה
אס חסא דכתיב בה דעשתה
מפלכתה לערוה לזנית בה ועכשיו ג"כ היתה
מתאוה נדברים חסורים ונתקנה בזכות רב
נחמן כשהמרה לחי הוכה צער בהלב וזיה
להביא כחג כדחיתח במס' חולין פרק שמיני
בעין יעקב סי' ג"ב נאס הרמ"ע

נסוד ותתפשהו כנגדו וגו' וגם לזכות אומנו
סנית תססו הש"ת כנגדו וחמר ונטויל כג' ע'
וחמר מי בראש בן ישי בראש וכו' ועיין ב
בליקו' מלכים :

אמר

המחסף יש לשית לב אחאי
נת: הש"ת י' שנטים לירבעם
שימלוד עליהם ושנטו אחר לבית דוד שנחמר
ויתפש אחיה בשלמה החדשה ויקרעה לשנים
עשר קרעים ויחמר לירבעם קח לך עשרה
קרעים וגו' ונתתי לך עשרה שנטים וגו' שהיה
ראוי שיתן לו ה' שנטים והשאר לבית דוד או
להיפך ה' לבית דוד והשאר לירבעם :

וגלעד

לחת טעם לזה שכיון שיוס'
חטא גמא שיכחו עשרה
טיפין דרך כפרתו וחק על פי שיכחו שלא
צרכנו וצריך שיתיקן פגם זה כמ"ש הרב זכ"ה
צפי' מאמרי הזהר פ' ויכח יעו"ש שמחריך
נעוין זה ער שבא ר' עקיבא ותיקן זה יעו"ש
וא"כ כיון שירבעם היה לו נשמת יוסף מאוס
הכי נתן לו הש"ת עשרת השנטים שימלוד
עלרם וידריכס בדרך ישרה ועל ידי זה י
יתוקן פגם עשר טיפין אצל לא נעשה רכונו
ית' ודוק :

ירבעל

אמרו חז"ל שקול ירבעל
בדורו כמשה עכ"ל כי היה
בו ניכוח משה רבינו ע"ה וזהו לך ככתך זה
עיין בס' ליקוטי שופטים :

אמ"ה

נלעד שמלת ז'ה רמז שהיה
לו ניכוח משה שמה' במ"ק
עולה י"ב ותיבת זה גימ' י"ב וכיון שמה
שהיה לו היה ניכוח משה ולא כל ש"ס כשמתו
מאוס הכי רמז משה במ"ק והו' שומר לו לך
ככתך ז'ה דהיינו משה ודוק :

עוד נוכל לומר שמה נקרא זה כמו ש
שאמרו במכתות פרק המישי זה הו' הו'
משה שנחמר כי זה משה האיש יעו"ש :

יהושע

היה בו ניכוח יוסף הצדיק
ולכן נקרא נער נסוד והו' הו'
נער וש"ס יהושע היה נמצחו של המלכות
שהו' אחורי יסוד ז'א עיין בערכי הכנויים:
אמר המחסף חפש- שז"ס פני
יהושע כפני לבנה כיון שארשו
במצח המלכות שהו' בפנים של מלכות ודוק
וא"ש את"ס :

רבי ישמעאל כ"ג

הוא ביסוד
והוא בלבול
יוסף והפשיטו את עורו מעל פניו כנגד ו
ויפשיטו את יוסף את כתנתו שהו' היה
סיבה לזה מפני הרבה רעה שהביא עיין
בערכי הכנויים ערך י' : גם היה יפה
תואר כמו יוסף וכמו שיוסף נשנה בין ה
המצריים כן רבי ישמעאל בשנה בין הגויים
כשמכחו ר' יאושע בן חנניה וחמר לו מי נתן
למסכה יעקב וכו' ופרה אותו וכו' ועיין
בליקוטים :

אמר

המחסף לעיל כתבנו שרבי
ישמעאל כהן גדול היה בלבול
יאשיהו והפשיטו את עורו כסס
שעשו כל נשרו של יאשיהו כבצרה ובדאי שז"ל
שהיו בו ב' ניכוחו'א' של יוסף וא' של יאשיהו :

יהודה בן יעקב

כתבגל ברב
שמעון בן
גמליאל אחד מעשרה הרוגי מלכה ועיין
בספר הליקוטים :

יהודה בן בבא

א' מי' הרוגי
מלכה היה
בלבול ובלוון בן יעקב עיין בליקוטים :

רבי יוחנן

בן התורנית הנו' במ' סוכה
שהיה ראשו ורובו נכסוכה
היה מסוד אחר שבו'א' הניקב להחיר בניקבא

בקרקה יש חור לקבל הארתו ולכן היה ראוי
ורובו בסוכה עיין בערכי הכנויים :

אות הכף

רב כהנא

הוא מוזן דיקולי תבעי
ההיא מטרוניתא חמר
אזיל ואקשט נפשי סניק ונפנ מחיגרא ל
גארעא וחתא חליהו וקנניה ח'ל חטרתית
ארבע מלה פרסה ח'נמי גרם לי עניותי
יבז שיפרי דינרי : הענין כי המטרונית
היתה כזבי בת צור ורצ כהנא ניכח מפיחא
והוא עתה לא היה כהן כי חמר רב כהנא חי
לחו דנסבית כהנתא חיעתרי . וחת
המטרוניתא שהיה כזבי רצתה להכשירו תחת
אשר הרגה וחתא חליהו וקנניה בשב' ה
השייכות דחליהו הוא פייחא נחם הרמ' ע :

ההוא כובם

רפ' הטשא שמת

יום שנפטר רבי

יבא ב'ק חף ההוא כיכס מוזמן נחיי הע'הב
הנה רבי בטוד יעקב והכובם בטוד לבן ובח
שמו ברמו כי הכובם מלבין הנגדים והשתח
כנו הסך כן טהור הוא ונתקן על זה וה
תיקונו כחט הרמ' ע

כלב

בן יפונה ארש כשמתו מאיעזר
עבר חברה כי חניעזר יבא
מכלל חרור כשאמר לו לבן בח ברוך ה' שחס
לא קיימ לעעלה נח היה כתוב כך וחז נכנס
גכלנ ברוך . ולכן בשב' זה שאמר לבן בח
ברוך ה' וזה לבן וכתגבל בשב' הכרמוני כי
אותיותיהם שוות : וזו סוד שיקרא כלב בן
יפונה רוצה לימר שאמר לו לבן ואנכי פניתי
הבית ודרשו רבותינו ז"ל בן יפונה שפילה
עצמו מעלת מרגלים : עניני ברכת לבן
כתגבל חניעזר בשב' וזו היא חסוד והיה
כבש מתענה כג' ימיו כה' עין נגמרי והה' כ

כתגבל בכלל בן דוד והח' כ ציהוידע הכהן
והח' כ כתגבל כלכל שזוע עיין בספר ה
הניקוטיוס ג'ת ובערכי הכנויים ערך ח'
ולעיל אות ח'ל' וחות ב'ת ע'ש .

והגה

כלב הוא אחד מן המרגלים
וסוד המרגלים היו עשרה בני
יעקב וזהו שאמר נהם יוסף מרגלים חתם
ירצה שיהיו עתידים להיות מרגלים בכניסת
הארץ . והענין הוא כי בעת כניסת ישראל
לארץ רצה הק"ו להחעגר את נפשות שנים
עשר שניסו באלו השנים עשר נשאים כדי
לתקן אותם שגח יחטאו ועם כל זאת לא
הועיל : וזהו שאמר ויתורו את הארץ כנען
אשר חני נתן לבני ישראל לבני ישראל ממש
הם השנים עשר שניסו נהם חני נתן הארץ
עתה בס'ד עיבור שנתעברו עתה בשני' עשר
נשאים לו . וחמנס שנט גוי לח שגו מרגלי
כי לא היה בו הנק ונח'ה צהרן והנה שנט
יוסף נהנק לשנים מנשה והפריס ולכן לוי
הוכר שיתגבל בחור מאלו השנים עשר :
וחמנס צדקת משה דבר זה בדעתו ולהיות
יהושע תלמידו שלא יבטל בדבר ולכן התפלל
עניו וחז נהעבר בו נמת לוי וזהו שאמר
ויקרא משה להושע בן נון יהושע ולכן חמנס
כי נמנה מנשה כתיב למנה יוסף למטה
מנשה חן נמנה חפריס לא כהב כן נרמוז
כי היה בגבונו שג'וי חן גלגולו של יוסף היה
במנשה : וזה חזון מה שאמר הבר כך נמש'
חנותיו תשלח כי כן ה'ה שבטיו בגליות
ישראל וזהו תשלח לבן הניס חן כנגד יהוש'
שנתעבר בו לוי שהיה משבט נח משה חותו
שלא משה בעצמו במקומו כי משה הוא משבט
לוי . וזהו שאמר שכל כך לבן יהוד ונשון כך
רוצה לימר נמקומך כי במקום משה שהיה
משבט לוי שלא שנתו מרגל הנך יהושע נעבו
שבט לוי . וחמנס כחמר הרעו מעשיהם וזהו
בכונה רעה הז נכתלקו מהם חותם כעניבורי
כדרך הנהוג בענין זה כי הפילו נשמתו של
חדש עצמו מכתנקת ממנו בעת שוכחו וזהו

משה הגין עליו בודאי חין בו כל כך שנח כמו
כלב ודוק

ואפשר

שזה רומז הכתוב היתה
רוח אחרת עמו שלכאור
כל זה שפת יתר דדי שיאמר ועבדי כלב עקב
מלא אחרי וכו' אלף ב' לרמז ששעפ"י שכנב
היה בגבולו של אליעזר שהיה ארור מתהלה
והיה עלול לחטוא ואף על פי כן לא הטא
וסתי תיבות אחרת עמו עולה בגימטריא
חלי עזר ארור בחשבון שזה זהו שאמר ועבדי
כלב עקב היתה רוח אחרת עמו ר"ל נשמת
חליע"ז ארור ומל' היתה ר"ל היתה בתחיל'
חליעזר ארור אבל כבר יצא מכלל ארור ואף
על פי כן היה עגול להטוא יותר משאר
חביריו כיון שלא נתקן עדיין לגמרי ושעפ"י
כן וימלא אחרי רוצה לימר שהושלם בו ע"י
תעניות וחסידותו נתקן לגמרי והושלם לכן
והבאתיו אל הארץ ודוק וא"ש אתם:

אות הלמד

ריש לקיש הזה ניכזן ממרדכי
והיה ניכזן משחול
המלך והיה ניכזן מעשו ובודאי מהטוב שבו
ובעבור כי הקניט להמן והיה סיבה כי נלקח
אומה ישראלית להדיגה לכן זכין ברמיה
ללודאי לכפר עליו וע"ס דשחול מסר עצמו
למיתה על ידי פלשתים לנפול בידם זכין ריש
לקיש ברמיה ללודאי וכדי להנקם עתה מהם
עבד הכי והו כן ישמחו בנות הערלים אמר
ללודאי קח חייבת כי נאם הרמ"ע וע"ס
וימכור את בכורתו ליעקב זכין ברמיה ל
ללודאי עיין בערכי הכנויים ערך ל'

למד

נתגבל בחלקניא וזאתו למך
מלך וסימן מאן מנכ"ד כנן
ואלקניא היה חכם: וכילה חסת נמך היה חכם
וכילה על שם שיסבה בלגו של בעגה - חסתה
כום עיקרין שלח תתעבר לעשות רצון בעלה

אזכין מה שאמר אחר כך וילכו ויבאו אל משה
וכו' אחרי אומרו וישבו מתור הארץ אמנם
מה שאמר וילכו קאי על נשמות השבטים
שהלכו להם ונסתלקו מהם בחטאתם ואז ו
ויבאו אל משה וגו'

והנה

כלב שהיה בגבולו של אליעזר
עבד אברהם כי לכן זכה
שנקרא ברוך בסוד ב'ל ברוך ה' - לא נסתלק
ממנו עיבור יהודה - גם יהושע לא נסתלק
ממנו ליי - זהו שאמר ויהושע בן נון וכלב בן
יפונה היו מן האנשים והם ההולכים לתור
וכו' כי אחרי אומרו מן האנשים ההם כל
השאר ההולכים לתור את הארץ הוא מיותר
אך הכוונה כי שאר האנשים מאלו מתו בעת
הליכתן לארץ שנסתלקו מהם נשמות השבטי'
ככו' אך חלו חיו רוצה לומר חיו ממש שלא
נסתלקו מהם עיבורם: והו שאמר ועבדי
כלב עקב היתה רוח אחרת עמו פי' שניתוס'
לו נשמת יהודה ולא אירע לו כמו שאירע
לחביריו כי אף על פי שנתעברו בהם נשמות
השבטים כנסתלקו מהם ולא השלימו אך זה
היתה רוח אחרת עמו ההיא נשמת יהודה
וימלא אחרי שהושלם בו ולא נסתלק ממנו
במו מאחרים: ומה שנא כלב עד חברון הוא
להשתטח על קבר אברהם שהוא היה בגבול
אליעזר עבד אברהם כ"ל והנן עיין בספר
ל'ת פ' שלח לך

אמר

המאסף יש לשית לב לאמאי
באמר תינת עקב וכו' עד
כלב לבד ולא גם על יאושע שגם ממנו לא
נסתלק נשמת לוי ככו': והפטר דבשגמח
כלב שהיה בגבול אליעזר שהיה ארור ושעפ"י
שיכח מכלל ארור ונקרא ברוך העפ"י כן ה
הוצרך כנב להתענות כל ימיו להתקן ככו' ל
היה עליו להטוא והעפ"י כן לא הפח משום
גבי נחמד ד' ק"ז פסוק זה דעקב היתה וגו'
עליו חבל יהושע שהיה עו ניכזן מיוסף הצדי'
מנומר הוא נהננ מן ההטא וגם תפנתו של

גולל אור

אות למד

מלך ראשון שיצמוד על בניך ויקר בחיב חמד
 לו הק' בה ולי חמה אומר אמור אל הבהגים
 שהרג שהם מקטרגים לפני עב'ל : במ'ר פ'
 אמור פ' כ'ו : הרי בהדיח שמה שהקרב שחול
 היה מסיבת הריגת כוב עיר הכהנים ואפשר
 לומר שבשביל הריגת כוב עיר הכהני נתחייב
 מיתה שיהרגו אחרים אותו אבל מה שהרג
 עצמו הוא כדי לתקן הריגת קין ודוק :

לבן כתגלבל בחיב של חגיגיל .
 וזהו סוד שתמצא שני פעמים
 חסר ר' חגיגיל דכתיב חגי' גל זהוהו לרמוז
 שחביו היה אותו שאמר אם תעבור את הג'ל
 הוא . וגם דע שעל ידי שאמר לחליעזר בן
 ברוך ה' זכה אליעזר ללאת מכלל ארור ו
 ובשביל זה זכה גם לבן שנתייבד לו מזמור
 וזהו למנחם על מות לבן שהוא לבן . כאס
 הרמ' ע :

אמר המאסף לעיל באות ד' כתוב
 שבן כתגלבל בגל הכהמלי
 בשביל שאמר לבן לחליעזר בן ברוך ה' ונגל
 הכרמלי וחמיו חביה של חגיגיל כמעט שהיו
 בדור א' ובודאי שאס הוא כן שהיו ברור אחד
 ודאי שכלבן אחר היה בגל הכרמלי וניכונ
 א' באניה של חגיגיל ודוק :

לוט היה גם הוא מסוד הגל : לוט
 בן הרן ר'ת למפרע הג'ל :
 והרן כתגלבל באהרן הכהן . והרן היה גלגול
 אדם הראשו שעבד ע'ז ולכן לתקן זה בא
 הרן גלגול אהרן ומיתוסף בו אלף וגם אז לא
 נתקן כי היה צריך למסור עצמו להריגה
 כשאמר לו הערב רב שיפשה העגל והטעם
 שלא מסר עצמו מפני שראה חור זכות לפניו
 וחור ג'כ היה גלגול אדם הראשון כי אדם
 הראשון בא גם כן בגמור אחי אברהם ועתה
 בא הרן באהרן ונחור בחור וזהו וירא אהרן
 ויבן לשון הבנה פיין בספר הליקוט'ים

וזהו ר'ל שיטבה בצלו . והנה ישנה בצלו של
 הקב"ה שהיתה נביאה . וגם מלת חנה לשון
 חונה מלחך ה' סביב ור'ל שחונה ויושבת בצלו
 של הקב"ה ומה התם ישנה בצלה של בעלה
 כנז'ג חף כחן ואת חנה אהב . ומה התם
 שתתה כוט עיקרים גם עתה הלח חנכי טוב
 לך מעשרה בניס .

וערה נמי היא פנינה ששמותיהן
 שיות כי פנינה לשון פניני'
 וערה היא לשון עדי עדיים ר'ל חפץ ומרבלי'
 מנחם שפנינה וערה הכל אחד לרמוז שהיה
 ערה והיה פנינה כאס הרמ' ע :

וצר לפוגיה אמו דשמסון היתה
 צילה שהיתה בב'
 כללים צילה אשת למך וחנה אשת חלקנה ו
 ותראה כמו שצילה אשת למך ששתתה כוס
 עיקרים כדי שלא תתעבר סכך היה מנהגם
 לכן חתרע מזלה של חנה שהיתה עקרה מ
 מתחילה והגדילה והכמיחה דרך שני גדולי
 עולם ונקושי היה לתקן כוס עיקרין דהתם
 עד שהוסר כל מה דאשתייר במעשה מכוס
 עיקרין וזהו וה'פקד חת חנה לשון כי יפקד
 מושבך לשון מיסרון שחיסרה והוסרה ממנה
 שרש כוס עיקרין ואז ותהר ותלד בן : כאס
 הרמ' ע :

ואח'כ כתגלבל למך בשאול המלך
 ולמך ומלך חותיות שוות
 והנה כתיב ולמך שנעים ושבעה והמנין דע
 כי שאול המלך היה מלך ראשון שמלך על י
 ישראל והיה ניכונ דלמך כנז' ומלמך עד שאול
 יש שנעים ושבעה דורות . והנה למך הרב
 את קין ולכן שאול היה יודע שחייב מיתה על
 זה והרג עצמו כדי לתקן הריגת קין . כאס
 הרמ' ע .

אמר המאסף הנה אמרו חכמים זל
 שהקדוש ברוך הוא הראה
 למשה דור דור ודורשיו וכו' וכראהו את שאול
 ובניו גופלים בחרב אמר לפניו רבוט של עול'

לוט - גימטריא מ"ה והם אחוריים
 ד"א דקדושה ליטא ארור
 כנען ז"א דקליפה ושתי בנותיו שתי נשיו
 לזה ורחל עיין בספר מאורות נתן אות ל'
 ובערכי הכנויים ליט גימ' מ"ה כי הוא ז'
 אחוריים דמ"ה אחוריים דז"א דקדושה וקשם
 ש"ס לז"א דקדושה שתי בנות לזה ורחל שהם
 בנות שיזכרות ממנו ונעשות לו לנשים כנודע
 כן גם כן ללוט שהוא באחר יש לו שהי בנות
 ונעשות לו נשים פעמין הוא כנגד לזה שהיא
 טעם העליון ורחל מואב שהיא מאב כענין
 ה' בחכמה יסוד ארץ : ועל כן הצעירה ה'
 הסתירה מאוס שהיא עלמא דאחבסוייא :
 והנכירה אמרה מאב בפירוש שהיא עלמא
 דאחבלייא וקשה שהנכירה גימטריא רחל
 וכו' וי"ל שלהיות רחל מעיקרא בסוד נקודה
 היא בחירה ולהיות שלהא אינה יזכרת עד
 אחר שיכנסו בו המוחין נקראת כעירה עיין
 שם שמאריך בענין זה

אמר

המאסף ה"י יאיר עינינו ש
 שהכתוב אומר בפירוש שלהא
 היא הנכירה ורחל הצעירה שנאמר שם ה'
 הגדולה לזה ושם הקטנה רחל וכן לא יעשה
 כן במקומו לתת הצעירה לפני הנכירה :
ונראה לע"ד שהרב ז"ל היה תיקן זה
 בדרוש חוה ראשונה ומה
 שניה וז"ל דע שאדם הראשון הוא דמיון ז"א
 והנה ז"א יש לו שתי נוק' לזה ורחל וכבר
 ביארנו שלהא היא דינא קשייא עד מאד
 מפני שהיא אחוריים דבינה וגם שהיא עומד'
 למעלה במקו' הסתום אך רחל היא נמהקת
 כי היא במקום הגלוי של החסדים והנה ז"א
 וקרא אדם כי הוא סוד שם מ"ה שהוא בגימ'
 אדם : וכבר נודע כי הפס' שבזכר הוא העיק'
 כי המילוי הוא בחינת הנוקב' וכו' : ומילוי
 דשם מ"ה הוא י"ט כמנין ח' ה וכו' וכבר נ'
 ביארנו שז"א יש לו שני בחינות האחד הוא עד
 ה"ה וט"ס יש לו בחינת יסוד הראשון ששם
 מזדווג עם לזה ומתחזה ולמטה בסוד גילוי

החסדים : נמצא שיש לו שני שמות רמ"ה
 וכנגדם יזכאים ממנו שני מילויין שהם שני
 פעמים חו"ה . ואמנם חוה ראשונה היא לזה
 וחוה שניה היא רחל' והנה להיותה בחינת
 לזה דינא קשייא עד מאד אף על פי ששם
 למעלה בעולם העליון של האצילות היא בחינת
 קדושה גמורה עם כל זאת בעולם התחתון
 הזה החומרי לא יכלה בחינת לזה לזאת
 ממותקת בסוד הקדושה בעת בריאת אד"ה
 ויזכרת בחינת דינא קשייא עד מאד בסוד
 קליפה וזו היא חוה ראשונה וכו' ואחר כך
 יזכרת חוה שניה ממותקת וזו נשאר' עם אדם
 הראשון והאחרת נסתלקה כי עדיין היתה
 מעונרת בקליפ' בתכלית אשר על כן נקרא
 חוה ראשונה לילית : אחר כך כשבא יעקב
 ותיקן פגם העריות של אדם הראשון אז לקח
 שתיהן לזה ורחל כי אז נתמתקה לזה והיתה
 בסוד קדושה ונסתלקה מן הקליפה : וזהו
 סוד מה שאמרו חכמים ז"ל ועיני לזה רכות
 מהדמעות שהיתה עתידה להיות בחלקו של
 עשו ועל ידי ריבוי תפלותיה ודמעותיה נ'
 נתמתקה וניתנה בחלקו של יעקב והנה כתו'
 בתורה זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי
 וביארנו בתיקונים שהם שתי נשים אחת היא
 עצם ואחת היא בשר והענין שלה היא עצם
 דינא קשייא והיא סוד הכלע כי לזה אחורי
 הצלעות יזכרת אך רחל היא בשר דינא במקו'
 גילוי החסדים וכוונת אדם כי שתי נשים היו
 לו וכו' אך לזאת יקרא חוה ולא לראשונה
 שאינה נמתקת עכל"ל עיין שם שמאריך
 בענין זה ותראה פלאות : אס כן יפה נדקו
 דברי הרב שאמר שרחל היא הנכירה ולזה
 היא הצעירה ולכן קשייא מן הכתוב שם ה'
 הגדולה לזה וכו' לא יעשה כן במקומו וכו'
 שקוד הענין בשרשם העליון כנו' אבל בעולם
 התחתון החומרי יזכרת לזה ראשונה מפני
 שלא היתה נמתקת ואחר כך יזכרת רחל נ'
 נמתקת כמו עשו ויעקב בסוד קליפה קדמה
 לפרי ומאוס הכי היתה עתידה להיות בחלקו

וכן רמזו גם כן ב'לעדי ר'ק ח'שר ר'ת רב'א
והכיונה שמה שיבא אחרם נרדוף אחר ה
המלכים הללו חינו אלף כי אם בשביל זה עי'
בליקוטי תורה ברשת נך לך

אל עשו כי כל זינא אויל לזיניה אלף שעל
ירי ריבוי תפלותיה ומצותיה כמתקה ו
זניתה בחלקו אל יעקב ולזה תיקון הוה
ראשונה כנזכר במקום אחר אבל הבינו יעקב
לא הוה ירע שנמתקה ולא היה הפך בה ודוק
וא"ש את"ס :

לאה ורחל

שהיו נבית לבן סוד
הדבר הוה כי אדם
הרחשון בחטאו הטיל שתי טיפות בחיה ר'
ראשונה וכן הם לאה ורחל עיין בערכי
הכנויים :

ואפשר

שהו סוד הכתוב ויהי
בצקר והנה היא לאה .
דמלת היא מיותרת דרי שיאמר ויהי בצקר
והנה לאה . אלף הכוונה שאחר היותו עמה
השיב והבין שכבר כמתקה . וזהו שאמר ויהי
בצקר והנה היא לאה כלומר כשמה כן היא
כמו שלאה עליונה קדושה גמורה אף זו נ
כמתקה וכסתלקה מהקליפה ודוק וא"ש את"ס
לוט שהוא כנגד ז'א דקליפה

אות המ'ם :

משה

הוא בלבול כשמה של הנל :
והנה הנשמה לא יתערב בו
רע לעולם והיה טוב לבדו : וזהו שאמ' במשה
ותרח אותו כי טוב הוא . וכבר ידעת כי
כשנתקן הרוח אז יכולה הנפש לבא כי כבר
נתקנה תהלה ויכול לבא עתה אחר תיקון
הרוח וכן אחר תיקון הנשמה באים הרוח
והנפש המתקנים תחלה ושת הוא הוא נפש
דהכל ונח רוח ובלס רמוזים במשה מ'שה ש'ת
ה'כל וש'ס וכו' חזרוהו שאמר ואתה אמרת
ידעתך בש'ס וגם מצאת חן בעיני ויחמר
אם לא מצאתי חן פי' כי במשה היו כלילים
ש'ס וכו' : וזהו שאמר ידעתך בש'ס גם
וגם מצאת חן אותיות נח: אמנם בש'ס אמר
לשון ידיעה וצחן שהוא נח לשון מציחה ו
והענין כי ש'ס גלוי וידוע במשה בשני ח תיו'
מ'ש ממש'ה ואינו כעלם וו'ס ידעתך בש'ס
ידיעה ממש אבל נח לא כרמזו אותיותיו
באותיות משה ואינו רק מציחה ולא ידיעה
הכללית לעין כל רק מציחה כמו המוצא דבר
הנעלם מן העין ולכן חזר ואמר משה אם לא
מצאתי חן שהוא כ'ח הנז' עמי יהחמד הוה
שתודיעני את הדרך ובוה אדע שמצאתי חן
שסוף חן עיין בערכי הכנויי ערך מ'וערד
ג' וערך ה' : ועיין לעיג אות ה' : ועיין
לקמן באות נו'ן ערך גח

כנז' ושתי בנותיו הם כנגד
ב' נוקבין דקליפה וכלם שוים לרעה וחין
להם מיתוק לא למעלה ולא למטה אלף שגם
זה לעומת זה עשה האלהים משום הכי באו
כסדרן תחילה הבכירה שהיא כנגד הבכירה
דקליפה שהיא כנגד רחל ואחר כך הבכירה
שהיא כנגד לאה ולא שייך בזה לומר קליפה
קדמה לפרי שהכל קליפה : וגם משום הכי
נמי לוט רצה להזדווג עם בנותיו כיון שהוא
כנגד ז'א דקליפה כמו שכתב במדרש רבה
לתורה יבקש נפרד הוא לוט שנתאזה לבנותיו
ובנותיו לא נתאוו לו ע"כ שכמו שז'א יש לו
שני בנות ונעשים לו נגשים כן דימה עצמו
ודוק וא"ש את"ס

לוט

כששבו המלכים אותו וכו' הל זה
הוא למעלה גם כן וכאשר
הקליפות שבו את לוט שבו גם כן נשמת רבא
האמורה שכבר נודע שנשמת רבה כמשכה
משמש נשמה העמונית בת לוט . וזהו רמז
ויקחו את לוט ואת כל רכשו בן אחי אברהם
דהי' לב ויקחו את לוט בן אחי אברהם ואת כל
רכושו אלף לרמזו הנזכר שר'ת ר'כוש בן
ח' חי רב'תו כן באינת אברהם אותיות רב'א

מצרי

הרג משה היה גלגול נפש
 הרע דקין והרגו משה שהוא
 הטוב מהנל והנה כמו שקין הרג את הנל
 ליקח את תאומתו כן המצרי היה מכה ל
 לא ת: האיש ליקח את אשתו שלומית בת
 דברי וזהו וירא איש מצרי מכה איש עברי
 מאחיו שתיבת מאחיו הוא מיותר שאם פי'
 מאחיו רוצה לומר שהיה מצרי ישראל כבר
 נחמר איש עברי וכו' ולא רוצה לומר שהיה
 ממטפחתו אינו כן שמה משבט לוי ואותו
 איש משבט דן. אך הראיה שראה ברוח
 הקדש כי זה האיש מצרי המכה לאיש עברי
 היה נמשך מצד אחיו שהוא קין ומלת מאחיו
 קרי ביה מאחיו בחירק וקחי אל איש מצרי
 שהיה גלגול קין אחיו של משה ואל חתמה
 איך יהיו שניהם יתרו ומצרי בזמן א' שכבר
 כתבו שיתרו היה גלגול קין כי יתרו היה
 הטיב דקין והמצרי הרע דקין ונהרג על
 דבר של מית בת דברי מדה כנגד מדה כמו
 שהרג להבל על עסקי אשה התאומה יתירה
 בן נהרג עכשיו המצרי שהיה גלגול קין על
 עסקי אשה עיין בערכי הכנויים ערך ק'
 ובספר הגלגולים פרק לג' ועיין לעיל
 אות י':

מרדכי

הוא גלגול יעקב והמן
 הוא גלגול עשו ומאחר
 שפגש יעקב על מה שהשתחוו לעשו שבע
 פעמים לכן בא עתה מרדכי ולא רצה ל
 להשתחוו להמן שהוא עשו כדי לתקן על
 מה שקלקל יעקב וזה היה הסיבה להכניס
 כל ישראל בסכנה גדולה כזו עיין בערכי
 הכנויים

והנה

שורש נשמת משה רבינו ע"ה
 היה מנהי' יסוד / אבא
 ומשה בגימ' דפ"ק שהוא אחוריים דע"ב
 שהוא ביסוד אבא וקס"ח שהוא אהיה ד
 דיוורין. הוא ביסוד חימא וזהו הטעם שנתן
 הש"ת התורה על ידי משה דוקא ולא על

ידי נביא אחר ולאותו הדור ולא לדור אחר
 מפני שהתורה בחינתה ביסוד אבא ומשה
 בחינתו ביסוד אבא ודור דעה בחינתו ביסוד'
 אבא ומשום הכי נתנה התורה על יד משה
 דוקא עיין בספר הלקיטים

אמר

המאסף וכו' נראה לע"ד
 להבין דברי חז"ל במדרש
 רבה פ' תצוה בשאמר הק"ה למשה ואתה
 הקרב אליך את אהרן אחיך הרע למשה
 אמר ליה תורה היתה לי ונתתיה לך שלולי
 היא אבדתי את עולמי עכ"ל ובמאמר הזה
 דשו ביה קמאי ונתראי. ולע"ד נראה אם
 נחא המיה קב"ה עם האמור ונקדים עוד
 מ"ש הרב ג"ה נדרוש מרכנת יתיקאל
 הנה כאשר הו"א מנקש לנוק' כמ"ש שאב
 ישאב על נוהו ולא מצאה שהלכה בגל' והיא
 למטה בצריחה אז אותה הנשמה יוצאת
 מתאות הזכר גלי כיור נקבה ותכף ומיד
 מודמנת שפחה נישא ח' בסוד ושפחה כי
 תרש בגירתת ונוקחת אותה הנשמה עכ"ל

יעיין סס *

וגם

נודע שמה היה שישיניא
 דמלכא והארץ שושניא
 דמטרוניתא בסוד בואת יבא אהרן ל הקדש
 שהוא היה מעורר אותה ומשה נדבר שאפי'
 מי שיש לו רוח דיסוד עולה נשמתו בסוד
 מ"ד כמ"ש בדרושי הר' ועיין בערכי הכנוי'
 ערך זר"י ע"ש : והנה משה רבינו ע"ה
 שמש ז'ימ' המלוואים וכמ"ש חז"ל והנה חשב
 שהוא היה שושניא דמטרוניתא ובאומרו
 לו הש"ת ואתה הקרב אליך את אהרן אחי'
 הרע נמשה בחושבו שהוא אינו ראוי להיות
 ש'שניא דמטרוני' ח'ו אמר לו הק"ה אינו
 כמו שאתה חושב שהוא לגריעותא ח'ו אלת
 תורה היתה לי ונתתיה לך ומדוע טעמא
 שנתתיה לך ולא על יד אחר מפני שאתה
 והתורה מאורש אחר שהוא אבא שהוא בתוך
 ז"א ח"ב אתה הוא שושני' מלכא ואתה הוא
 המעורר לדבר וכשאתעורר הדבר אלולי

צפסו אישי יהודי וכו' אשר הגלה מירושלי
 עם הגולה אשר הגלתה עם יכניה מלך
 יהודה וגו' דתיבת מירושלים הוא מיותר
 שהיה די שיחמר אשר הגלה עם הגולה וכו'
 וממילא לנו יודעים שהוא מירושלים דמי
 לא ידע שיכניה מלך יהודה הגלה מירושלי
 אלא יתכן שכל לרמוז הסוד הזה שמרדכי
 שהוא אותה הארה דיסוד אבא נגלה מיסוד
 דמלכות . ומודע שירושלים נקרא חדר
 החיכוך דיסוד דמלכות עיין במאורות נתן
 ותיבת הגלה יתכן לפדשו לשון גימורי . וכבר
 כתב הרב זל"ה בזה הפסוק סוד הענין איש
 יהודי דהיינו יסוד אבא היה בשושן הדירה
 היינו מלכות ושמו מרדכי וגו' ולא באתי כי
 חס למתק נועם שיש אשר הגלה מירושלים
 רובה לומר זאת ההארה דיסוד אבא הקר'
 מרדכי נגלה מירושלים דהיינו מיסוד ה
 מלכות כמו ודוק

ואגב

נברר דבר אחר והוא שכתבו
 גורי האר"י זל"ה במקום
 אחר שהדורמיטא היה דווקא בסוף השנעי'
 שנה . וכתב הרב הגדול מאיר פופיריש זל'
 וזל' קשיא לי טובא שכבי הלשון הנזכר
 לעיל שהו"ח היה בסוף הדורמיטא כג' הע'
 שנה שהוא הסתלקות המזמין חס כן המן
 שיניקתו היה מהדע דו"א מהיכן היה יונק
 כיון שהיה ז"א בסוף הדורמיטא ובראיה
 נע"ד שמוכרחים לנו לומר שענין זה של
 הדורמיטא לא היה אלא בסוף השנעי' שנה
 ונא כמנחת וחרינא . שכל השנעים שנה
 היה הו"ח בסוף הדורמיטא כי זה דבר דגא
 אפשר שהם כן המן מהיכן היה יונק כיון
 שנסתלקו המזמין ממנו אבא מוכרח . כ
 נדכתיננא עכ"ל :

אמר

המאסף אחר נסיקת כפות
 רגליו נכארה הכרה זה הינו
 כ"כ הכרה ואלדבא כשהו"ח בסוף הדורמיט'
 וקטנית חו הו"ח חגגות החינוכט ויג קתם
 כיון ש בדרוש פכתו"ל הנה כבר ידע בדרוש
 הקטנות

היא כלומר אלולי מלכות נזומכת לקבל
 השפע אברתי את עולמי שלוקחת שפחה
 ציטא אותו שפע ח' ח' מ' ה' צריך שיהיה
 אהרן שושנינא דמטרונית לעזרה ושיהיה
 מיומנת ודוק וח' ש' את"ס :

מרדכי

בחינתו ושרשו הוא סוד
 יסוד אבא שעובר חוץ
 ליסוד רחל כשנ"גם בה בהיותה באחור וכוא
 עובר כפות המפעול נגימ' שלשה פעמים
 אדנ"י עיין בערכי הכנייים

ובזמן

גלות ככל אז היתה המלכו'
 בסוד נקודה בגריאה ו
 והחסידים שבאותו הדור החרש והמסגר היו
 מתקנים אותה ומעלים אותה בכל השנעים
 שנה כל גלות ככל כל השנעי' עד שהעלה
 למקומה בין תרין דרועין : וכל אותם הע'
 שנה הו"ח בסוד הדורמיטא שנסתלקו ממנו
 נה"י דחו"י ונכנסו במלכות לנתיבה בסוד
 ויבן ה' אלנהים את הכלע כמו שהיה בתחנת
 הגריאת העולם : ובסוף השנעים שנה יבא
 מרדכי שהוא מבחינת הארת יסוד אבא
 היוצא לחוץ מהיסוד דמלכות כי כשהיו נה"י
 דאימא בתוך ז"א היו מלובשים בהם נה"י
 דאבא והיה יסוד אימא נכנס כו"ח עד
 החוץ ויסוד דאבא עובר ויוצא עד סוף יסוד
 דז"א וכנסתלקו נה"י דחו"י ונכנסו במלכו'
 כמ"כ שיסוד דאבא עובר ויוצא חוץ מיסוד
 המנכות וזהו סוד ויעבר מרדכי וכו' כי
 מרדכי היה מאותה בחינה היוצאת כחוץ
 וזהו סוד גס כן לקחה מרדכי לו ננת והמרו
 חו"ל אל תיקרי לבת אבא לבית כי יסוד
 דאבא נכנס ברחל והיא לו לבית : וזהו סוד
 מה שאמרו חו"ל בענין המגלה נקרא ספר
 ונקרא אגרת כי מגלה לשון גילי והוא יסוד
 דאבא שהוא מגלה חוץ מיסוד רחל וכשהוא
 במקומו בנ"ח נקרא ספר וכו' עיין בספר
 כוונות פורים ותרצה פנאות :

אמר

המהסף בראה נע"ד למתק
 בזה תיבת יתירה שיש ב

עם הכולל וילדה שמנה בניס כמו רחל ולאה
 עיין בערכי הכנויים
הנה ילדה מלכה גם היא בניס
 לנחור ר'ת הצ'ל לרמיז כי
 כמו ששרה הוליד ליצחק חלק הטוב שלו גם
 מלכה ילדה חלק הרע עוץ בכורו היינו קין
 ובז הוא הצ'ל ויצא ממנו חיוב שנחמ' ואיוב
 הגל יפנה פיהו עיין גם הלוקוטיס

מנשה ואפרים בני יוסף הם

קין והבל
 מנשה שרש קין לכן אבד הנכורה נקין שנבל
 נכורתו ואפרים שרש הגל וקנה
 הנכורה וכו' עיין בליקוטיס

אמר

המחוקק על פי זה נר' לפ'ד
 לפרש נועם שיח יעקב אבינו
 צפרשת ויהי וימאן אביו ויאמר ידעתי בני
 ידעתי גם הוא יהיה לעם וגם הוא יגדל
 וחולם לחיו הקטון יגדל ממנו וזרעו יהיה
 מליא הגויים דיש לשיית נב שתי ידיעת
 הללו מה הם ועוד מה ידיעה שיין בזה
 שאפינו שכבודו עינינו ולא יוכל לראות נק'לס
 היה מכירם שמנשה הנכור וכו' אם כן רי
 שיהמר וימאן אביו ויאמר גם הוא יהיה
 לעם וגו' והיה צמא מע שהוא בשביל מנשה
 שאמר לו ליוסף לא כן אבי כי זה הנכור
 ועוד שני פעמים גם מה בלו לרעות ועוד
 שינוי הנשין שבתחלה אמר גם הוא יהיה
 לעם ובקטון אמר וזרעו יהיה מלא הגויים

אלא

כפי הכו' יובן שמנשה ואפרים
 הם קין והבל וגם נודע
 שההרץ ומשה הם בגבול קין והבנ' ונודע
 שמשה יחרץ הם שנים בגרולתן כמו שאמרו
 דז'ל הוא משה וחרץ הוא חרץ ומשה ועוד
 אמרו דז'ל ובני רחביה רבו למעלה למעלה
 משמים רבוא

ז'ע

ידעתי בני ידעתי שתי ידיעו'
 אני יודע מה שאין את' יודע
 ידיעה אחת שאני יודע שכבר היו אמרים

הקטנות כי כשעוי גירם ויש ח'ו פגם מ
 מסתלקים המ'חין דגלות והמוחיס דקטנו'
 וחוזרים להתעלות למעלה כשרשם אז בדע'
 ז'ל אז יותר למעלה צ'ל אז וכו' וכן היה
 צמ'רים כי היו מ'חין דקטנות והיה הגלות
 מת'בלם למעלה לכן גברה יד מצרים עכ'ל
 וכן בכמה מקומות בדרושים יע"ש הכא נמי
 מוכרח לומר שכל השבעים שנה היה ז'ל
 בסיד הדורמיטא ובניו הדינין ולכן גברה יד
 המו הרשע שהיה יניקתו מן התגבור' ה
 הדינין ולסוף השבעים שנה שחזרו המ'חין
 לז'ל היתה מפלתו של המן כנלע'ד לכאורה
 אז דלמ'ז יש חילוק בין הסתלקות המוחיס
 למעלה בדעת ז'ל ואינם מהפשטים בנושא
 ואז יש אחיזה לחיכוכים מהמוחיס שבעת
 אצל במסתלקים מכל וכל וככנשים בטקנא
 שאז הוא בסוד הדורמיטא מהיבן תהיה
 יניקתם וכפי זה צדקו דברי הרב הכו' ש
 שהדורמיטא לא היה כי אם באוף השבעים
 שנה שאם היה כל השבעי' שנה מהיבן יניקתו
 של המן וברוך היודע וה' יאיר עינינו להבין
 אמרי צינה :

וכפי

הקדמה זאת של הדורמיטא
 שבימי מרדכי נלע'ד להבין
 דברי חו'ל במס' מגילה פ"ק וכמה צדקו
 דבריהם וז'ל ומרדכי ידע את כח אשר נעש'
 מאזי נעשה רב שימי בה חי'א אמר **שם**
 מלכא עינא'ה ממלכא תתאה דלא עביד דיכ'
 עכ'נ' שמעט רימו הסיד הגדול הזה ש
 שמרדכי ירע והשיב אז מה שנעשה בשמים
 בשמים ממעב' ענין הד' מיטא וזהו שאמר
 שגבה מלכא עילא'ה דהיינו אז'ל שגבה ר'ל
 שנסתלקו הנה'י שנהם ממלכא תתאה דהיינו
 ז'ל דלא עביד דינא כיון שהוא בסוד ה
 הדורמיטא ודוק

מלכה אשת נחור

היא ההלוי' כנבר רחל
 ולאה ומדרגתם עשיה ומלכה גימ' אל ארבי'

במסכת שבת דבכל מ' ש' בחירה של מרים
 עובר על כל הבחורות וההוא רוחניות עובר
 וכו' וחולדה הוא רמז לחולדה הנביאה ונחה
 עליו לפי שעה רוח מחולדה הנביאה וההוא
 דכרת ברית לאותה הנערה הוא גלגול י
 יהורם דלקח שני ילדים מאשת עובדיה לו
 לעבדים דכתיב והנושא בל לקחת את שני
 ילדי לו לעבדים ונלקחו ממנו שני ילדיו נאם
 הרמ"ע :

מושה

הכנים צרה צבית המקדש
 הוא עובר בים צרה כי
 ניכול מהבנין וניכול מעל האש באומרו כל
 אפיים שוין וברוח השיבהו למלכותו כדאמ'
 משיב רוח : ומשה בהיותו אז שם הכלית
 שנקר' רוח דכתי' עושה מלאכיו רוח ו'למלא'
 כי נחנק מיכה בשתי ניכוסו מנשה ורב סקה
 בניו של חזקיהו היה כל כך קשה ולא היה
 העולם יכול לעמוד שהרשעים מאבדין את
 העולם לפיכך כשראה חזקיהו כן הפילו
 מעל כתפו ורב סקה מחלק לשתי ניכוסות
 על פי המוצן משמע דמיכה היה בשנא :
 נאם הרמ"ע :

מתיה בן חרש

בילקוט פרשת
 ויחי טעמן ממכר
 בעיניו שלא להביט בפניה של ההיה זונה
 והענין כי רבי מתיה בן חרש היה פלטי בן
 ליש שלקח מיכל בת שאול והאמת כי נעץ
 חרב בינו לבניה עם כל זאת לא היה לו ל
 לעכבה ולקבלה כי היה לו לומר לשאול חזן
 אחי רוצה לשאת איתו כי במקום שיהיה הכול
 ה' חזן חלקין כבוד לרב ואני פי מלך מלכו
 של עולם שומר . ועליו נאמר ואת נשי עמי
 תגרשון מבית חע' וגיהן . ואעפ"י שלא
 נגע בה מכל מקום היה נהנה ממרחית
 העין : והענין שנהנה במה שאינו שלו רצה
 עתה ליתקן וניער עצמו ועיורו את עיניו

בגלגול שעבר שהם קין והכל מנשה קין ו
 ואפרים הכל : וידיעה אחרת שאני יודע
 שהם עתידים לביא בעולם פעם אחרת ו
 ולהיות אחים דהיינו משה ואהרן אהרן קין
 ומשה הכל . גם הוא יהיה לעם דהיינו עם
 אהרן שנאמר עליו הוא אהרן יהיה לעם
 שי'א ממנו עם אחד דהיינו עם הכהנים
 ותיבת גם לרבות למשה שגם ממנו יבא עם
 אחד דהיינו הנבי משה וגם הוא יגדל היינו
 משה שנאמר עליו הוא משה וגו' יגדל ג'כ
 ותיבת גם לרבות לאהרן שגם הוא יגדל
 משה * והוא אחיו הקטון יגדל ממנו סוסף
 סוף משה גדול במעל' מאהרן וזרעו של משה
 יהיה מלא הבוים שירבו למעלה מששים
 רבוא ומשים הכי שכלתי את ידי ודוק וא' ש
 את' ס' .

מחלה

נועה חבלה מלכה וחרבה
 צבית כלפחד צמד כ' קניו'
 דרשניות חכמיות חכמות היו שפרי שעה
 דברו שמשה היה דורש פרשת יבמין אמרו
 לו אם כבן אנו נירש כבן ואם לא תתייבס
 אמו וכו' הענין הוא כי הואיל ודרשו כן
 לומר אם כבן אנו וכו' תתייבס
 אמו וכו' זכו ונתעברו ג'כ (לא זכו ונתגדו
 הזשים חסידים וחכמים מאותו צדיק והסיד
 שבה על יבמתו דרך סדין וילדה ממנו שמה
 בניס וגם להן נעשה נס כי הולידו חף על פי
 שנשאו אחר הרבעים שנה כי הנשאת אחר
 הרבעים שנה אינה יולדת נאם הרמ"ע :

מתתיהו

בכור יהודה בן יעקב :
 יהונתן בכור מסוד י
 יהונתן בן שאול : שמעון בנו מסוד שמעון
 בן יעקב . נאם הרמ"ע :

מעשה

החירה וצור צמ' תעניו'
 כידוע : הענין כי יש
 דברים בנו ולא על מנן כתייהדו חירה וצור
 הנה צור רומז למרים להיות הצור ההוא
 עובר שם היא בחירה של מרים כדאיתא

ראש שבעי ימחל אתה ולכן החטא קל היה
תמור נאם הרמ"ע :

ממרא הוא חבא לומנא צפרק
סדר תעניות וממרא
גימטריא רפ"א כי חבא לומנא רופא היה
ועיין מרת חסידותו שם צמר' וכל תיקוט
של ממרא הוא (ראיתי כתוב בגליון זה
כ"ל שמעון מאחר דממרא נתן עצה לאברהם
על המילה ולא חש לסכנה ולכן היה רופא
(מומחה)

מתושלח הוא רבינו הקדוש
כי זה היה שונה ת"ר
סדרי משנה : ורבינו הקדוש כתב שיתא
סדרי משנה וכל סדר כלול ק' -

הטעם שלקח יהושע את רחב
הזונה זהו להיותו בגבול
יוסף הצדיק ומה שלא לקח אז אשת אדוניו
לקחה עתה בהיות שבת בגבול רחב ו
ובהיותו מנחמת ירח לכן היה ביריחו נאם
הרמ"ע משם הרמ"ו :

מנשה אמרו בגיטין פ' הניזקין
מעבה בלחד שחזן עיניו
בלשת רבו ושולייא דגרי הוה וכו' . הנה
ההוא שנתן עיניו בלשת רבו היה מנשה
שהיה במקדש ראשון ומעשה זה היה במקדש
שני ובעל שגירש אשתו הוא אמון שכל על
אמו שהיא אשת מנשה והאשה שנתגרסה
היא אמו של אמון משולמת בת חריף אשת
מנשה נאם הרמ"ע :

מארי קבין בתיקונין תיקון סט
אמר רבי שמעון ש
שמענא דעובדא הוה בחור בר נש בעלי קבין
דהוה אזיל צלורחא לערע וכו' יגו' ש הוה
מארי קבין היה שלמה המלך ע"ה הוה היה
נוגע בנגעי בני אדם לפעמים פי' שגזל
נשים נוכריות ופגם שלהם הוה בנכח וכו'

ולעון ההוא נמסר לשטן להסיתו וגם בלשה
כבראשונה :

ועוד מנינו פסוק אחד אומר פלטי
ופסוק אחד אומר פלטיאל
ומלת אל שמוסף בשמו לומר שפלטו אל
מן העבירה כמו שאמרו חכמים ז"ל ואלמלא
לא סייעו הקדוש ברוך הוא גם אז היה
טפל .

ועתה התאזר כנגד יצרו ולא רצה
להביט בפניה : וגם אמרו
חכמים ז"ל שלשה הן שפלטן מן העבירה
וסיחף שמו יתברך בשמן ואזו הן יוסף ועל
פלטיאל ואל מעיד שלא נגע במיכל ועם
כל זאת הקב"ה מדקדק עם חסידיו כחוט
השערה ואירע לו ההוא מעשה ושניהם רבי
מתיה בן חרש הפלטי בסוד ניכחן יוסף
הצדיק ע"ה : נאם הרמ"ע

מדרכי בא בעיצור של אותו
האיש שנעשה לו נס ו
ונעשו לו שני דדים כדרי האשה והניק את
את בנו כנזכר אצל רבינו הקדוש : ולכן על
שביטל מדרכי מדברי תורה בהיותו גדול
לכן אביי דרש בגריעותא שם היה משנה
למלך ופה נעשה עני שאפילו שבר מניקת
לא היה לו ורצ יוסף דרש למעלותא כי
נעשה לו נס לחנות לו ולהראו' מי הוא ורבי
עקיבא דרש בצבורא ויהי לומן את הדסה
ותהי לו לבת כי הניק מדרכי לאסתר וגמין
צבירא וכו' ולא מתניתא היא חלב הזכר
טהור והיה בסוד דדים דאדם הראשון כי
צריך לירע כי כל הבלגולי' אנה היו ובאיה
איפה היו באדם הראשון בעייניו בלודנין
וכו' והק"ה מדקדק עם חסידיו והואיל
והיה בראשו של אדם הראשון ולא נזכר ולכן
הוצרך להניק מה שאינו מביט לעוות המון
העם דהם צרגלין ובירכין האדם הראשון
שאין הקב"ה מדקדק כל כך . שאיל היה
באיפת האדם של אדם הראשון דכתיב ביה
לפיכך

וגם כאלו חקף כשיצא מן הבית נפל הבית וזהו שאמר מונטח אני שכל זמן שאני בבית אין הבית נופל כמ' ש המלאך שם בסדרים כי לא אוכל לעשות דבר עד בואך שמה . נאם הרמ"ע .

לפיוכך נראה להם חגור וכו' . ונר' לחסידים ההם להראות להם חכמתו כי בחכמה דבר הכל הנלים וכדי להראות להם כי יש מי שאומרים כי רצו לבנוז ספר קהלת על כי ראו דברים תמוהים והוא רצה לרמוז להם כי לא דבר רק הוא ואם רק הוא מכס נאם הרמ"ע .

נמרוד נתגבל בנבוכדנצר ולכן אותיות נמרוד ה' וכן נבוכד אותיות ה' ואותיות נצר ר"ל קיסר נבוכד קיסר ומעשה הכלם שעשה נבוכד נצר היתה הכוונה כמו עיר ומגדל דנמרוד שהוא ע"ז עיין בספר הליקוטיוס :

מר עוקבא הוה עניא בשדכותיה במס' כתובת פרק מציאת האשה דהוה רגיל כל יומא דהוה שדר ליה ד' זוזי . נציכרא דדשא וכו' . יומא חד ה'מ' איזיל אחוי מאן קעביד כי האי טיבותא ההוא יומא נגהא ליה למר עוקבא לבי מ מדרשא אחיא דביתהו נהדיה כיון דהוא דקא מצלי ליה לדשא נפק בתריהו רהוט וקס נהדי אמונא דהוה גרופ' נראא הוה קא מיקליין כרעיה דמר עוקבא אמרה ליה דביתהו שקול כרעיך אותיב אכרעי וכו' : והענין כי מר עוקבא הוא מניצוץ יהודה ואשתו מהמר . ובתמר כתיב היא מוצאת ולכן לא היה אור מדלקת בה ועתה גם היא ברחה שלא להלבין פני עני : והבן מה שכת' בגמרא מאי כולי האי דאמר מר נוח לו לאדם שימסור עצמו לתוך כבשן האש ואל ילבין פני חברו מ"ל מתמר וכו' נאם הרמ"ע

נבוכד נצר נתבאר בפ' ויקרא פ"ב מעשה בשור אחד שהיו מושכין אותו לקרבן ולא נמשך וזו עני ובידו אגודה אחת של מיץ קטנית והוסיט לו ואכלה ובעה השור והוציא מחט ונמשך לקרבן נראה לבעל השור בחלומי קרבנו של עני קדמך עכ"ל פשוטו ידוע גם נידע סוד הקרבנות לתקן הנפש הרוטחת אדם כי יקריב מכס קרבן כי הקרבנות מתקנים הנשמות שהטאו וזהו סוד הטרפו הנמצאות בנשמות היו בודקים הסירכות והאונות כי אם ימצא טרפה אל מזבח ה' לא יעלה כי צריך מירוק אחר וחלמלא לא עיטא והוציא את המחט היו מציאים אותו טרפה וזהו שאמר קרבנו של עני קדמך שאלולי הוא לא היתה נקרבת .

אות הגון

וסוד המעשה כי איך נחמל השור הזה לא היה נמשך ועל שכל אגודה של קטנית נמשך והוא כי אמרו חז"ל כי נבוכד נצר היה בנו של שלמה המלך ע"ה ממלכת שנה וגם לדעת חכמים ז"ל שבירה והק' בה קראו עברו : וגם ידוע כי פעם אחר' בהיים חייתו עשבה כתורין יטעמוני' והוא ההריב בית מקדשו : מעשה זה היה בבית שני ובבואו עתה תיקנו בשור זה ל להקריב ולגודל פשעיו ואמונות . כוונות ובאומרו

נחום איש גז היה עיבור של לוט דוק ותשכח במס' תעניות בפ' סדר תעניות את הנסים שנעשו לו בענין עפר כמו שנעשה גם ל לאברהם אבינו ע"ה כשהכיל ללוט שהיה ניתן בעפר חרבו ונקטעו ידיו ורגליו על שלא ריחם כהוגן לעני להיותו אז בסדרים יד עני ואנין לא החזיקו . ובסדרים ניצל מהפיכת סודו וחקף כשיצא מן העיר כהפכה העיר

בן לאה לוח אמרו יולד בן לנעמי בן ממש ועיין לקמן אות ע"ן

ובאמרו אעלה על צמתי עב עתה היה מכיר ערכו וגם בהינתו פה לא היה נמשך והיה צריך חיקון עוד והמחט הזה הם דעת אמונות כוזבות כנזכר ולכן לא היה יכול ליתקן :

נח היה בגבול דהבל בסוד רוח דהבל ונח היה משה ולא התפלל על דורו ועל כן אמר כי מי נח זאת לי שהיא גרם שלא התפלל על דורו וזלזו מי המבול ולכן נקראו על שמו : ואף שלא התפלל עניהם עם כל זאת בזכותו תלה להם מזה ועשרים שנה כמנין שנותיו של משה וזהו בשגם הוא צדק והיו ימיו מלא ועשרי שנה וחור משה להתפלל על דורו לתקן את אשר עוות ועל כן אמר מחזי נח לשון מחוי במי המבול וכל ימיו לא היה אלא בתפל על דורו לתקן מה שעוות עיין בספר הליקוטים .

אבל זאת עמדה לו מצות הכדקה הגם ששלא לשמה עשה בעצת דניאל והטאריך בצדקה פרוק וכבר התנכלו חכמים לדניאל באומרים כי רבים נודדים ללחם חייה ולא היה להם כח לשום יד לפה שכל יום היו מתים ברעב ברחש כל חולות על כן נתן עצה על הכדקה ואמר כי אם היה עני שחינוכי פרנסה ההיא היה מת והוא העני דהושיט לו אגודה של מין קטנית והכיר בחכמתו ערך השור כי אם לא יעטוש יהיה טרפה מה שלא הכיר בעל השור ורצה להטיב למי שהטיב לו שהחיה אותו כפרנסה ההיא והאכיל למי שהאכילו וזה היה כדי לתקנו מאמונותיו ודעתו ה הכיזב בבא אל פיו זאת הכדקה חזר וניעור והיה בתשובה ואז תכף עטש ונמשך ל לקרבן כחוסר עצמו על קידוש ה' להשחט ברצונו להתקן שבעים טרפיות כנגד שבעי שדים כי כל אחד יש לו טרפות אחד והבן : נאם הרמ"ע :

נדב ואביהוא הם בגבול קין שהיו נפש דאדם הראשון עיין בערכי הכנויים ועיין לעיל אית אלף בערך אליהו .

נדב ואביהוא סידס מנצח הוד דאימא נדב מנצח ואביהוא מהוד והם גדולים מאלעזר ואיתמ' שהם מנ"ה דאבל והטעם שג' דאבל הם סתומים בתוך נ"ה דאימ' והנגלה הוא יותר גדול עיין בערכי הכנויים ערך אלף ונו"ן המאסף על פי הקדמה זאת

גירן נתקן ברבי מאיר ואמרו חז"ל רבי מאיר מבני בניו של גירן ונירן בלכול שמלה ממסרקה כי כל ש"מ"ע ארק מיעיו מאכזרותא והוא תיקונו נאם הרמ"ע .

אמר המאסף על פי הקדמה זאת שהאורות נגלים הם יותר מעולים מאורות הסתומים כראה לע"ד לפרש דברי התנא ולא מכאתי לבוף טוב לא שתיקה . ואזר הענין שכתב הרב ז"ה על מה שהמר הבמים ל' סי' לחכמה שתיקה שטרע שיסוד אצל גנוז תוך יסוד אימא הנקרא שדי : והנה שדי במילוי ש"ן דל"ת יו"ד ועם כללותו גימ' שתיקה והוא הסי' ל' יסוד אצל ומיסוד אימא ונמטה מתגלה יסוד אצל ובהיותו יסוד אצל תוך יסוד אימא יש שם קולות מים רבים מחמת רבוי האורות העומדים שם במקום זה והם ממשיעים

נעמי מסיד לאה . ורות מסוד רחל : וזהו סוד ורות דבקה בה שרת מסרה סימנים ללאה וזהו סוד שאמרה רות ישם אקבל לא כבדאשני' שלאה נקברה במצבת המכילה ורחל נקברה בדרך הצרת ועי' שילדה אותה רות . היה יהודה

אז נמשך לו'ן דקליפה בחינת מוחים ודעת
 ופרים ורבים ח'ו עיין בערכי הכנויים :
ובדרוש הקליפות כתב עוד הל
 אחר הסתרים ולא עבד
 פירין כי חין בו דעת וחין זוג הלל לדעת
 וכש חו מעשיהם של בני אדם אינם טובים
 אז נמשך לו'ן דקליפה בחינת מוחים ודעת
 ופרים ורבים ח'ו : אמר המאסף וכו'
 פירש הרב הגדול מליד פופיריש ז"ל
 הכתוב בתהלים ס"ב א פרימו מארץ תאבד
 וזרעם מצני אדם : הכוונה פרימו בצטרא
 אהרץ מארץ תאבד שאינם פרים ורבי' והם
 תאמר וזרעם כלומר אנו רואים שפרים
 ורבים לזה אמר מצני אדם כלומר על ידי
 מעשיהם של בני אדם נמשך להם מוחים
 ופרים ורבים עכ"ל .

אמר

המאסף ועל פי זה נראה
 לע"ד לפרש הכתוב בתהלים
 סימן כ"ב איש בער לח ידע וכסינ לח יבין
 חת זאת בפרוח רשעים כמו עשב ויצינו
 כל פועלי און וגו' . וכתב הרשב"א ז"ל
 שמי שאינו יודע חן וכודי הדברים נקרא
 כסיל וככל ז"ל דע שיש לח'ל דברים ג'
 נעלמים במדרשים והם נגלות לעיני הסכל
 הם כדברים בטלים ח'ו אצל ליודעי חן הם
 ענינים שכליים עכ"ל . וכודע שהזוג
 נקרא בלשון ידיעה בסוד וידע אדם חת
 חשמו .

ז'ט

איש בער דהיינו ז"ל דקליפה
 לח ידע רובה לו מר חין לו
 בחינת זוג שאין לו מוחים כנוכ" אצל וכסיל
 לח יבין חת זאת כלומר הכן אדם הכסיל
 שאין לו תבונה שאינו בקי בהודי התורה
 לח יבין חת זאת ר"ל מה אומרים שאין
 לסטרא אחרא מוחים שהרי בפרוע רשעים
 כמו עשב שאנו רואים שהם פרים ורבים
 שאם לח היו פרים ורבים לח היה כל כך
 תגבורת הקליפות בעולם ואינם יבנינים
 ויצינו כל פועלי און כלומר הבני אדם שהם
 פועלי

משמיעים שם קולות זה עם זה ונכחחם
 לחין ינחו מקולם וצותקי נמחא כי השתיקה
 מורה על גילוי והשגת ההכמה . ומודע כי
 האורות מבגלים אורם כפול מן הסתומים
 ולכן אי מלה במלע שתיקה בתרין עכ"ל :
 עוד מודע מ"ש הרב ז"ל הה כשהאורו סתומי'
 ביסור חימא לח יש תועלת לו'ח מהאורות
 אצל כשמחבליים מסור חימא ולמטה ו
 ומתפשטים בגופא דז"א לח יש הנח' ותוענ'
 לו'א והו סוד הוידוי שעל ידי הכחת האדם
 על לבו בעת הוידוי מוריד החסדים נמטה
 בחזה דז"א שנסתלקו למעלה ונכנסו בדעתו
 בעבור פגם בני אדם ועל ירי התשובה
 והוידוי מתפשטים למטה עכ"ל לל יע"ש ג'
 בשער הוידוי

גם

מודע שז"א נקרא גוף האצילו'
 ועיין במאירות נתן : ז"ש ולא
 מלחתי לגוף דהיינו ז"א טוב כלומר לח יש
 טוביות ותועלת לו'א אלא שתיקה שמתגלי'
 האורות מיסוד חימא והם בשתיקה מחמת
 שהם במקום מרווח שמתפשטים בגופו
 וינחו מקולם ודיק :

נחמיה

נחבלבל ברבן במליאל
 ועל מה שאמר נחמיה
 זכרה לי אלהי לטובה נטרד רבן במליאל
 מנשיחוחו בהווא עובדא דברכות כשם שלא
 נקרא ספר נחמיה על שמו נאם הרמ"ע
 ומכאן ידון האדם שאין מקרה לנטלה נאם
 הרמ"ע :

אות הסמך

סיסרא

הוא ניכרן פרעה והוא
 היה מסיני הדעת וכן
 פרעה להפך הוא הערף : ונ'ל שנו אותיות
 ס"רים כי חל אהר הסתרים ולא עבד פ'
 פירין כי חין בו דעת וחין זוג מלח לדע'
 וכשח'ו מעשיהם של בני אדם אינם טובים

פועלי און גורמים על ידי מעשיהם הרעי'
שיצרכו זון קליל ודוק וא' ש' חת'ם

זבזה

יובן מאמר חו'ל בסנהדרין
פרק י"א חו'ל כל הנותן
פתו למי שאין בו דעת יסורים באים עליו
עכ"ל . דיש לשיטת לב דאך תלוי שמפני
שניתן פתו למי שאין בו דע' שיבואו יסורים
עליו אלא כפי האמור יובן : וכתב עוד
הרב זל"ה שם בדרוש הנו' על מה שאמרו
חו'ל כל מי שאין בו דעת אסור לרחם עליו
כי הנה מי שאין בו דעת נמשך מן הקליפו'
שאין בהם דעת והמרחם עניו גורם ש
שיפשו הרחמים העליונים לקליפות שאין
בהם דעת ומשם הכי אסור לרחם עליו עד
כאן לאטו . גם נודע מה שאמר הרב זל"ה
ובזה שמי שנמשך אחר הסטרא החדש
אח"כ הסט"א עצמה היא הרוק והמכער
אותו בס'ד אממית בידיה תתפש . ובזה
משפטים דף קי"ב ע"א וז"ל ס"א כיון דאשכ'
מאן דשניק סטרא דקדושה דק"נה
ועגיד כעובדוי כדן בעי לשיצאה ליה מ
מעלמא עכ"ל :

זש

כל הנותן פתו למי שאין בו
דעת שמרחם עליו ומפרכסו
וגורם על ידי זה שיתפשו הרחמים ה
העליונים לקלי' כזכר יסורים באים עליו
שקליפה עצמה בעי לשיצאה ליה ולאפקח
ליה מעלמא ודוק וא' ש' חת'ם

זתה

כתב הרב זל"ה בס' הליקוטי'
דאמאי הוצרכו הכוכבים
להלחם עם סיסרא שנאמר הכוכבים מ
אמסילותם נלחמו עם סיסרא ולמה היה
כחו כל כך גדול והענין כי סיסר' היה יונק
מאור הדעת דז"א ובדעת דז"א יש חמשה
חמדים וחמשה גבורות והם עשרה היות
בנימט' ס'ר וז"ס ס'ר מן סיס'רא . וז"א
הוא סוד שם מ'ה וכו' של הפשוט בנימט'
פ"א הוא סו'א מן סיסרא הרי מבואר שם
סיסרא לכן היה כחו כל כך גדול : ונודע

שענין עץ הדעת טוב ורע הוא ממקום
שמסתיים יסוד דאימא בחוה דז"א שהם
החמדים מגולי' משם ולמטה ומשם יונקים
החיכונים מסיבת פגם העונות של בני אדם
ואל תטעה שהחיכונים עולים שם ליונק ח"ו
אלא משם נמשכת להם עד מקומם נמצא
שמסיום יסוד דאימא ולמעלה הוא טוב
ומשם ולמטה הוא רע ונזק' היניקה של
החיכונים מטיבורא ולמטה מפני שעד שם
מסתיים יסוד דז"א ובאים לה האורות דרך
מסך יסוד דז"א ומשם ולמטה מתבלים
האורות ונלחמים החיכונים ח"ו מחמת פגם
בני אדם וכו' ואין להאריך בזה יעו"ש בספ'
הליקוטים בדרוש תבוא אדם הראשון ובכמה
מקומות :

אמר

המאסף אפשר שזה הסוד
רצה ר' יוחנן לרמוז בחומר
במסכת יומא בעין יעקב סי' ז' אמר רבי
יוחנן טובה כפרתן של ראשונים מכריסן של
אחרונים עכ"ל ופאטן של דברים שיותר
טוב היו זרות הראשונים מדורו' אחרונים
אבל יש לשיטת נב להאי לישנא דנקט . אלא
אפשר דמינין לכד עילאה ימלל . ונודע מה
שכתב הרב זל"ה בדרוש סדר האצילות וז"ל
דע שכל פרטפי האצילות הם מתלבשים זה
בתוך זה אמנם רגלי כלם שוים עד סוף
האצילות רגלי עתיק רגלי ח"א רגלי חו"א
רגלי ז'ון כלם שוים למטה בקרקעית עולם
האצילות אך יתפרדו בראשם זה למעלה
מה וכו' עכ"ל יעו"ש ובדאי שמרגלי עתיק
ואדיך ואו"הי אעפ"י שהם בקרקעית עולם
האצילות אין כח להיכונים ליינק זה פשיט
למי שהוא בקי בדרושי הרב זל"ה שכל
היניקה מו' ח ומקוה ולמטה ככו' :

זש

רבי יוחנן טוב כפרתן של ר'
ראשונים דהיינו עתיק וא' ח'
ואו"הי שאפי' מאיד כפרתן שהם בקרקעית
עולם האצילות אין כח להיכונים ליינק
מכריסן של אחרונים דהיינו זון' שהחיכונים
יונקים ח

ממנו וכן היתה ערפה ראויה להכנס ב בקדושה וליטול מקום לאה חלא שלח רצתה ויבאת לחוץ ורות לקחה את הטוב שהיה בה עיין בליקוטי שמואל ובערכי הפגויים ערך ע' :

אמר

המאסף אפשר שזהו כוונת הכתוב ותסק ערפה ל לחמותה ורות דבקה בה וכו' דלכאורה ורות דבקה בה הוא מיותר שכיון שאומר אחר כך ותאמר הנה שבה יבמתך וכו' שוני אחרי יבמתך ותאמר רות וכו' אל אשר תלכי חלוקו היה צממע שדבקה עם חמותה ועוד אומרו לשון דבקות הי' ל ורות הלכה עמה חלא הכוונ' שכיון שתסק ערפה לחמותה ונתפרדה מחמותה לחזור לעמה אז ורות דבקה בה כלומר הטוב של ערפה דבקה בה ברות ודוק :

אנ

עם מ' ש בהקדמת הזהר דף י"ג ע"ב וז' ל גרים לית לון חולקא באילנא עילאה כ"ש בגופא דיליה חל חולקא דלהון בגרפינן איהו ולא יתיר וגיורא תחות גרפוי דשכינתא ולא יתיר בידי הכרק אינון דתמן שראן נמצא שהגרים אינם זוכים כי אם תחות גרפוי דשכינתא א"כ כיוון באומרו ורות דבקה בה רוצה לומר בה דהיינו מלכות שעד שם אכו' ודוק :

ואפשר

שזהו יובן מאמר חז"ל כל האזרח בישראל ישבו בסוכות כל האזרח אזרח ממש בישראל לרבות גרים עב"ל ריש לשית לב דמהיכא תיהי לכבוד חת הגרים ממכות כוכה עד שהוכרך קרא לרבות : והלא מקרא מלא הוא תורה אחת ומשכט אחד יהיה לכם ולגר הגר אתכם : חלא כפי הנז' יובן ונקדים מה שכתב הרב ז"ה בבערי סוכו' וז' בקיצור : והנה המקיף דהיימא לנו ממשוכים אותה לרהל ענ ידי מצית כוכה כי היא ס כת שלום וכו' ובסיף הענין כתב

הסיכה שחייב האדם ליישב בה כל שבנות הימים הענין הוא כי הסיכה הוא סוד אור מקיף אל הנוקבא מבחינת ההסדרים דבינה ואנחנו בני מלכים בני רחל אמנו לנו עישי' טובה כנגדה ויושבים תוך הסוכה לקבלת אור ההוא ושאר המקיף ההוא יסכך עלינו ו ייקיפנו מכל דדרינו וכו' עכ"ל יעו"ש :

אם

כן כיון שאנו בני מלכים בני רחל אמנו יושבים בסוכה לקבל אור המקיף ההוא וכו' חבל הגרים היה סלקא דעתין שיהיו בטורים ממכות סוכה כיון שהסוכה היא סוד אור מקיף דבינה והגרים אינם יכולים לזכות לאור דבינה חלא תחות גרפוי דשכינתא כנזכר משום הכי אצטריך קרא לרבווי שהגרים חייבים כיון שאיר המקיף דבינה שמקיף עלינו הוא באמצעות המלכות אם כן גם הגרים חייבים וז' ש בישאל לרבות גרים שלענין זה הם בישראל ודוק וא"ש את' :

ואפשר

שזהו רמז נועז לרות נועם שית ישלם ה' פעולך ותהי משכורתך שלימה מעם ה' חלהי ישראל אשר באת לחסות תחת כנפיו ד"ל מילת מעם שהיא מיותר דרי שיאמר ותהי משכורתך שלימה מ"ה וכו' חלא כפי הזכר יובן וז' ש ישלם ה' וכו' ותהי מ משכורתך שלימה מעם ה' ר"ל מהמידה שעומדת עם ה' דהיינו מלכות ונותן טעם אשר באת לחסות תחת כנפיו דייקא תחת כנפיו שהגרים אינם זוכים כ"א תחות גרפוי דשכינתא ודוק וא"ש את' :

או

יהמר ד"ל כפל הענין במילית שינות ישלם ה' וכו' ותהי מ משכורתך ועוד שאפי' שנאמר שאינו כפל כי' לל ישלם ה' וכו' וישלם משכורתך למה אמר לשון הויה ותהי וכו' חלא אפשר עם מה שכתב הרב ז"ה על מ' ש חז"ל שבר מצות בהאי עלמא ליבא חבל הדור המצות נוטל אדם נעו"הו עכ"ל נמצא שהדור ה המנות

גולל אר

אות עין לח

יונקים מכריסן למנה כנוכר ודוק ות' ש
את' :

סנחריב הרבו אותו בניו חדר
מלך ושרהזר ופניפוד

זה באו בגלגול שמעיה ואבטליון : וכן אמר
חכמים ז"ל שמעיה ואבטליון מבני בניו של
סנחריב נאם הרמ"ע :

אמר המאסף ולעיל אות בית
כחצו משם הרב ז"ה
יעו"ש שנפשו ורוחו של זכריה נתגלגלו ב
בשמעיה ואבטליון . ואפשר שביקר גלגול
של שמעיה ואבטליון היו בניו דסנחריב וגם
נפשו ורוחו דזכריה נתגלגלו בהם בעבור
שחירף את ישראל כנ"ל יעו"ש :

אות העין

עוזה נתגלגל בעוזה והמלך ש
שכטרע שרצה להקטיר
ואמנם בא לתקן העון הראשון אשר שלח
ידו בארון האלהים כי הדין הוא על כתף
ישאלו ומת על זה ובא בעוזהו ועם כל זאת
לא כתקן ואדרבה חזר לקלקלו הראשון
ששלח ידו במה שלא היה ראוי אליו כי המלך
חינו ראוי להיות כהן גדול כי הוא איש זר
משבט יהודה וכן ממש בגלגול הראשון
ששלח ידו במה שלא היה ראוי . אמנם נפשו
היודעת שמתחלתו היה כהן נגדר אחר
הכהונה זרצה להתנהג בכהונה ופגם בזה
כי עתה לא היה כהן עיין בספר הליקוטי
ובערכי הכנויים .

עובר לבי דוד ה"ו צקוד יהודה
יולד בן לנעמי ונ"ל כי
מד שנבעו בא יהודה כנוכר בסבא ד
דמשפטים על יחודה אתה ידוך הדיך
ונקרה עונד לפלח וענד ונפק מגו חקל
ביטין שהם הקל" מן הארמה עיין בערכי
הכנויים ערך ע" . ואח"כ נתגלגל נישמעאל

שחבר חרבו ואמר מי שלא ישמע הלכה ו
עמוני ולא עמונית ידקר בחרב וכמנח ש
שהיה נוגע בנדר נאם הרמ"ע :

עובדיה

ניכין עשו ונתקן קצת
והוא עובדיה הנביא
עיין בערכי הכנויים :

רבי עקיבא

היה דוגמת יעקב
אבינו ע"ה . והוא
אותיות יעקב וכמו שיעקב היה רועה כ"אן
לבן חמיו כן גם כן רבי עקיבא היה רועה
כ"אן בן כלבא שנוע חמיו : וכשם שהיו
ליעקב שתי נשים כן גם כן לרבי עקיבא
היו לו שתי נשים בת כלבא שנוע ואשת
טורנוסרופוס : ובת כלבא שנוע היתה
כנגד רחל : ואשת טורנוסרופוס כנגד לאה
וזהו שאמר בכתו רחילא בתר רחילא אלילא
לפי שנת כלבא שנוע היתה בסוד רחל כנ"ו
ובמה היתה גם כן בסוד רחל גם ר' עקיבא
היה ניכין ממשה רבינו ע"ה ומה שאירע
למשה אירע לרע"ק שמשה היה רועה כ"אן
חמיו ולקח את בתו דוגמת מה שלקח משה
לכפורה ולקחת אשת טורנוסרופוס כמו
לקחת משה למלכת כושי והתרת מדר ל
לכלבא שנוע היא כמו ויואל משה לשב' את
האיט וכל מקריים שלו דומים לשל משה
ויעקב גם ר"ע הוא מאביהו בסוד הוד
ועיין בנ"ת פ' במדבר : עיין בס' הליקוטי
וגם רבי עקיבא היה שרשו מיטשכר בן י
יעקב עיין בנ"ת :

אמר

המאסף גם ר"ע היה גלגול
ומרי וכו' נתקן וכבר הקדמתי
משם הרב שכך הוא הדרך שאדם ח' לפעמי'
מתגלגלים בו שנים או שלשה נשמות ועיין
בערכי הכנויים

ערפה

היתה כעין חיה ראשונה
וכעין לאה שנפלה בחלקו
חל עשו ואחרי

המלות אינו בכלל החיוב אלף שאלם רוכה
 מרצונו להדר המלות ומ'ה שבר הזור ב
 בע'הו : ז'ש ישלם ה' ר'ל עכשיו בע'הו
 פעולך דהיינו הדור המצוה שהוא פעולה
 שלך מרצונך שאינו מן החיוב - אבל עיקר
 השכר הוא לעו'הב וז'ש ותהי מסכורתך
 שלימה מעם ה'ר'ל כשתהיה עם ה' דהיינו
 לעו'הב ודוק .

אמר

המחסף חבב לבין מחמר
 חז'ל בזה הענין של משה
 בהתפללו ליכנס לארץ בילקוט על התורה
 פרשת ואתחנן סי'תת"טו דף קכ"ט ע"ב וז'ל
 לדני ידו'ד אתה החלות וגו' : מה ראה
 להזכיר שתי פעמים מדת הדין ומדת
 הרחמים אלף משל למנך וכו' : איכא נמיד'
 חומרים שני פעמים מדת הדין ומדת ה'
 הרחמים והלל לא יש כי חס שני שמו' אחד
 מדת הדין ואחר מדת הרחמים וח'כ היה
 לו נומר מה ראה להזכיר מדת הדין ומדת
 הרמים : ועוד שלל יש מדת הרחמים כלל
 שהרי שם אר'ני הוא דין והוי'ה בתיקוד
 אלהים הוא גם כן דין שהוא בנינה דיינין
 מתערין מינה : ונלע'ד והוא שנהזכיר שם
 אר'ני גם שם הוי'ה שרוי בתוכו כדליתא
 גם' מאורות נתן בלות אלף וז'ל לדני הוא
 במלכו' בכל מקום והוא לנוש להוי'ה והיכל
 לו ולותיות הוי'ה דומים להותיות חדכ'י
 כנוכר בפרשת פקודי דף רנ"ה ע"ב ברזא
 דמשכנא וכו' יעו'ש - וכן בעל שערי אורה
 כתב דף ה'ע"ב וז'ל אין דרך וזר להדבק
 בשם הוי'ה אלף על ידי שם לדני ונכיבך
 זה השם הוא בית אוצר לשם המיוחד והוא
 ההיכל שבו שוכן שם הוי'ה וכן נקרה המיד
 בתורה הוי'ה בכטי לדני כלומר כל מנקש
 ימצאו בשם לדני יעו'ש :

ערב רב

הם מבחינת הרע של
 משה רבינו ע"ה ו
 זכנימ' דע'ת ולבן אמר משה ואם אין
 מחגי נא וכו' ואל ארחה ברעתי כי הערב
 רב היה הקליפה שלו והוא היה רוכ' לתקנס
 צהיותם שלו וכשעשו העבל ולא נתקנו לא
 נכנסו לארץ ישראל וגם כן היה מוכרח
 למות בחי'ה לארץ לתקנס רז' לומר לקבץ
 מהם החלק קטנה שבו שהיה מעורב עמהם
 ולכן נקראו ערב רב שהיו מהרב שהוא
 משה וזה על ידי גלגולים עד ביאת משיחנו
 במהרה בימינו בע"ה ואז יכנס עמהם לארץ
 עיין בשערי פסח :

אמר

המחסף נראה לע'ד להבין
 בזה דברי ה'ל'ל כיון שכל
 משה ליכנס לארץ אמר לו הק' בה חס
 אעברה נא אתה אתה מבקש בטל סלח נא
 ואם סלח נא אתה מבקש בטל אעברה נא
 עכ"ל : ובמלת' הזה דשו ביה קמאי ובתראי
 ועל פי הכו' יובן היטב וזה שאמר חס
 אעברה נא אתה מבקש ואתה נכנס לארץ
 בטל סלח נא אותה התפלה שהתפללת
 עליהם לתקנס מחבטלת שחס אתה נכנס
 לארץ ואין אתה נקבר עמהם אין להם
 תיקון : ואם סלח נא אתה מבקש שרבינך
 שיתוקנו ושתתקים אותה תפלה בטל ח'
 אעברה נא ומות תמות בתוך לארץ ותקבר
 עמהם לקבץ חנקד שהוא מעורב עמהם
 ודוק וח'ש אח"ח :

גם

נודע דהוי'ה בתיקוד אלהים
 הוא רהמים כלול כדון כמ'ש
 בזה ויקרא דף ה'ע"ב וז'ל הוי'ה דאתקרי
 אלה'ים בגין דההוא נהר הוא רהמים ונגין
 דדינין מתערין מינה לתוין דרהמי ותיקוד
 אלהים ולא אלהים ממש עכ"ל :

זש

מה ראה להזכיר שתי פעמים
 מדת הדין ומדת הרחמי'רוכה
 לימר דנהזכיר אר'ני שם הוי'ה שרוי כ
 כנוכר וזהו דין ורהמים : ובהזכיר שם הוי'ה
 דייבורה אלה'ים גם כן דין ורהמים כנוכר

זה ביוונו באומרם שתי פעמים מדת הדין ומדת הרחמים ודוק וא"ש את"ס :

להיות כך ולא אחר ודוק וא"ש את"ס : והנה

יש הפרש אחר מו"ן דקדו' לז"ן דקליפה . דו"ן דקדו' בחינתו למעלה מהנוקבא . אבל ז"ן דקלי' הנוקבא בחינתה למעלה מהזכר . כמו שכת' הרב זל"ה על פסוק פתורה אשר על הנה' וז"ל וסוד הענין כי בקדושה היסוד הנקרא נהר הוא על השלחן דהיינו מלכות שנקראת שולחן : ובסתר אחרת הוא להפך כי הנוקבא היא על היסוד והו' פתורה דהיינו הנוקב' על הנהר דהיינו יסוד הדכר והו' דוקא בארץ בני עמו בקליפות ולא בבני ישראל : וכן איתא בזהר פ' פנחס דף רל"א על יותרת הכנר יעו"ש עכ"ל יעו"ש בספר הליקוטים :

אמר המחסף אפ' ששלמה המלך ע"ה רמו הסוד הזה באומרן מקום המשפט שמה הרשע ומקום הנדק שמה רשע : שיש " לדקדק דמלת משפ" הוא דכר ומל" רשע הו"פ דכר ומל" דק לשון נוקבא ומלת " רשע הו"פ גם כן לשון נוקבא : א"ס כן "היה לו לומר להפ' מקום המשפט שמה הרשע ומקום הנדק שמה הרשע אלא "הכוונה מקום המשפט רוצה " לומר מה שהוא מקום המשפט שהוא הזכר דקדושה דהיינו ת"ת שנקראת משפט : שמה הרשע ר"ל בקלי' אותו מקום הוא מקום הנוקב" : ומקום הנדק ר"ל מה שהוא מקום הנוקבא דקדושה הנקראת דק . שמה רשע ר"ל בקליפה אותו מקום הוא מקום הזכר שבקליפה ודוק וא"ש את"ס :

עברון בן הלל הפרעתיני

נקבר בפרעתון בשופטים סוף סי' י"ב בא לפרוע חוב אביו והוא גלגול מאותו שטעה בקץ במצרים הנקרה יגנון כדאיתא בפרקי רבי אליעזר פ' מ"ז אמר רבי אלעזר כל אותן השנים שיגעו במצרים היו יושבים

עשו הוא בחינת רוח לבני לבן שהוא מבחינת נפש והוא סוד אצילות הטומאה שאין שם תיקון כי א"ס לז"ן דקלי' . והנה א"ו דקדושה בכללים במזל קדישא שהוא דיקנא דא"ו וכל השערות דדיקנא דא"ו חופפי' על א"ו והם נקראים אדרת שער בסו' חדיר במרום ה' כמ"ש בקבלת שבת בפסוק מקולות מים רבים ע"ש : ואמנם מו"א ולמטה אין זו שער ולזה אמ' ואנכי איש חלק מפני שער' דיקנא דא"ו אינם חופפים כי הם על א"ו אבל ז"א הוא איש חלק . אך בקליפה לא יש תיקון בא"ו שנהם ולכן כל השערות דדיקנא דא"ו דקליפה שהיה ראוי שימשכו לא"ו דקליפה נמשכין לז"א דקליפה שהוא עשו מש"ס הכי אמר ויבא הרשעו אדמוני כלו כאדרת שער שכל השערות דדיקנא דא"ו דקליפה שהיה ראוי לא"ו דקליפה נמשכו לעשו שהוא ז"א דקלי' עיין בספר הליקוטים פ' תולדות ובערכי הכנזיים :

אמר המחסף אכשד שהוא רכו דו"ל לרמזו בנעו' שיח במ"ד כלו כאדרת שער אמר רבי חנינא כלו ראוי לאדרת עכ"ל דיש לשית לב אומרן ראוי לאדרת דמשמע שלא היה כאדרת שער והיה ראוי לאדרת דמלת ראוי משמע כן כמ"ש חז"ל ראויים היו ישראל ליעשות להם נס בימי עזרה כדרך שנעשה להם בימי משה וכו' אבל לא נעשה להם שגד"ההט' לכן נלע"ד דרבי חנינא בא לרמז הסוד הגדול הזה שהוקשה לו דאמאי יבא עשו בעל שער מה שלא נמצא כן בשום אדם אחר ונא כמתרץ דכיון שלא יש תיקון לא"ו דקליפה א"ס כן אותם השערות דדיקנא דא"ו דקלי' ראויים לז"א דקליפה . והו' שזמר כלו ראוי לאדרת דוקא עשו שהוא ז"א דקלי' ראוי

חליהו עם כביאי הבעל וכל כהן וכהן ומה
שם כי עכן הוא לשון עכבא שהכישו וממנה
משכטו ושחתו יכל כהן הדמ"ע .

בטח ושאלו עד שכל יגנון מצני בניו של
אפרים וחמר כגלה עלי הקב"ה להוציא
אתכם מארץ מצרים . ובני אפרים נבנות
לבם שהם מזרע המליכה וגבורי כח במנהגם
עמדו ולקחו טף וכשים ויכחו ממכרי ורדפו
המצריים אחריהם והרגו אותם מאתים לפ
כלם גבורי כח בני אפרים : ובילקוט חומר
שהרגום בני גת

ואפשר שנהטרפות שניהם המצרי
ובני גת הרגום והם הם
המתים שהחיה יחזקאל בנקעת דורה . וגם
כתבגל בן כוזיבא ועל כי לא השלי תיקונו
קרא בן כוזיבא כדאיתא . במדרש כי הרבה
מחכמי הדור סברו שהוא משיח יעו"ש : כל
מה שנאמר עליו וכהרג גם הוא שם :

ותיקונו משיח בן אפרים וגם שם יהרג כי
אז נתקן וזה רמזו בפרק חלק חין בן דוד כל
עד שיבקש דג לחולה ולא ימלא דג זה משיח
בן יוסף וחולה חנו ישר' וכו' : נח"ס הרמב"ם
אמר המאסף שמעתי ממורי ורבי
ומיודעי הדב רבי יעקב די

וילנה על זה . חין בן דוד כל עד שיבקש
דג לחולה ולא ימלא . פי' רוסן של דברים
הוא שענין מלאין שעושים לחנה הוא שהם
גבור מיתה על חלה זה ושחלא נפשו מ
מתפלגים עליו שיכל לו גפש אהרת מלוכר
הנשמות וזוה חיו יחיה זה החולה ונעשה
בריה הדסה גם נודע מה שהמרו חל חין
בן דוד כל עד שיכלו כל הנשמות שבבין ד
דהיינו לוכר הנשמות עכ"ל גם נודע
שהנשמה מתכנה בשם דג חס בן כשיבנו זמן
שיתפלגו על החונה שיחליף נשמתו ולא י
ימלא נשמה בחוץ הנשמות ודאי שכל זמן
הבחונה ז"ש חין בן דוד כל עד שיבקש דג
לחולה דהיינו שיבקש שיכל לו נשמה אהרת
ולא ימלא בודאי שכל זמן הבחונה ודוק :

כתבגל בחיאל אותו שנעמן
נתת ה' לנביאי הבעל בענין
עכן

עדות

אשח לוט חין זה בגבול
דכתיב עד היום הזה ונמשכ'
אמרו הרואה אשתו של לוט מאי מצד וכו'
כי נשמתה היא דוממת וכל מש שמלככים
ממנה הבהמות חוזרת לקדמותה הרחשין :
ותיקונה הוא על כל קרבנך תקריב מלח
וכן על השולחן שהוא מזבח כריך מל' ח מה"ל
ל' חס כלס הרמ"ע .

עתניאל בן קנז

הוא נחשון בן
עמינדב ועל

שקידש שם שמים שירד בנחשול אל ים כך
יחד עתניאל עתה בפלפולו של ים התירה
והחזיר שלש מאות הלכות שנשתכחו בימי
חבלי של משה רבינו ע"ה : נחשון אוחיות
הכ"ו ש' : וגט קת ממלת עתניאל אוחיו
ח"ל הדי הכ"ו ח"ל ש' ונשאר איותות חכ"י
גימט' ע"ה הלכות הדי חכ"ו ח"ל ש' הלכו
ונשאר איות ע' של עתניאל כלומר החזירם
בעין השכל : וכן אמרו במדרש ותכנה מעל
החמור מה חמור זה כיון שאין חבן ב
ברצו'ו' נועק כך אשה שאין לה תבואה
בביתה ציפקת . ארץ הנגב שמוגב מכל
טובה שאין לו חלח ד"ת ונאמר עליו כי
לכר קרית כפר .

ובמדרש

אמרו כי כלב שאל
שכל כהוגן גם הוא
וחליבא דתלמוד דידן לא מני כלב כי ודאי
שחס היה חיש חכם כזה ודאי מוחס היה
טתן לו כלב עכסה ביתו . כי קרית ספר
ד"ל השלש מאות הלכות שנשתכחו מהספר
והיתה יפת תואר כי כל הרואה אותה
כועס על אשתו . ותכנה מעל החמור מעל
חומרה ועכסה היה בגבול כפורה היא אשת
משה דכתיב וירכבם על החמור ונקרא
עכסה

עכסה שהיא עבם ארם הנחש שיכאח הנחש
בלבוע בנה ובעלה כביעלה כך פולטה ותקח
צפורה צור :

והסיתהו לשאול מלת חביה
גילית ועילית וחת

גילית תחתית - כי כיון שהיא צפורה -
ומשה רבינו ע"ה בעלה הראשון פירש ה
הימנה מרוב קדושתו ורוחניותו ועתה
היתה מתרעמת בחוסדה הואיל ובעלה
תלמיד חכם גם כן היתה מתייראת פן
יקרה לה כברחסונה ולא יודווג עמה גם
עלתיאל הואיל שהוא בן תורה : וזהו שאמר
ארץ הנגב נתתי כלומר ממית עצמו על
דברי תורה ואינו מטפל בעסק ביתו ו
וכמעשה דפרק עושין דר"א בר מתיה אזיל
לני רב אמרה ליה דכיתיה ינוקא מאי י
יעבדו אמר לה איכא קורמי באגמא וכו' י
וכעסה היתה מתפללת לחביה שנשמים כי
לא יפרוש ממנה כמו שעשה בעלה הראשון
וזהו שתסתהו לשאול כד עבדת שבה שרובה
אשה בקב ותפלות מתשעה קבין ופרישית
וזהו ונתת לי גולית עלית וגולית תחתית
כי גם עתה מעניני הע"ה לא יניח ידו
ויחן חלק לזה ולזה כי היתה מתרעמת כי
נתן לה בעלה כלו רוחני ולא היה נפנה
לעניני הע"ה והוא היה רצתה בן כי יתן לה
ברכה זה וזה נאם הרמ"ע :

אמר המאסף לעיל כתננו שכלב
היה גלגול אליעזר עבד
אברהם יעו"ש ואפשר שאשכול נתעבר בו
וכן משמע שאמר בסוף לשונו ונתלבש בו :

ענוה גימ' סמ' לרמזו שמי שיש
בו ענוה חין סמ' שולט בו
ואינו יכול לקטרג עליו : וז"ס צירא דסתית
מניה מיילא לא תשרי ביה קלא : הכונה
שמלכות נק"באר ומימיה חנו שותים ז"ש
צירא דהיינו מלכות דסתית מניה מיילא
ד"ל שממימיה חנו שותים לא תשרי ביה
קלא דהיינו סמ' שעולה קלא יגרום אדם
בעונותיו שיתאחו זה סמ' שעולה קלא לא
כדין להיות עניו פיין בערכי הכנויים
ובדרושים :

אמר המאסף אפשר שז"ס מ"ש
הכמים ז"ל במסכת הוטה
בעין יעקב סימונ' כל אדם שיש בו גסות
הרוח שכינה מיללת עליו עכ"ל ואמאי
בענין גסות הרוח השכינה מיללת עליו ולא
בעון אחר אללא כיון שהאדם על ידי גסות
רוחו גורם נסמ' להתאחו זה לפיכך מיללת
עליו ודוק :

ובזה כמה דרשו דברי חז"ל שם
כי אמר רב חסדא אמר
מר עוקבא כל אדם שיש בו גסות הרוח
חין חני והוא יכולים לדור בעולם עכ"ל :
דבריהם חלו צריכים ביאור דמהו הכינה
חין חני והוא יכולים לחר בעול"אללא כפי
הנזכר יוכן סביון שיש באדם גאוה וחין בו
ענה גורם נסמ' שיתאחו במל' חו כנזכר
ועוד כתב הרב בשער פסח וז"ל גאוה
גימטריא י"ה וכשהאדם מתבאה גורם ש
שהקלי" שאין להם לחיות רק י"ק שהם ו"ה
מן הוי"ה יתבאו וינקו מב' אותיות י"ה וכו'
והכלל העולה הוא כי בגאוה היא לחיות
החיכונים למעלה ממקומם ע"ה ש"ה וכו'
ומתעבדים המיוחדים דקטנית בגרון ד"ה
(ואינם

ענר אשכול וממרח נזכר בת קונים
ואשכול הוא כלב וכו' נתקן כי
כלב נתאמץ ליעול האשכול כמו שהמרו
חכמים ז"ל כי המרגלים לא רצו ליעול ה
האשכול ושלף כלב חרבו כנגד כדי שיכרתו
אותו וזה כי נתאמץ כהו בהיותו על מקום
האשכול שהיה בשדהו של אשכול בעל ברית
אברהם זכ"ס היה קבוד ולכן כתייראנו מתנו
פי זכות היה לו שגיבול מהם אשר הוא נא
עמו ונתלבש בו להרבות חילו וכמו נאם
הרמ"ע

ואינם יורדים בגופא דז"א עיין לעיל בזה
 ח' באורך הקומה זו : ח"כ כיון שהארס
 בגלותו פוגם בשם י"ה כנו' וגורם ש
 שהמוחיס דקטנות מתעכבים בגרון ואינם
 מתפשטים בגופא בודאי שאינם באים
 מוחיס דגדלו' שאם לא ירח המוחיס דקטנו'
 איך יבאו המוחיס דגדלות כמבואר בשער
 פסח ח"כ ח"ו ז"א אינו יכול להזדווג עם
 מלכות שאין בו בחי' מוחיס וגם שמת'
 מתאחו בה ג"כ ח"ו על ידי הגאולה כנו' ח"כ
 מי שישי בו גסות הרוח אינו יכול לעלות
 וליכנס נשמתו בתוך דמנו' בסוד מ'ן כמ"ש
 הרב ז"ל ה"ה שכדי להעלות נשמתו בלילה
 בסוד פקדון צריך כמה דברים כנוכר שם
 בספר הכוזבות ואינו צריך כולם רק באלה
 מהם די' אך בתנאי שלא יעשה חיוו' עברה
 המינעת אותה מלהעלות עכ"ל ואין עברה
 גדולה מגשית הרוח שהיא כע"ז ע"ן ככופ'
 בעיקר כנוכר שם במסכת סוטה וטודע
 שמל' נק' עולם . ז' שכל אדם שישי בו גסו'
 הרוח אין אפי' והוא יכולים לדור בעולם
 ד"ל במל' הכוונה אני איני יכול להתחבר
 ולהידווג עמה ולדור שם והוא דהיינו ד'
 המתגלה אינו יכול לעלות וליכנס בתוכה
 בסוד מ'ן ולדור שם ודוק וח"ש חת"ס .

אמר המאסף ח"כ ראוי להבין
 חקירה אחר והיא שאם
 ישראל מכוונים כראוי בתפלתם ובמעשיה'
 הטובים להמשיך מיחין לזו'ן כדי שיזדווגו
 ועילה בידם שכוונתם נטובה היתה גם יש
 רשעים שצוברים על דת מזה ועושים ע'
 עברות שמתבאים אזי מדברים בסין הרע
 או כשנעים לשון ולסקר וכי"ל שכנ' אחר
 מעבירות הללו גורמים השלקות המיחין
 מזו'ן ומניעת הזווג : צריך לידע אדם
 בשביל רשעים פ"טו' ח"ל מסתפקי' המוחין
 ומתבטל עונת הזווג ח"ו חפ"י שרוב י'
 ישראל מכוונים כראוי .

משמע שפגם הרשעים עושה רושם למעלה
 ומונע עונת הזווג שכתב הרב ז"ל ולפי
 שבעונותינו גברה הקלי' הקשה והיה העול'
 מתמוטט והולך וכמעט לא היתה נעשית
 מלאכת הנירור ולא היה מ'ן והיה העולם
 חרב ולאן כראות חלו' הצדיקים והחסידים
 כן שהעולם חרב מסרו הן גופן לקלי' ש
 שיעשו בהם נקמה בגורם ונגופם והם היו
 מקבלים הכל בסדר פנים יפות כדי שלא
 יחרב העולם ויאבד ויתמוטט בשליטת ה'
 הקליפה והגברתם וניכול הקרושה שנתון
 הקלי' נכפים תחת הקלי' ואז היה בסוד
 ושפחה כי תרש גברתה ח"ו וכו' ואז ב'
 במסירת הצדיקים עצמם שיעשו בהם נקמ'
 העלו ניכולי קדושה למעלה בסוד מ'ן וז"ס
 שתוקו כך עלו במחשבה פי' כש'רע היו
 סורקים את בשרו היה כועק מכח הקלי'
 ששלטו בו כ"כ ומפחד פן ברוב צערו ח"ו
 יבא להרהר אמר מדותיו של השי"ת ח"ו
 חייה דבר חף שהיה צרכונו מסר עצמו
 לאותה הנקמה כדי שלא יתמוטט העולם
 והיה כועק כלי שההכל היוכל מפיו יבקע
 מאך הקלי' שנתוך חויר העולם ויפזרם
 ויפרידם חיש מעל רעהו כדי שנשעת ש'
 שצוליס נשמות הצדיקי' יעלו עמהם ניכילו'
 הקדושה ולא יהיה כח לקלי' לחזור ולהדבק
 עם הניכולות כיון שפדרו איש מרעהו .
 חלל מאכרי מעלה נח היו יודעים סוד ה'
 הדבר היו כועקים זו תורה וזו שברה ואמר
 להם הק' בה שתוקי כך עלה במחשבה פי'
 בזה האופן יכולים ניכולות הקדושה ונשמו'
 צדיקים חלו לעלות במחשבה שהוא עולם
 האטילות שנק' עולם המחשבה כנודע וכו'
 עכ"ל יע"ש הרי בהדיח שאפי' שהיו ב'
 באותו זמן כמה צדיקים ובודאי שהם
 מתפללים נכוונה לעלות מ'ן אפי' סכילת
 הועילו מחמת פגם שאר בני אדם ח"ו וכן
 משמע בסיום הלשון שאמר אמנם בכל
 תפלה ותפלה כפי כוונת האומרה וכפי

הנה מענין עש"ס הרובי מלוכה

זכות הזמן אשר אז נאמרה התפלה ההיא
כך מתרררים שיעור קבוצמן ניכורו הקדוש
וכו' הרי זהו סדרך כוננת האורה וזכות
הזמן שהדור יהיה טוב וישר וכו' :

אבל

יש להחיות עדיין ולומר דשאני
התם דקו רובא דעלמא
רשעים ח'ו והזויקים היו מעט מוצר מ'ה
לא הספיק כוננת הטובה של כריקי' הללו
לעלות מ'ן כ'א באופן זה שיהרגו אותם
אבל כשיפיו רובא דעלמא כריקים גמורים
והמעט מוצר רשעים אס בשביל מתבטלי'
עונת הזוג ח'ו אס לאו:

והנה

ממה שכתב הרב במקום
אחר משמע שאפי' אדם
אחד פרטי שעושה ח'וה עברה גורם פגם
למינלה ומבטל המשבת האורות העליונים
וז' בשערי שבת והנה מערב שנת מתחיל
עליית העולמות עד שעולים כה'י דעסיה
במקום חב'ת ונשאר חלל אוחו מקום והוא
הפרש בין הקלי' לקדושה והעושה מלאכה
בשבת גורם הכנסת הקליפות באוחו חלל
קדוש והכנים מות למקום חיים וכן אס
יזאל חוץ לתחום גורם לאדם העליון שיזאל
חוץ לתחום וירר בקלי' וכו' יע'ש באורך
בשערי שנת וכן המוציא ש'ז לבטלה פוגם
ביסוד וכן הבא על כשב'ז פוגם בכ'וה וכן
כל עברה ועברה כמבואר בתיקון פרטי
העונות הדי משמע שאפי' אדם ח' פרטי
גורם הסתלקות המוחים דו'ן ח'ו ועליית
הקלי' ח'ו

אבל

כל'ער אס כיהא קמיה
קב'ה לישב הענין ותה'ל
שמאלתי אח'כ סער לדברי ברברי הרב
והענין הוא שמצדדי החוה אלוה כדרך
משל כשהאדם מזהוב עם אשתו ודאי
שהטיפה נמשכ' מכל אבריו ומכל מוחותיו
ועצמותיו וזה פשוט . ואס יתרמי אדם
אחד יהיה סימה מאחד מעיניו או חסר
מא' מאבריו או ירו' ח' קטיעה או זרוע

וכיוצא הנה ודאי שבשגיל כך אינו מתבטל
האדם הזה מלהזהוב עם אשתו ויכול ל
לעשות זוג כש'וזה לא שהטיפה הנמשכת
מזה האדם היא חסרה מכח אוחו אבר
החסר או העין או היד וכיוצא : כן ממש
במרות העליניות שאס אדם אחר עבר
עברה ופגם באיזה מדה או בחסד או ב
גבורה או ביסוד וכיוצא לא בשגיל כך
מתבטל היחוד העליון ח'ו אלא שהשפע
הנמשך מיסוד למל' היא חסרה מאותה
המידה הפגומה שפגמו הנני אדם על ידי
מעשיהם הרעים מהחלק המגיע לאורש
נשמתם ונמצא שיש יח' אלא שאורש נשמת
החוטא האחוה באיזה מידה שפגם חסרה
מאוחו הזוג והיחוד : וזה מפורש ברברי
הרב ז'ה בענין האבלות וז'ל הנה נודע
שהתפלגן הס' חיי המנך דהיינו כה'י דאבא
וזימא שכבסין ברישא דז'א צסוד מוחין
והס סוד התפלגין והנה האבל אסוד להניח
תפלגין ביום ח' כיון שמתלקים אלו ה
הבחינות כי כבר ידעת כי מת ח' מן
המשפחה תדאג כל המשפחה ח'כ האבלים
הקדושים ליו אסורים להניח תפלגין ביום
רחשין והיינו סוד אונן כי זה מורה כי
יגיע לאבלים נזק בענין כי החלק אשר הם
באחים באדם העליון מסתלק משם בחי'
מוחין דאז'אי ולא כשאר בהס רק בחינת
מוחיס דקטנות כי כבר ידעת כי המוחין
נקר' חיי המנך וציוס ח' מסתלק הכל ד
דהיינו החלק אשר באחים האבלים באדם
העליון ולכן אסוד לאבל להניח תפלגין
ביום ח' וכו' יע'ש הרי זהו החלק שהחלק
הנחשו האדם התחתון באדם העליון מ
מסתלק מסיבת המת שזייב להתחבל עליו
כן ג'כ כשאדם אחר עובר עברה ופיגם
במקום שפיגם אינו פיגם כ'א החנק של
אדם נשמתו הנאחו בז' אכמו האבל' ממש
אמרו בתיקוני זוהר כפי'
דף פ'ב ע'ב סוף תיקון מ'ג

וכן

כל מאן דאתבטל מפריה ורביה כאלו
לחזר להיח ארץ יבשה ומנע ברכאן מינה
כל חד לפוס דרגיה מאן דפגיס לתתא
פגיס לעילא לאתר דאלגזכ נשמתיה והבן
ודוק וא"ש את'ס

אמר

המאסף אפשר שזה רמז
משה רע"ה באומרו לישראל
עיניכם הרוחות וכו' כי כל האיש אשר
הלך אחרי בעל פעור השמידו ה' אל היך
מקרבך : הכוונה אדם אחד פרטי שחטא
אשר עבד ע"ז שהלך אחרי בעל פעור
השמידו ה' אלהיך מקרבך כלומר החלק
אשר נאחו האדם החוטא הזה בה' אלהיך
אותו דוקא הכרית והשמיד ממקום ש
שארסך ושורשו אחוים בו אותו לבד השמי'
אבל ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים
כולכם היום כלומר שאינו מתבטל יחוד
העליון הנעשה על ידי רבים בשביל יחוד
שחטא ח'ו ודוק וא"ש את'ס : וזהו בדרך
רמז חס אפשר

אמר המאסף אח"כ נתגלב' שגם
בן המור ברב עמרים הסיר
עיינן לקמן באות ש' :

פרו

דחוני המעגל הוא אחאב
וכמ"ש חוני המעגל אעפ"י
כן הביאו לי פה הודאה הביאו לו כנזכר
בפרק סדר תעניות והענין שאחאב נ
נתגלבגל בפר הזה מחוני המעגל והוא היה
אלהיו . ואחאב היה מקלקל בחטאו ופגם
הרבה ואפילו הכי נמצא בו דבר טוב כמו
שאמר הכתוב יען כי נכנע אחאב ואחאב
היה רודף לאלהיו לכן אמר חוני שהוא
אלהיו הביאו לי בע"כ כי לא נמשך מקודם
אחר אלהיו . ואני אתקנהו ומה זכות היה
לו אז מפני נכנע לכן אמר פה הודאה ר"ל
שהודה פעם אחרת בהיותו אחאב ועתה
אתקנהו בפר הזה . נאס הרמ"ע

פרים

דאלהיו הם דתן ואזבירם
ודע שגדעון ואלהיו וחוני
המעגל שלשתן הם ניכוז אחד וגם שלשתן
תיקונם בפריס . גדעון תיקן בפר לשכס
בן חמור : אלהיו תיקן בפריס לרתן ז'
ואזבירם : חוני המעגל תיקן לאחאב מלך
ישראל נאס הרמ"ע :

פלימו

היה ניכוז נבל ואמריון
במסכת קידושין פרק
עשרה יוהסין פלימו הוה רגיל למימר בכל
יומא גירא צעיניה דשטנא . יומא חד
מעלי יומא דכפורי הוה . אדמי ליה כ
כעניא אתא קרא אצבא אפיקי ליה רבת'
א"ל יומא כי האירכא כולי עלמא אתכא
ואנא נהורי אותציה הוה יתיב מנא נפשיה
שיהלז וכיבי וקעביד מלי דמאיוקותא ח"ל
תיב שפיר אמר ליה הב לי כסא יבג ליה
כסא דחמירא שדי ציה נהרו ציה גער ציה
ומית שמע דקאמרי פלימו קטל חד בגרד
ו ערק אזל אבתריה

אות הפ"א

פרו

דגדעון דציה לו הק' צה קח
פר השור אשר לאביך חס
נאמר פה למה נאמר שור : וגם קשה למה
בה' הידיעה . וגם אמרו חז"ל ה' עבירות
נעשו באותו פר וכלם הורחת שעה היתה
במלות הש"ת :

ומה

טעם יש בדבר והענין כי
גדעון הוא מנשה הנכור
דיוסף דנולד מאסנת צה שגם בן המור :
ושגם בן חמור נתגלבגל בשור זה לתיקונו
ועתה בא גדעון דהוה מבני יוסף ותיקן
לשכסן חמור : וזה שהיה מתמיה הנה
אל"פ הדל במנשה מלשון שגר אלפ"ך
ואיך נתחלף חמור בשור כי הסוד כשר
לזבח ואנכי הכעיר לבית אבי ומוטל עלי
לתקן בני משפחתי נאס הרמ"ע :

גורל אור

אות פ"א לח

מת היא והיא נוטלת תפיליו וכו' כמו שהיא אז נתח את איבריה והיה הולך בכל גבול יסרחל כן היא נוטלת תפיליו והיה חזרת על בתי כנסיות ובתי מדרשות

נאם הרמ"ע

המאסף זה תיקון שני עי' לעיל אות חלף :

אמר

פויטפרע

כתגלגלה במטרוני' דתבעה לאביה ד' דאנוה דשמואל : שראתה גם היא באקטגביטת שלה דמביאתו יבא זרע לעול' ובברא רבא ואביה שאלה לה מה דאתה כי תבעתיה והשיבה לו גם היא יודעת לי שני דכפרי ושמצה כזאת : והוא אמ' לדביתו וכתעברה משמואל באותה הלילה נאם ה' הרמ"ע :

רבי פנחס

בן יאיר ורבי יוחנן ז' זכאי ורבי הקרו' מניצוק אחד : אהרן ועלי עזרא הלל מ' מניצוק אחד : תלומות של הכל ובתיה בת פדעה ולאח ורחל ואסתר המלכה מניצוק אחד . הכל גם בן נח מתיהו ומשה רבינו ע"ה ולאחיה השלוני והרשב"י וזכריה הכהן הנביא מניצוק אחד : יוסף הכדיק ויהושע בן נון ויהושע בן שאול ויהונתן בן שאול וירבעם בן נבט וינה בן אחתי מניצוק א' ולבאוק הוא משיח בן יוסף כדאיתא בילקו מנכים אוחו התינוק בן כיפית משיח בן יוסף היה תמר ומלכת שבא ורחב הזונה ניצוק אחד . חוה שרה רבקה רחל לאה ניצוק אחד נאם הרמ"ע :

רבי פרידא

דפריק חלק דמאז דאזו של יהויקים והבנייה בחדו ואשתי שרפה : ר' פרידא הוא תיקון יהויקים ולבן הם עליה ואשתו מניצוק עתליהו כשנאת זרע המלוכה : ולהייה

אכתריה כד חזייה דהוה מלטער גלייה נפשיה אמר ליה מאי טעמא אמרת הכי וחלא היכי נימא ח"ל רחמנא ליבער ביה בשטנא ע"כ .

והענין

בי כבר ידעת כי לבן הוא נכל ושביה צרי עין כמודע ועתה נתקנו ונאו בחסיד פ פלימו ובח השטן להבשילו לראות היאחו כריק דרכו עתה כדראאנה בצרות עין והראה עצמו כעניוענד מאי דעבד לראו' אם יגרשו כחש' עשה בהיותו בסוד נכל כי לא רצה לתת לדיד מחומה והוה רגיל לו' גירא בעינא דשטנא כי היה מכיר ערכו והיה אומר אל יסיתנו עוד השטן והכיר עצמו בחוזק הנדיבות והנה כלו הפך לבן טהור הוא וגם אמרו כי נכל מת בעשרת ימי תשובה כי נתלו לו עשרת ימי תשובה (ומ"ה אירע לו זה בעשרת ימי תשובה) וכנגד הכער שזיער לייקב ברדפו אחריו על כן בא השטן לכערו ורמו בדבריו כולי האי לא כעברתיך כמעט הביע נמות נפשו מפחד אימת המלכות שנפחד שהרג נפש בביתו ונרח עד שגבלה אליו וטעמו וראו מה מחוק מדבש . כי לבן ונכל' עובד קס'ד ושני כוללים גימט' קס'ו כמספר פלימו העולה גם כן קס'ו נאם הרמ"ע .

פרות

דפלטזים היו שלומית בת דברי ובתה : ושתייהן זמות היו כי דתן בא על אחד מהן ובפרות' אלו אם ובת וזהו ותשרנה הפרוה דפלטזים הן היו נאם הרמ"ע

פלגש

בגבעה הנה איתא בפ"ק דשנת מעשה בתלמיד אחד ששנה הרבה ושמש ת"ה הרבה ומת בחי ימיו והיתה אשתו נוטלת תפילין וכו' הנה תלמיד אחד גימט' פלגש בגבעה עם ב' כוללי' והיא מתה לו בעטרו ועכשו

ולקיים מ"ש עליה זאת ועוד אהרת אהרמי
שנא-רפה הגולגולת הנז' הגם כי אהרנו
כי רבי חוצפית הוא גלגלו הרמ"ע

פלגש בנבעה : איתח צבטין

פ"ק ר' אביתר
אסנים מארי על ידיה דכתיב ותזנה עליו
פלגשו ר' אביתר אמר נימח מצח לה וכו'
אשכניה ר' אביתר לזליהו אמר ליה מאי
קעביר קנ"ה ח"ל עסיק בפלגש בנבעה
ומאי קאמר אביתר בני כך
הוא אומר יונתן בני כך הוא אומר ח"ל ח"ו
ומי איכא ספיקא קמי שמיח אמר ליה
לאו אלא אלו ואלו דברי אלהים חיים זבוב
מצח ולא הקפיד נימח מצח והקפיד ח"ר
יהודה זבוב בקערה וכו'

והענין

שרבי אביתר ורבי יונתן
הנז"ל הם צסוד אביו של
פלגש בנבעה והם הם תיקונו אשר באו
הכא לגלות פשיעותא :

אמר המאסף

וראי שניצון
אחד ברבי אביתר
וניצון אחד ברבי יונתן ונמצא שניהם הם
אביו של פלגש .

ועוד

איתח שם לעולם אל יטול
אדם אימה יתירה בתוך ביתו
שהרי פלגש בנבעה הטיל עליה בעלה
אימה יתירה ונכלו מישראל וכו' עוד שם
אל יטיל אדם אימה יתירה שהרי אדם
הטיל אימה יתירה והאכילוהו דבר גדול
שהוא אבר מן החי האכילוהו ס"ד לא בקשו
וכו' ומנו רבי חנינא כ"ג : והענין כי
רבי חנינא כ"ג הוא תיקון בעל הפלגש
ועתה ניטול כי לא אכל אלא בקשו להאכיל
וכו' הואיל ובא לתקן עלמעשיו הראשוני'
דהטיל אימה יתירה ועתה נכשל פעם
אחרת בז"ר והכיר בדגרי ולא אכל :
והענין שנאבד מאנשי ביתו אבר השחוקה

ומפני אימתו נחט אבר מן החי שלא יבין
נאם הרמ"ע :
אמר המאסף זה תיקון שלישי .

פרתו

של ר' אלעזר בן עזרי' היתה
יוצאה ברצוע' שבין קרניה וכו'
היא אשת קרח והיא נחנ' עצה לסליחו' של
תכל' לבעל ולעדתו לערע' על משה ורצועה
שבין קרניה רמוז לד' כנפות הטלי' שנקראי'
קרנות נאם הרמ"ע :

פינחס

מתעברו בו נדב ואזיהו' וז"ש
הכתו' לעזר בן אהרן לקח לו
מצנו פוטיאל - ותלד לו את פינחס אלה
ראשי אבות ור"ל אמרו שפיטס אבי אמו
עגלים לע"ז שהיה מצד יתרו והיה מצד
יוסף שפטפט ביצרו וי"ל מה היא כוונתם
ז"ל מה שאמרו שהיו השבטים אומרים
הראיתם בן כוטי זה שפיט' אבי אמו וכו'
וגם מה שהקשה בזהר והא פינחס בלחודו
הוא וכתוב אלה ראשי וגם מה היא כונת
התורה להודיענו שלקח אלעזר מצנות
פוטיאל גם מה שכתוב בענין המעשה
וירא פינחס מה ראה ולמה לא קם שום
אחר מישראל לעשות נקמה אלא פינחס
והלא כמה גדולים היו שם ועוד אמרו בן
אהרן די שיאמר בן אלעזר

אמום

דע כי פינחס היה כלול
מעתי בפשות נפש דיוכ'
ונפש יתרו והיה צריך לתקן שני דברים
האחד מצד יוסף והם אוחס הטיפו' שהוצי'
לבעלה במעשה אשת אדונו' ואז כטפט
ביצרו עד שניפולו זרועי ידיו ומצד יתרו
שפטס עגלים לע"ז : גם נדב ואזיהו' היה
בהם שלא רצו לישא אשה כמו שאמרו חז"ל
שלא היה בישראל אשה ראויה וזה דומה
לענין יוסף

גם

היה בהם שהקריבו אש זרה
לפניה' וזה דומה לענין

יתרו : והנה זמרי בן אל בת אל נכר
 בזבי בת צור ושם היה ע"ז בעל פעור :
והנה פינחס היה רוצה לתקן ב'
 דברים אלו כנזכר : וגם
 נדב ואביהוא היו צריכים אל שני דברים
 ולכן נתעברו ונקדמו בפינחס בדי לתקן
 כל זה . וכמו שאמרו בזהר תרי דבופא
 דלא חנסינו ובגין כך בחד אתכלילו דהיינו
 שנתעברו שניהם בפינחס וזהו וירא בעין
 שכלו ראה גרוח הקדש שעת לעשות לתקן
 את אשר עוותו בקדמיתא ולכן קם מיד
 מתוך העדה : או יהיה וירא את מי ראה
 לבן אהרן הכהן ר"ל נדב ואביהוא שהיו
 לפניו מוכנות ליכנס בתוכו שגם צריכות
 לתקן ענין זה : ואמר בן אהרן ולא בני
 כי תרי פלגי גופא אינון וזהו ואלעזר בן
 אהרן לקח לו מבנות פוטאל ותלד לו את
 פינחס אלף ראשי האם היות פינחס א'
 בו אתכלילו נדב ואביהוא שהיו ראשי הלוי'
 עיין בערכי הכנזיים ועיין לעיל אות א'
 פינחס היה משורם יוסף הלך הטוב שבו
 וזמרי הלך הרע :

אמר

המאסף ובמקום אחר כתו'
 שזמרי הוא עשו ואפשר
 שחלק הרע דיוסף הוא עשו ואפשר שז'ס
 יוסף שטנו של עשו שהטוב רדף לרע ועיין
 לעיל אות ז'

פרץ וזרח

הם בגול ער ואינון
 פרץ הוא ער וזרח
 הוא אונן : ויהודה שמש עם תמר ביהם כרי
 להחזיר נשמות בניו בגלגול כי כן הדרך
 ועיין בערכי הכנזיים :

אות הצדי

צדיק

מי שיש לו רוח מצחי'
 יסוד דאכילות יהיה בעלה
 דמטרוניתא : ויקרא איש האלהים ועל

זה נאמר צדיק מושל יראת אלהים כי כח
 שיש מי שעולה נשמתו בסוד מ"ן בן יש מי
 שעולה נשמתו בסוד מ"ד : והנה אחר
 החרבן שאין זוג ז'ון ואין הגנן זור' גינתו
 איך גינתו צומחת מהספיחים שיצאו
 בה משם חוזרת וצומחת : והספיחים הם
 נשמות הצדיקים אשר כמחו ויצאו מהבינה
 העליונה והם חוזרים לעלות שם בסוד
 מ"ן או מ"ד וז'ס אור זרוע לצדי שכב' כורע
 מתחילה ואינם זורעים אותה מחדש עיין
 בערכי הכנזיים ובס' הליקוטים .

אמר

המאסף אפשר שז'ס הכתוב
 בישעיה כ"א כי כארץ
 תוציא צמחה וכגנה זרועיה תצמיח כן
 ארצי אלהים יצמיח כדקה ותהלה נגד כל
 הבוים . ד"ל ה' יתירה למה לי ה"ל כל כי
 כארץ תוציא צמח וכגנה זרע תצמיח
 ועוד אומרו ב' שמות ארצי והוי"ה בניקוד
 אלהים למה לא כפי הנז' אפשר שיובן וז'ס
 כי כארץ תוציא צמחה ר"ל מאליה שלא
 נזרע על ידי בני אדם אלא צומחת מאליה
 כדרך הארץ שצומחת עצמים מאליה ומשו'
 הכי אמר צמחה . וכגנה זרועיה תצמיח
 ר"ל שאינה נזרעת על ידי בני אדם אלא
 ממה שנופל מהספיח חוזרת וצומחת
 מאליה . כן ארצי דהיינו מלכות . והוי"ה
 בניקוד אלהים דהיינו בינה יצמיח כדקה
 ותהלה ר"ל יצמיחו המ"ן מאליהם כמו
 הארץ והבינה כנזכר מהספיחים דהיינו
 הנשמות שצבר צמתו חוזרת לעלות בסוד
 מ"ן ואינם זורעים מחדש והיו נגד כל הבוים
 כנו' בזמן ממשל' הגוים דאינון בזמן הגלות
 שבין זרע גינתו כנו' ורוק וז'ס את'ס .

אבל

כפי פישוטן של דברים
 נראה לע"ד עם מה שכתב
 המפרשים שמצות הכרקה יש לה מעלה
 על כל המצות שיש לה קרן ופירות דהיינו
 שהכרקה שאדם נותן זרע אותה הש"ית
 הפירות נותן לו בהעו'הו והקרן לעו'הב
 ומשו' ה

המצות יורשים מקומה לקבל שפע ומזון לתחתונים ומלאה שהם עושי פעולת הארץ העליונה דהיינו מלכות ולבגי מלכות הם כדמיון כריק עליון כיון שמשפיעים אליה ולפיכך נק' כריקים יורשי ארץ אחר ש שמקבלים מכריק העליון במקום מלכות ומשפיעים בה כמו כריק העליון :

ואמנם לא יקראו חסידים זלתי דוד שנעשה מרכבת ליסד בנהי' הווג שהיה כח במעשיו ליחד זון ולהוריד טיפת ה חסידים ברהם הנוק' הטורה וז'ס חסיד חטרי' הוא סוד הקסד העליון היורד דרך פי האמה שה'ס ו' ולכן דוד נקרא חסיד מפני שנעשה מרכבה לנקודת כיון בנתי' זו בהכנס בה יסוד אות ברית קודש ו ומשפיע ולפיכך בהאי אחר אחריתא ולפיכך קרא עממו חסיד .

נמצא שכל ישראל הם בחינת כריקים לתת שפע ומזון

לתחתונים : ודוד הוא ברי' חסיד לנחינת זווג להוות נשמות לתחתונים וז'ס שמרה נפשי כי חסיד חזני עיין בס' הליקוטים פי' מאמרי הוהר ונערכי הכנויים :

אמר המחסף ובוה נראה לעד אס אפשר ואס צעיני ה'

יכשר להבין הכתוב בפרשה ואתחנן כי מי גוי גדול אשר לו אלהים קרובים אליו כה' אלהינו בכל קראנו אליו : דיש לשית לב שהנה ודחי השבח הזה הוא לישראל שמשבח משה רבינו ע"ה לישראל ואומר להם ש שידעו מעלתם שהשית קרוב להם : ואס כן חין קאמר כה' אלהינו ה' לל כי מי גוי גדול אשר לו אלהים קרובים אליו כמוכס . הלא כפי הקדמת הנזכר אפשר שיובן וכתב הרב תמדת ימים בסדר תפי' ר'ה דף ק' לבוץ ע"ג שעל ידי התפילות ג' כ נעשים הכריקים מרכבה לכריק עליון וז'ל התפלה נורף גבוה להמשיך שפע בכל העונמות כי אחר שהאדם הוא חלק הלוש

ומש"ה הנטיח השית במצות הכדקה נתון תתן לי וכו' כי בגלל הדבר הזה יברכך ה' וכו' שזודאי יש לו זרכה במעשיו מהפירו' ככו' ע'כ גם נודע שמחשבה טובה מזרפה למעשה דוקא בישראל אבל בא"ה חינו מזרפה למעשה .

וא"כ

אס אדם ח' הסכי' במחשבתו ליתן דבר מה לכדקה ו ונאנס ולא נתן הוה ליה כאלו נתן מפני שהמחשבה טובה מזרפה למעש' וכיון שכן השית זורע אותה הכדקה שחשב ליתן והפירות נותן לו בזה העולם והקרן ל לעו' הב :

זש'

כי כארץ תוציא צמחה כאמו' שצומחת מאליה עשני וכבנה זרועיה תצמיח מאליה כן חזני אלהים יצמיח כדקה בלי נתינת כדקה א' במחשב' לנד ככו' זורע אותה השית וצומחת כאלו נתן בפועל שמחשבה טובה מזרפה למעש' וזהו נגד כל העמים שלהם חין מחשבה טובה מזרפה למעשה ודוק :

וגרזזור

לענין והנה בזוהר פ' פנחס דף רי"ג ע"ב אמרו כל ב' נש דאית ליה חולקא בצדיק ידיח להאי ארץ כמו דכתיב ועמך כולם כריקים נעולם ירשו ארץ והאי כריק חסיד חקרי : אמר דוד בתר דבהאי אחר ח' אחריתא חסיד חזני ובג'כ שמרה נפשי כי חסיד חזני לאתקשרא בה עכ"ל :

ופי הרב

זלה"ה הכוונה לומר שעס היות שכל ישראל צעקות המצות הנובעות באות ברית קודש העליון נעשה מרכבה ליבוד לקבל שפע ממנו שהמלכות היא מרכבה לו והם עומדים במקומה ויורשים הותה לעשות פעונתיה והיא מקבלת מהם איתו השפע והו פי' נכון כפי' ירושה שהוא כענין מי שורש חברו ויושב תחתיו וממלא מקומו כן הוא ענין הכריקים צעקות ה

ברכו שצ"א ויודע יצחק בארץ ההיא וכו'
ויברכהו ה' וכן אבינו יעקב נסאו בכל
אותן הצרות בעשו ברחל ברינה וכו' ויברך
אותו וכן יוסף שנאמר ה' צדיק יבחן וכו'
עכ"ל .

והנה ראוי להבין אומרו אין
הקב"ה מעלה את האדם
לשררה וכו' ומביא ראיה מאברהם .

ומאברהם לא מצינו שום שררה אלא ברכה
וה' ברך את אברהם ואם בשביל ברכה ו
ועושר כבה היה מאז ומקודם עשיר גדול
שנאמר ואברהם כנז מאד בכסף ובזהב
וכן נמי ביצחק לא מצינו שם שררה אלא
ברכה ויזרע יצחק ויברכהו ה' ולא מ
מצינו שררה אלא אדרבה להפך שגירשו
אותו פלשתים מארצם וכן יעקב וכו' אלא
יוסף לבד נמצא בו ושררה שבעשה מלך :

אכן נלע"ד אם אפשר שיוכן עם האמור
ונדקדק עוד דקדוק קל אומרו אין הקב"ה
מעלה את האדם לשרר' שהי"ל אין הקב"ה
מביא את האדם לידי שררה עד שזדק
אותו וכו' אלא כיון שאומרו אין הקב"ה
מעלה את האדם לשררה ר"ל שמעלהו
למקום השררה והיינו מלכות שהשררה
היא שלה שהיא המקבלת שפע מלמעלה
ומשפעת לתחתונים והיא המנהיגה ו
ומזכרת את העולם והיא בעלת השררה
והקב"ה מעלה את הצדיק במקומה ויורש
אותה וממלא מקומה ולוקח הוא השררה
שהיתה למלכות שמה שהיתה היא מקבלת
מיסוד מקבלת הצדיק והוא פעילותיה
כשביהן ופודק אותו ומביא ראיה מאברהם
שנאמר וה' ברך את אברהם ר"ל הוי"ה
דהיינו ז"א עצמו ברך אותו שהיסוד ה
השפיע בו ואברהם השפיע בכל דהיינו
מלכות ואפשר שז"ס מ"ש חו"ל בת היתה
לו ובכל שמה דהיינו מלכות שפעשית לו
כבת שהוא היה משפיע לו כדרך האב
שנותן לבתו וזהו השררה וכן יצחק ו

ממעל אחיז בשרשרות הקדושה על ידי
השתלשלות נשמתו ממדרגה למדרגה ו
ותפלתו סולס שבו יתעוררו הספירות
העליונות ועל ידו ימסוך שפע וברכה אל
הספי' מהראשונה אל האחרונה עד שיגיע
ויחול עליו דרך הסולם וממלא שהוא ב
במקום כגור הגדול צדיק יסוד עולם עד
כאן לשונו

ז"ש כי מי גוי גדול אשר לו שאים
קרובים אליו ר"ל שהם חלק
אלוה ממעל ומאום הכי יכולים להיות כה'
אלהינו דהיינו יסוד ומלכות .

יסוד שמשפיע למלכות ובמלכות
שהוא מקבל השפע מיסוד
במקום המלכות כנוכר וזה נעשה על ידי
בכל קוראיו אליו ר"ל על ידי התפנו' ודוק
וא"ש את"ס

ואפשר שז"ס מ"ש חו"ל צמ"ר פ"ך
לך פ"ל' המר רבי צרכי'
כנר כתיב ואברכה מה ת"ל והיה ברכה
אמר לו הקב"ה עד כאן הייתי זקוק לברך
את עולמי מכאן ואילך הברכות מהורות
לך ולמחן דהוי לך לברכה בריך עכ"ל הוא
הדבר אשר דברנו שעד היתו זמן היה המל'
מקבלת מיסוד והיא היתה זקוקה להשפיע
למטה עכשו ירש אברהם מקומה של מלכו'
והיא מקבל מיסוד ומשפיע לתחתוני' שפע
ומוזן וממלא שבו היה עושה פעולת המל'
כנו' בדברי הרב זלה"ה ודוק וא"ש אתם .

ובה נלע"ד אם אפשר ואם בעיני ה'
יכשר להמתיק דברי חז"ל
צמ"ר פ' בהעלותך פ"ט וז"ל ה' צדיק
יבחן אין הקב"ה מעלה את האדם לשררה
עד שבחן וזדק אותו תחילה וכיון שהוא
עומד בנסיונו הוא מעלה אותו לשררה
וכן אתה מוכא באברהם נסאו הקב"ה עש'
נסיונית ועמד בהן ואח"כ ברכו שצ"א וה'
ברך את אברהם בכל וכן ביצחק נסאו
הקב"ה בימי אבימלך ועמד בנסיונו ואח"כ

ויברכהו ה' שהיה שהוא ז' א' עצמו ביד
אותו ולא על ידי המלכות ודוק וא' ש' א'
את' ס' :

צפנת

בת פניאל . פדק הניזקן
בעין יעקב ס' ל' ג' אמר
רש' כל מעשה באשה אחת וצפנת בת פניאל
שמה צפנת שהכל כופין בה נהפיה בת
פניאל בתו של כהן גדול שימש לפני לפני
שנתעללו בה שבאי כל הלילה למחר ה'
הלבישה שבעה חלוקין והוציאה למוכרה
בא אדם אחד שהיה מכווער ביותר אמר
ליה הראני את יופיה וכו' הפשיט שבעה
חלוקין וכו' ונתפלשה באפר אמרה רבוע
של עולם עלינו לא חסת על קדושת שמך
למה לא תחוס וכו' : והענין כי היה ת'
תיקון מעבה בת תלמי מלך גשור יפת
תואר וגם היתה ניכזן שפנית אמו דלכבר
והיא היתה בעלת איות דאסקיה לשמאל
ונרמוז כי היא תיקונה בצפנת וכפנית
כלם לשון ח' : והאדם מכווער היה ח'
אבשלים בנה והשבאי היה תלמי מלך גשור
וההתנבשות בן חלוקין והתפשטות כי בן
אמרו חו' ל' כי צנות כותיים מתקטנות
בשעת מלחמה להזנות לאחרים ועל כן
נצרכה בתיקון כל הנו' :

צלפונית

אמו דשמעון היא
חון בן פלת ואז
הצילה נבעלה לפיכך עתה ראתה המלאך
יען הצילה והוא מנוח ואזן הנ' ל' נאם
הרמ' ע' :

אמר

המאסף זה תיקון שני
שכבר נתגלגלה במיכל בת
שאל עיני לעיב .

צרפית

בסוד שרה לכן שרתה
הברכה בקמח דכל
זמן שהיתה שרה בעולם היתה הברכה
מזויה בעיסה : ובנה מניכזן יצחק מסוד
סטרא דנוקבא : וכן בנה של צרפית יונה
בן אמיתי מסוד סטרא דנוקבא וידוע כי
יצחק נסתכן בעקידה כי כן דרך כל הבאי'
מסטרא דנוקבא לכן נסתכן גם בן יונה בן
אמיתי :

צלפחד

פ' האשה רבה מעשה
באדם אחד שרכב על
סוס בשנת צימי היונים והביאוהו לבית
דין וסקלוהו לא מפני שהדין כך וכו' הוא
בלבול כלפחד שבס' בן בגלגול שעבר קילל
את השבת שאלמלא שמרו ישראל את
שבתות כהלכתן מיד נגזרין נאם הרמ' ע' .
אמר המאסף ראוי לתת טעם
אמאי צריך לשמור שתי
שבתות כדי שנהיה נגאלין ולא די באחד
או יהיה צריך ג' או ד' : ואפשר עם מה
שכתב הרב זל' ה' בספר הליקוטים וז' ל'
ענין את שבתותי תשמורו וגם ושמרו בני
ישראל את השבת לעשות את השבת כי
תמיד תמלא ענין שתי שבתות : והענין
דע כי כאשר האציל המאציל העליון את
הי' ס' ח

צדקיה

במסכת נדרים פריך
תשיעי בעין יעקב ס'
מ' ד' : השכחיה צדקיהו לנכוכדנצר דקאחיל
ארנבתא חיה ח' ל' נכוכדנצר לצדקיהו ח'
אשתבע כי דלא מבגית עליי אשתבע ליה
לסוף אתשיל אשבעתיה ובגלי ליה שמע
נכוכדנצר דקח מבזין ליה דברבנוהי שלח
והייתי סנהדרין וצדקיהו ח' ל' הויתון מאי
עבד צדקיהו וכו' ועיורו עיניו וכו' : הנה
תיקונו הוא כלבא שבע דנדר שלח יונה
רבי עקיבא מנכסיו ואתחיל נדרים ואז
צדקיהו בעבורו ישנו ידמו זקני בת ציון כי
נכוכדנצר נפרע מהם . ועתה נהנה רבי
עקיבא ותנמידיו בעבורו ליהנות מעשרו
והתיר השבעה לא כמו שהיה בראשונה
להפסד ולגירעון :

הי"ם תחלה האזיל את הג"ר ואז היה שבת עליון וחמנס כאשר האזיל את חלו לא האזילם בתיקון גמור כי עדיין לא היו בתיקונם ולזה יום זה לא נכנס במספר והנה האזיל אחר כך בשבוע האחרת ב שבועה ימים אחרים סוד שבועה מלבים אשר מלכו בארץ אדום וביום השמיני יבא המלך השמיני הנקרא הדר ולפי שעדיין לא נתקנו הג"ר לכן מתו כל חלו המלכים כי לפי שלא היה תיקון למעלה לא היו יכולים המלכים האלו לסבול אור המאזיל לכן מתו ונתנטלו וכו'.

אמונם

כשיבא המלך השמיני הנקרא הדר אז יבא יותר מתוקן מכלם וכו' וזה היה יום שבת ואח"כ נתקנו הג"ר ואז יבא בשבוע שניה ז' ספירות תחתונות שאנו אומרים רג"ת נה"י עם מל' ואח"כ ביום שבת יבא מלכו הרי הם שתי שבתות יום שבת הראשון שנאכל הדר והיום שבת שני שיבא מלכות ואלו הם שתי שבתות הנזכרים בכל מקום עכ"ל.

והנה

מה שאנו צריכים לעשות הוא לבדר אותם ניצולות של שבע מלכים דמיתו ועל ידי בירור זה נתקנים שבע מלכים של עכשיו שהם זון' כנודע ועיין בשערי תפלה באורך : **זרו** שאמר אלמלא שמרו ישראל שתי שבתות שהם שנת ה הראשון דשבועה מלכים קדמאין שבו יבא המלך השמיני שצריך לבדר אותם הניצולו שנפלו בעמקי הקליפות : והשנת השני הוא זון' כנזכר מיד היו עגליון שאז בלע המות לנצח ורוק וא"ש אתם

זה שייך לעיל באות חלף דף ה' ע"א ושני וכשמט ממקומו ונסמך לאות ז' :

צור

עיר הגדולה היא מלכות

דקליפה נבדיית למלכו דקדושה וז"ס לא נתמלחה צור אלא מחורבנה של ירושלים עיין בערכי הכנויים והנה במקום אחר פירש הרב זל"ה הענין שמהמ' פגם אדם הראשון ופגם הדורות מסתלקים ומלכות הט"ם ויורדים אל הקלי' ובוז נתקנת מ מלכות דקליפה ח"ו ומלכות דקדושה נשארת בסוד נקודה וז"ס לא נתמלחה צור אלא מחורבנה של ירושלים עכ"ל והנה בספר ח"ח בסמנן רי"ג כתוב שהט"ם ש מסתלקים ממלכות וניתנים אל הקליפה הם מחכמה ולמטה והנקודה הנשארת בה היא בחינת כתר שבה עכ"ל ואם נהגהות שנסוף הם' סימן י' כתב הרמ"ז וז"ל והנה במקום אחר כתוב שהנקודה הנשארת בה היא נקודת המל' שבה עכ"ל ול"ק כי היא הכתר שבה כשמסתלקים ממינה כל הט"ם ספי' תחתונות בודאי שגם הוא יתמעט אורו ואין נשאר בו רק אור בחינת מלכות ולכוונה זו אמרנו שנשאר בה בחינת המל' שבה עכ"ל נמצא שאלו ואלו דברי אלהים חיים שלעולם מה שנשאר בה הוא בחינת כתר ומהכתר נשאר המל' שנכתר

אמר

המאסף לכאורה קשה שהרי בדרוש הקלי' פרק שלישי כתב זון'ל והענין כי הנה לא נשאר הטק' דו"א באזילות דקדושה רק בחינת המלכות שבה שהוא בחי' עשירי' התחתונה שבה ושאר הט"ם עליונות שבה שבאו לה מו"א כנודע אלו ירדו למטה בטק' דקלי' עכ"ל הרי בהדיא שמה שנשאר באזילות היא מל' שבה מידה אחרונה שנע"ש שבה והט"ם עליונות ירדו לקליפות והכא אינו סובל פירושים לומר שלעולם מה שנשאר באזילות הוא דוקא כתר שבה ומ"ש בדרוש הקלי' שמלכות שבה הוא הנשאר באזילות ר"ל מל' דכתר כנז' זה לא יתכן להאמר מפני שכוונת הרמ"ז שאמ' שהכתר יתמעט

אורו ואין נשאר בו רק בחינת מלכות

שנכתר

שנכתר אינו ר"ל שירדו לקלי' הט' ספי' עליונות דכתר אלף כשמתלקים הט' ספי' תחתונות עצמיות דמלכות גם הכתר ה הנשאר יתמעט אורו ואין נשאר צורך מלכות דכתר אבל לא שירדו לקליפה ח"ו והכא בדרוש הקלי' אמר צפי' הט' ס ע עליונות ירדו לקליפה ולא נשאר צה רק מלכות מירה אחרונה שבה ובודאי שמיירי על הספירות עצמיות וכעת כ' ע וה' יחיר עינינו

זכס'

הליקוטים ונערכי הכנוי' פירש ענין זה וגלות ה השכינה מהו הכוונה וז"ל ענין גלו' השכינה לא נאמר על מלכות דאצילות בעצם ח"ו כי כבודי לאחר לא אתן אלף דע כי נהי' אחת יורדת מאחורי העקב של הנוק' דז"א ומן הבחינה הזאת נעשה פרוץ ח' כגודע אצלינו בסוד ואני בתוך הגולה וכמו ש שלמעלה באצילות מתפשטים ה' פרוצים ח"א חו' אי וז"ן כן מפרש: ק הוה מתפשט לבי' ע ועל בחינה הזאת נאמר לבי ומעטי עצמיק ודקדיק במילת לבי כי הנהי' הזאת היא אשר הונכת בהיות שהיא מן העקב אשר שם ההליכה : וכתר וחכמה של זה הפרצוף הם כלולים במלכות של האצילות אשר ממנה מתפשט זה הפרצוף כי מלכות עצמו דאצילות אינה יורדת למטה לעולם וכי מה שאנו אומרים שגלתה שכינה עם ישראל נאמר על בחינה הזאת ואפילו הפרצוף הזה אינו יורד כלו כי בינה של זה הפרצוף מקננת בצריחה כי כתר וחכמ' כבר אמרנו שנשארים במלכות דאצילות חמנס החכמה העפ'י שאינה יורדת עכ"ז חופפת לבינה שהיא מקננת בצריחה כנו' בסוד נשמה אבל הכתר אינו זו ממקומו והו"ק של הפרצוף הזה מקננין ביצירה והמלכות של זה הפרצוף מקנן בעשיה ובחינה זו היא שירדת עקביה ושוף סוף זה הפרצוף הוא מעצמית עקב מלכות

דאצילות חמנס היא כמו הצפורן שהיא מעצמות האדם אך אינו כמו הנשר עד כאן לשונו :

ועוד

הראה לי אלופי ומיודעי כרע כאח לי החכם השלם כמהר"ר דוד חזן חוזה דוד שהעתיק מגליון של החוזה של הרב כמה"ר ר' בנימין ישראל על מאמר האותיות שנאו לפניו יתברך שיברא בהם העולם ועל אות הכ"ף אמר אזעזע כורסיה יקריה ואל' קב"ה מה את עניד הכא עיין בדף ג' וז"ל תימה מהו זעזוע זה באות כ"ף מש"כ בשאר האותיו' ולמה אמר לה מה את עניד הכא מה שלא אמר לשם אות :

אבל

צריך לדעת כי גלות שכינה וירידה הנזכר בכל מקום הוא במלכות דמלכות דעולם האצילות שנעשה ממנו פרוץ שלם של ע"ס ובינה שבה מקננת בכורסייא בהכלל בה חכמה דידה ג"כ והוי נשמה לצריחה ושם קצוות דידה ביציר' ומלכות של פרצוף זה שנעשה ממ' דמלכות דאצילות מקנן בעשיה וכתר של הפרצוף הזה רמוז באות כ"ף והוא לא ירד להתלבש בצריחה ונשאר מגולה קשור במלכות דאצילות וז"ש כמראה אדם עליו מלמעלה כ"ף של צמראה היא הכתר ש שנשאר למעלה ועתה כשראתה כ"ף זו שיתהוו הנמצאים על ידה לכוף הצריחה באופן דה"ב שנצריחה שהם מאותן חלק עלמין אזעזעו לירד למטה גם שהר ה העולמות שהם ו"ק ומלכות היו כולן יוצאים חוץ למחיצתם ויורדים למטה אך הכתר הנו' לא היה יוצא חוץ לצריחה לא שגינה מקומו מראה הצריחה לצוף הצריחה ולכן השיבה מה את עניד הכא לפי ש שמתבלבלים כל העולמות : דהא כך כלה ונחרטה אשתמע פי' העפ'י שנכתר זה חוץ שליכת הקליפה בהרי הוא קשור ל למעלה כוף כוף בשהר כ"כוכו נמטה יש קלי'

לך הטוב שהיה הסר ממך כיתן בך ולתה
נשלים עב' לל חס כן כיון שקרח ומשה היו
מסוד הצל רצה משה לזכותו לקרח כדי
ליקח כל הטוב לעצמו וליתן רע לקרח
ודוק :

קליפה לפיכך אין ראוי להיות נמצאים
על ידה אלו דברי מורי זל"ה עכ"ל מגליון
הזהר הרי פי' ולחיות ענין וסוד גלות
השכינה על מתכונתי :

אות הקוף

קרח

קמחית

היא אלישבע בת ע
עמינדב אשת אהרן כל
קמחי קמחין וקמחי דקמחית סלת רחמה
שבעה גנים כשנים גדולים דנתזה כנורח
של מלך ערבי עלהא' ושמו אחיו הכהני'
אחריו וגם אלישבע רחמה שבעה שמחות
כדחיתא בויקרא רבה פ"ב מעשה דקמחי'

קיסטינרו

רבי חנינא בן
תרדיון דחיתא
כפ' קרע' ז' בעין יעקב סי' ג' כרכוהו
לרבי חנינא בן תרדיון בספר תורה שהיה
עמו והקיפוהו בחבלי זמורו' והכיתו בהן
את האור והביאו ספגין של צמר שרוי
במים והניחו על לבו כדי שלא תצא נשמתו
מהרה וכו' אמר ליה קוסטינרו חס אני
מדבה עליך בשלהבת ונטל ספונין של
צמר מעל לבך אתה מביאני לעולם הבא
אמ' ליה הן וכו' ונטל הספונין ויבא נשמתו
אף הוא קפץ ונפל לתוך האש יצאת נת
קול רבי חנינא בן תרדיון וקוסטינרו מ
מוזמן לחיי העולם הבא הוא היה עיבור
קוסטינרו של משה רבינו ע"ה דאמרו חו"ל
כמ"ר הובא צילקוט ויצי' לני מחרב פרעה
לי הכיל חכנ' נקיסטינרו לח' הכל ופה
הרגיש בדבר ועשה חסו למחר המיתה
ונכה לעולם הבא חס' הרמע'

קטיעה

בר שלים הנזכר בפ' ק
דע' ז' בעין יעקב סימן
כ"ו הוא קיסר דהוא סני ליקורחי אמר
להו נהשיב' מלכותיה מי שעלתה לו נימח
ברגמו יקטענה וית'ה לו יניחכה וינטער
חמרו

קרח

הוא הרע של הצל שאם
תסיר הצל ממה נשאר
קרח והס' ל' זני' זכות טובות והשאר הם
רעות וגם בקרח בא דוח קין בסוד יקום
קין והוא היה ראש הלויים בני' העליונה
של הגבורות ונתקנו בזהרן סוד החסדים
ולפי שלא היתה כוונתו לש"ש דחיהו ז"ן
היה ראש של גהינס ולא נמתק וכן הוא
ירד גם עיין בערבי הכטיים .

אמר

המאסף אפשר שזה כיונו
חכמים ז'ל צילקוט על
התורה ויקח קרח אמר ריש לקיש שלקח
יקח רע לעצמו עכ"ל הכוונה שהיה ודחי
כלול מטוב ורע והכל ומכח שהרשיע לקח
הרע לעצמו ודוק

והנה

מצינו שהשתדל משה ל
להחזירו למוטב לקרח
והענין שרצה ליקח כל הטוב לעצמו ולהני'
בל הרע לקרח כמ"ש הרב זל"ה על פסו'
חס רעב שונאך האכילהו לחס וכו' דע כי
הנשמות הם מעורבות טוב ורע ולפעמים
החלק הטוב של צדיק א' ניתן אל רשע א'
ולזה צריך האדם להיות מוכה לחיובי
כמו שאמר הלל משנאך ה' אשנא וזהו חס
רעב שונאך כי הרשע שונא לצדיק ועל ידי
שיזכה לרשע יתערב הטוב שבאותו רשע
עם הצדיק והרע של הצדיק ניתן לרשע
ואז נבררים ונשאר הצדיק טהור והרשע
שלים ברשעותו וזהו חס רעב שונאך ה'
האכילהו לחס מנחתה של תורה כי עני ירי
זה נמצא כי בהלוי' חתה חתה על רחשו
בסוד ונשא השעי עליו ש כל עונות' וה' יטב'

היוחה כהיכלי המלך לזכותה לעולם הבא
אמר המאסף לעיל באת מ'ס
כתבו שמדכי היהודי
נתעבר באיש הזה ואפשר שעיקר גלגולו
של האיש הלזה היה אמו של אנטוניוס
ונתעבר בו ג"כ מדכי היהודי מהטעם
הנזכר שם

רב המנוח סבא גלגול מרע"ה
וכ"ל סב"א גימ' ס"ג כי משה
זכה לבינה : ור"ב המנוח סב"א עולה
זי"ת שהוא ביסוד ועולה אל ג'הים מצפ"ן
שהוא בנה"י ויוצאים מיה"ו : וכן הלל
מרע"ה :

וגם רשנ"י היה מגלגול מרע"ה
אך לא בניהרץ עילאה דמשה
רבינו ע"ה בפעם ראשונה דסליק לטורח
רק בנחינת גשמה שהיה לו בלוחות וז"ש
באידרא אסהדנא עלי וכו' כזימנא תניי"ך
דסליק לטורח דסיני וכו' שנתמעטו ממנו
אלף חולקין שהוא אלף זעירא דויקרא
ור"א בנו היה הנער שהיה משרת בפסל
מיכה שהוא ק' גרסום ק' משה בדברי חז"ל
והיה הנער בן י"ג שנים ובעבור זה יסב
במעד"י י"ג שני' גם רשנ"י היה גלגול אחיה
השילוני ובעבור שבכינת חתימתו נעשו
עבני ירבעם יסב גם הוא במערה שלשה
עשר שנים עיין בערכי הכנויים : גם
הרב זל"ה עצמו היה ניטן מרע"ה כן
כתב הרחו ז"ל

רבא בא משורס נעמה העמוני'
בת לוט עיין לעיל הזת ל'

ראובן בא ביתרו וז"ס יתראת
עיין לעיל אות י'

רחב שאלה מהמרגלים ונחם
לי אות המת שבקשה ל
להקטר

אמרו ליה יקטענה ויהיה אמר להו קטיע'
בר שלום חדא דלא מצית מכלת להו דכתיב
כי בארבע רוחות השמים פרשתי אתכם :
מאי קאמר אלימא דברתינהו בארבע
רוחית השמים לימא בארבע אלף כפס
שאי אפשר לעולם בלא רוחות כך אי
אפשר לעולם בלא ישראל : ועוד קראו לך
מלכותא קטיעא וכו' כשהיו מוליכין אותו
להרוב אותו שקל סביבא קטעא לצרלתייה
וכו' וכשהרגו אותו יצאת צ"ק ואמרה
קטיעא בר שלום מוזמן לחיי העולם הבא
ע"כ . היה תיקון אבימלך גרר נחם ה
הרמ"ע :

אמר המאסף לעיל אות אלף
כתוב שאבימלך מלך גרר
נתקן באבימלך בן ירובעל ושמוא הכא היה
במר תיקונו ודוק

אות הריש

רבינו הקדוש נתבאר בתוספו'
פ"ק רע"ז הוצא
כשם המדרש הלכ מטמא הלכ אטהר כשנול'
רבינו הקדוש גזרו שלא למוט ומלו את ר'
שלא המלך בשביל ר"ג אביו ואמו והחליפה
אמו של ר' את ר' באנטוניוס והניקתו
ובניהתו לפני המל' מנחמוהו ערל ופטרותו
לשלום ופירושו כי אמו של רבי אוהבת
אותה ביותר אשת המנך אמו של ר'
אנטוניוס ואשת המלך הניקה את רבי .

הגה אשת המלך אמו של אנטוניוס
בזכו שהניקה את רבי והצילתו
ממות נתגלגלה באותו איש שמחה אשתו
והניחה לו בן ולא היה לו שבר מניקה ו
ונעשה לו כס ונסתחו לו שני דדים כדדי
אשה והניק את בנו עכ"ל ונתגלגלה בו
אשת המנך הנז' לזכותה לעו"הב : ורבי
יוסי דרש למעלייותא שנעשה לו נסואבני
דרש לגריעותא להוותה ענייה היליף

להקשר בת"ת והם השיבוה כי אין להם כח לזה להיותם מסוד הנקבה ונכנסים לארץ ישראל ומשה רבינו ע"ה כבר מת אמנם אל' שתקשר בהיכל הרצון דנוקבא שה"ס חוט השני והיא קשרה תקות השני ה"ס ל"ה ולכן נתגלגלה נחמה וילדה את שמואל שנבואתו מנבא : וגם בתחילה נתגלגלה במדר הקני ולא"כ נחמה ושורש בחינתה היא מסוד קיין .

אות ש

שלמה

המלך ע"ה היה מגלגול משה רבינו ע"ה דכתי' ביה והנה נער צוכה ונת פרעה הצילתו לפיכך נשא אותה : והקשה הרב מוה"ר ישראל בנימין וכי באה בגלגול גויה כדי להרשיע יותר אחר כל הכבוד הזה דכתיב בדברי הימים ואשתו היהודית ואלה בני בתיה וכו' וגם קשה שהרי אמרו חכמים ז"ל שא' מהנכנסין בג"ע חיים היא נת בתיה נת פרעה חלא כפי מה שמתרץ הרב הנז' על קושינו יתורץ ג"כ זה והענין שהרע דנתיה נת פרעה נאה בזה ד דנתיה של שלמה עכ"ל :

ולפי

שלמה המלך ע"ה לקח את בת פרעה והטעה אותו בלינה ההוא שלא קם בצקר והיו כל ישראל מעבדים לחוכת הבית לפיכך נתגלגל שלמה בירמיה וחרב הבית בימיו וז"ל כי נער חנכי כמ"ס ואני נער קטן : ושלמה טעם נדבר אחר על ידי מלכת שבא ש סתעבדה ממנו ונכבדנארה היה מצני בניו ולפיכך כיווה נכבדנארה על ירמיה קהנו ועיניך שים עליו דמזליה חזא . ולפיכך קראו הש"ת כמה כעמים עבדי ואנו לא היה צא מגויה היה נקרא עבדא טבא ולא עבדא צבא והוא היה מגלגול ממרוד ש

שנה המגדל בארץ שנער עיין בספר הגלגולים .

והנה

בזמן שלמה היתה פיהרר באשלמותא והיו ז' פנים בפנים והנה קודם שחטא אדם הראשון היו העולמו באופן אחר כי במקום ז'א דאכילות היה עולם הבריאה ובמקום מל' דאכילות היו ד' ספירות ראשונות דעולם היצירה שנודע שמל' אינו תופס כי אם מקום ד' ספי' ובמקום ששה ספי' ראשונות דעולם הבריאה היו ששה ספי' תחתונות דעולם היצירה ובמקום ד' ספי' תחתונות דעולם הבריאה של עכשיו היו ד' ספירו' ראשונות דעולם העשיה ובמקום ששה ספירות ראשונות דעולם היצירה של עכשיו היו ששה ספירות תחתונות דעולם העשיה נמצא כי מה שהוא עתה ד' ספי' אחרונות דעולם היצירה וע"ס דעולם העשיה היה אז חלל ומדור לקליפות וכו' והנה ז'א דאכילות היו במקו' אבא ואימא דאכילות עיין בספר הגלגולים פ"ט וזהם לא היה חוטא אדם הראשון היו עולמם העולמית יותר ויותר ומסיבת הטאו של של אדם הראשון ירדו העולמות ממדרגת' והואו ז'א בסוף עולם האכילות אבי"ע במקומם של עכשיו וה"ס ספירו' רמלכות דאכילות ירדו לקני' ונשארה בסוד נקודה כמו שכתוב בדרוש הקלר' וצדור' הטא אדם הראשון ועיין לעיל חזא ה' וזאת כ' והנה עיין זה במסך עד זמן מ"ת שאז חזרו ה העולמות להיות בתיקון כמו בימי אד"ה קודם החטא שכבר עלו במדרגת' כי ביום מ"ת עלה ז'א עד הדיקנא דז'א וכמו ש טא' זקנו לבנה כן הז'א בהגיעו שם היה זקב לבנה וז"ס מ"ס חכמים פי בים הוף נראה להם הק"בה פנחמה זקנו שהורה ו ובמ"ת נראה נהם כזקן זקנו לבנה יהענין כי בכסח היה עדיין בסוד קצוות כמדע חן נמ"ת עלה עד הדיקנא ומשיג הכי

נראה להם כזקן וכו' יע"ש בספר הדרושים
 ובשערי שבעות. וחילו לא חטאו בעגל
 היה העולם נתקן לגמרי אבל מפני ש
 שחטאו אכן כחדש תמותון כי מפני שכבר
 עלו העולמות היה מבקש הק"ה להעביר
 המית' מישראל וז"ש חירו' ממ' ה' והוא ענין
 ישראל שעמדו על הר סיני פסקה זוהמתן
 אבל כשחטאו חורה המיתה והיא שחורו
 וירדו העולמות וירדו ז'ן בסוף האצילות
 אמנם היתה מל' אח"כ אמר באמו' והיתה
 לה הארה מהה' ראשונת דז"א כיון שהיה
 ביד ישראל תורה ומצות כמ"ש כ"ז בדרוש
 ז' בחינות המלכות יע"ש : ובימי שלמה
 נתקן תיקון גדול שעלו העולמות כזכור
 וכן אמרו בזהר פרשה תרומה דף קמ"ה
 ע"א ז"ל דוד אשתדל לאתקבא עולמתן
 ולקטטא לון במטרוניתא לאתחזקה מ
 מטרוניתא ועולמתא בשפירו ועל דא
 אשתדל באינון שירין ותושבחן לבביהו עד
 דאתקין וקשיט כלהו עולמתן ומטרוניתא
 כיון דאתא שלמה השבח למטרוניתא מ
 מתקטטא ועולמתא בשפירו אשתדל
 למיעאל לה לבני חתן ואעיל החתן לחופה
 במטרוניתא ואעיל מילין דרחימו בינייהו
 בגין למכרא לון כהדא ולמהוי תרווייהו
 בשלימו חרא בחיבבו שלים ועל דא שלמה
 כליק בתושבחתא עילאה על כל בני
 עלמא . משה זוגב לה למטרוניתא בהאי
 עלמא לתתא למהוי בהאי עלמא בזוגבא
 שלים בתתאי : שלמה זוגב לה למטרוניתא
 בזוגבא שלימא ואעיל החתן לחופה ב
 בקדמיתא . ולבתר אעיל לתרווייהו בהאי
 עלמא וזמין לו כהדא בני מקדשא דאיהו
 בנא . והי תימא היך עייל משה למטרוני'
 בלאודאה בהאי עלמא דהא לתתאי פירודא
ת"ח קב"ה זוגב לה במשה בקדמית'
 ואיהי הוות כלת משה כמה
 דאתמר : כיון דאודווגת ביה במשה נחתת
 בהאי עלמא בזוגבא דהאי עלמא ואתתקנ'

בהאי עלמא מה דלא הוה מקדמת דנא
 ולעולם לא הוה בפרורא .

אבל לא הוה בר נש בעלמא
 מיומ' דאתברי אדם דיעיל
 רחימו וחביבו ומילין דזוגבא לעילא בר
 שלמא מלכא דאיהו אתקין זוגבא דלעילא
 בקדמיתא ולבתר זמין לון כהדא בניתא
 דאתקין לון זכאין אינון דוד ושלמה דאינון
 אתקינו זוגבא דלעילא : מיומא דאמר לה
 קב"ה לסיהרא זילי ואזעירי גרמיך לא
 אזוגוות בזוגבא שלים בשמשא בר כד אתא
 שלמה מלכא : שיר השירים ה' הכא חמש
 דרגין לאתדבקה בעלמא דאתי שיר הא קד
 השירים תרין הא תלת אשר הא א'
 ארבעא לשלמה הא חמש : צחמשה איהו
 דהא יומא דחמשין דזא דיוכלא איהו עכ"ל
 הרי בהדיא שלא היה בזמן שלמה ולא
 יהיה עד לעתיד בע"ה : אמר המאוסף
 אפשר שלמה התפלל על זה כשנבנה בית
 המקדש שהיו ז'ן למעלה במקום חו'אי
 ולא ירדו משם ויהיה מושבם שם תמיד
 באומרו ויהיו דברי אלה אשר התחננתי
 לפני ה' קרובים אל ה' אלהינו יומם ולילה
 ע"כ דאיכא למי' הכפל ורצוי השמו' לפני
 ה' קרובים אל ה' אלהינו ועוד מה כוון
 באומרו יומם ולילה :

והנה נודע מ"ש הרב זל"ה ב'
 בשערי שנת שנת שנת
 עולים ז'ן עד חו'אי בתפל' מוסף ובמנחה
 יותר למעל עד הדיקנא ובמוכאי שנת ח
 חזורים למטה גם נודע שלפני ה' הם ז'ן
 כמ"ש בספר מאורות נתן אות ל' לפני ה'
 מלכות לפני ת"ת דהיינו הויה וזה מלמטה
 למעלה אן היא לפניו כי קדמת אליו עד
 כאן לשונו : גם נודע שיש תיבה נדרשת
 לפניו ולאחריו : גם נודע שה' אלהינו נק'
 אבא ואימא כמ"ש בס' הכוונות בכוונ' ק"ש
 יעו"ש . ונודע שכל תפלותינו ועבודתינו
 הוא ליחד ז'ן :

ומעתה

שלמה המלך ע"ה שני דברים כיון צנועם שיח שפתותיו וז"ש ויהיו דברי אלה אשר התחננתי לפניו כלומר יהיו דברי רכזים לפני ה' דהיינו זון שיתחדו על ידי תפלה זו גם אמר לפני ה' דהיינו זון יהיו קרובים אל ה' לנהיגו דהיינו זון אי שיעלו לפני ה' דהיינו זון במקום זון אי ויהיו קרובים אליהם ויהיו עם תמיר ולא ירדו וז' שיומם ולילה ודוק וז"ש את"ס

שמואל

הוא משורש קין מצד הרוח שלו ד"ל מהטוב שברוחו כי בקרח בא הרע של הרוח ונבואתו היתה מנצח דו"א וכו' נתלכשו נדב וחזיהו עיין בערכי הכנויי' באת ק : המאסף לפי' מי שהוא כולו מצד הטוב או מקין או מהנל מאדם הראשון אי אפשר אס לא יהיה לו חיזה דבר רע מעט מוצר שזהו הצורך של המיתה כמ"ס הרב זל"ה על בספר הגלגולים פרק ראשון ובספר שני מ"ס חכמים ז"ל הכמה מתו בעטיו שג' נחש שנראה עול בחוקו ית"ל אגא שה' אמת לא חטאו והם מצד הטוב של אדם הראשון או קין או הנל אבל לא יצר חיזה רע בהם ומש"ה המית' צורך גבו' שאינו יכול להפרד אותו הרע מנשמתם אלא על ידי המיתה אבל העינות שעושה האדם עצמו יכול האדם לתקנם בחיי חיותו על ידי תשובה ומע"ט כמ"ס הרב זל"ה בדרוש חיבוט הקבר וז"ל :

ענין

חיבוט הקבר מה עניינו וענין הרשעי' שאינם יודעי' שם דע שכל הנשמות כלם היו כולות באדם הראשון קודם שחטא כמ"ס כמה פעמים והנה כשחטא גם כשרו אבריו ממני והם אותם הנשמות שהיו כולות בו נפלו אל הקליפת ולא נשארו באדם הראשון רק

בחיות ק' אמה כמבואר אצלנו במקומו והנה לא כן הנשמות שוות כי אין הפגמי' שוים כי האברים הקרובים יותר באותו ההטא שחטא ח"ה הם נפלו יותר לתוך הקליפות מן האברים האחרים שלא היתה ידם במעל כ"כ כמו האחרים כי ודאי שאין כל הנשמות שוות כי יש נשמה שחפצה ורצתה מאחרת ונמצא שכפי בחינות פגם הנשמות במדרגה ההיא עצמה נפלו אל הקליפות וב"כ צריך שתדע והוא קרוב אל הנזכר והענין שהלא יש אדם בליעל ב בחינותיו ויש צו ג"כ אברים רבים וכפי מציאות שיש בחטא של אדם כנגד אותם האברים של הטרא אחריו הם לקחו אותם הנשמות והלבישים מן הקליפות ההם בו בודאי שאין דבר על כד המקרה וההזדמן כי הכל היא בהשגחה פרטית ובשיקול גדול במאזני צדק ולא כל הקליפות יכולים ליגע באדם רק אותם שהם מנחמת מקו' הפגם ההוא שפגם ח"ה על ידי חטאו והמבין יוכל להבין זה מדעתי בנקל ולכן אין להאריך בזה ונמצא שכפי מקו' הנשמו' ההם שנמצאו בפגם ההוא וכפי הדרגת פגם כל אחד ואחד כך הייתה סדר נפילת' בקליפות והנה כל הנשמות אפילו אותם שנשארו בח"ה כלם נתנצלו מעדין שהיה להם קודם החטא ונתלשו באותם הקליפות ונמצא שאין נשמה שאין לה בחינת קליפה אחד המיוהדת כפי מדרגתה ומדרגת הטאו כפי החטא דח"ה וזו הקליפה מ מלכשתו ומלפפתו תמיד כל ימיו ובדאי שנעשית אל האדם בבור מנפיש אחד כי נשמת האדם קרושה וח"כ בהכרח הוא שהקליפה תעשה לו מלכיש אחד והיא סוד כי עובדותיכם היו מדויגי' כי הם מלכושי' לנשמה זה שתומה בניהם ואין הפרה ה העליונה יכולה להמשיך בה וזו היא סוד הוהמה שהמשיך נחש על חיה ואדם וכל זרעו חדרו ואין אדם יכול ממה כי כנס

היו שם כלולים באד"ה רק חין הכל שוים
 בחטא ההוא כנ"ל אמנם בודאי שאין מי
 שלא היה בו קצת אחריות אפי' אותם הר'
 שלא היה בהם שום חטא עכ"ז מתו בעטיו
 של נחש שהוא זה שאמרנו והענין כי האמ'
 הוא שסטרף דקדושה נקרא היים וסטרף
 אחריו נקרא מות וכל מי שחוטא נדבק בו
 סטרף אחריו הנקרא מות ולכן אי אפשר
 ליפרד ממנו אלא ע"י קבורה שמתעכל
 בשרו בעפר ואז נפרד ממנו והנה כל ה'
 הקליפות והזוכמות שהאדם ממשיך עליו
 ע"י חטאו יכול לתקנם ולהפרידם מעליו
 ע"י התשובה אך החטא דא"ה הוא חטא
 גדול עד מאוד מכמה טבות שאין כאן מקו'
 ביאורם ולכן אפילו בתשובה לא סגי פי'
 ודאי שהעון מתכפר בינו למקום שדאי
 שהש"ת קבל תשובת א"ה כנודע אמנם
 אותה זוכמה וקליפה שנבקה בו א"ה ל'
 להסירה מן האדם רק אחר המות ולכן
 אותם הר' עמרו ולוי ובנימין וכלאב ו'
 ויהושע שלא נמצאו בעון העבל עכ"ז אותו
 הכח הנקשר עמהם אפי' שהיו צדיקים
 במודים עכ"ז מתו בעטיו של נחש פירוש
 הוצרכו למות כדי לתקן ולבדר ולהפריד
 אותה הקליפה שלא יאחר עמו קליפה אחר
 מאותה זוכמה של נחש ואותה קליפה היא
 בחינת ניצוץ א"ה מאיזה אבר מן האדם
 בליעל וכנ"ל וכל קליפה וקליפה יש לה
 שם אחר בפני עצמה כי כמו שבקדושה
 כתיב אשר שם שמות בארץ ואין לך שום
 דבר שאין לו שם בפני עצמו כן הוא הענין
 בקליפה שכל בחינה ובחינה וניצוץ וניצוץ
 מהם יש לו שם מורה על המקום אשר שם
 נאחו כי את זה לעומת זה עשה האלהים
 ונמצא שכל אדם מישראל מלבד השם שיש
 לו שקורים לו אביו ואמו בעת שנימולו הוא
 שם הנקרא אל נשמות האדם כי השם ש'
 שקורים לו אביו ואמו הוא נחש למעלה
 בכסא הכבוד וכן הוא נקרא למעלה חין

הדברים באקראי כי הקב"ה מומין אוחו
 צפי אביו ואמו שיקראוהו בן ולכן ר' מאיר'
 ורבי יהושע היו נדקי בשמי ובאומרו אשר
 שם שמות בארץ אל תקרא שמות אלא
 שמות ונמצא השם שקוראים אותו אביו
 ואמו הוא השם של נשמת האדם הקדושה
 והנה מלבד זה כנגד זה השם יש ג"כ שם
 אחר אל אותה הקליפה שהיא עם האדם
 ונמצא שיש באדם צ' שמות ה' מצד הקדושה
 ואחד מצד הטומאה וזוהו תבין סוד הקבר
 הרע שבאדם מה ענינו כי הוא הוא סוד
 אותה הקליפה הנמשכת מזוכמ' נחש והיא
 מושרש ודבק' עם שרש נשמת האדם מיו'
 שחטא ח"ה וכמעט שהכל נעשה עשה ח'
 ביחד מעורבת ולכן היצ"הר הוא מנהיג
 את האדם ולנטותו למקום שהוא נוטה כי
 בעל הבית גמור הוא וענין חיבוט הקבר
 ענינו הוא לתקן כל זה : ופי' חיבוט
 הקבר ענינו הוא זה כי אחרי מית' האדם
 ונקב' בארץ אז תכף ומיד באים ד' מלאכי'
 והם משפילים קרקע הקבר ומעמיקים
 אותו בארץ בגובה קומת האדם כדי לתא'
 במדרש ע"ש ואז נותנים ומחזירי' בו נשמתו
 בגופו בדרך שהיה בחיים כי הלא אותה
 הקליפה ה' ה' קשורה עם הנשמה ועמו
 ולכן מחברים אותם יחד ואז אוחזים אותם
 המלאכים באותו האדם כל אחד מן הקצה
 שלו ומנערים אותו במקלות של ברזל בדרך
 שמנער אדם את כסותו וחובטו להסיר
 ממנו עפר הדבק בו כן הם עושים עד
 שמתפרדת מן האדם מעט מעט אותה
 הקליפה עד שנעקרת לגמרי וזהו פירוש
 חיבוט הקבר ממש כאדם שחובט ומנער
 תליונו * ואמנם לא כל האנשים שוים
 שהצדיקים אשר זכו בחייהם ועשו תשובה
 ומעשים טובים הנה היו כובשים עצמם
 ומתפרד' קליפה זו מעליהם ע"י היסורין
 והצער שהיו סובלים בחייהם וע"י התורה
 שמתחת כחו של האדם עד שנמצא שבשאל

זמן ליחצטו בקב' חין כרין לז' רק דנ' מוע'
 כי להפרידה מחיים ח'ל' ואין איש ניכול
 מחצוט הקבר לנר הנז' לרז'ל ע'י איזה
 מצות סבוליות לזה אמנם כל העולם שויס
 בחצוט הקבר הזה רק שהכריקים נשאר
 להם דבר מועט להפרידה אך הרשעים
 כריכים טרחא יתירא וכער גדול עד מאד
 עד שיוכלו להפרידה מהם כי כפי חוזק
 דבוקה וקישורה זו כך כריך אח"כ החיבוט
 להיותו תקיף וחזק וכל אחד כפי מדריגת
 ז'ו"ס חכום הקבר . ושמעתי ממורי זל"ה
 ששמע מחכם אחד שכל הנקבר ביום ו' אחר
 חמשה שעות ביום ושעה ה' בכלל חינו
 דואה חיבוט הקבר כי קדושת שנת מפריד
 ממנו בלי כער ז'ו"ס יום הו' ה' יתירה כי
 מאז ולמעלה הוא ערב שנת ממש ונל"ע
 שהיה מורי זל"ה מודה בזה בודאי ז'ו"ס
 מה שז'ל שהרשעים אינם יודעים שמש
 בנהינם ומכים אותם מכות גדולות עד
 שיאמרו שמש והם אומרים מעידים עלינו
 שמים וארץ בפני יוצר העולם שאין לנו
 יודעים שמותינו וכפי הנראה הוא דבר
 זה כי מה יתן ומה יוסיף אש יודעי' שמש
 אש לאו עד שהם מקבלים מכות גדולות
 על זה עד שהם מעידים על זה שאינם
 יודעים שמש אך עבוינו דע שזע"הו היה
 יכול להשיב ולידע השם של אותה הקליפה
 שעמו איך נק' והיה משיב לידע למה
 נק' שמה כך וע'י כן היה יודע מהיזה ב
 בחינה היא אותה הקליפה והיכן היא
 תלויה הנה היה יכול לתקן אות' המכשולי'
 והיה יודע מקום הפגם ומכילאות תיקונא
 איך וע'י מה יתוקן ואז היה נפרד ממנו
 אפילו בחיים ולא היה נכרך אל חבוט
 הקבר באופן שהכל תלוי ביריעת השם של
 אותה הקליפה שהוא השם שיש לאדם מ
 מחמת הקליפה כמ"ש לעיל וזוה תבין
 ענין הרשעים שאינם יודעים שמש פירוש
 שהכריקים אינם כריכים ליריעת שם זה

כי על ידי מעשיהם מדקדקים ומפרידים
 אותה הקליפה מהם אך הרשעים שלא עשו
 שום דבר כדי להפריד אותה הקליפה
 מעליהם יש להם טורח גדול להפרידם
 בעת חיבוט הקבר ולכן מכים אותם הכאן
 גדולות על שאינם יודעים שמש שמש היו
 יודעים שמש היו יודעים להסיר ולהפריד'
 יותר בקלות וע"ש השם של קליפה הוא
 ששאלים אותם ואינם יודעים אותו ע"כ .

אמר

המאסף אפשר שזהו רמז
 שמואל לישראל כששאלו
 מלך ויאמר שמואל אל העם אל תראו אתם
 עשיתם את כל הרעה הזאת אך אל
 תסורו מאחרי ה' ועברתם את ה' בכל
 לבבכם ע"כ .

דיש

לשיש לכ אומר אל תראו
 אתם עשיתם את כל הרעה
 וכו' דוכי דנשכיל שהם עשו הרעה לא
 יראו אדרבא כיון שהם עשו הרעה יותר
 ויותר היה להם ליראה אלף הוא הדבר
 אשר אמר הרב זל"ה שהקליפה והקוממה
 שהאדם ממשיך עליו על ידי חטאו יכול
 לתקנם ולהפרידם מעליו על ידי תשובה
 ומעשים טובים אך החטא של אדם הראשון
 והקוממה הדבוקה בו באדם לא סגי בתשו'
 ומעשים טובים לחוד אלא על ידי המיתה
 ופרד מעליו כנ"ל ז"ש אל תראו שמש
 כריכים אתם למות כדי להפריד מעליכם
 הקוממה והרעה ח'ו אל תראו כי אתם
 עשיתם את כל הרעה הזאת וכיון שהיא
 מעשה ידיכם אתם יכולים לתקנה על ידי
 תשובה ומעשים טובים ז'ו"ס אך אל תסורו
 מאחרי ה' ועברתם את ה' בכל לבבכם
 וזוה נתקנת ורוק וח' ש' אתם .

ואפשר

שז'ס מ"ש חכמים זל'
 כל הפרט ממינות או
 מעברה דאנייה צה טובא מיד מית דיש
 לשיק לב' שאין דבר שעומד בפני התשובה

גולל אור

אות שי'ן

אלא שפגם המינות או העברה דלביק בה טובא נעשה כפגם של אדם הראשון ואינו נתקן אלא ידי המיתה ודוק .

אמר

המאסף אגב נראה לע"ד לפרש בזה דברי קהל' סי' ז' ראה את מעשה האלהי' כי מי יוכל לתקן את אשר עיתו ביום טובה היה בטוב וביום רעה ראה : גם את זה לעומת זה עשה האלהים על דברת שלא ימצא האד' אחריו מהומה עכ"ל .

והוא

שכתב הרב זל"הה צענין שבירת הכלים וז"ל ואת למה הוצרך המאציל העליון להאציל לו הנקודות ושיבא להם השפע בכח רב ולא יוכלו לסבול ושישברו ואח"כ לתקן ולעשותם פרצופים : מעיקרא היה לו לעשותם כך וי"ל שסוד הענין כדי ישיהיה שבר ועונש שעל ידי מעשינו הטובים אנו מעלין ניצו"ת הקדושה שנשחרו בכלים הנשברים והרשעים גורמים להשפיע לקליפה ח"ו מאור הקדושה ויהיה להם עונש דאל"כ מה צורך לנרוח את האדם שכבר היו מלאכי השרת לקנסו עד כאן לשונו למצטרך והן חמת שתשובה זו היא למתחילין ליכנס בחדרי ההכמה אצ"ל למי שכבר נכנס וינק מסוד תנהומיה תשובה זו אינה מספקת וכבר יש תשיבה אחרת בדברי הרב זל"הה ורחוי נהעלימה ושלח להעלותה על מוצ' הדפוס :

וגקדים

עוד מ"ס רש"י זל"הה ביום טובה היה בטוב ביום שיש צידך לעשות טובה תהיה נעושה הטובה וביום רעה ראה כשתבא רעה על הרשעים חתה תהיה מן הרואים שנחמר ובלאו וראו בפברי' האנשים הפושעים ולא תהיה מן הנראין והיו דראון לכל בשר עד כאן לשונו :

זש

ראה את מעשה האלהים דהיינו שבירת הכלי' ותיקונו וניצו"ת שנשחרו בעומקי הקליפות כי מי יוכל לתקן את אשר עותו פירוש מי הוא אשר יוכל לתקן ולעלות אותם הניצו"ת בכבוד

רבי

שמעון בן נתנאל ניצו"ו טמון בעוב מלך הב' סן ר"ל נתנאל והיה תלמיד ריב"ז שהוא זרוע ימין דמשה עיין בערכי הכנויים :

רב

שנת בגול צבא בן בוטח עיין לעיל אות בית .

שמשון

גלגול נדב וע"כ נקרא בן שהם אותיות שוות והיה נזיר לתקן שחויי יין ועיין בערכי הכנויים ולעיל אות אל' q :

שמאי

הוא מצד הגבורות כמו שהלל מצד ההסדים ושמאי עולה קפ"ד קס"ו גימ' סוד רהל ולאה : והיה מגלגול יהושע"ן נון עיין בערכי הכנויים :

שמעון

בן עזאי בגלגול דשמאי אבא לתקן עון ק קפדנותו שלא קבל גרים עיין בערכי הכנויים :

שמואל

בר פלוגתיה דרב הוא בנינה ולכן נק' אריוך אך רי"ו עיין בערכי הכנויים ועי' לעיל אות הלף

שאל

הוא מסו' מלכין קדמאין דמיתו מכח שבא אור הא"ס בכח במלכין קדמאין נשברו ומתו ואח"כ נתקנו בשוד פרכופים ושאלו היה מאור הנשחר בשוד ושאלו נהנה אל הכלים עיין בת"ח

אמר מ"ן לזה אמר כיום טובה היה בטוב
תהיה בעושה הטובה ועל ידי מעשי טובי
עלה יעלו ביצוטי הקדושה

בסוד מ"ן לזה אמר כיום טובה היה בטוב
תהיה בעושה הטובה ועל ידי מעשי טובי
עלה יעלו ביצוטי הקדושה

עוד נקדים מ"ש הרב ז"ל
היסודות נק' קדש הקדשים
בין דבר בין דניקבא כי קדש כליל קדשי
בנוויה ועיין במאורות נתן :

ואת למה עשה המאכל ענין
כזה שיהיה שזירה ולתקן
היה לו מעיקרא לעשותם בסוד פרכופים
לזה בא כמתרץ ואמר גם את זה לעומת
זה עשה האלהים כלומר מה שעשה ענין
הקליפות לעומת הקדושה הוא על דגרת
שלא ימצא האדם אחריו מהוה כלומר
שחס לא היה כל לא היה שבר ועונש ודוק

ז"ש יכוין כנגד בית קדש הקדשי
ר"ל להשפיע ליסוד ושאל
לאיזה קדש קדשים ר"ל לאיזה בחינת יסוד

שלמה הוא בחינת היסוד והוא
משל המודיב עם ה'

כריך לכוין להמשיך בו שפע או ביסוד דו"ח
דהיינו שיהיה קצור עם שלמעלה ממנו
לקבל שפע או ביסוד דנוקבא כריך לכוין
להמשיך לה שפע מיסוד דו"ח רבי חי"ח
רבי אמר כנגד בית קדש הקדשים של מ
מצנה דהיינו היסוד דו"ח שיהיה כסוד עם
מה שלמעלה ממנו דהיינו ת"ת לקבל שפע
ר"ש בן חלפתא אמר כנגד בית קדש הקדשי
של מצנה דהיינו ביסוד הנוק' כריך לכוין
להמשיך לה שפע מיסוד דו"ח אמר רבי
פגחם לא פליגי כלומר אל תעלה בדעתך
לימר שרבי חי"ח אמר לכוין ביסוד ז"ח
שיהיה קצור למעלה דוקא וגל למטה
במלכות ח"ו ורבי שמעון אמר שריך ל
להמשיך ביסוד דנוק' מיסוד דו"ח ויהיה
קצור למטה במלכות דוקא ולא למעלה
בת"ת ח"ו אל תטעה בזה אלל בית קדש
הקדשים של מצנה כנגד בית קדש הקדשים
של מצלה ר"ל שריך לכוין שיקבל מלכות
מיסוד דו"ח ממה שהיא מקבל מעצמ' שהיא
קצור עם ושיהיה קצור למעלה ולמטה
ודוק :

והיסוד הוא קצור במלכות והענין שאמרו
בזהר פרשה ויבא דף קס"ב ע"א נער ה
הייתי גם זקנתי וכו' כ"ל חיים כי מט"ט
אמר זה נער הייתי גם זקנתי כב' בחינותיו
הנקרא נער וזקן וסודו הוא כשהוא מחודש
בשפע נקרא נער ובחסרונו נק' זקן ועכ"ז
גם שיש בו זמני ההפרש פעם מלא פעם
חסר כל זה הוא מצדו כי הוא שליח במקום
היסוד בסוד בחי' כנודע לחבר ת"ת ומל'
ביסוד עצמו לא יש זה

ובזה נבין מאמר במסכת יצמות
בעין יעקב סימן מ"ח רבי

אמנם כי הלל לא ראיתי כדוק
נעזב ויש שני עניני קיסור ויחוד ח' הוא
בזמן שבית המקדש קיים שאז קצור כדוק
עם מה שלמעלה ממנו דהיינו ח"ת ועם
מה שלמטה ממנו דהיינו מלכות : ויש
זמן אחר בזמן הגלות יע"ש בס' הליקוטי'
פי' מאמרי הזוהר :

חי"ח ור"ש בר רב הוו יתבי פתח חר מניהו
ואמר המתפלל כריך שיתן עיניו למטה
שאמר והיו עיני ולבי שם כל הימים וחד
אמר המתפלל כריך שיכוין את לבו למעל
שאמר כש' לבנו אל כפיס אל אל בשמים
אדהכי

אמר המאסף וכוה כראה לע"ד
לפרש מאמר חכמים ז"ל
בירושלמי היה הולך בדרך וכו' היה רוכב
על החמור ירד וכו' ואם לא יכוין כנגד
בית קדש הקדש ס לאיזה בית קדש הקדשי'
רבי חי"ח רבי אמר כנגד בית קדש ה
הקדשים של מעלה ר' שמעון בן חלפתא
אמר כנגד בית קדש הקדשים של מצנה

אזהבי נחתא רבי ישמעאל בר רבי יוסי אמר להו במאי עסקיתו אמרו ליה בתפלה אמר להו כך אמר אבא המתפלל כריך שיתן עיניו למטה ולבו למעלה כדי ש שיתקיימו שני מקראות הללו עכ"ל

הכוונה

דמר סבר שעיקר הכוונה הוא לכוין שיסוד ישפיע למלכות וכודאי שהוא מקבל מלמעלה דאי לא הימא הבי מהיכן ישפיק אב"ל אינו כריך כוונה פרטית לכוין שיסוד יקבל מלמעלה וז"ש המתפלל כריך שיתן עיניו למטה ר"ל שיהיה מגמתו להשפיע למלכות ומר סבר דעיקר הכוונה שיסוד יהיה קשור למעלה בת"ת וז"ש המתפלל כריך לכוין לבו למעלה כאמור עד שגא רבי ישמעאל בר רבי יוסי ולמד אותם שאל יטעו בזה ח"ו אלא המתפלל כריך שיתן עיניו למטה ר"ל שיסוד יהיה קשור למטה במלכות להשפיע לה ולבו למעלה ושהיה קשור למעלה בת"ת כדי לקבל שפע שיסוד למנ"כ כאמור כדי שיתקיימו שני מקראות הללו ודוק :

שמיאל

היה נבואתו מנכח וההוד כלול בו עיין

בדרוש רוח הקדש :

אמר

המאסף אפשר דמשום הכי קאמר שמואל לשאל כשלא עשה נקמת ה' בעמלק וגם נכח ישראל לא ישקר וכו' כיון שנבואתו היה מנכח ודוק ונראה לע"ד לבאר הכתובי המדברי בתחילת נבואתו של שמואל בשמואל ראשון סי' ג' וזה תוארם והנער שמואל משרת את ה' וכו' ויקרא ה' אל שמואל ויאמר הנני וכו' וירץ אל עלי וכו' ויוסף ה' קרא אל שמואל וכו' וירא ה' ויתיכב ויקרא בפעם בפעם וכו' ויגדל שמואל וה' עמו וידע כל ישראל כי נחמן שמואל לנביא לה' ויוסם להראות בשילו כי נגלה ה' אל

שמואל בשילו בדבר ה' וכו' :

דיש

לשית לב למה תחילה ק קאמר ויקרא ה' אל שמואל ויוסף ה' קרא אל שמואל וכו' ויבא ה' אל שמואל ויקרא וכו' ונסוף הענין אומר ויוסף להראות בשילו כי נגלה ה' אל שמואל בשילו קאמר לשון גילוי ונתחילה לא ק קאמר לשון גילוי ועוד אומרו כי נגלה ה' בשילו בדבר ה' אינו מובן ועוד אומרו כי נחמן שמואל לנביא לה' שנודאי שגביא לה' היה :

אלא

כתב הרב זל"ה בדרוש הנזכר וז"ל כאשר תחול על האדם רוח הקדש כריך שיבחין חולי אינו זך ונקי ורוח ההוא הוא מסט' אחרת ח"ו או על נפשות תעורבות רע בטוב ו ומעשה י' צואי ון' זומא בעלותם לפרדם יוכיח וכריך הבחנה עכ"ל וכבר נדפסו דברים אלו בספר שערי קדושה של הרח"ו ז"ל דל"ה ע"א יע"ש :

עוד

כ' הרב זל"ה בדרוש הנז' דף כ"ז וז"ל לענין הבחנה אם הוא מסט' דקדושה או לאו זה יבחן על ידי מה שנגלה אליו אם כל דבריו אמת או שקר ואמת מעורבין או אם דבריו כדברים בטלי' של הבלי העולם או בדברים שאינם על פי התורה וכיוצא בזה כריך לדמותו וכריך להחזי' יותר ויותר נכבוד ה' עד שהיו דבריו נאמנים וכו' ודע כי בתחילה תחול הרזח במקרא לעתי' רחוקו' וגם יהיו דבריו נקלים ולא בדברים עמוקים וגם דבריו מועטים וכל אשר ילך יחזק כחו וכו' עכ"ל יע"ש באורך :

הנה

כן ממש היה נבואתו של שמואל כל ההנחות הללו בתחילה דיבר ה' עמו היה על ענין בני עלי שלא היו דברים עמוקים אבל כיון שהיה טרם ידע שמואל את ה' היה הדבר ספק אמא ח"ו לא היה מסט' דקדושה ח"ו

רבי שמואל בר נחמני בימיו הזה כפנא ומותנא כדאיתא במס' תענית אמר היכי נעביד נבעי אתרתי לא אפשר אלא נבעי רחמי אכפנא דכי יהיב רחמנא שובעא לחיי הוא דיהיב דכתיב פותח את ידך וכו' רבי שמואל הוא אבישי בן צרויה דכתיב ויאמר למלאך המשחית וכו' ואמר רבי אלעזר אמר הקב"ה טול הרב שבהם שיש לפרוע כמה חובות באותה שעה מת אבישי בן צרויה דסקול כדובא דסנהדרין : ושם מת לכפר על העם והיה ג' כ כפנא כימי דוד וכאן ג' רשב"ן נשאר בחיים וביטל המנפ' וגם הרעב נאס הרמ"ע .

רשב"י הוא יותם בן עזריהו והוא שאמר במס' סוכה אמר חוקיה בשם רשב"י יכולני לפטור את כל העולם כולו מן הדין מיום שנבראתי ועד עכשיו ואלמלא אלעזר בני עמי מיס ש שנברא ועד עכשיו ואלמלא יותם בן עזריה וכו' שקשה והלא אלעזר בנו היה עמי במערה ואיך אמר אלמלא אלעזר וכו' ועוד אומרו אלמלא יותם בן עזריהו וכו' מה ענין שמיטה לכל הר סיני אלא הענין כי רשב"י הוא ממדת החסד כנראה מפרק במה מדליקין בלחם מהמערה בכל מקו' שהיה ר"ח בותן עיניו היה נשרף והרשב"י היה מסו' . וכן אמ' בגמ' עליו יסודין באו לחי' וכו' בהאב"ר את הפועלים כי היה ממדת הדין וז"ש אלמלא אלעזר בני עמי כלומר אם היה שזה לי כי הוא דין ואין דין ורחמים מתישנים יחד כי זכותי לנר יכולתי לפטור מיום שנבראתי ועד עכשיו ואלמלא אלעזר בני היה עמי ביחד מיום שנברא העולם ועד עכשיו : ואלמלא יותם בן עזריהו וכו' כי רשב"י מניחילו היה והיה חסיד חכל הי"ל חסא כי רק הבמות לא קרו אלמלא לא היה זה מיום שנברא ה העולם ועד העולם . נאס הרמ"ע .

אנל כיון שכל מה שדיבר נתקיימו דבריו נתכחן שהוא מסט' דקדושה וז' שויגדל שמואל וה' עמו ולא מכל דבריו חרצה ולו וירע כל ישראל כי נאמן שמואל לנביא לה' שהיה מסט' דקדושה ומאז ואילך שכבר נתחוק כמו בנביאתו אזי ויוסף ה' להראות בשלנו כי נגלה ה' אל שמואל כלומר פעם אחר פעם בהתמרה ולא לעתים רחוקות כנראשונה וגם נגלה אליו בגלוי במור מה שלא היה בתחילת שהיה שומע ולא רואה וגם היה נדבר ה' כלומר מה שהיה מוכי' לו שם הוי"ה ובמירי דלא מפקי שם שמים לנטלה ובודאי שהיה מסטרא דקדושה ודוק **ואנכ** נבין דבר א' והוא כשנגלה ה' לשמואל למה לא הפיל עצמו חרצה והשתחוה וכן מר"ע כשנגלה אליו השי"ת בס"ה למה לא הפיל עצמו חרצה וישתחו : י' אך אפשר לומר שטרע שכשיש פגם ח' ויש פירוד ב' ז' כרי' ל לחרס ולזווגם כריק לעלית מן ועיקר עליית מן הוא בסוד' ופילת אפים כמ"ש הרב זל"ה בשערי כ"א יע"ש ומעתה בענין יהושע היה עת צרה שפגמו שנטלו ת"ת ולפיכך ויפיל על פניו בסוד נ"ה ל לעלות מן לרצות למעלה אבל כשנגלה השי"ת נמשה כבר בא זמן הגאולה ועת לחנה היא ולא הוטרך לנ"ה וכן שמואל ודוק :

שמנר ב' ענת שהכה ו' מאות איש של פלשתים במלמד בקר הוא ר' שמואל בר שילא זיקרי ד דרדקי והוא מעורר חגיתו : ור"ש בר שילא היה זהיר לעצת מלאכתו כתיקונו כדאיתא בפ' לא יחפור האספה ליה פתור' וזה מילת מלמד בקר לשון מלמד שהוא מלמד אותם ומכה התלמידים כדי שילמדו ואותם שם איש רמז לשיתא דרבי משנה כי כל סדר ממאה נאס הרמ"ע .

גורל אור

אות שיין

שאל

ז' בניו שנאלכו הם שבעה
הרוגי מלכות : נאם
ארמ' ע :

פתר לו חלייה ולכן עתה ראה בישיעתן
של ישראל כי כחה סולת בשקל ועינו ש
ראה ומשם לא חבל כי נרמס בשער וימות
פעם אחרת לא סר מעיני
ונם
הרעה על ישראל בעיני
פסח מעוכין כי נתמעך פעם אחרת לי
עיני ראה בהם לראות כמה אוכלסין כח'
במסכת פסחים וקראו לאותו פסח פסח
מעוכין נאם הרמ' ע .

שונמית

היא תאומתו של
הכל היתירה . נאם
הרמ' ע .

רבי שמעיו

הסידח הנו' בזוהר
באלה הדברים היה

אמר המאסף אח"כ כתבלגל
בהמורתיה דרבי יוסי דמן
יוקרת וסם נתקן עיין לעיל אות ז'

סוד ניכזן מדע'ה והיה נשיא ומה שנזכר
כמה פעמים בתיקונים סנאי דאיתחוי
בחד טולא היינו רבי שמעון חסידא הנו'
נאם הרמ' ע .

שכם

ז' המור נתקן ברב עמרם
חסידא בעונדא דר' עק
בפרק עשרה יוחסין : תיקן עצמו על
שנא על דינה בת יעקב רמז והנה בית
יעקב אשועתה ניכול מעבר' נאם הרמ' ע
אמר המאסף לעיל באות פ'ה
כתב הרב המהבר ששכס
ז' חמור כתבלגל בפרו של גדעון יע' ש .

רבי שמעון הפקולי נקרא כן
לפי שהיה מכויין
בעניינת חמין וממשיך עליו סוד אל במלוי
כזה אל'ף למ'ד העולה פק'ו ע'ה עיין
בערכי הכנויים :

אמר

המאסף הנה מלכינו שנה
נקר' כן שהיה בחינת יסוד
זדיק והיסוד נקרא נח דעניד נייחא לנוק'
ולפיכך נקרא נח זה השם על שם היסוד
עיין במאורות נתן : וגם אנדרהס נקרא
אנדרהס על שם החסד שנקרא אנדרהס ו
ואנדרהס הוא בחינת חסד ומרכבה לו וכן
ח'פ' אל גימ' עיין במאורות נתן אות אל'ף
כל זה באורך ויחחק הוא גבורה דז'א ו
ויחחק מרכבה לו ולפיכך נקרא יחחק :
וייעקב נק' כך על שם הבקיעות דיסוד
דאבא כנודע בסוד אך יכא יכא יעקב .
גם משה נקרא כך על שם ארשא
שהוא דיסוד או'הי שהוא
קפ'ד קס'א שעולה משה עיין במאורות
נתן . גם רבי שמעון הפקולי נק' כך על

שר

האופים הוא השליט אשר
נרמס בשער וימות בדבר
אלישע שאמר הנה ה' עושה ארובות
בשמים וכו' והטאו היה כי אמר כי הדור
היו בני מבול והק' בה לא עניד ניסא
לשקרי ונאמר כאן הנה ה' עושה ארובות
בשמים ונאמר החס וארובות השמים . נ
כפתחו ורמזו היה כי היה מלמד
קטיבורייח על ישראל ומזכיר עון ישראל
ואין הק' בה הפך בדליטוריה של ישראל
והוא כמו כן שר האופים נתלה כי אמרו
במדרש כי הלומו של שר האופים מבשר
בשורה רעה על האומה ישראלית ולכן

שם המשכת אל במלוי שעולה פק'ו כנ"ל
 וכל אדם נקרא שמו כפי שורשו וכפי ה
 המשכתו שגורם במידות העליונות
וגם כל ישראל נקראים אדם על
 שם מ"ה שעולה אדם שכל
 ישראל שורשינו מו"א שנק' אדם לפי ש
 שהאדם רומז לו"א והוא דוגמת ז"א וכן
 כריך האדם לכויץ בעשיית המצות כמ"ש
 הרב זל"ה ב"שערי שנת כשמתפר האדם
 ראשו יכוין שהוא דוגמת ז"א שמסתלקים
 ממנו כל הגבורות והדינין וכן לענין
 הטנילה וז"ל האדם שהוא דוגמת ז"א אינו
 ניצל מהחיצונים ומהטומאה אלא כשיכנס
 בטנילה שרומז לבניה שהיא כוד המקוה
 אהי"ה דה"י"ן שעולה מקוה נלצ"ד להבין
 דברי חכמים ז"ל במסכת יומא פרק ח'
 מקוה ישראל ה' מה המקוה מטטר את
 הטמאים אף הק"נה מטטר את ישראל
 עכ"ל :

א"כ זהו היה כוונתו רבא בר רב הונא
 שרמי פוזמקי לככות רגליו כעין דוגמה
 עליונה שהחשמל מקפת את ז"א עד תחת
 רגליו שהאדם דוגמת ז"א כנו' אמר היכון
 לקרחת אלהיך ישראל אמר לקרת ר"ל
 לעומת אהיך דהיינו ז"א כמו שהוא מיקף
 ואפילו תחת רגליו כן כריך להיות האדם
 התחתון וזהו היה כוונתו ודוק וז"ש אתם
זעל פי הקדמת הנזכר שהאדם
 הוא דוגמת ז"א ואינו ניצל
 מהחיצונים ומהטומאה אלא כשיכנס
 בטנילה שרומז לבניה שהיא כוד המקוה
 אהי"ה דה"י"ן שעולה מקוה נלצ"ד להבין
 דברי חכמים ז"ל במסכת יומא פרק ח'
 מקוה ישראל ה' מה המקוה מטטר את
 הטמאים אף הק"נה מטטר את ישראל
 עכ"ל :

אמר

המאסף וזוה נלצ"ד אס
 אפשר ואס בעיני ה' יכשר
 להבין מאמר חכמים ז"ל במסכת שבת
 בעין יעקב סימן וז"ל רבא בר רב הונא
 דמי פוזמקי ומלני אמר היכון לקרחת
 אלהיך ישראל עכ"ל :

דיש

לשית לב דמחי כבוד היכא
 לענין התפילה ללבוש דנתי
 רגלים כיון שהיה לו מנעלים צורחי ד
 דבשלמא ללבוש בגדים חסידים כמו שהיה
 עושה רב כהנא כבוד היכא ותו אומר
 הכתוב היכון לקרחת אלהיך הי"ל היכון
 לפני אלהיך :

אלא

לפי האמור יובן שהאדם
 הוא דוגמת ז"א ועוד
 כתב הרב זל"ה על ענין נעילת הסנדל
 וזה לשינו דע שמדינה י"א חור ה' שנקרא
 חשמל ומקיף לזו"ן מכל הצדדין ואפי' תחת
 רגליהם והנה הנחי' אשר בצדדי הגוף
 הם סוד המלבושים והנחי' אשר תחת
 רגליהם הם סוד המנעלים של ז"א עכ"ל

דיש

לשית לב שעושה את ה
 העיקר טפל ואת הטפל
 עיקר שמה שהמקוה מטטר את הטמאים
 הוא בעצור שהוא ציוי הש"ית וא"כ איך
 ילפינן מהמקוה להק"נה מה המקוה מ
 מטטר אף הק"נה מטטר הי"ל לל מה הק"נה
 מטטר את ישראל אף המקוה מטטר את
 הטמאים :

אלא

מילין לזר עילאה ימלל
 וכפי האמור יובן היטב
 שכשנכנס ז"א תוך הבניה שהיא סוד ה
 המקוה איך לחיצונים כה לינק מו"א ז"ש
 מה המקוה דהיינו בניה שהיא כוד המקוה
 מטטר את הטמאים ור"ל שמתרחקים
 החיצונים ואינם יונקים מו"א אף הק"נה
 מטטר את ישראל בלימוד אוחס שיכנסו
 במקוה ונטהרים ודוק וז"ש אתם

אות ת

תרח

מפסולת אורש נשמת
 אברהם בנו שנתן קליפתו
 של תרח היתה טמונה אותה המרגלית :
ודע כי בגבול חיוב ואשתו הם
 בגבול תרח ואשתו שהם
 אציו ואמו של אה' עה שהיא אמתלאי בת
 כרננו כמו שכתב רז'ל ונתבלבלה אחר כך
 בדינה נת יעקב ונישאת לחיוב והנה דע
 כי כבר ביארנו כי כמה נשמות נפלו תוך
 עמקי הקליפות ע'י חטא אדם הראשון
 והנה כשיש נשמה א' יקרת ערך תוך ה
 בקליפו' אינם מניחים אותה לנאת מתחת
 ידם כי ניזונים ע'י ומסוד הדבר זה תבין
 למה החיצונים מתאווים כל כך להטיל
 את האדם ולגרסו החורבן ב'ה להכעיס
 את הק' בה ולהגלות את שכינתו והענין
 הוא כי הלל החיצונים הם שיורי זוהמות
 וקליפה ממה שנברר מהקדושה והיא כ
 נקרא מותא והיא רוצה לחיות וחיים
 הוא סוד הקדושה והנה בעוד שהקדושה
 יש להם חיות ומזון ושפע וכשאין הקדושה
 ביניהם הם מתים ולכן נראותם כן הם
 טורחים להחטיל את האדם כמו מי
 שטורח אחר מזונותי כי כשהאד' חוטא אזי
 גורם אל אותם הנשמות הקדושות שיכנסו
 תחת ידם ואז הם חיים על ידם והענין
 הוא כי הקדושה אי אפשר להפרד מהקלי'
 כי חושב תמיד מחשבות לבלתי ידח ממנו
 נדח אפי' כיצוך קטן של הקדושה לא יניח
 השי'ת אותו רק ממקום קדושתו הוא
 ממשיך מזון לאותן הנשמות תוך בקליפה
 ומשם הם ניזונות הקליפה וכשבדו ה
 האומות ונחרב הב'ה גלתה השכינה בין
 החיצונים וכבר ביארנו כי הנשמו' שביניהם
 אינם יכולים לנאת משם לכן השכי' שהיא
 אש'יזוכלה נכנסת שם ומלקטת אותם ה
 הניזונות הקדושות מבין הקליפ' ומעת
 שנחרב ב'ה עוד עתה עושה כעולה זה ועד
 שתכלה ללקוט את כלם עד סיום הרבנים

ובם אותם נשמות יקרות ואינם השכינה
 כריכה לנו בסוד חנו עזו לאלהים על ידי
 מעשינו וכפי מעשינו כך יש בה יכולת
 להוציא משם נשמות ואלמלא היינו שבים
 בתשובה גמורה היה כח בידה להוציא כל
 הנשמות ברבע אחד אך חטאתינו מתישי'
 כח של יוצר כביכול וכשיכלו כל אותם
 הנשמות ליצא אז תכל משם השכינה וימות
 הקליפ' ואין שם עוד להם שום חיות כמו
 שכתב בלע המות לנאת שתכלע מאליה
 והנה בהיות השפינה בתוכם מוכרח הוא
 שהם מקבלים שפע לכן כל מגמתם הוא
 להמשיך הזאת שהיא השכינה בגלות כדי
 שיחיו : ונחזור כי החיצונים כשיש להם
 נשמה יקרת הערך ביניהם הם ניזונות על
 ידם ואינם מניחים אותה לנאת כלל משם
 וכונתם היא כדי שתשאר שם תמיד בידם
 כי הם יראים אולי יהיה שום זכות באיזה
 אדם להוציאה משם בעת זיווגו לכן כ
 כשרואים איזה מקום פגם עוד מאד הם
 נותנים שם אותה נשמה ומניחים אותה
 לנאת כדי שתתקלקל יותר ממה שהיתה
 ואז תחזור להו יותר פגומה מבראשונה
 כדי שתעמוד בידם ימים רבים ושומר סוד
 זה בידך כי כבוד אלהים הסתר דבר ודע
 כי תרח בעל את אשתו בהיותו ברה טומאה
 ואזי הקליפ' בראותם מקום טומאה ו
 וטינוף כזה שהיה תרח עובד עע'ז ואשתו
 א'כ כמוהו ולא די זה אלא שהיתה בעולת
 ברה אז אמרה הקליפ' ודאי שלא אמנא
 מקום טומאה ומטונף יותר מזה ואז הגיח'
 לנאת את נשמת אברהם מהם וגאנסה
 משם כי נשמת אברהם ביניהם היתה כי
 לכן נקרא גר נדק כי שרשו היה בקליפה
 והטומאה וז'ש מ'ש בס'ה פרשה לך לך
 פנקרא תרח בנין דארתימ לק' בה וארכיב
 קב'ה לאברהם בהאי טיפה טמאה והענין
 כי ארתח והכע' לקב'ה כי בעל אשתו נדה
 כי אם כוננת ס'ה היה שהכעיס לקב'ה

אמר

המאסף אפשר שזהו רמז
 לאיצור כשגלח אותו ליקח
 חסה ליצחק . ה' אלהי השמים אשר לקחני
 מבית אבי ומארח מולדתי וכו' הוא ישלח
 מלאכו לפניך : ריש לשית לב דלמה שינה
 הכתוב מנוסח פרשה לך לך ששם אמר לך
 לך מארחך וממולדתך ומבית אביך והכח
 קאמר מבית אבי תחילה ועוד ששם אמר
 מארחך וממולדתך כשתי עניינים
 והכח אמר ומארח מולדתי הי' לל
 ומארחי וממולדתי אלהי השמים אלא
 אפשר שרצה לרמוז הקדמת הכוכר שגלח
 בשמתו ויחל מעומקי הקליפה מסו' כ"כ
 מכופר מעשה אביו ואימו ככו' וגם נודע
 שהאשה נקרא ארץ ז' ה' אלהי השמים
 חס- לקחני מעומקי הקלי' לחלקי ולנחלתו
 מבית אבי ר"ל מסיבת אבי שהיה מה ש
 שהיה ומארח מולדתי ר"ל ומסיבת אמי
 שלדחני ג"כ שהיתה רשעית כמוהו שהית'
 בצומחת נדה כשנתעברה ממני וכו' הוא
 ישלח מלאכו לפניך ולקחתה חסה לפני
 משס שבס רבקה היתה נאמה קדושה ש
 שהיתה בעומקי הקלי' ויחלת יע' בתואל
 שהיה רשע כנודע ודוק וז' ש' אהס

תחו

ז' כוף : תחו הוא ז' חסף
 ז' קרח והרשיה כי תחו
 הוא חסר ונז' ת' ב' ש' הוא חסף כדאיתא
 בילקוט שמואל על פ' ז' תחו ז' כוף יע' ש
 כי חלקה ושמואל מקרח
וידוע קחתו : וחלקה' הוא
 תיקון חלקנה ז' קרח קרח שמו עצמו
 ואסיר ז' שלתיאל : הנה נודע שאשתו של
 יהויכין כתעבר' מעומה ונילר אסיר כ
 כדאיתא בויקרא רבה בבית אסירים
 נתעברה אשתי של יהויכין על פ' ואסיריו
 לא פתח ביתה יע' ש' ואסיר הוא אסיר
 בנו של קרח נאס הרמ' ע

צע ושאז ענינות עם כל זה חין טובע
 להרכיב את אברהם בטפה ההיא אך ה
 הכונה היא באותה בעילה עצמה ארתח
 לק' בה והכניסו שאז היתה נדה ולכן חזו
 אר כפי' לאברהם ומצא מקום להוציא את
 נשמת אברהם מהחיכונים כי לא יחושו
 החיכונים בדבר זה כיון שהיתה נכנסת
 במקום טינוף כזה וגם הוא מדה כנגד מדה
 כי אברהם הוא סוד אדם הראשון שעב' ז'
 ולכן נתגבל טפה ההיא בתרח עב' ז'
 לכפר עליו וז' ש' מי יתן טהור מטמא וכו'
 כי אי אפשר להוציא הטהור מהקליפה
 צולת שאכניסוהו במקום טומאה ממש הוי
 טהור מטמא וכו' תבין ענין כי כמה ח
 אנשים כדוקי' הם גרים או בני ע"ה והנה
 תרח אחר כך שחזר בתשוב' למ' שרז' ל הנה
 ענין התש בה אינה מועילה שלא יצטרך
 לגבל ולתקן כל מה שחטא כי הפגם
 צריך עכ"פ נתקנו ולקנחו ולכן הולכנו
 תרח ואשתו להתגבל באיוב ואשתו והנה
 לפי שמש תרח את אשתו נדה לכן הוצר'
 להיות איוב מכורע כמו שכתב בס' דלית
 מכורע אלא ההוא דבעל נדה ולכן איוב
 נלקה בשחין שהוא אחד ממיני הכרע' גם
 אשתו של תרח נתגבלה צדיקה נח
 ולכן אירע לה המעשה הרע הזה שבעלה
 לגוי שאינו שומר נדה וגם היא סוד כל
 אותה הזוהמא שהיתה בה וניטלה ממנה
 ונתנו לטכס והוא לקח כל אותה הזוהמא
 שהיתה בה ניטלה כנודע בכסוק ותהי
 טומאתה עליו כי הבעל נדה כל אותה
 הטומא' ליקח אותה הבעל אותה וכשנק'
 טכס כל אותה טומאה אז ניתקנו דינה אך
 איוב נלקה בשחין ונראה לע"ד ששמעתי
 כי תרח בעל את אשתו בע"כ לכן נלקה
 בשחין אך אשתו שבעלה שגא מדעתה לא
 לקחה בשחין אך נבענה לכענעני לנקות
 הזממה :

תובל

קין לוטט כל הרש נחשת
וברזל : ריש לקיש הוא
תיקונו והי כי ר' ל הוא ריש בריוני ורוכח
וזה רמוז נכרך הפועלים מפליגי בני
מדרשא הסייף והסכין מאימתי לוקבלים
טומאה וכו' ואמר רבי יוחנן לריש לקיש
לסטאה בלסטיותיה ידע כלומר בקי
הוא במלחכתו הראשונה שהיה לוטט כל
חרש נחשת וברזל נחש הרמ"ע :

תמר

היא דבורה וסימניך תחת
תמר דבירה תמר חסר
כתיב והיתה יושנת שם לתקן מה שיטנה
נפתח עינים ויחשניה לזנה נחש הרמ"ע

תורע

ן' פוה - הוא היה יושב
בשמיר והוא היה בניהו
ן' יהודע והוא הביא השמיר כדחיתא
בפרק מי שחזו . וגם כי מינת תולע
רמוז לשמיר כי הוא תולעת נחש הרמ"ע :

תמוע

פרק חלק בעין יעקב
סי' קע"ו תמוע נח מלכים
היתה בעינא לאיגיורי באתה אכל אברהם
יכחק ויעקב ולא קבלה הלכה והיתה
כלבש לאליהו עשו חמרה מוטב תהא
שפחה לחומה זו ולא תהא גבירה נאומה
אחרת וכו' היא נתקנה באתון דבלגים
וזכתה לרחות המלאך ולרבר עמו על
שהיתה מתאווה נדבק בזרעו של אברהם

זה שייך נאות גימל וכשמו ממקומו
ונסמך נאות תי"ו

תמר

הוא יסוד ד' א' כולל דכ"ן
כתמר עיין בערכי ה
הכנויים :

אמר

המלסף אפשר שזוהו יובן
מאמר חכמים ז"ל במ"ר

פרשה במדבר פ' ג' ד' א מה תמרה זו יש
לה תאזה כך כריקים יש להם תאזה ומה
תאותם הק"וה שנאמר נפשי לויתך
בלילה וכו' עכ"ל המאמר אומר דורשני
ולפי הקדמת הכו' שתמר הוא רומז ליסוד
א"א שכולל דכו' יובן וז"ש מה תמרה זו
דהיינו יסוד א"א יש לו תאו דכולל מדכ"ן
כך הכדיקי יש להם תאזה שהם המעוררי
המ' וגורמים זווג עליון ואם כן כיון
שנמשלו הכדיקים לתמר והתמר רומז
ליסוד א"א הם גורמים יחוד העליון הוה
דא"א : לזה בא כמתרץ ואמר ומהו ת
תאותם הק"וה כלומר המ' שמעוררים הם
להקב"ה דהיינו ז"א שיזווג עם נוקבא
ולא מקום העליון הנזכר שנאמר נפשי
לויתך כלילה כנזכר בדברי הר"ם ז"ל
על פסוק זה ודוק ואש את'ם :

וזה דבר השמיטה

אות אלף

אחו

נתגבל ביאשיהו המל' ונהרג
במחמה כדי לכפר על מ
מעשהו הרע שפגעה בגלגל עבד וכל
רביעית דם נתחשב לו נמיתה בפני עצמו
וזהו שאמר כריק הוא ה' כי פיהו מריתי
שהכריק דן על עצמו :

אחאב

נתקן בנ' באזכר רב אחאי
באן ורבי אחאי משבח
ובזם נתקן איתיות ח' ח שיש בשמו שן כל
ח' ית' חך הותיות ח' ב מהחזב נתקן כר'
אברהם חננעל איתיות חב מחברה ש
שהיה נפטר וחזב הרי איתיות ח' ח נתקנו
בנ' באזכר המכריס ולותיות חב ברבי
חברהם הנז' כוס הרמ"ע .

אריסטולוס

היה ניכוח
אבטליון שלמד

תלמידים שאינם מוהגנים ונעשו כדוקים
וכן אריסטו היה מבחינתם ולכן באוף
חזר בתשובה ונתגבל באחת ניכוח שלמד
מר' הקדוש נחם הרמ"ע :

אות בית

בתיה

בת פרעה היא גבול חוה
ולפי שחיה היתה יציר
כפיו של הקב"ה נק' עתה בת' יה נשון ב'ת
ל"ה ולכן חמלה על משה בנה שהוא הבן
ממש נחם הרמ"ע .

הגה

לפי זה יתורץ המ"ר
דפ' בשלח כתבתי בתורה
שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך
ואתה שלחת האבות ובנים השלכת ליחור
חייך אותך אשליך לים ואזריש את בתך
ג"ע עכ"ל ומקשין העולם הלך חין המשל
דומה למשל פרעה השליך הבנים ליחור
ושלח האבות א"כ גם הכא מן הראוי היה
שהוא ילך בשלום ובתנו תושלך לים ואז היה
דומה בדומה :

אבל

לפי הקדמה הזאת יבא היט'
שמאחר דבתיה היא מה
היא אם כל הי נמצא דבתיה היא אמו של
פרעה ובנה דומה ממש כמו שהוא השליך
הבנים לים כך פרעה שהוא ח' בתיה והוא
גבול קין כדאיתא בכתבי הרב זנה"ה
יושך לים ובתיה תנצל :

אות דלית

דבורה

הנביאה נתגבלה בה
כיבורה אשת מרע"ה
כי בזמן שאמרו ישראל שירה על הים לא
היתה כפורה עמהם והיא היתה מנטע

על זה ובזכות המילה שמלה את בנה זכתה
לבח בדבורה ולשור שירה זו על ידי רוח
הקדש ש"ס בשירה בפרוע פרעות בישראל
ש"מזה בשירה שלה באיזה זכות זכתה לומר
שירה בפרוע פרעות לשון פריעת המילה
על שהכרית ערלת בנה נחם הרמ"ע .

אמר

המאסף ורחי שהוא פעם
שנית שנתגבלה כפורה
שכבר כתב הרב המחבר לעיל באית עי"ן
שעכסה בת כלב אשת עתניאל ח' קנו היא
גלגול כפורה יע"ש : ואפשר שמה
שהוצרכה לגבול זה של דבורה הוא בעבור
השירה ודוק : עוד כתב הרב המחבר
לענין באות תי"ו בדבורה היא תמר וישבה
תחת תומה לתקן מה שיטעה בפתח עיני'
יע"ש ואולי ששניהם כפורה ותמר נתגבל
בדבורה או אפשר שכפורה היא תמר ו
ותמר בדבורה וברוך היודע .

אות ה"א

הבל וקין

קין הוא שורש הקליפה
והבל הוא שורש הדין
והנה יש אף וחימה : אף במקום הדין
שורש הבל : וחימה הוא במקום הדין ש
שרשו של קין . ומאחר שהרב קין את הבל
ואמר לית דין ולית דין כנגדו עמד משה
שהוא הבל והרב את חימה שהוא קין
וכרת את הקלי' ממקום הקדש :

כריב

שאי סביב עיניך ורחי כי
כולם נ' קננו ב'חו לך ר'ת
נכ"ל וכבר הזדעתיך כי הוא גלגול בלעם
ומשם ואילך התחיל להתקן הוא ניכוחיו
שיש בעולם . ומעולם לא השב אדם ש
סטומחה גדולה כמהו שהיתה יכולה ליתקן
וכאשר לעת' ליתקננו הגליו' ויחיו המתים
וירחו כל אותם שיפאז מנבל שהיא גלגול
בלעם יתמהו לומר מי נתן טהור מטמא
ו'ש

וזה הכתוב שאי סביב עיניך ורחי תמיהא גדולה בואת כי בלעם נתקן כנגל הוא וכל זרעו הנמשכי' אחריו שגלוהו מהם כי כולם באים לידי תיקון אפי' מני שאינו ממשורשו וכן כמה גלגולים אחרים שתקנו וכולם נקבצו בלוי' לך .

אשריך

ר"ע שיצאה נשמתך באלה פירוט פי רע"ק הם אלותיות יעקב והנה יעקב חטא על ששלח יוסף בלא לוויה ואז כמעט חטא ושלום שהפריד יחמוד לכן דרשו רז"ל כשראה את יוסף ב' במכרים היה קורא ק"ש ומיחד ה' לחזור לה ולהזדווג מה שהפריד על ידי שלימותו של יוסף בלא לוויה ועכ"ז לא ה' הספיק כל זה וחזר ונתגלגל בר"ע וז"ש כל ימי נכטערתני על פסוק זה ועכשיו לא אקיימנה וזהו אשריך רבי עקיבא שיצאה נשמתך באלה פי' ביחוד כי תקנת היחוד ע"י והבן :

תנן

התם חוני המעגל עב עובה ועמד בתוכה וכו' דע כי חוני המעגל היה בו ניכוח טוב מאליעזר עבד אברהם והנה הוא היה מע' ב' דאחרירי' זאכירה שיצא לחוץ בקליפה קשה שהוא כנשן וצא לעבוד את הברהם ולהכניס בקדושה ויצא מארור וככנס בברוך והו' שאמר בא ברוך ה' הכל לא נכנס בקדושה עד שגמר זיווג של יצחק וגם דע כי א' אליעזר הוא עוב מלך הנשן ונחמו נרמוז לאברהם לעבדו וע"ג הם הגבורות דא"מ' דהיינו ס"ג וי' אלותיותיו ועב עוגה וישב בתוכה ועולה חיים וי' אלותיות ס"ג וחיים הן המוחין הנה חוני שהיה מהגבורות היה יכולת נידו לעלות לפי שהגבורו' מתלהבי' ועולים לחין תכלית ולזה עלה שם שמהם שורט הגבורות ושאל הגשמים שהם ה' הגבורות והם הם נקראים גבורו' בשמי' וכן גם כן חכמו' ק' עולה רי"ו ועב עוגה כמ"ס ועלה שם ושאל על הגשמים

ענין

ב' קליפו' הנקראים שור והמור ושור הוא מצד ה' השמאל והוא קליפת עשו וכן גם כן עשו במילואו כזה עי' ש"ן וס"ו גימטרי' סו"ר והוא תמלית פני השור משמאל ש' שנקדושה בסוד וינחק אהב את עשו אך החמור הוא מצד ימין וכן המ"ר גימטרי' רמ"ח גימט' אברהם בסוד ויחבוש את ח' חמורו ובסוד ישכר המ"ר גרס ורע"ק שהיה סוד נשמת נשמת ישכר בסוד שבור שכתריך לכן אמר כשהיה ע"ה היתי אומר מי יתן לי ת"ח וכו' והוא כנגד קליפת ישמעאל היונקת מהימין וצאה נשמתו של ישמעאל בן אברהם כדי לתקן עוני שצא על חמותו נתגלגל בחמורתו של רבי פנחס בין יאיר שנקר' סגא קדישא חסידו כמו אברהם אבינו ע"ה כי רבי פנחס בן יאיר היה ניכוח אברהם ולכן היה רפ"י משתדל הרבה בג"ח וצא לתקן נשמת ישמעאל בנו שהיו אלותו החמו' ולפי שנישמעאל נאמר ידו בכל שהיה גולן לכן אף לחמורתו גלוהו הערביים וישנה ב' ביניהם ג' ידים בלתי אכילה ושתיים ובזה תקן פגמו והבן :

אף

הוא ראה גולגולת אחת וכו' הנה נודע שהלל היה מנחינת משה רבינו ע"ה וכסם שמה רבינו ע"ה היה חי ק"כ שנה גם כן הלל חי ק"כ שנה ופרנס את ישראל ארבעים שנה ומשה היה עניו והלל ג"כ היה עניו וכסם שמה רבי' ע"ה הטביע את פרעה בים אף הלל עכשיו בדור הזה ראה ג' גולגולת אחת שהיה פרעה והגולגולת הידועה כפה על פני המים פירוש המים הזדונים ואמר לו על דאטפת כל הבן הילוד וכו' אטפון ואח"כ הפך פניו נגד ישראל ואמר וסוף מטיפין דכו' ר"ל על מי שמיצר לישראל הוא לע"ל נעת התהיי' יטופון

יטופון כמו שכתב רז"ל על פסוק ואלס
לחרפית וכו' .

ענין

סוד אמתא דבית רבי דע
כי היא היתה סוד
בלגול מאותן השפחות שהיו על הים שראה
יותר מיחזקאל וכו' ולכן מעלתה היתה
יותר מהחכמים ונהגו בה כבוד ; זו תורה
וזו שכרה הנה נודע שרע"ק היה משורש
יששכר בן יעקב והוא מהצינה בסוד יודעי
צינה לעיתים הס ר"ת יב"ל לרמוז כי גם
הוא משורש קין והנה ז"ס זו תורה וזו
שכרה בסוד כי שכור שכרתיך ובסוד וישכב
עמה כלילה הוא תורה גופה והבן

הבל

הציץ בשכינה ומת ואח"כ
בא משה רבינו ע"ה ותיקן
בזיסתר פניו וזכה ותמות ה' יביט כי
היה גלגול הבל ותקן בהסתר פנים בשנה

את

א"יוב ב' שחין ר"ע מ"כף
רגל : הוא ר"ת אבר"ס כמו
שכתב רז"ל כי היה זה בעת עקידה של
יזחק שטרד הק' בה את השטן שלא יקטרג
על אברהם וימת יזחק ונתן לו חיוב למרק
את עונו לכן ר"ת זה אברה' לרמוז כי היה
תמורת אבריהם והבן זה היטב .

ענין

עשרה הרוגי מלוכה כבוד'
שהן היו עשרה השנטים
מה שנמצאו במכירת יוסף הכריק אס בן
צריך לידע במי נתגלגלו כל אחד מהשנטי'
באלו הי' הרוגי מלוכה והענין הוא כמ"ס
מורי נר"ו הוא זה קודם התהיל ברחוב
שאמר השליכהו לבור ולא רצה להסכים
עמהם בהריגה עכ"ז נענש ע"ז וז"ל בר"א
הגדול הנתפס למינות ולא נהרג כאחרים
במ"ס רז"ל כי הש"ת מדר לו מדה כנגד
מדה שהוא אמר השליכהו לבור כמ"ס רז"ל
א"ס חין בו וכו' והנה נודע כי סוד הנחש
הוא סוד יענין המינות בעצמו ולהיו' במ"ס
רחובן השליכהו וכו' גרס לעודר נד' אוקר

כחז של המינות לכן נתפס ר"א למינות
ובזה נבין משה יחי רחובן ואל ימות ו
ותרגם התרגום ואל ימות מותא חנינא
כי בכ"מ שאמרה התורה מות יומת רז"ל
בעה ז' ובע"הב ופירוש הדקדקי כך כי מות
ר"ל המיתה א"ל המוצחרת שימות אדם
בפעם אחד אבל כשאדם צריך לבא ב
בגלגול ולמות פעם ב' במיתה משונה כרי
שיתכפר לו אותו העון שנתחייב עליו
אותו בגלגול על אותה מיתה נאמר יומת
לע"ה ר"ל לעולם שצריך לבא פעם אחרת
לתקן מה שעוה ואח"כ יומת פע" שני אבל
ברחובן שלא היתה כוונתו אלא לטובה לא
נתחייב מיתה כשאר השנטים אבל עכ"ז
מנר אותו הדבור שאמר השליכהו שגרס
מש"ל לכן נתפס למינות לבד ולא הרגהו
כמו האחרים וז' שיחי רחובן שר"ל שזה
יהיה לו הייס לסבה הנז' וז"ס שנקר' ר"א
הגדול כי כמו שרחובן היה הנכור גדול
שבאחיו כן ר"א נקר' גדול כמו והכהן
הגדול מאחיו וכמו שרחובן ברכהו אחיו
כן לר"א ברכהו חנידיו . יהודה נתגלגל
ברש"ג שהיה נשי' משצטו . נפתלי נתגלגל
בר' חוכפית המתורגמן בסיד הנותן אמרי
שפר : זבולון נתגלגל ברבי יאודה בן בבאי
יוסף הכדיק נתגלגל בריצ"א כהן גדול
בסוד והוא נער וכו' וז"ס כי הנה המלכי'
נועזו המה רחובן תמתו וכו' :

איתל

ריש לקיש

הוא יסאל ק' קי"ט
ובזה נבין מ"ס חז"ל
בפרש' בלק בפ' ופערה פיה לבלי חק ריש
לקיש אמר חפ"י מי שליכו נשיא' אלא חוק
אחד והסיב לו רבי יוחנן שא"ר ליה מארי
לריש לקיש ע"כ יכ"ע מנה עלה בדעתו
ה

דריש לקיש לומר כן : אלף כל דריש לקיש
אמר מה שאירע לו כי שאל הוא והיתת
בגמרא דיומא שאל בהת ולת עלתה לו
דוד בשתים ועלתה לו נמא דשאל היה
נענש בשביל אחד דלף קיים לכך אמר ר"ל
אפי' שאינו משייר אלף אחת כמו שאירע
לו .

אות נ

נח נשבר ונתגלה בתוך אהלה
נתקן ביוסף שלא שתה יין
עד שראה את אחיו וישתו וישכרו עמו
ומה שאירע ליוסף שקלקל הברית כענין
ויפוזו זרועי ידיו נתגבל אח"כ בפניהם
וקינח אל הברית כמעשה ומרי ותיקן מה
שקנקל : ועיין לעיל אות דל"ת :

אות פ

פנחס דע שיחוק נתגבל בפניהם
ועשו נתגבל בזמרי ולפי
שהיה ליחוק שהוא דין להרוג את עשו ולא
די שלא הרגו אלא להבו כי כיד גפיו וכי'
לרשעים שאין דין למעלה ולאחר שנתגבל
בזמרי לא רצה לתקן עצמו וחזר לסורו
סינכ הש"ית שיתבסס יחוק בגוף פעם
שנית כדי להנקם מעשו ולהראות שיש דין
למעלה ובח בפנחס להרוג אותו : והנה
ג"כ הרע שבעשו מה שיכול להתקן נתגבל
בחמורו של רבי פנחס ן' יחיר ז"ל
אמר המחסף לעיל בחב הרמע
בחוח ח' שהמורו דר' כנחם
ן' יחיר ז"ל הה הוא ישמעאל ן' אברהם
לבינו יע"ש ואולי שניהם ודוק .

כתב

הרמ"ע אצלתי כתוב בשם

הד"ר יהודה הנקרא רבי יהודה לוי
דמוריאה שהוא קבל מרבנותיו שקבלה
אלכס שנפש רש"י ז"ל היה מגלגול רב ע"ה
ונפש הרמב"ם ז"ל היה מגלגול שמואל :
ונפש רבינו תם היה מגלגול רבי יוחנן :
וכן נתגלגלו הדברים : כמו דהלכה כר'
באיסורי כן נקבע הלכה כרש"י ז"ל וכמו
שהלכה כשמואל בדיני כן נקבע עתה כ
כהרמב"ם ז"ל וכמו דהיכא ופליגי רב
ושמואל הלכה כרבי יוחנן כן במקום שלא
הסכימו לדעת ח' רש"י והרמב"ם נקבע
הלכה כר"ת ז"ל

זוה

העתיק מכתני הרב ה
המקובל מה"ר שמעון
מאטטרפליא זל"ה זה לשונו איתא ב
במקובלים שרצן גמליאל היו מעוברים בו
ששה נשמות והם נשמות אברהם שהי"ל
קליפה מצד ישמעאל ונשמת רבי סימון
דר אבא ונשמת רב ט' ציומי ונשמת נחום
ונשמת י' הודה ונשמת רב סחורה ולכך רחץ
רצן גמליאל כל ימיו כדי לתקן ולכבד
נשמות אלו עד כאן לשונו ולדעתי שזה
הוא סיד המסנה רחץ ר"ג לילה ראשונה
שמתה אשתו אמרו לו תלמידו לימדתנו
רבינו שאל אסור לרחוץ אמר להם איני
כשאר כל אדם אסט"נים נוטריקון * א
אברהם סי' ימון ט' ציומי כ' חוס י' הודה
ס' חורה והענין פלא עכ"ל :

להשלמת

הענין כתבתי זה
מהלק ב' דגנגונים
ובו תראה נפלאות מתורתנו הקדושה
שאין לך דבר שאינו מרומן בקרא ורבים
טעו ושבו בזה ורחוקה היא מהם לתת
מקום בתורה לרמון חיזה תנח או אמורא
ובחפילה שגו ולא ראוי אור המופלא ה
האר"י זל"ה הלף תמצא מ"ש הרב זל"ה
ת"ל

זל

חני אמרתי צדמי חלכה :
רמזי חזקיהו נתבלבל ברב
דמי הנזכר בתלמוד וזהו סדר צדמי חלכה
שהוא לשון רב דמי שם פקדתי יתר ש
שנותי מה שאל חי עתה חזקיהו יחיה חיותו
רב דמי כי ידוע שהגולגולים משנימים
שנותם הראשונים ומעשיהם החסרים הרי
לך כפי חללת דמי קחי הרב דמי ועיין
עוד נפלאות היאך מרמז בפ' דהושע סי'
ט' באלו ימי הפקודה באלו ימי השילום כת'
הוא זל שקחי הרב שנוס

כשתי סגרות עכל והם איתח כדברי
הרמ"פ איך הוא היה מניחם

אמנם

אח"כ ראיתי בספר זר
זהב של הר"י זמח דף
ר'ן ע"א זל כתב הר"ן מורי זל"ה היה
נוהג להניח תפילין דר"ת במנחה ואח"כ
צוה לעשות לו תפילין רשומים רבא וכו'
עד עולין כשתי סגרות חבל הר"ן זל"ה
היה מניח במנחה תפילין דר"ת והיה
שמע הברכה מאזנה ארס שהיה מניח
תפילין דרש"י והיה עונה אמן ומניח
תפילין דר"ת עכ"ל

עוד

מאלתי כתוב בכתבי מהר"מ
זל"ה מה שסדר זל"הה זל
התפילין שמניח הק"ה פי' כמו הנשמה
שהיא בתוך גוף האדם ומקפת אותו מבי'
ומחוץ כך למעלה התפילין הם המוחין
הנכנסין בריש דז"א ויוצאים לחוץ

ואם

איתח סדרך להניח ת
תפילי רשמוס רבא במנחה
איך הר"ן היה עושה הפך סגרת רבו
ואין לומר שלא מצא מי שיכתוב לו מפני
שהוא עצמו היה סופר מובהק כנודע פוק
חוי שאומרים העולם תפילין דרב ק
קארופריש

ומז"א

עד א"א יש שלשה בחינות
תפילין זל"ה של חימא והם
של רש"י ואלה של אבא והם של ר' תנ"ה של
א"א והם שמואל רבא וכללות האונה
ישראלית מניחם תפילין של חימא ומי
שדוכה לכובין יותר מניח תפילין של אבא
לפי שעדיין יכול לעלות על ידי נשמתו
ומשם ולמענה אין יכולת לשום אדם לעלות
ולכן אין מי שיוכח להניח אלו התפילין אלא
ז"א כשעונה למעלה למחזיק אלו עכ"ל :

עוד

ראיתי צענין בהקפות
שהיה עושה הר"ן זל"ה
הפך סגרת רבו זל ספר הכוונות ה
כשיכנס לבית הכנסת ישתחוה כנכד ההיכ'
ויאמר מומיר אלהים יחוננו ויש בו שבעה
פסיקים ובכל בס"ק יקיף פעם אחת
לתיבה ולא אחת ביה הכנסת עצמו ויכוין
כי התיבה היא בחי' מלכות ועל ידי ה
ההקפות ממשיכין למלכות שבעה אורות
המקיפין מחסד עד מז' אהר המקיף של
המלכות ג"כ ממשיכין לה והוא מכלל הז'
מקיפין זכו' וצוים השבת אין לירך להקי'
רק פצ"ס אחד נצ"ל עכ"ל יע"ש בזה
ופתוב שם בצליון זמח הר"ן זל"ה היה
מקיף בכל יום הקפה אחת ונשבת שבעה
פעמים : וצ"ס הנזכר דף ס' ע"א כתוב
זה הלשון ממש זמח הר"ן והיה מקיף את
התיבה בכל יום פעם אחת ונשבת שבעה
פעמים

אמר

המחסף הן אמת שהוא
תמימה שהרי הרב זל"ה היה
מניחם זל"ה של מהר"ן זל"ה הכוונות מורי
זל"ה היה שהב להניח תפילין דר"ת צמחה
לבדס ואח"כ צוה לעשות לו תפילין רשומים
רבא שהם חזרעניים על חזרעניים ותפילין
אלו היה מניחם תמיד אחת שבעה תפילין
אלו והיה אומר כי תפילין הלו עולין כ

תפלה של יד ותפלה של רגל וגומר :
כתיב ועשית הישר והטוב הושר
 דא תפילה של יד לאסמכת
 ליה בתפלין של ראש לחתייחדא כחרח .
 ותכלה של יד חקרים לשל ראש וחצטרין
 דלא הוי פרודא בנייהו כלל ע"כ ודברים
 אלו הם צריכים למה שאכתוב למטה ב"ה
 ובן אמר הרב זל"ה בספר הכוונות דף
 ה' שהצדיקים נקראים תשמישי מצוה משום
 שמאירים אל הנקודת הנקראת מצוה ו
 והתפילין הם תשמישי קדושה שמאירין
 לז"א בסוד מוחין דיניה הנקראים קדושה
 וכן שיורי מצוה נורקין ושיורי קדושה
 נגמזין :

ועתה נרנר בסוד הכריכות
 בזרוע הנה כשנחתי
 לסוניק ולמדו אותי להניח תפילין עשו
 בזרוע ד' נכריכות ר"ל בקבורת והמרן לי
 שב' כריכות מהם כנגד שין דשד"י וחסת
 כנגד הדלת ועם קשר יוד הרי שד"י ונכוד
 זה הייתי נוהג וכן ראיתי שנוהגים רוב
 העינים . והנה חחר כמה שנים התפללתי
 פעם אחד בזית החכם השלט כמה ר' ד'
 שמואל ויטאל נר"ו יחיר ורחה סדר
 הכריכות שבשיתוי ואמר שאין זה סידורם
 והראה אותי הסדר שהוא היה כורך והיה
 באופן זה כי כשהיה עובר הרצוע בזרועו
 היה מהדק היטב וקושר היוד עם התפילין
 והמסיך הרצועה אל הזרוע לצע"ת שאר
 הכריכות חזק עם בקבורת לא עשה שום
 כריכה כגל ועיקר כי אם כחומר לעבור
 הזרוע והקבורת ברצועה ולהדבק היוד
 עם התפילה כמזכר בדין ובנוהר ונדברי
 הרב זל"ה :

ואמר החכם שמואל ויטאל שכן
 הרב חביו זל"ה למד חותנו
 והוא עצמו הניח לו התפילין כסדר זה
 בפעם ראשונה שהלביש תפילין שאביו הרב
 זל"ה לבשם ג' און : שזמר לו הרב חביו
 זל"ה

פעמים עכ"ל . וכי יעלה הדעת שהרח"ו
 זל"ה היה עושה הפך רבו :
לכן ללעד לומר חם חכמה
 והוא מדברים אלו היו
 ראויים דוקא להרב זל"ה נעשיתם ולא
 לזולתו לפי שהרב היה לו כח נהניח תפילין
 דשמואל רבא ולהמסיך לז"ן מיהים דנח"ו
 תפילין דשמואל רבא ומ"ה הרח"ו זל"ה
 לא היה מניחם שלא היה מחויב עצמו לכך
 גם בצנין ההקפות הרב זל"ה היה לו
 כח להמסיך למלכות שצעה אירו המקיפי
 בכל יום ולא זולתו ולפיכך הרח"ו זל"ה
 היה מקיף את התורה בכל יום פעם אחד
 שלא היה מחויב עצמו לכך וא"כ יפה
 נרקו דברי הרמ"ע על ענין התפילין
 דשמואל רבא ורח"ו
 הרברים למי
 שלמרס

עוד זה מצאתי בספר זר זהב
 שב' הרב יעקב צמח לעבין
 הנחת הפילין .

אמר יעקב צמח הנה לפניך סדר
 הכריכות בזרוע כפי מה
 שאני יעבתי בזוהר ובספרים וכו' :

ודאי שלא היה מן הראוי לפתי
 כמני לשטוח יד בשום ענין
 כל שכן בדברי הזוהר והרב זל"ה וכל שכן
 וכי שכן בענין ה' של התפילין שהם חיי
 המנך חזק בשמכתי על מה שכתו בספרים
 לשוועת דברי הנה כתוב בזוהר פ"טז ב"א
 דף מ"ג וז' לשוני . והיה נאזת על ידכה
 ונטוטפת בין עיניך וכו' . פקדון דא
 פק דא דאקרי בגוונא חמרה ולא חקרי
 מצוה חלה קדושה . והנין חינון תפילין

כי הם היכלות בסוד ז' הנערות הראויות לתת לה מבית המלך שני כי היד הוא פרק עליון וקשר הסמך לכתף הוא התחתון כנודע מדרוש נטי' ידים וז"ל איך יעשה שלשה עליונות בחלק התחתון

והנה

במקום שזכרו הכריכות בין דין בין בזהר בין בספרים לא נזכר כי חס לשון קשירה ח' בזהר פתח דכח ע"ב וז"ל וקב"ה על כנפי מכוה רמיו ברצועה דחיהו תפלה דיד בתלת כריכו' באצבע וכו' רש"י בקשר דתפלין כליל בתרין קשרין וכו' תרין ב בקשר הד ע"כ הרי הזכיר כאן כל ה המאלפים בין כריכות של ציבית בין כריכות של אצבע ולא הזכיר כריכות בקבורת חלף תרין קשרים דהיינו יו"ד וקשר רצועה המעבדתא שם תרין בקשרא חד הוא שאלו קושרים היו"ד עם התפלה כנ"ל :

ובספרים

כתוב בכונות דכ"ח וז"ל צריך להיות הרצועה של יד ארוכה כדי שיעשה שבעה כריכות בזרוע ושלא באצבע ע"כ : הרי שלא הזכיר שום כריכה בקבורת והנה בזה שהצאתי בחלקו עלי קצת מן החזרים י"ב ועמם החכם הנעלה כמה ר' רבי שלמה פיקאס' נד"ו בטענות סברה בלתי רמוז מן הכתב והנה אחר טענתם בהיותנו בבית החכם הנעלה כהר ר' צמח בילקוידי נד"ו בתפלת ערבית :

והנה

לזאת הלילה ראיתי בחלמי הרב זל"ה אשר האמץ נכון עליו רבי יצחק זל"ה והלמי טי הנה בשער הכונות נדף עצמה שמכסת בתב ח"ך הרצועה הנה שם תמכת רחיה יותר צורה נכונה וחזקה והיה שהמלה ענין קשירת תכנת של יד וקשר תחינה תפנה שני ויקיף

זל"ה שכן הרב ר' יצחק זל"ה היה נהג לעשות וממנו למד הרב אביו ז"ל • ומשם והלחה חני צמת הקרתי ויענתי להוציאו לאור האמת כפי יכולת ידיעתי המועטת ומצאתי ראיה לדבריו על כמה פנים מ מ כמה ספרי הפך סדרת קצת מהמכחישי לי בדברים בלתי כתב :

עוד

חצר אחד ששללתי אותו על אמינות מנהג אותם הכריכות והשיב לי כי הוא היה עושה ג' כריכות בקבורת כנגד ג' עליונו' דילה ועם שבעה כריכות שבזרוע הם עשר שלה ועל הכל נשיב כפי עניות דעתי תחילה על מה שאמרו שעושים ד' כריכות כנגד ש' ו' ד' דש"י כנ"ל הנה העישה זה עובד על דברי רבותינו ז"ל שאמר רובו של השם צ"ח ש הוא ש"ד ויו"ד בתפלה של יד והם עושי' כל השם ביד ולא אצילו רובו ביד כמו ש שאמרו רז"ל בשל ראש • ונשאר השם שדי ח"ו חסר יוד

וגם

יש לי ספק אסור צמה שהם מכוונים בכריכו' שהם כנגד ש"ד' שבעהסירה הרצוע' למאל כאילוי נמתק כונתו ח"ו כנו' בלכוש גני ספר שכתוב בו שמו של הספר מצד הפנים שאסור לפותחו בשנת משום מוחה ואסור לשגרו משום כותב :

בזהר

פרשת ואתחנן דף דכ"ח ז"ל שד"י רמיו רצועי ובתי וקשרי ותפלין מלצר • ש" דחרבצ רישון עם ד' רמיו לר' בתי ולקשר תפנין מאחור ד' • כפול חוף הבי ש' יקשר דיד כהה הרי אמר ששם שדי צ"ח וכו' וכן בדברי הרב זל"ה בהרבה מקומות וכן בדין סימן ל"ב סעיף ל"ב וכן סימן מ"ב סעיף ח' • וכפי האומרים שהג' כריכות הם כנגד הג' עליונות דנוקביה זה טעות בידים בשני פנים ראשונה כי אין שבעה כריכות בזרוע ספירות כדי להשלים ער עשרה

ליקוטים

על פי שלא נתחייב בהם כגון שלא ישן
 בלילה כלל ועיקר או אם לן בכסותו ו
 ובחזונו ונמאצפתו או אם לא התי' מנעליו
 וכיוצא בזה והטעם הוא כי לא נתקנו אלא
 על מנהגו של עונם ולא על כל אדם ואדם
 בפדיות ועוד כי כולן יש בהם רמז אל
 דברים עליונים ואין ראוי לנטלן הוצ' מ
 מברכת עלי' ואשר יצר שאם לא ישן בלילה
 או אם לא הוצרך לנקביו אינו מברך
 אותם עכ"ל : אף בנדון דידן אף שהאכל
 אסור בנעילת הסנדל חייב לברך ברכת
 שבעה לי כל כורכי כטעם מי שלא ישן
 בלילה או לן בכסותו וכו' :

אבר

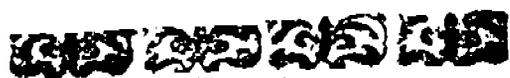
עריין הדבר ספק דבשלמ'
 התם מי שלא ישן וכו'
 הוא רצה שא' להתחייב עצמו שלא ישן
 כלל או רצה ללון בכסותו וכו' ולפיכך חייב
 לברך כל הברכות אף אותם שלא נתחייב
 בהם דאין לומר דבשניל אדם אחד פרטי
 שלא רצה לעשות פעולות הללו יתבטלו
 אורת העליונים אבל האכל אף אם הוא
 רוצה לנעול מנעליו אינו יכול ואיסורא
 איכא כמ"ש הרב זל"ה שהטעם שהאכל
 אסור בנעילת הסנדל הוא כי איא' מקפת
 ומלכסת את הז"ח וטעלת אותו ועתה
 מסתלקת ואינה נועלת אותו ולכן אסור
 בנעילת הסנדל עכ"ל - א"כ אסור גם כן
 לברך והוא כטעם האונן שאסור להניח
 תפלין אפי' שהתפלין הם מוהין שנכנסין
 בו'א גבל יוס' ובשניל אדם א' פרטי אינן
 מסתלקין ח"ו אלא סוד הענין כמו שכתב
 הרב זל"ה וז"ל כבר ידעת כי מת' אחר
 מן המשפחה תדאג כל המשפחה וביותר
 האבלי' הקרובי' אליו כי זה מורה כי יביע
 להם נוק בענין כי החלק אשר נאחזים בו
 באדם העליון מסתלק משם בחי' מוהין
 דאז' הי' ולא נשאר בהם רק בחינת קטנות
 כי כבר ידעת כי המוהין נקרא' חיי' ה'
 המלך וביום ראשון מסתלק הכל ולכן אסור
 לאכל

ברכות סניב הרוצ' בנפ' שבעה בערות
 ר"ג תחילה הי"ד עם תכלה שני יד וזהו
 קצרת הי"ד לנה ותקף ימאד הרצוע סני'
 הרוע שניג' כרובו' ולא יאצתי כי אם
 קצרת הי"ד כדברי רש"י מן הטעם
 שכתוב באמי וכן אמרתו כמו שכתוב וכן
 תעשה : ע"כ העלום .

גם

באלהן ערוך ונכוש סימן כ"ה
 סעיף י"ח ז"ל אחר שקטר
 של יד על הרצוע יניח את האש קודם ש
 שיכרוך הרצועה סניב הרצוע . ובסימן
 כ"ז סעי' ח' בענין אורך הרצועה וכן כסוי'
 ל"ב סעיף ה' וכן בלבוש וכן מניח בית
 יוסיף דף כ"ג עמ"ד ב' סימן כ"ג משם
 רשני ע"ה מפרשת פנחס והוא רוצה בדבר
 וכן בכסף משנה בהלך ראשון פרק ד' דף
 פ"ג ב"ז ל' וקושר של יד והח"כ מניח של
 ראש ע"כ . הרי לא נזכר בשום מקום ב
 בספרים הנזכרים כי אם קשירת אחר
 לזיכך הי"ד כנ"ל וכן אמר
 ו הלבוש וקשרתם אותם
 קשירה אחר
 לנר .

נאם יעקב צמח

אמר

המאסף . נשאלתי אם יש
 לאכל לברך ברכה שבעה
 לי כל כורכי כיון שאסור בנעילת הסנדל
 שכן כתב הרב זל"ה שבו"ה וט"ב לא
 לא יצרך ברכה זו שאז הכל אסורי' בנעילת
 הסנדל ע"כ :

הנה

לכאורה היה נראה שיכול
 לברך אותה מפני שכתב
 הרב זל"ה וז"ל והנה כל החי' ברכות מן
 הנותן לשכוי' בינה עד סוף ברכת התורה
 כולן חייב אדם לברך אותם בכל יום אף

ליקוטים

נח

תפילין דר'ת שכתב וז'ל כנר ידעת כי
 המוחין נקרא חיי המלך וביום א' מהתלק
 הכל ולכן אסור לאבל להניח תפלין ביום
 א' וז' ש' אונן אבל א"כ מתחילין ליכנס
 המוחין ומותר להניח תפלין אבל אינם
 נבמרים ליכנס עד סיוס' ימים אמנם כל
 זה במוחין דאימא שמס' התפלין אך ה
 המוחין דאבא אינם נכנסין כל שבעה ימי
 אבילות והסימן ימותו ולא בחכמה וכו'
 עכ"ל :

א"כ כיון שמוחין דאבא שהם
 תפילין דרבינו תם אינם
 נכנסין כל י' ימים בודאי
 שאסור להניח תפלי'
 דר'ת ודוק :

לאבל להניח תפילין ביום ראשון וכו' עכ"ל
 למצטרך .

ובודאי שאור זה של אימא
 שמסתלקת מו' א' ואינה
 נועלת אותו אינו אלא אותו החלק אשר
 נאחזים האבלים ב'הם העליון כמו ענין
 התפלין ככו' ל' ואינו מהתלק מכל וכל
 שנשכיל אדם אחד פרטי לא יתבטל ח'ו
 העולם אלא כדרכיגב' החלק אשר נאחזים
 בו האבלי' א"כ אסו' לנרדך ברכ' שעשה לי כל
 צורכי כמו שאסור להניח תפלין ביום א'
 ודוק :

ומדברי הרב ז'ל ילפינן אגב
 שהאבל אין
 להניח

לפתוח פתח

צריך

לידע שכל מקום הנאמר
בגולל אור עיין בערכי
הכניס אורו ענין אינו ראוי כחן בערכי
הכניס וסם הם הדברים שכל העתקתים
שכבר הובא ענינם בגולל אור ומאוס הכי
לא כתבתם בערכי הכני

בנטן עקב את אחיו דף כ"ה עמוד שלישי

תהלים

אשרי נשוי פשע וכו' דף ז' ע"ב :
פרימו מחרץ תאבד וכו' דף ל"ו עמוד ד'
איש בער לא ידע וכסיל דף ל"ו ע"ד
זרח בחושך אור לישרים דף י"ז עמוד ג'
עומדות היו רגלינו י"ט ע"א .
שנאי ירושלים את ה' דף ע"ד
יהי שלום בחלק שם ע"ד :
פור נתן לאביונים דף כ"ז ע"ד :

לפתוח פתח הורה

ויאמר ה' אלהים הן האדם היה כאלה
ממנו דף י"ד עמוד רביעי
שופך דם האדם וכו' דף י"ו עמוד שלישי :
לו ישמעאל יהיה נפניך דף ו' ע"ב
אם חמאא בסדו' נדיקים וכו' דף א' ע"ב
ה' אלהי השמים אשר לקחני וכו' דף ע"ב
וינאל יצחק לשוח בשדה דף י"ב עמוד ג' :
ויזרע יצחק בארץ ההיא דף י"א ע"ב :
ויקדו ימי ישראל דף כ"ה עמוד שני :
וימאן אביו ויאמר דף ג' עמוד ב'
ועבדי כלב עקב היתה רוח אחרת דף לא
עמוד ראשון ושני :

כתובים

משלי

טוב מעט ציראת ה' וכו' דף ב' ע"ב וד' :
טוב מעט בצדקה שם
בקום רשעים יסתר אדם דף ה' עמוד ב'
הן נדיק בארץ ויולס דף כ"ד ע"ב

פתורה אשר על הנהר דף ט"ל עמוד שני
וזה איש ישראל המוכה דף ע"ד עמוד ד'
ולדקה תהיה לנו דף י"ב עמוד ראשון .
כי תשמע באחת ערך דף ט"ו עמוד שני
ואמרת בלבבך כחי ועוצם ידי וי"ב ע"ב .
יפתתה' לך את חונניו הטוב דף י"ב ע"ב
ויהי בישרון מלך דף ה' ע"ב :

קהלת

ראיתי כי אין טוב מאשר ישמח האדם
דף י"ד ע"ד
טובים השנים מן האחד דף י"ו עמוד ד' .
ראה את מעשה האלהים דף מ"ז עמוד ד'
מקום המזפט שמה הרשע וכו' דף ט"ל ע"ב

נביאים

רות

ותק ערפה לחמותה דף ל"ז עמוד א'
בלם ה' פעלך ותהי משורתך וכו' שם
עמוד שני
פ' אבותינו הטאו ואינם דף ז' עמוד ב' :
ומלכותה יתן המלך דף ז' ע"ב :
מאנה ה

והנער שמואל משרת את ה' דף ז' ע"ג :
וירפא את מוצח ה' ההיום דף ה' ע"א .
ואשה אהת מנשי בני הנביאים דף ו' ע"ב .
העם ההולכים בחושך דף י"ז ע"ד
אשרי אנו יעשה זאת דף י"ב ע"ג
כהלי ורוני יושבת ציון דף ד' ע"ד
מחין כמך ה' דף ה' עמוד ראשון

משנה

כל שאכתי בשמירתי דף יו
ולא מאלתי לבוף טוב חנא סתיקה דף ל"ו
עמד ש"י :

מאמרי חז"ל

מ"ר נדין הוא שיטול סכרו דף ג' ע"ב :

ילקוט

ענני ה' ענני ענני בזכותי ענני בזכות ת
תלמידיו דף ע"ד
מט' ברכות כתיב לה' הארץ וכתיב השמי'
שמים לה' וכו' דף ל' ע"ד
מאמר ע"ה מותר לומר ביו"ה הכ"ו ע"ב
עס הארץ אקור לאכול בשר דף ו' ע"ד :
מאמר כל המנזה את הנבגים לקוף אינו
נהנה מהם דף ז' ע"ב
מאמר חז"ל הנך יפה העיתי הנך יפה
במעשך עס
מאמר כל מי שאין לו בניס דף ז' עמוד ג'
מאמר כד למך רבי אבא דף י' עמוד ד'
מאמר ושער רישיה בעמר נקי שאין לכל
בריון אכלן כלום דף י"א ע"א וב'
מאמר יבער ר' בון בכח שנים די"ח ע"א וב'
מאמר אין ד'ת מתקיימין אלא במי ש
שמעית עצמו די"ח ע"א ושני -
מאמר אין מיתה בלא העא דף ט"ו ע"א
מ'אמר אמרו מ'ה לפני הק"ב מפני מה
קנסת מיתה על אהר"ה דט"ו ע"ב
מ'כריק בתמר חס בתמר תמר למה נאמ'
ארו וכו' דף י"ו עמוד א'
מאמר בשעה שעלו ישראל מן הים נתנו
עיניהם לומר שירה די"ט ע"ב
מאמר למה נגזר על וסתי שתשהש

בשנת ערומה דף ז' עמוד ראשון ושני :
מאמר בן זומא רחה חוכל כס על בני ה'ך
הגית דכ"ח ע"ח
מאמר ישי אבי דוד ינח באובנוסא וכולי
דכ"א ע"ח
מאמר חס אבי כנען אביו דפחתא עס
עמוד ד'
מאמר חירם מלך צור עשה עצמו חלטה
דף כ"ב ע"ב
מאמר כל המתיהר חס חכס הוא דף כ"ג
עמוד רביעי
מ'כל אדם שיש בו גסות הרוח אין עפרו
ננער דכ"ב עמוד ד'
מ'רב חס"א היה אומ'לא בעניותי אכלתי
ירקא וכו' דף כ"ג ע"ד :
מאמר שני גויס בנטך זה אנטונינוס ורב
דכ"ג ע"ב
מ'רבי יהודה הוה יתיב קמי רבי טרפון
א"ל היו' פניך לאונין דף כ"ב ע"ד
מ'כמה דיות משתפכות לכתוב בני חתי'
פעמים דכ"ד ע"ב .
מאמר כל המאכיל פרוסה לכריק דף כ"ד
עמוד ד'
מאמר כל המארח ת"ח בתוך בתו דף כ"ד
עמוד רביעי
מאמר את קשתי נתתי בעבן קשתי דף'
עמוד שני
מ'כל העוסק בתורה לשמה דכ"ו ע"ד :
מאמר מכל משמר כבוד לנך בלא תברח
מד'ת דכ"ז ע"ב
מ'כל העולם כלו אינו שוה ח' מן התורה
דכ"ז ע"ד
מאמר למיימנים בה סמא וחיי דף כ"ח
עמוד ג'
מ'כל העוסק בתורה אינו כריק לא עולה
דכ"ח ע"ד
מאמר כשאמר לו הקב"ה למשה ואתה ה
הקרב אליך דכ"ג ע"ב .
מאמר ומדכוי ידע וכו' ידע שבגר מלכת
מאמר

עילאה ממלכא תתאה דף ל"ד עמוד ח' :
מחמר כג הכותן פתח למי שאין בו דעת
וכו' וכל מי שאין בו דעת אסור נדהס עלי
דנ"ז עמוד ח' :

מ' טובן כפורכן של ראשונים מכריסן של
חמרוניס דל"ז ע"ב
מחמר כל האורח בישראל האורח האורח
ממש דל"ז

מחמר אס אעברה נא אתה מנקש דף ל"ח
עמוד ג

מ' אדוני אלהים מה יאה להזכיר ב' פעמי'
מהת הדין וכו' דל"ח ע"ד

מחמר כל כהרת אער כנו דתוי לאדרת
דט"ל ע"א

מ' אין בן דוד בא עד שיבקאו דג לחולה דף
ט"ג ע"ד :

מ' כל אדם שיש בו גסות הרוח ד"מ ע"ב
מ' כל אדם שיש בו גסות הרוח אין אנו
והוא יכולים וכו' שס ע"ב

מ' ככר נאמר ואברכה וכו' דמ"ד ע"א :

מ' אלמלא שמרו ישראל ב' גבתות שס ע"ד
מחמר ויקח הרח לקח מקח רע לעצמו
דמ"ו ח'

מ' כל הפורס מעברה ראניק נה טובא דף
מ"ט ע"ט

מ' ביה הולך בדרך וכו' ואס לאו יכוין כנגד
בית קדש הקדשים ד"ן ע"ב

מחמר רב הוגא רמי פוזמקי ומכני דכ"א
עמוד ח'

מחמר המתפלל צריך שיתן עיניו למטה
ד"ן ע"ב

מחמר מה המקוה מטהר את הטמאים
וכו' דכ"ב ע"ב

מחמר מה תמרה זו יש לה תאזה דכ"ג
עמוד שני

סוד המ"ן דף ד' עמוד שני
סוד: שורש שבר הכריקים דף י"א
אס פגס בני אדם מינע עונת היתד אף
עפ"י שיש כריקים בדור ד' מ' ע"ב ורביעי
סוד גלות הסכינה על מתכותו דף מ"ז
סוד וענין חיבוט הקנר דף מ"ז :

לפתוח פתח החירושים הבאים בערכי הכנויים

ישב על קושי שהקשה הרב הרב הגדול
בנימין הכני אב וארון של מהר"ש הלוי ז"ל
על ענין הלולב בערכי הכנויים דף ח'
עמוד ח'

קושי וישב על סוד וענין אהבה שס ע"ב
פ' קומי אורי כי בא אורף דף ב' ע"א :
ל"ע על ענין עלית העולמות ד"ב ע"ב :
ישב על קושי שהק' הרב הגדול הר"ס
פ' פירוש ז"ל דף ד ע"ב :

מחמר חו"ל ויקס אנך חדש על מכרים חד
חמ"חדש ממא וכו' דף ח' ע"א

ישב על קושי שהקשה הרב הגדול בנימין
יש"אל ז"ל ה"ה על ענין אותיות אחה"ע
וא תיות גיכ"ק דף ט' ע"א

קושי על דברי הרב הגדול יהודה שאראף
ז"ל ה"ה ז"ע על ענין הדורמיטא דה"ה ו
והדורמיטא דכל לילה דף ט' ע"א וב' דף
י"ע"א

ישב קושי שהקש' הרב מחזיר פופירוש
ז"ל ה"ה דף ט"ו עמוד שלישי

ורביעי ודף
י"ז

חירושין

ובדי שלא להוציא הנייד חלק

ארץ ביום א' כלומר אותו הרעש ולאותו
חדרה של הארץ שהענינה שמה לא יקבלו
ישראל את התורה ויחזור העולם לתוהו
וכי הוא היה ליו' אחד שהם אחד אמרו כל
אשר דבר ה' וכו' ולמחורתו עשו העגל ואת
שהיה גזרת מלך להורות תשובה לרבים
לז' א' חס יולד גוי פעם א' כלומר אותו
דור דוקא נילד בעולם כי הלה גם ילדה
ציון את בניה ובניהם יעשו העגל ודוק :

ולכיים נכי טוב פ' האזינו

כ' שם ה' אקרא הנו גדל לשהי

פירושין של דברים אס נוחל קמיה קב' הנה

כבר נודע מ' ש הרב זל' הנה שחנו על ידי
תפליתינו ומעשינו הטובים אנו מבררים
ניצוטי הקדושה אהם בעומקי הקלי' והם
עולים בשור מ'ן ומזהוגים זו'ן וז'ן הם
המעלים מ'ן לאימא כרי שידווג עם אנה
כנודע וגם כודע שאימא נק' הלהינו יע' ש
בכוונת ק' ש ומלכות נק' שם יע' ש : ז' ש כי
שם דהיינו מל' ה' דהיינו ז' א' אקרא להם
אני מתפלל ואחס זו'ן הנו גדל לאלהינו
דהיינו אימא כנו' עלי' שם כסוד מ'ן כרי

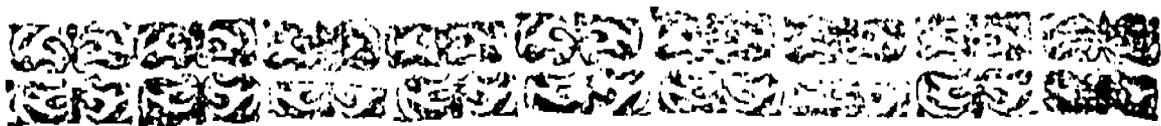
שידווגו חו' אי

ודוק וא' ש

את' ש :

מי שמע כזאת מי ראה כאלה
היוחל ארץ ביום א' אס יולד
גוי פעם א' כי הלה גם ילדה ציון את
בניה חיכה למי' מאי זאת ומאי אלה : ותו
אומרו היוחל ארץ וכו' וכי חבלי היוולדה
יש לארץ : ותו מה כוין באומרו אס יולד
גוי פעם א' כי חלה וכו' שכמעט פסוק זה
אינו מובן ונלע' ד המאסף לפי פשיטון של
דברים שיוון עם מ' ש חז' ל' דהעגל בענין
ישראל היה גזרת מלך להורות תשובה
לרבים וח' כ' למה נעשאו משום שלא אמר
הקב' על דור פלוני הידוע שיעשו העגל
ובידם היה שלא לעשותו ויעשו אותו דור
אחר כמו בארץ לא להם וכו'
כמו שכתב הרמב"ם בפ' מהל' תשובה
יע' ש ועוד אמרו חז' ל' במ' ד פ' כי תשא
פ' מ' ביום א' היו עם הקב' אמר הקב' בה
אתה תול אמרתם כל אשר דבר ה' וכו' והיו'
אלה אלהיך . גם נודע מ' ש חז' ל' כתיב
ארץ יראה וסקטה אס יראה למה שקטה
וכו' אלא בתחינה יראה שמה שלא יקבלו
ישראל את התורה ויחזור העולם לתוהו
זכה וכו' : ז' ש מי שמע כזאת מי ראה
באלה כלומר מי שמע זאת התורה היה
ראוי לראות באלה אלהיך

ישראל היוחל

אמר המאסף ראה זה הרוש ס' ערכי הכנויים אש- ליקטו מספדי הרב ז'ל מקצתם באלו ליד הרב כמה ר מ' ז זל'ה ומקצתן ליקט הוא עצמו והם נתובות בלרוכה בס' הנק' ערכי הכנויים והנה ספר הלזה אינו נמצא כי אם א' צעיר וזוים במשפחה לכן הועתקתי אותו בקצרה רברים וכנויים שלא מדעכו בשפר מאורות נתן ולבב הירוש אינה דבר כאשר יהוה עין הקורא :

לתקן ז'ין צבחי' עיבור ולכן אחר הזוג דאורי' ע'י קידוש ה' לז עשה בחי' עבוד ה' דב' כלילן צב' וז'ש ויעבור אדרס צארץ ולכן נק' אדרס במ'ס סתומה ואחר שנתיישב ב'י נק' אדרהס ומתוסף בו ה'יתירה שהס ה'ת' של הגדלות עיבור ב'כנידע וללו הרמזה הסודיס הס היסוד לכל העולמות ומקיים אותם וז'ש ב'ה' ברהס ה'ת :

גם אמרו ב'ה' צראס והכל ה' והה"ג דארי' נכללו בצרה אשתו ואדרהס היה ממחק הבנ' של אשתו שהס בחיבת אלהים כי שרי הס ב'אלהים פניס ולאחר זה' אותיות הפניס וה' אותיות נכללות אחר הכל שרי ואדרהס ממתקס והו' אלה תולדות השמים והארץ בהצראס ביום עשיית ה' אלהים וכו' פי' שאדרהס שיתף ה' הויות שהס חסדים נגבו' אשתו שהס אלהים והמתיקס וז'ש אדרהס מנייר אנשים ושרה נשים כי זה העדים וזולת נגבו' ונפי שיתק ה'ס הנגבו' כמדע לכן נדמה לצרה הא' ותלחו הכתי' בה ונשרה בן :

אציוגים נקרא ל'ה' שהין בהס לא טעם ולה' ריח כמדע נסוד הערנה .

אמר המאסף כפי טעם זה בל'ה נקרא אציוגים שהין בהס טעם וריח א' כ' היסוד איק נקרא אציוג

אות א' אברהם ענין שני חיי אברהם קע"ה שנה הוא כי הנה כבר יועת כי אברהם ה'ס ה'ת המתפשטים בז'ל הנקרא מ'ה שהו' הו'ה באלפינ - והנה ה'ת' הס ה' הו'ות שהס נגימ' ק'ל : והנה כשתצד ה' הו'ות שהס ק'ל ויתפשטו בז'ל הנקרא מ'ה לז יעשה הכל נגי' קע"ה וחלו הן שמתיו של אברהם :

אברהם נצילוי עולה ש'ע נהרין דא'ל המאסף לא הצנתי איק אברהם במנוי עולה ש'ע וכו' שהרי אברהם במנוי כזה הל'ף ב'ית רי'ש ה'ה מ'ס עולה הלף ומזה וכ"ג : ולפ' שהכוונה שה' תיבות חלו ג' מאות וע' נהרין דאריך אלפינ עם ה' תיבות עולה אברהם נמלוי דוק ותשכה ע"כ -

וכבר הדעת שכל כחתי וקן יס שס אל שהוא מה' ר ראשונה מ'יג מדות אל חסיד וכו' וכבר ידעת שהס ג'פ אל שהס ג' עולמות שהס ג' אלפינ (נראה שהס אל שרי שעולה מ'ה) וכו' וכו' : יכן בפ'ה השמאל' הרי ו'פ אל וכ'פ חג הרי ח'פ אל בג' אברהם גם נקרא יסוד דא'ל וז' : דע שתהנה ה הוכרך למסור עצמי על קדושת ה' בהור בעינים כדי לעשות זיווג עכיון דא'ל כרי :

ערכי הכינים

אות אלף

באורך ח"כ משום הכי אין להקפיד אפילו שיהיה הלולב יותר מטפח וטפחים למעלה מההדס וערבה ודוק ואפשר שהרב ז"ל היה כוין לכתוב דברים אלו כדי שלא להקשות קושי' מהרב הלוי ז"ל הנה .

אהבה

נקרא בי' אהבה הנה טעם אומרו ויאהב י יעקב את רחל ולא ללאה הטעם הוא לשני סיבות הא' שהנה יעקב התחתון אשר בעול' הזה לא היה עדיין משיב בכל פרצוף ז' א' רק מכנגד החוה ולמטה מקום רח' ל ולכן אז ויאהב יעקב את רחל ולא כתיב ויאהב ישראל שהוא ז' א' שהוא יש לו ב' רחל ולאה אבל יעקב אהב את רחל תחתונה כמוהו שהיא עלמא דאיתגלייא אבל לא היה עלמא דאיתכסייא ולכן לא היה י יעקב יכול להזדווג עמה כי לא משיב ער שם .

אמ'ה

לא הננתי איך לא היה יכול להזדווג עמה דא"כ איך ילדה ו' ננים ובת אחת ונראה לע"ד שהכוונה שלא היה יכול להזדווג עמה בכל שעה שהיה רוצה כמו ברחל כי דוקא להריון וכמ"ש הרב ז"ל ה' בגליון בזהר פרשה ויבא דקס"ה ע"א שלא נזדווג עם לאה רק ז' פעמים וילדה ו' ננים ובת ה' אבל רחל היתה עקרת הבית יע"ש

אהבה

הנה טעם שהכתוב אז' ויאהב יעקב את רחל ואף על פי שכפי האמת אם הכתוב מרבר בנ"א הי' לל ויאהב ישראל כי ז' א' הוא ישראל ואינו יעקב : אבל אפשר שיהיה בנ"א עצמו שגם הוא נהיותו בכור וק' לנ"א הוא כדוגמת יעקב בגדלות נקרא ישראל זהו שאמר הכתוב לא יעקב יאמר עוד שמך כי הם ישראל כי שרית עם חלמים פי' כי בקטנות ז' א' יש לו מוחין בקטנות מנהיגות שם חלמים הנז' כי בזמן קטנות

כיון שיש לו טעם וריח שהיסוד רמז אל הלולב שיש לו טעם , ועטר' היסוד רמז אל האתרוג שיש לו טעם וריח כנז' בכער לולב וז' ל והנ' הליל' הוא רמז ליסוד והוא הממשי' הטיפה מן הדעת דרך חוט הסדרה ולכן כריך שיהיה הלולב טפח ארוך על ההדס והערבה כי כן הדעת הוא טפח למעלה מחב'ת והאתרוג הוא כנגד המלכות שבו וכו' והוא העטרה שניסוד שלו דהיינו מל' שבו וז"ס שח"זל אתרוג זה הק' צה עכ"ל וז"כ איך נקרא אביון כמ"ש הרב ז"ל הנה על פסוק כי לא יהדל אביון וכו' ואפשר שמה שנקר' היסוד אביון הוא דוקא בזמן הגלות שתחב לזווג וכן מלכות נק' אביונה כמ"ש בספר מאורות נתן אות אל' ק יע"ש אבל נז"ה לעולם נקרא' אביונים אפי' שלא בזמן הגלות מהטעם שא' ז' בהם טעם וריח ודוק .

אמר

המחסף אגב אעמוד על קושי' א' שהקשה הרב הגדול בנימין הלוי הזקן וז"ל כפי זה שהלולב הוא רמז אל היסוד והוא הממשיך הטיפה מן הדעת דרך חוט הסדרה ולכן כריך שיהיה הלולב טפח ארוך על ההדס והערבה כנז' ל ח"כ יש מקום חללה למה הלולב אין לו שיעור למעלה מההדס והערבה ואפילו שיהיה ארוך כמה טפחים לא איכפת לן כי כפי הנז' ל היה לנו להקפיד שיהיה ארו' על ההדס והערבה טפח דוקא ולא יותר כי היכי דאמרינן גבי סוכה הגבוה מן' חמה פסולה וז' ע עכ"ל .

ונדארה

לע"ד המחסף דכיון שהיסוד עולה עד המוח ליטול משם טיפת הזרעית במ"ש שם בס' הכוונות וז"ל וכבר ידעת כי היסוד עולה למעלה צמוד יוסף ויורד למט' צמוד בנימין ולכן הלולב גדול מכל המינים כי הוא עולה עד המוח ליטול משם טיפ' הזרעית צמוד משכיל לאיתן האזנה עכ"ל יע"ש

ערכי הכנויים

אות אלף ם

שמת אהיה אשר אהיה כה תאמר אהיה
 שלחני אליכם והא' הוא במי דעתיק ל
 לסתום אור החכמה דעתיק הנעלם תוך
 הבי' : ואהיה הב' במ' אולי להעלים
 חכמ' רא' א אשר בפנים ואהיה הב' במח'ת
 דאבא ואימא שניהם כחדא הויין כנודע
 ואמנס אחר ג' פ אהיה בפרש' שמו' הוזכר
 שם הוי' האחריהם כמו שאמר הכתוב ה'
 אלהי אבותיכם והוא במח' דו' א כי ידעת
 כי שם הוי' אינו מתגלה רק עד ז' א אך
 למעלה הוא סתום ונעלם .

אורא הוא דעת דעי' והוא
 מחלכש בתוך א' א ונעשה
 בו דעת דא' א גם כן והוא אורא דיתוב
 על קירומא וסוד האי אורא בס' הוהר
 בר"מ יהי אור יה אורי' כי יבא תה יוד מאורי'
 ואשתאר אור ולכן הקרוימא מפסיק בין
 האי אורא למוחא סתימא כרי שזוכלו
 לכיבולו :

אורא דכיא עין בע' אורא
 קרמאס' אורא דכיא
 על שם חסד דבנין בפיימא דאמא .

אור ישר ואור חוזר הנה הארת
 הו' א אשר הוא נבנה פרבו'
 שלו הוא מאור ישר שהוא מעילא לתתא
 שהוא אור הזכר אבל החור של רחל ולהם
 הארתם הוא בסוד אור חוזר מתת' לעילא
 הנק' א' רנוק' כמדובר אללנינו .

אור הוא כתר דוכורא והכו' .
 אור סקדס ובכו' הקל' ה'
 לכדיקים הוא אור דיסוד דאכל ו' א מאי'
 מסוף העולם ובכו' שהוא בתוך יסוד דו' א
 כי שם נתלכש ובכו' שה' א אור זרוע לכדיק
 והוא מסוף העול' מתגלה בנ' ק דו' א הנק'
 עונס :

איט האלהים נק' יסוד איש דמ'

אבהדיאל ביצורה כינר א
 אכתריאל י' ה'
 דאחא

אין לנ' כ' א שני מוחי' לבד כי הקטן אין בו
 דעת שהוא המוח רק חו' ב שהם שני שמות
 אלהים שהם בגימטריא יעקב ובזמן ג
 גדולתו אז נקרא ישראל שבכנסים המוחי'
 ו גדולת מוחי' את המוחי' דקטנית למטה
 כנו' וז' ש כי שרית עם אלהים והבן זה כי
 שורה עמהם ויכול להם לרחותם למטה
אהיה הנה שם אהיה מורה על

הכתר והעלם דבר כי כן
 מילת אהיה ר' ל אהיה לעתיד אך עתה
 עדיין איניכי הוא ואיניכי מתגלה והי' ת
 רצה להעלים האור הגנוז לכל יתאחזו בו
 הרשעים ויבינו בו סתרי תורה ופנימותי'
 ולכן חתם והעלים ובנו אותם בשמו' אהיה
 המורה על הכתר והעלם הדורות וכוה
 נסתמו מעינות חכמה ולא יובנו רק למי
 שיפתחו לו מן השמים .

אמר המאסף אפשר שזהו רמז
 הכתוב בישיבה סימן ס'
 קומי אורי כי בא אורך וכבוד ה' עליך זרח
 כי הנה החשך יכסה ארץ וערפל
 לאומים ועליך יורה ה' וכו' דיש לדקדק
 אומי קומי אורי וכו' ואח"כ וכבוד ה'
 עליך זרח הי' לל' עליך האיר אלה
 כפי האמור יוכן והנה אמרו חכמים ז"ל
 ליהודים היתה אורה אורה זו תורה ז' ש
 קומי אורי כי בא אור' על דרך שהיה אומ'
 רשבי לבנו קיט אלעזר וינהירו מילך ר' ל'
 שיצטווק בתורה ויגלה סודות התורה הכל
 נמי ר' ל ק מי אורי ותגלה סודות התורה
 כי בא אירך ר' ל שהגת וירעת בחכמת
 התורה ושאל תאמר ככה נסתמי מעינות
 החכמה כיו' נמה אמר וכבוד ה' עליך זרח
 כלומ' שפתחו לך מן השמים ולפיכך אמר
 זרח ואמר כי הנה החושך יכסה ארץ ו
 וערפל לאומים כלומר מה שהעלים החכמ'
 הוא לרשעים ולאומים אבל ועליך יורה
 ה' כנו' ודיק וז' ש אהיה :

והנה כנגד הנ' ג' פ אהיה בפ'

ערכי הכנויים

אות אלף

באצא ה' כצלות באי' - אמר המאסף וצט'
נאורות נתן כתב שאלתריהל הוא ארין
דבריחה יע' שויס לישב .

אלה

הוא בקלי' : והנה ח'פ
אלה גי' רפ"ח וז' שח' אלה
ילדה וכו' צט' אלה הוא בקלי' כמבואר
אללינו : גם הענין כי שמה פעמים אלה
גימטריא רפ"ח כי כל שורשה דיניס . גם
דע שסוד ח' ההי"ן גי' מ' והס' צ' צי"רי וב'
לחות של מלכות שהוא צורת ׀ סתומה
וכנגד ח' ההי"ן אלו היו לה ד' פרצ'פין
אלה נקרא לזה אותיותיהם שוויס :

בדרוש העקודים ובליקוטים לז' .
אספקריא דלית לה מגרמה
כלוס נק' מנכו' :

אסתר

צגי' תרע"ח פחות י'
וה"ס הנקודה עצמה
הפנימית המסתתרת והיא י' של אדנ"י
כי אדנ"י במלואו תרע"ח צע' היכלין :
ונשמת אסתר מההכדים הניתנים לזעיר
מכוסים איסוד דהימא צסוד וחנכי הסתר
אסתיר פני . עוד ענין אסתר ירקרוקת
היתה היא מסוד הני' והיא נקרא חילת
השחר

ארין

והנה כיצת התחלת תי'
רחל מהחזה ולמטה כנו'
צע' עקרת כי עד שס' אורות הנה"י של
תצו' מכוסים וסס' נכתיים יסוד התכונת
והאורות מגולים וצפרט כי שס' מתחיל
גילוי יסוד אצא להתגלות וז' ש' בהכמה
יסוד חרץ הנאמר בתיקונים כי אצא יסוד
צרתח והענין כי במקום גילוי יסוד דאצא
שס' מתחיל בנין המ' רחל הנקרא חרץ מה
שחין כן בלחה שעיקרא מהמקום של תצו'
שעדיין נח נתגלה אצא חלח מן החוה
ולמטה :

ארין

כנען נקרא המ' כי רחל
כוללת כל העליונים צה
ורחל היא חוה שהוא מילוי מ"ה שגי' י"ט
וי' מדות שנה הם י"פ י"ט וכן כנען י"פ
י"ט כמסכר קץ וזהו קץ הימין ומה ש
שכנגדה נקרא קץ השמאלי שהוא הקליפה
ישנה י"ס וזהו חרץ. כנען היו צה עשרה
עממין וישראל כצטו שצעה עממין שהס'
הו' ההתונות הנל הב' עליונות נח יכלו
שהס קלי' דקות וגדולות יותר והס כנגד
בינה שנה וכן קלי' עולה קט"ח . קל"ז זה
כנגד הויכמה שנה זקן זה שקנה הקמה
ובקלי' נקרא קל"ז : הקדמוני הוא כנגדן
בחר ונקר' חרץ כנען מסוכ שכנען כצטו

אל

הויה ביצירה . אל שדי
בצריחה . אל אדנ"י צעסיה
אל שדי כצלות נק' נה"י דחי' : אל
גדול מסר שחסד . **אלה** הוא ז' א' כמו
שכתב מי צרח חלה .

אמות

הס הויה וזהו"ה הנה
סוד ל' אמת של הלכה
הוא סוד הויה וזהו"ה גי' חמ"ה וכבר ידע'
היחודים שהס' ד' הויות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן
לחברים בנ' אהיה ב' דיוד"ן ח' דאלפין וח'
דההי"ן הרי הם ד' אמות של הלכה לעד
נראה בשתכתוב ארבע אמות גי' תש"ך
והנה ד' ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן הויות וד'
זהו"ה הרי ג"ב גי' תש"ך כמו ארבע אמו'
אוי הנה כי ירדו י"ס אל המקורי'
בתוך הפה דח"ק יצאו תחלה

המלכיות וכו' וזה"כ יצא הכתר דמקורים
ואמנם בחזרה אל אמציחות שהוא בתוך
הפה דח"ק כרי לעצות להם בחל כלים היה
הכתר חוזר נתחלת כלס' וגמלח' שיצא
חרון ונכנס ח' והמ' היה להפך כי יצאת
ח' ונכנסה אחרונה וז' שחני ראשין ואני
החרון ועל ידי זה הפ' יצדק בין צשפי'
הכתר בין צשפי' המ' הלח"ז דזה הכך זה
והוא כמו שודע שאני הוא כינוי אל המ'
יירחרו אני הוא הויה הנבחר : עיין

ערכי הכנויים

אות אלה

ב

סיה מה שכנגד המ' שבה שהוא הכוללת
בה כל העולמות :

ארץ

ישראל נקרא לזה ורחל
ו'ם ביונות ההליכה בארץ
ישראל - גם הם שני בחי' הא' בלחה וא'
ברחל וברחל תכוין שהרבליים שהולכים הם
כ'ה דו'ח הממשיכים מוחי' לרחל כי חין
לה רק שתי מוחין וב' מוחין אלו הם שתי
שמות יו'ד ה'י והם בני' ע'כמנין הליכה
ובלחה תכוין מה שכתבו דו'ל כל המהלך
ד'חמות בארץ ישראל וכו' הענין כי נחה
אחוריי יש' והין כנגדה יעקב ולכן יותר
נקרא לזה ח'י' מרחל - והנה תכוין כי
כבר ידעת כי המוחי' הנכבשים בז"ח הם
מוחין דח'ו' וכו' ידעת ח'ך יבאיים ד'
בח'י' נחה אחר גיסוד החכמה ואחר גיסוד
הבינה ואחר מחוריים דח'ו' ח'י' והב' מהם
הם אורות אלה ושני הורות ח'י' וסדרם
הם אלה והימא' : וכבר ידעת שכל מוחין
הם ד' ח'י' ב' ח'ו' ג' והנה ה'חמת היא שבנחה
הח' הסמ' כה אלו יסוד דאנח' שם הם כל ד'
אורות דהב' ובב' נכתלקה הורת החכמ'
ונבארו הג' ובג' כשאר' ב' לגד ובחי'כונה
לח' יש רק הורת הגבורה דהב' לגד ואלו
ד'חמות חל' תיקרי חמות הלח' ח'ימות
והנה כל ד'אלו מוהים דאנח' כי במוחין
דח'י' חין לנו עסק בהם וכבר ידעת שכלנו'
אנח' הם ע"ב ומינויו מ'ו והוא בג' ח'י' ה'
ואלו ה'ם ד'חמות שמהם נעשים ד' ח'י'ת
וחף על פי שה'ם ח'ו' ב' ח'ו' ג' להיותם כלם
בח'י' אלה נקרא בחי'ת מינוי ע"ב שהוא
מ'ו כמנין ח'מ'ה ונכ'י שכ' המוחין הם
בז"ח ח'ך כשיבאיים אל הנקבא הינו יוצא
רק מינו לגדו לכן יוצא רק שיעור ח'מ'ה
לגד שהוא המינוי כי המנוי הוא בגימטרי'
חנה'ם שהיו דין ונכן הנקבא הוא דנה'
והנה ההליכה גלחה הינו כמו רחל כי שם
הוא כ'ה דו'ח וכהן הוא ל'ה דבינה שני
פירקין עלהין ותכוין הליכה הוא הל' ל'ה

דבינה : גם יש חילוק אחר כי ככאן יש
ד' חמות שה'ם כל הד' מוחי' דאנח' ח'ך
למטה הם שני מוחין לגד דח'י' ולפי שכל
האורות האלו היוצאות מאנח' ח'ינם י'
יוצאים אלה ע"י ח'י' ולכן נקרא מהלך
וזה המהלך ארבע חמות בארץ ישראל כי
מהיך הוא בני' כ'ה והוא מילוי אחוריים
דס"ג שהיא בני' שהוא בגימט' ס"ג כשתסי'
ע"כ שהם האחוריים מקס'א ישאר ל'ה
כמנין מהלך

ארץ

ישראל דע כי קומת המ'
הנקרא ארץ ישראל שיעורה
י'ם והיא שזה אל שיעור קומת ז'א וכבר
נדע שהי' ת'ת שבנינה עילאה משם
מתחיל רישא דז'א וכשהיא גדולה כמוהו
ומש' מבצת ער'ס ונמצא שמחכי בינה
ולמטה מתחלת ח'י' ונבארו למעלה ב'ם
והי' שהם כ"ח וח'י' בני' וכדובמא זו היא
למטה ממש כי הלח' שיעור' היא י'ם והנה
מתחלת מקומה העיקרי בח'י' ת'ת דז'א
כנכר בח'י' ונמצא ח'ס נהלקס חלוקות
משם ולמטה יתמשך י'ם המ' עד ח'י' נכח
שבנינה כי הלח' יש לה מקום בז'א שיעור'
ג'ם והי' שהם מחכי ת'ת ועד יסוד ואחר
כך לוקחת לתשום הי' שלה ו'ח'י' אחרות
בבני' והם כח'ב הג'ת וח'י' נכח ואז נשלמת
לחשבין שלה כי שם מקומה האמיתי מחכי
ת'ת דז'א עד ח'י' נכח דבני' ונמצא שנשאר
מכרי' ג'ם וח'י' וכבר בי'ארנו כי המ' ד'
דבני'ה היא תמיד בהיכל ז' דיבירה וכן
הענין בכל מנ' דח'י' ע' כנודע ח'כ נמצא
שבארו ב'ם וח'י' שזין שם בגול ח'י' שהיא
המלכות ולכן כנגדם בארו שני שניט'
וח'י' :

אנח'

חיל עצרת בעלה נק' בינה
והעצם הוא כי היא נעשי'
מבחינת הגבורה וזה הגולית כלם בגילוי

ערכי הכנויים

אות אלה

יותר מההסדרים כנוכר בע"י יסוד דעמתיק
 אבל אבא שהוא מוהחכמים שאינם כל כך
 גילויים אמרו עליו בזהר ועכ"ל אבא גניז
 וטמיר יתיר והבן זה

אשת

חיל היא מ' בהיותה מ'
 מקבלת נ"פ כ"ד גי' ח"ל
 בע' כ"ד .

אשה

יפה ה"ס ה"ג שניסו' הני'
אשר בנוקבא וראש
 נרטורא גם הוא בכל קו האמצעי כתיב
 עיין בזהר הרקיע כ"ו ב' : **אשרי**
 יושבי ביתך ה"ס הכתר כנוכר בזהר :
אשר בסיד אהיה אשר אהיה
 רמוז כתרי' של אבא ואימ'
 כתר דאבא הוא ראש וכתר דאימא הוא
 אשר :

אתה

ח' סוד אתה אחד ושמן
 ח' ע"ע שנת והנה בעלית
 שלשה ראשונות דעשיה במלכות דיצירה
 וכן ג' ח' דיצי' במלכות דברי' נמצא בכל
 עולם ועולם י"ג כמנין אחד וז"ס אתה ח'
 הוא אבא ושמן אחד בינה ומי כעמך ישראל
 הוא ז' ח' בסוד הדעת גוי אחד בארץ הוא
 מלכות :

אמר

המאסף צ"ע דאיך קאמר
 שכולט נעשים בהינת י"ג
 והלא כשעולים ג' ראשונות דבינה לחומה
 כשארדים בנינה ז' ו'ג' ראשונות דז' ח' שעולי'
 לבניה נעשה בינה בת עשר וכן ממל' לז' ח'
 עד כל המדרגות ואין לומר שאנו מינין
 הרשימו דהיינו כשעולים ג' ראשונות דבינה
 לחמה נשאר הרשימו דג' ראשונות דבינה
 והג' ראשונות שעוליה מז' ח' לבניה נעשה
 בינה בת י"ג אין לומר זה דח"כ איך קאמר
 שהעשיה לעולם נשארת בסוד ז' ואם אנו
 מונים הרשימו נמכ' שהעשיה אינה נשאר'
 בסוד ז' אלא נסיד עשר' וצ"ע :

אבא

ענין מ"ש כמה פעמים

שיש זיווג פכ"פ ויש זיווג אב"א ואמנם
 בשלמא זיווג פכ"פ ניהא אבל זיווג אב"א
 היכי משכחת לה שיזדווגו בהיותם אב"א :
 אך סוד היענין הוא זה כי הלא בעת הזיווג
 נודע שהנוקבא מעלת מ'ן לגבי יו"ד ואמכ'
 כשיש מצות וזכיות שיוכלו להיות פכ"פ אז
 יש מ'ן בנוקבא הנקרא רחל וע"י היא
 מעלה מ'ן אך כשאין מצות וזכיות בישראל
 אין ברהל כח להעלות מ'ן כנודע כי ה
 העלאת מ'ן הוא ע"י מעש' ההחתונה ולכן
 כשאין כח בה להעלו' מ'ן שלה היא צריכה
 לעלות לאי' וליקח ממנה מ'ן שלה בהשגה
 ואז מזדווגים שס ז'ן לעיל ע"י מ'ן דאי'
 עילאה ונמצא כי אין זיווג זה נז' על שמים
 רק בשם אב"א כי עד מקומם עלו ובנוהם
 וע"י מ'ן שלהם הם מזדווגים שס . והנה
 אם בעת ההיא היו יורדין ז'ן למטה
 במקומם לא היה לו זכות וכח כדי שיוכלו
 להיות פכ"פ רק חזרת אב"א ולכן הם
 עולים למעלה עד אבא ואימא כי על ידם
 וע"י מ'ן שלהם יש להם כח לעמוד שס פ
 פכ"פ ולהזדווג באופן שגודאי שלין שס
 זיווג אבא בהיותם פכ"פ אבל מה שאנו
 קוראים זיווג אב"א פי' שאם היו יורדים
 למקומם לא היו יכולים להיות אבא אב"א
 ולכן עלו כדי שיהיו פכ"פ ולכן נקד' זיווג
 זה אב"א : נראה לע"ד שז"ס מה שאמרו
 בגמרא ראיתי עליונים נמטה ותחתונים
 למעלה והכוונה כשז'ן עולים למענה
 בנינה להזדווג אז נקרא אותו הזיווג אב"א
 שהוא מטה ר"ל הוא ירידה שאינם י
 יכולים להיות פכ"פ ותחתונים למעלה
 דהיינו כשיש למ' מ'ן ומזדווגת פכ"פ למט'
 אז נקרא אותו הזיווג עילוי ומעלה מאחר
 שז'ן הם פכ"פ ז"ס מ"ש באבא כד סלקין
 נהתיך שהוא ירידה וכד נהתיך במקומם
 סלקין שהוא זיווג פכ"פ :

אורא

דמיא ס"ר המיחי' קודם

ובנסו בדישא דז' ח' :

ערכי הכנויים

אית אלף

סב

אלדר

ומידר ה"ם ב'דרי בהמה
 אלדר ימין מידר שמאל
 ודע כי אלדר ומידר התנבאו מח'גת הנקב'
 וז"ש נשארו במחנה הוא עלמא דנו' וזהו
 ותנח עלהם הרוח ה"ם ר"ה ק שהוא ממ'
 והמה בכתובים ה"ם זרועות הכלה .
אמוראים
 בחג'ת דברי' . חמר
 המאסף ובספר
 מאורות נתן כתב שהם בחג'ת רנוק' שהם
 פרקים שניים דנ"ה דז"א יע"ש :

קמ"ג ונכה"י קנ"א וגם אילת השחר בנינה
 ועיין בכוונות :
אמת
 הוא ז"א כלבד מספרו כ"א
 פ' להי"ה גם ס"ג ו'פ'
 ובכללותה גימט' חתם ובהכניסה בח'גת
 נה'הרי חות"ם .

אבא

סתם י"ם אבא עילאה
 חכמה אי' סתם תבו' אי'
 עלאה ב'י אי' תתאה לאה :
אברם
 הם סיד הסרים דועיר
 קודם התפשטות' בגופו
 בהיותם ביסוד אי' אחר התפשטותם עד
 יסוד שלו .

ובכוונות ליל ה"ר כתוב שהחותם
 הם ג' מלוואי אהי"ה
 והוא נגימ' חותם וסוד החותם הוא ביסוד'
 הנוקבא לבלתי ימשיל זר שם עכ"ל . וכן
 הוא ביסוד אימא והוא בת"ת דז"א הנקרא
 אמת וזהו חותם אמת עיין במאורות נתן
 אות ח' .

אביי

מזר קין ולית הלכת' כוותיה
 ואביו רב ייבא שחור גו
 ויסודו ח"ך ב"י יש"ב י'הפוך בר'ת :

אמר המאסף חגב נעמוד על
 קושיא ח' שהקשה הרב
 מאיר פופיריש זל"ה בכוונות ה"ר וזה
 לשונו בכיונות והנה חותם השני נעשה בליל
 ה"ר וסוד חיתם זה הוא חותם ח"זון והוא
 נעשה מהארת חותם הפנימי של יסוד
 הנעשה בנעילת יוה"כ וכו' יע"ש והקשה
 על זה הרב הנז' וז"ל כ"ע מה נשתנה חותם
 זה מחותם הנעשה בנעילת יו"ה כ"י שם
 תחילה קבלה הה' גבורות בסוד ה' תפילות
 דיו"ה כ ומהם נעשה כלי פנימי דיסוד שבה
 ואחר כך בנעילה נעשה החותם . והכא
 בזה נעשה החיתם בלילה קודם שתקבל
 הה"ג שהרי הה"ג אינה מקבלת חותם אלא
 ביום נסוד ה' בדי ערבה ומהם נעשה הכלי
 הפנימי דמל' שבה והחותם נעשה בלילה
 בסוד משנה תורה זכ' עכ"ל

אלקנה

והנה אשתו ה"ם אבא
 ואימא עיין ליקוטי
 שופטים : **אכילה** סודה אדנות
 עשר' אוכל א' הוי"ה יכ"י שהם זון המקבלי'
 מאכ"י עניונה דאבא ואימא ואם תחנה
 הוי"ה לאדכ"י אז יהיו מאכל .

וגראה לעד המאסף בהקצות
 קישיא אחריתי דלכחור'
 כראה שהרב פליג דידיה אדיריה דהנה
 הכא קאמר שהחיתם נעשה בליל ה"ר
 בסוד משנה תורה וברך הקידש שם בספר
 הכוונות אומר דהחיתם נעשה ביום חתם
 שכתבו בה הר"ג כיום ה"ר על יו"ה בדי
 ערבה וז"ל אחר שאנו כתבנו בה הה"ג ביום
 ה"ר

אילת

השחר היא לאה ואילת
 היא בסוד ד' אלפין דארכ'
 אהיה במלוי שכל אל"ף עולה קי"ה ובהסוי'
 ד' אלפין פאטות נשארים בה בסוד ת"ס
 וזה לעד שהוא א' ילת ר"ל מיסוד אי' היא
 לוקחת ת"ס במנין יל'ת וגם כי עיקרה
 מ'ז"י גבה סוד חמ'ת בנימ' אי'לת דהיינו
 ז"פ ס"ג ושחר ר"ל שהוא בעור ריבוע קמב
 כי נדע שכמו שרחל נבינה מכה"י כן לאה
 מחג'ת ובהכנס ט"פ דנה"י דאי' בחוך ועיר
 און' פרקים ראשונים עם קס"א ובחג'ת

ערכי הכנויים

אות אלה

ג' כ קפ' ד כי נתעלה לכבוד חבא ומשם נק' שושבינא דמלכה ואיהו בנכח

ארובות

השמים ה' ס' ה' ג' ד
דבינה שנתחדרו אל מעיינות תהום רבה שהם ה' ג' דרחל גבר הדין ארובה נגי' ריבוע להי' ס' וטו' אותיו' הכולל ועוד כ' ל' שהיא נגי' ס' ג' קכ"א וגם ארובות נגי' תרי"ה בסוד תרי"ו האודעים כי גם ארובות השמים נפתחו לטוב ככתו' חס לא לפתח לכס את ארובות השמים אלף כי במצול גברו של תהום רבה ועיין בליקוטי תורה פרשה נח

איל

ה' ס' לבוש הגבוה הפנימיות וה' ס' אהיה פשוט ומלא ומלא דמלא ועיין בל"ת פ' העקירה :

ה' ר על ידי ה' ברי ערצה או כריכה אל החיתם כל יכנסו זרים וכו' עכ' ללכך נר' לע"ד שכליל ה' ר מתחיל החיתם מן הארת החותם הראשון שנעשה בצעילה כנזכר שם וביום אחר שקבלה ה' ג' נשגם החיתם לבמרי ומוכרח שהוא כך מפני שעיקר החותם הוא שלח יאחזו החיצונים במלכות דיה מאחר שקבלה ה' ג' שכל מגמתן שם כנו"ל בנעילת יו"ה וכו' ועוד שהרצ' זל' הה' שם בענין ה' ר באותו דף כתב בפירו' שהחית' מתחיל מליל ה' ר וז"ל :

יאמנם

חותם זה מתחיל ליעשו' מליל ה' ר ולכן כליל ה' ר וכו' ותמהני איך לא ראה הרב הנז' זה הלשון דנזה נסתלקה קושי' ודוק .

אדרת אליהו

ז"ל ה' ס' ח"מ שלו והוא נתן לאלישע כדי לקבל נשמות מדב ואניהוא בסוד כ"א רוחך :

ארבה

הוא בסוד הגבורה העולו' ממטה למעלה והוא ביסוד ז"א ועיין בליקו' תורה פרשה וישב ואר"ב הוא כנגד ד' בניי שה' ס' הג' כי השלשה שנתמתקו בראשונה הם ג' בניי והב' ה הנשחרות הם ב'ן אחר והאחרנה כנגד כל הגבורות אחר מיתוקם ולהיותו כונל נכין יש בו מיניי ארבה כפי סדר התחברותם ונק' חילי הגדול .

אדם

ה' ס' כל כרכוף ז"א בסוד ר' אותיות שבשם מ' ה' ועו' אדם כולל זכו'ן :

איש

ה' ס' הכי פרכוף התחתון ועוד איש הוא דווקא על הזכר .

אל

סודו באריך ובז"א באריך ה' ס' שששה יודין וז' דס"ג ושל ז"א הוא הוי"ה ה' וד' אותיות והכולל ואל יוצא

ארון

בספר הליקוטיין יש במלה זו שני דרכים כי פעם או' שהוא יסיד חבא כשיצא מיסוד חי' דאז הוא ארוך כארון ובתיכו התורה ופעם אומר שהוא ביסוד המלכות ובתיכו התורה דהיינו ז"א ונ"ל שהכל אחד וזה כי ידוע כי שיעור מ' ותחילת יכיהתה הוא ממקום שכלה יסוד אימא והרי שמתפשטת בכ"מ שמתפשט יסוד חבא שהוא ע"ב ומחבלה שם רק בסוד אחריו פק' ד והרי בכולל שה' ס' הארתו במ' בסוד בחכמה יסוד ארץ והוא בגימ' ארו'ן וכ"ז הוא בסוד ז"א הנק' נורא בהיפוך לתוון הוא ארון שנתוכו הוא הנורא ועם ז"א הוא אל הוי"ה ובמינוי הדין' הם ע"ב קפ"א הרי נורא וגם ארון ונורא נגי' נז' כי כן מת'ת שלו מתחיל בתר רהל וגם ח"לף ר' יש וי'ו נו'ן המינוי בכללות י' האותיות נגי' מלכות וגם ה' ז"א נקרא נאז"ר ואורן הוא נז"ר הכל בו .

אחרן

שבטו בתחלתו בהוד בסו' לוי ולכן נקרא בזוהר ש שושבינא דמטרוניתא דהיהי בהוד ועולה

ערכי הכנויים

אות אלף

ה

היו מדבריות עכ"ל עוד כתוב שם שהרב
זל"ה היה מצוה שיביאו לו עשנים מ
מדבריות שלא נזרעו בידי אדם כדי לאכול
אותם ולפעמים היה מצוה שיביאו לג
דרדרים לאכול ממה שאמר השי"ת לאדם
וקץ ודרדר תכמיח לך ואכלת את עשב
השדה עכ"ל

אחיה דהיינו א"י ילדותיות מלאות והוא
כא"י :

אסיר

מלבד הכל ירקרוקת
היתה מפני דחוק ה
ממנה הארת אל דחידך ועיין בס"ה
בסודות פורים ובליקוטי תהלים כ"י כפ'
מלא פניהם קלון .

אריה

הוא בחינת גבורה סוד
ד"ו מדפ"ח ניצולין שנפלו
מסוד ע"ב ס"ג וי' לותיות ומ"ה ועיין
בל"ת פ"יחי ועיין ע' גוד :

אתבה

מלבד הכול ה"ס החסר'
ונכן היכל שהוא בסוד
החסד נק' היכל חסדה .

אבן

ה"ס המ' והוא בסוד כ"ן
א"י כ"ן כזה יור' ה"ה וח"ו
ה"ה והוא כשהבי' שה"ס חני"ה או חלמים
משפיע ביסוד ומ' ונק' אבן שתיה כשמעלה
אותה מתחת היסוד עד באחור : חכמי
המקום נק' המ"ן של המל'

אמר

המאסף חפשי שו"ס ה
הכתוב ויקח מחבני המקו'
דהיינו שהעלה מ"ן וחא"כ וישכב במקום
ההוא שבעה הזוג ורוק וא"ש חת"ס :

אחרים

מ' עשרות ב"ז א"ז מאו'
ג' רישין וזה בחי'
עליית זעיר לא"י חקדים כמט"ט עשרו'
במ' מאות כזעיר חלפים בחי' ריבוח בחב'
ולכן הוכרכו ס' ריבוח לנתינת התורה ו
ועיין בליקוט סיד השירים בפ' יונתי אחת
היא :

אילן סרק

הוא כלו רע בלא
ניצוץ טהרה ואילן
פירו' יש בו הכל כפי הבחי' האילן ועיין
בליק' הלל בפ' וישגי העפר ובתוב בס"ה
ז' נענין עשנא דברא שכתבו הפסיקים
שכיון שלא הורעו בידי אדם שיצרך עליהם
שהכל ומורי ז"נה ל"ז היה הושט והיה
ענרן ברב' הרחוקה נעץ או לאדמה חף חס

אפסי ארץ

כן נקרא יעקב
שהוא ניתן כת
וגבו לרחל וכל כי אפסי בגימ' קנ"א יסו'
חימא שמס תחלת יביאת יעקב שהוא
בגי' אל קנ"א וארץ הוא חלמים דאלפי'
והוא הוא :

אמר

המאסף ובספר מאורות
נתן כתב שאפסי ארץ נק'
כ"ה דנוק' בלות חלף יע"ש אגו היא
המלכות בסוד שם ב"ן וט' איתיותיו אך
בהאיר בה סוד הנקודה הפנימית שהוא
הכתר שלה היא נק' חכמי ל"ת פ' יסרו
ק"א א"י .

ארנים

הם תמיד כ"ה וכשתמצא
ארניה הם דידה ובאומרו
ארניו הוא כ"ה רידיה וסו' ק' ארנים הם
הנמשכים ממ' משם אדנות ס"ה חלה ועי'
בפ' תרומה

אורים

ותומים הכה אורים ה"ס
שם מ"ב שהוא ברימא
ותומים ה"ס שם ע"ב שהוא בגופא ורע בי
כפי הנראה מל' תו' פ' תכנה האסוד שהיו
מוליכין אותו בזמן יש' ממקום למקום
לא היה האורים ותומים כי זה א"י חלה
במאכן או במקדש א"י והפסתי בס' הליקו'
ומכאתי שאר לשונו וז' חבג התפיד היו
מוליכים אותו ממקום למקום לשאלו בו
ולכן אמ' תמים תהיה עם ה' אה"ך דהיינו
שתדבק בגופו דמלכה כדאמרן שהתומים
הם שם ע"ב דחייקין בגופא וכן יעקב הי'ש
תם חמוז בגופא דמלכה ולכן באמר הכ"א
תמים

ערכי דכנויים

אות אלף

חמים שאמאי נקט האי ליטבא לא הכונה
 שה"ה עולה י"ב שה"י ב שגטים שזיו כ
 נאחזים בג' פא דמלכא כי השגטים הם
 ווי'ן וסון י' כוהו שעולה ע"ב כדאמרן
 שע"ב הוא גבופא עכ"ל

ארון

הנה למענה כבר ביארנו
 דברנו עליו אמנם כי המ'
 היא בניחיתה נקרא ארון כי הלא הוא
 נקרא תורה שנכתב והיא לבוש אליו והנה
 הארון היה אמתים תמי להיות שאין
 קומת ארכה כ"א מהאי ת"ח ולמטה והנה
 אורך כ"ה נרמז בהמתים אמה נכ"א והרצי
 הוא חצי הת"ח כי הלא ליסוד א"כ לרמז
 בכלן אורכו כי הוא בכלל כ"ה ועומד ב
 בנתים גם דע כי במ' שלשה במ' עליון
 אמנעי אחתון והנה בחינה העניונה ח"ב
 דידה ה"ס אמתים והאי אורכה ובחי' ה
 האמנעית ח"ב סיד אמה והאי רחבו ובחי'
 התחתונה כ"ה סיד אמה והאי קימתה

בליקוי כי ה"ס ה' אשות באו ה' גבורות
 תכתוב הכל ועוד שם שמתחיל פקד' כריק
 לכחוב כל הד' אסון בסוד גב'ת כ"ה

אחרית

הימים ה"ס מ' שנמ'
 האצילית שהוא סוף
 למדרגית האצילות הנק' ימים' לאפוקי
 עולם הבריאה שנק' לילות

אהה

עיקר מילה זו היא במ'
 וסודו הוא כי הגבורות
 מתפשטים בה' מקומות כידוע והם בסוד
 פ"ר ה'פ פ"ר ע"ה אקף ות"ה גבורו' עיד
 יש מספרים אחרים בס"ה כ ע"ש וגם בסו'
 החסדים נק' אחתה שמקבלת כ"ב אותיות
 ע"א ועד ת' ועם הה"ח הרי אחת ובנתי'
 זו אמר הסגל שאתה הוא בחסד :

איה

ה"ס הדינה שנק' כן בסוד
 איה מאה"ה ונפי האינה
 יכולה לסבול אור הגדול של החכמ' זה הוא
 בתחינה בעונ' התהו לכן נאמר ולא שופתו
 עיני איה שהיא הבינה שנק' היא

אף ואים

שרש אמ' הוא מימין
 ואף שרש מצד שמאל
 עיין בא"ח ד"ט וחילוק הארתם בכלם
 ועיין בא"ח ד"א ע"ב :

אלעזר

ואיתמר הם מל'ה דאב'
 אלעזר מלכ'ה ואיתמר
 מהוד' אמ' זולבן אלעזר בני' ב'ן אהרן
 ענף ממני והיה סגן סבורו בנלח ואל יקש'
 בעיניך שא"כ הם גדולים ממשה ואהרן
 וסביהם ביסוד כטוד' כי סוד הדבר הוא
 שלעונ' אור יסוד איה גדול להיות שהוא
 נבלה מהוה דו"א ולמטה ולכן הנשמות
 הבאות משם מאורות המכיסים ובנתי' זו
 היו נדב ואביהווא שהם הכל'ה דאי גדולים
 מלעזר ואיתמר כי כן ל'ה ואב' א' סתומים
 בל'ה דאי' נמא' נ"ה יותר מגולים :
 אמ' זולבן תמצא שמשה ואהרן שהם מסוד
 היסוד היו שקולים אבל אלעזר היה גדול
 מיאשג

אמון

דע כי שם זה נאמר על
 הבר' ועניו פירש רז"ל
 אמון מופלא מוכנע ופרוביג וי"א חף אמון
 רבתא וסוד הענין כח"ל שבשירת הכלים
 לא נפגמו חכ"ר של ז"א כי הנו היה צירס
 אחיות החי'כונים ח"ו ינך העינים נהיבור
 אלא בו"ק שלו היתה השבירה וכן בהיות
 זעיר בסוד הקטנות דהיינו בסוד ו"ק אינו
 מקבל כ"א מחנקי אורו' ו"ק לבד ובגדג' הו'
 אז נכנסים בו ההב' דהם שהיו הכלי כל
 חכמ' א' מן דבראשית והם מ' כג"א מ' כנע
 פדגוב חכ"ד וי"א חף אמון רבתא הוא כתר
 המל' גם זה לא ירד ולהנין במה מדרגות
 נפני ממ' עיין בדרוש רפ"ה :

אש

בזהר פ"ה ויקהר ר"ו אמר
 שד' מיני אש הן והם בסוד ד'
 מלכית דחני' ע' נכ"י שמדבר ב
 באריכות לא הבאתיו הנה חבג עיין בליק'
 פ' הוהר ותמל'הו וכו' ע' בזהר פרשה ט'
 3

ולמעלה וז"כ היה ראוי שהתבונה תהיה מהצית הנ"ל אבל הענין האותיות הינה רק רביעית שהרי ג' אותיות יה"ו הם מהחזה ולמעלה ואות ה' אחרונה הוא ממהחזה ולמטה נמצא כי עתה יש ב' צדי כ"י בערך האיכות נמצא שהתבונה הוא ה' של הבינה ובערך הכמות היא מחצית הנ"ל גם יש מציאות אחר ג' והוא שכמו ש שלפעמים עולה רחל להיות סיה אל פרצו ז"א כך זאת התבו' הוא סיה באורכ"ל אל הנ"ל עצמה ומתלבשת הבינה בתבונ' והם צינות הרי שהם ג' מציחות או שזה כמו הבינה או מחכה או רביעי'

בשר

התפוח הנה נודע כי כלי היסוד של הנוקבא חין לה כ"א ב' פרקין ח' בחי' המסך והתפשטות רק אותו השועור של היסוד הנתון באמצ' בין שני ראשי פרקין העניונים של לה שלה עוד בו בחינה אחר' והוא אותו הנק' בהרמב"ם ז"ל ובתלמוד על האייללני' שהין לה שיפלי מיעים נכשים והיא בתיב' בשר התפוח כעין העטרה בסיום היסוד שלה והנה היסוד עצמו שנה הוא מתלבש למעל' בדעת ז"א בראשו אבל הבחי' הב' הנקרא עטרה מתפשטת יותר נמטה ומתלבשת תוך שליש העליון של הת"ת דז"א והוא עד מקיס התפשטות החזה שלו ומסס ולמטה חין עוד התפשטות כלי היסוד דאימא כלל עיין בע' רחובות הנגה :

בתיה

נקרא מל' צ'ת י"ה וז"ס צ'צ"קה ת' כונני ר"ת וס"ת בתיה וז"ס בתיה בת פרעה שע"י הצדקה שעשתה עם משה נתכוונה ונכנסה בקדוה' ואמנם פיר' בתיה נק' כך לפי סגנון חת משה שהיא דפ"ק וק"א שיהי שני שמות דאנא ואימא הנק' י"ה מנתיה והיא נעשה בת לוי ב' שמות הכל הנמשכים מ"ה כנ"ל והוא שהם תוסף שם הד"י הנק' בת כ כנודע

מיאשע כמש"ה ולפני חלעזר וכו' כי יאשע פני לבנה וכו' כתיב בחכמה יסר ארץ :

אשרה

בימט' שור הוא שור מועד אשר יצחק י יכניעו והוא ס' מ וניק' אסיה ולכן ח' אביגתן שהוא חסר שבגבו מכניעת' וקרע טען עם הד' האחרים שהוא יצחק ועם ד' האחרים סוד ז' גבורו' מכניע הבעל :

אות הב'

בינה ותבונה

דע כי יש בינה ותבונ' בלחה ורחל כי הלא אבא ואימא כחדא שריין ואם כן הוא מוכרח כי חו"ב היו שוין בקומתן ונמצא התבונ' אינה מתחלת אחר סיום הבינה רק יוצאת מהחזה של הבינה עצמה כדרך רחל היוצאת מהחזה דז"א גם תבונה יוצאת מהחזה דבינה כי הבינה ארוכה בכל שיעו' החכמה מה שאין כן למטה כי לזה מ מסתיימת בחזה דז"א ומסס מתחלת רחל ונמצא עתה כי כמו שז"א ה"ס יה"ו שהם חז"י שלו י"ה והגיף שהיא ת"ת שלו ו' הרי כי ז"א הוא יה"ו ואח"כ המל' נמשכת מן קצת הת"ת שלו שהוא כל ה' שלו ושם ה"ס ה' אחרונה של הוי"ה שהיא ג"כ ה"ה שלו כנודע כן התבונה היא ה"ה של הבינה והיא ה' אחרונה שבסס כי גם היא חין בה ב"א כללות נה"י של ה' אחרונה של הסס שנאחו' בנה"י של הבינה :

והנה

נמצא כי שם ס"ג שכולל בינה ותבונה הנה אותיות יו"ד ה"י וז"ו שבו הם בינה ואות ה"י היא בתבונה גם דע כלל אחר כי כפי הדעות כ"כ גדול שיעור מהחז' ולמטה כמו מהחז'

ערכי הכנויים

אות בית

כמלך עם שם משה יהיה גימ' נתיה עם
ז' אותיות דמ'ה זלדנ'י והיתה כוונתה
למשך משה מלכ' לנרחה :

בינה

דע כי בינה כלה מן הגבו'
שיכחו מיסוד דעתיק ו
ועמדו שם על צד שמאל וז'ם חגי בינה לי
גבורה ועל כן כ"ג מש"כ בן רחל ולאה כי
יש בהם הארת החסדים ולכן בינה דינין
מתערין מינה . עוד בינה ותנונה יכחו
דרך פנים דאריך ולאה ורחל ורך אחוריי'
דז'ל בל' ח' מ' ג' ח' ו' ג' :

בינה

דאז'ל דע כי נשונה בינה
זו מכל הביטות שכלם ע
עומיות בסוד כח' ב' וזו עומדת למט' מח' ב'
ומקומה היא בגרון עיין בל' ח' :

בינה

דלכל והימאל הם המזווגי'
בגלות וז'ם זוג האותיות
ולא דנקורות ועיין בס' הכ' י' ד' ח'

בת

עיין היא רחל ונרחה לע"ד
שטעמו לפי שעיקרה הבינה
(כ"א המל') מתחיל מסוד ההסתכלות
עיני דזעיר שמתכל בחזה שלו וחזה מ'
מלשון ישה יחזו וכן בסיד רנוכד בברכת
המפיל וכו' ומאיר לאישון בת עין הוא
הארת ההסתכלות ח' (כ"א ז'א) בה .
זב'ת בגי' ה' פ' י'ה חדנ'י עם שני כוללים
בנו' בדברי הרב ז'ל ועיין בגי' יו"ד ה' י'
יו"ד ה' ב' פ' בסוד ב' העינים אבל בל' ח' א'
ס'ם עין ח' הנו' בל' י'רד על פסוק הנה
עין ה' אל יריאיו והם הוא נזעיר חין בו
דק אור עין ח' ה' ס' ג' גימטריא ק"כ

בשר

בשר ש' אלהים ציורי'ן ש'
ומרובע ר' וב' כוללי' הנית
הרי בשר .

בן

של ציור י'ז וויין כזה יו"ד
ה' ח'
אימא כי ה'ז וויין עינין ק' ב' ועס ה' י'

יב' ק' אך בן שניסוד מל' הוא כפשוטו בל'
נקרא רהל .

בניהו

בז מבלבול כלב מסוד ליעזר
עיין בבולל אור חות חלף .

בהולה

הוא סוד המלכו' שהיא
סתומה מפני החיכוכים
חש' תחתיה .

בהמות

טהורות נמשכות מצד
ימין ח'ן משמות יהו'
יו"ה וטמאות מצד שמאל ג'כ משמית הו"ו
הי'ו ושאינם לא טמאות ולא טהורות מצד
האמצעי משמו' וי"ה והי' ג'מ' וכ'ז בודאי
הוא בנקבה כי בהמ' עונה ב'ן עיין
בל'ת פ' וישב

בלהה

היא בל' אחרי רהל והיא
בעסיה ועיין בל'ת פרש'
השמטת פי' ב'ן ב' פרכו'
ישראל שנק' שמטת
לעולם היא ציבור הזכר
בסוד ויהי ערב ויהי בקר
וסודו מ' :

בין

וירא : יעקב
ובקר

בנימן

גם דע כי דעת מלכות
בתחלה לא היו לי כ'א ב'
כלים תיכון והי'ין וגם המקי' היה באופן
אחר אבל אחר הביאה ראשנה הניח בו
זעיר ההוא רוחא לעשיתה כלי וחזו ניתוס'
דעת פנימי שהוא שם ב'ן והיא סוד ב'
בנימין וחזו חזר הרע שלו להיות זכה
ונתחדשו בו ח'מ' ג'כ זכה . בנימין צריך
שתדע כי בנימין גם סודו למט'ט דברי'
דוק' הוא בנה של רחל ועיין בל'ת פ' וישלח
וגחלי חש' הם ז'ן דיניס
ורחמים בסוד מצי' דכתיב

ברד

ועליון יתן קולו ברד וגחלי חש' .

בית

ה'ס המ' אחרי שבבר היתה
בסוד טרה שהיא גדולה מצד
אחור או בחזרתה פכ' פ' נק' בית ועיין בפ'
דסכא ונס'הכ תחילת כוונת סבת :

בשמים

רחש כי בשמים של
שמן המשחה נדרשים
בסוד שמן חלה'ס וסודם וטעמם תמצא
בל"ת פ'תשא

ברכה

ובכורה שניהם משרש ח'
ושתיהן נקח יעקב
מעשו והוא כי יעקב מקומו הוא בל"ה
דז"א ששם סוד הכרובים וגם שם מקום
עשו כתוב ועשו אחיו בא מזידו מה עשה
יעקב המשיך בגבורות משרשם הוא יסוד
אז"ו וזה בהגיחו יין לנחמק חביו ובוזה
הצריח את החיצון ועיין בתיקוטה הזהר
פרשה תרומה

בריה

התיכון ה"ס יעקב מן
הקצה הי הקצה ה"ס מן
העו"ס ועד העו"ס ה' ענינה ותחתונה
ולכן רחג ילחה קב"ה בגי' חו"כ וזה
ב'קציות למטה והמנע וכן למטה שגשה
פעמים הדנ"י עולה קב"ה ונגל"ער כי
כי קב"ה בגימטרי' ללחה מלהה למ"ד אל"ף
ה"ה הל הקצה עם החותיות והכולל בגי'
רחל וגם רחל נקרא נדק נכונל הוא קב"ה
הטעם שנלחל הוליד

בצלאל

בן השמים הגם כי
הז"א אין המוחים של עמרים חלח עד
י"ג שנה כידוע סוד הענין הוא כי נלחל
היה מעולם ח"א : ולע"דן נר"ח כי כך היה
נריך להיות שרש סוד המסכן הוא רומן
לא"א כנ"ו בערכו וכליקו' פי' הזהר פרט'
פקודי נר"ח שבחיתו הוא מסוד יחוד ע"ש

בהמה

סוד הדברים תמצא
בחו"ך פרשה שמיני חך
הקיצור עד"ז הוא דע שאחר שמוסוד דל"י
שהוא בחוה דז"א יודדים הב' חסדים ותנ"ה
שהם המגולים ביוסוד ז"א ח"כ ירדות בו
כל ה"ה ג לתתם ח"כ למוק'ושם ממתקות
ג' מהגבו' העליונות שם מבחי' הב"ת וב'
הבחי' נשארזו בלי מתוק והו' ה"ס ד' בניס

דהיינו ג'גבו' הנמתקות עם הב' הכדים
הממתיקים ג' בניס וב' הכלתי נמתקות
עדיין הס ב' הו"ות הרי כן ר' ואמנם אחר
כך בעליית החסדים למעלה אז ממתקים
גם את הב' גבורות הנז' ודע כי כל בתי'
בהמה היא מסוד חלו השני גבורות דל"ה
ולכן הם כבדות כי הנה הן היום תחתונות
לכל דע כי בהמות טהורות הן מבחי' הב'
גבו' אחר מיתוקם ואמנם הטמאות הם
מבחי' חלו קודם מיתוקם ופי' הטורה
הם גר"ה ה"ס ד' הבניס הנז' להורות ש
שנתחברו הב' נמתקות ג' בניס אל הנז' הד'
ואז הוא גר"ה חך להיות המיתוק ללח
התחתונות מבחי' עליה ולא בירידה נב'
רחש כ"ת לכן כתיב מעלת גרה ופרסה
פ"ר ס"ה דהיינו כל ה"ה גבורות ניתנות
במ' מאת היסוד ושלא יהנו משם הקלי' לכן
בגר"ה לא רי עד שיהיה בסוד פרסה שכל
הפ"ר ניתני לס"ה וגם החיה היא משני
גבורות וחיה בגי' כ"ג ואותיות מילוי דבן
מסוד אותיות ולא מסוד מספר כבהמה
לכן החיה יותר קלה :

בריה

שלוס כן נק' היסוד לפי
שכל גופא דז"א יש ח'
אחריים אבל ב'סודו אין בו שום אחורי'
רק כנו בסוד פנים ולכן יש כח בתיקנח
להתחלז בו כשנתמעטה אחר יציאת נה"י
ממנה שחזרת בסוד נקודה הוא נדבקת בו
ויכולה לעמוד בסוד נקודה כך פנים ב'
בפנים :

בן

יש כמה בחינות ב"פ הו"ה
ב"ן ובמינוי ההין ב"ן אדנות
פשיט ומל"א דמל"א ב"ן ע"ה בסוד יגדל
נח כח ה' ואלהיט כשש ומל"א ומל"א דמנח
ב"ן וה"ס בני האלהים ודל"ודין יש לו בן
משז"כ בשל ההין : חמ"ז כך הוא בספר
הליקוטאים אבל אפי' מ"כ עור בני ב"ן הח'
הוא כניח ואחר דהו"ה שהוא ב"ן וטוח
ה

ערכי הכנויים

אות גמל

ללאה ואל הוי' ה הוא בן ובודאי שהוא
בזינה :

בית

הרהם ה"ס ה' גבורות
המתיהדות בפנימו יסוד
הנוקבא . **בהמות**

בהררי חלף סוד הצריחה שנה הל שדי
בתיה

היא מקליפת ניגה ובה
ניכזן תאומה מג' תאומות
הנל והב' היתה כפורה .

בר

נק' היסוד כד איהו ברמאתריה
וברייתא נקרא מלכות כד
איהי לבר מאתרהא : תיקוני הזהר דמ'ה
סוף ע"ב .)

אות ג'

גבר

אמר

הוא יסוד דנוקבא דז"א
הגבורות שבו דיניס קסים
המאסף ובספר מאורות
נתן כתב שגבר הוא צלסוד
הדבר יע"ש :

גבורות

נק' זינה בסוד מי י
ימלל גבורות ה' עיון
בע' אשת חיל : עוד נק' זכרים ונק' נקבות
כינר הנה נודע כי האורות העצורים הל
הנוקבא הם ה"ט דנוקבא ונכזן
הגבו' נקרא נקבות והמנס בעוד שגבורות
אלו לא נתפשו אל הניק' דרך המסך אלא
שהם בז"א והזעיר נותנס ע"י הזווג אל
הנוק' הנשמה הנמשכת משם נקרא זכר
גמור לעפ"י שהוא גבו' האמנס הגבורו'
כשעברו דרך המסך אל הניקבא והאר כך
העלתם הניקבא בסוד מ"ן א הזכר הז' נק'
נקבה גם כזה תבין היטב מה ענין הזכרים
והנקבות כי הזעיר יהיה בו טיבת מ"ד
והנוקבא הניקת מ"ן לגבוהו והו נעשה
נשמה אחר כלה רכזן דבר מטיבת מ"ד
ונקבא מטיבת מייס נוקבין

ואח"כ כחלקים וצאים לע"ז ואח"כ חוזרי'
להזדווג וזהו טעם מכו' זווג כי השרוי בלא
אשה שרוי בלא טובה וכו' ותשיג זה מפ'
תוריע מג' ת"ח כל רוחין דענמא נפקין
דכו"ן :

גביע

נקרא יסוד דז"א וז"ס גביע
שנ יוסף שיוסף הוא היסו'
שבו צהי' הה' חסדים וכל חסד נקרא טוב
כמשה' אך טוב וחסד והנה ה"פ טו' ב גימ'
גביע ונלע' דח שגס כן עולה אילה שח"א
ביסוד כנו' געיל .

אמר

המאסף שמעתי מחלופי
ומיודעי כרע כחחלי ה
החכם השלם כה"ר דוד חזן נרו נעל חזיה
דוד שפירש על פי זה הכתוב ואת גביעי
גביע הכסף וכו' שנוע שמלכד הגבורות
שניתן יסוד לנוק' לננין פרצו' בעת הזווג
נותן לה המשה חסדים : וז"ש ואת גביעי
גביע הכסף שהוא הה' חסדים תשים ב
באמתהת בנימין שזהו יסוד שלה ודוק :
גוי גדול נקרא' זז"ן נלע' דן ע"ד
מ'ש ז'ל שהאש' עולה עמו ואינה

יורדת פי' הענין כי הלא תהילה בעיבור
הראשון דז"ן היו ג' כלילן בג' והמ' שס
תהתיו בסוד ה' בסוד פסיעה לבר בערך
פסיעה לבר : ואח"כ בסוד היניקה כ
כשנתגדל ז"א ונעשה של ו"ק שלמים הז' לז
נשארה המ' תחת הו"ק אך עלתה עמו ג' כ
ר'ל כשעלה וגדל לשיעור ו"ק גם היא
גדלה למעלה והיתה שם ממש ואח"כ ב
בעיבור הג' שגדל ז"א בסוד י"ס כשניתנו
לו המוחין וכבר ידעת ענין זה שהג"ת של
גדלו ונתעלו בסוד חב"ד שלו והנה הז' ג' כ
עלתה הוא עמו והיתה שם בכוד הדעת
בסוד ד"ד דהאר קשר של תפילין נמצא של
עולם היא עונה עמו ואינה
יורדת והסימן הוא גוי ר'ל ג' כלילן בג' .
ו'ה י"ס וז"ס' ומי כעמך יש-אל גויי אחר
בארץ פי' שז"א שהוא יש' הוא גוי אחר
בארץ .

גרון

הוא צינה דא"ל הוא שינוי
 א' שיש בין פ-כ-ק א"ל
 לכל שאר הפרופים דאזילות והענין כי
 בכל פרצוף ופרצוף דא' ואי ו' ו' וע"י יש
 בכל ראש מהם הב' ראשיות כח"כ כמו
 סגול של בחי' הפ-צוף ההוא אבל בפרצוף
 דא"ל אין בראש שלו רק כח"כ כמו שורק
 כי הכתר הוא בגולגלתא והחכמה במוחא
 סתימאה ואמנם הב' דא"ל לא יכלה ל
 לעלות להיות בראשו ונשארה למטה בגרון
 דא"ל ולכן אינה נק' בשם רישא : הטעם
 ירידתה שם בגרון משא"כ שאר הפרצופי'
 לפי שא"ל מלביש לעתיק לז' תחתונות
 שבו כנודע ואור ע"י גדול מאד מאד ואין
 כח בנייה דא"ל לקבל אור דע"י קרובה
 אליו בראש דא"ל וכשירדה למטה בגרון
 דא"ל ונתחקה מעט יכלה לקבל אור
 דע"י שם אבל בשאר הפרצופים שאור ע"י
 מרוחק מאד מהם כי א"ל מלבישו וקיתם
 אורו לכן יש יכולת וכח אפי' בנייה
 שבכל פ-צוף ופרצוף להיות ציחד עם ח
 חבירתה שהיא חכמ' של פרצוף עצמה יהוד
 שניהם למעלה בראש הפ-צוף ההוא והיא
 גם גרון ופה סוד לזה ורחל עיין בס'
 ליקיטי' כ"ג ח' .

גהינם

נברא ביום שני שאז היו
 רוחות הגבו' לשלוט על החסדים
 אכן בנזח יום ג' עשו שלום ביניהם אבל
 ביום ד' קודם (נ"ל אחר) שנעשה השלים
 ירדה אותה בחי' הקטרוג למטה למטה
 ונברא גהינם זוהר הרקיע י"ז ב' :

גוף

הוא אורה שבו הנשמו' כמ"ס
 רש"י בגמ' והוא קרוב לחי'
 הצילום הז' לכן נקרא גוף .

גניבה

פוגם בשלים החסדים
 המכוסים והגזלה כ
 בחסדים המגילים וידעת כי הגנב והגולג
 החינוק

בארץ דהיינו עט הארץ ציחה וסנייה ב
 ציחה נקראים גויי הארץ וגם אהרן מרמו
 כסו"א הוא עולה בצדנות נתגדל זקנו ו
 ונתמלא בשערו כס"ד י"ג מרן' כמ"ס אחר
 כמ"ס א"ל יגם פירש גר"י גי' חו"ה שהוא
 מילוי מ"ה וז' ס' ואע"כ לגוי גדול וד"ל :

גרגול

הנה כשמת יוסף וכל
 הדו' שהוא התחילו לבח
 בגלגול כל אותם הנשמות שהיליד אד"הר
 בק"ל שנים שהיו עדיין מלוכמים בחיצימים
 ולחלו היה כריך גלות נמרץ לגבם ולזה
 ויקם מלך חדש על מצרים פי' כשישראל
 בגלות אז הירוש הקד' שה הראויה לבח ב
 בישראל ליקחת הקני' והטעם לכי שעתה
 צאים אנשמת שהוליד אד"הר בק"ל שנים
 ונתקנו שם ואח"כ יכלו ישראל ממצרים
 עיין נדרוש על דרך רמז ממהרתו ב
 בשער ככח :

אמר

המאסף אפשר שזוה יונני
 דברי חז"ל ויקם מן הדש
 רב וסמואל חד אמר הדש ממש והד אמר
 שנתחדשו גורותיו עכ"ל המאמר הוא
 תמוה שהיא מחזוקת במציאות וחד מהם
 לא יתאמתו דבריו ח"ו הלז כפי הקדמת
 הנו' לרקו דבריהם וחלו ואלו דברי אלהים
 חיים חד אמר הדש ממש שכיון שנק' הידו'
 הקדושה ונתגדל נעשה חדש ממש והד אמ'
 שנתחדשו גורותיו שסוף סוף תירוש זה
 אינו קבוע צו לעולם שכשיהיו ישראל ממש
 לא ייה לו עוד הידוש ומאוס הכי אינו
 נק' חדש ודוק .

זזים

ג"כ מ"ס הז'ל כל המצר ל
 לישראל נעשה ראש שכיון
 שלוקח חידוש הקדושה הראויה לבח ל
 לישראל מתגדל ונעשה ראש ודוק ואש
 חת"ס .

ערכי הכנויים

אות גימל

החילוק ביניהם כי זה בגלוי וזה בסתר ועיין בל"ת פ' וישב .

גהורות

מלבד הנז' לדע כי הגב' נתפשטו בה' מקימות בחוטמה בפומא בידין בדרועין דלכבשן ועיין בליקוטי ר"ה גם כי הגהורות כהלכות לב' חלחין חייין לאה והייין רחל וכלעד' שלכן שם חד' ני עולה ב' הויות וחיי ועיין בלי' ישעיה פ' מכתב לחויהו ובל"ת פ' בלק כי מ"פ מנפ"ך הם בחוטם ובפה וחותיות נכ"ך הם ברוח ובכף ו בחלכבעות ושם הדבר מפורש

גר

הגרים הם מקליפת נוגה המשותפת מטוב ורע וכן תמצאו נו"ן וא"ו גמ"ל ה"ה בגימט' גר עם הכולל והנה בהכללם בקדושה אז מקבלים מהמלכות הקרובה להם וזהו גר זרק :

גלים

כל הגלים שנים הם בחי' דין והם מציאות השערות שה"ם מבויעין ובהיות שהם מושכין מים פחכא' סתימא לחוץ והם המושכין הגלים כי ה"ם גבו' ולכן תמצא בשם אכ"ד ט"ס שהוא פנים דאלהים וה"ם דינים מתוקים האותיות המתהלפות הם כד"ט שעולה ג"ל ועיין בס"הכ בכוונת פסח ובל"ת הל"י בפ' אתה מושלם .

גביע

מלבד המז"ל רמו ג"כ לבת זוגו דיסוד הנק' אלהים וכן גביע ככולל עיין בל"ת פ' ויגש .

גור

שהוא חריה הוא בחי' גבור' בסוד הסודע ב"הק שהם ג' גבו' הממותקות עם ג' חסדים המבולים הרי קנ"ו ועוד ב' המכוסים הם גבור :

גמל

הוא קליפת זעיר ולכן מענה גרה ולא מפריס המחסף ובספר מחזרות נתן כתב שגמל הוא חכמה דקני' יע"ש :

גע

התחתון הוא יסוד רחל וגן

עדן העליון הוא יסוד אימא וג"ע שנע' הן הוא בינה שבמלכות ר"כ מאותה הבינה הנמשכת לברי' מאותו הפ"טוף המתהוה מעקב שלה ועיין לעיל בגולל חור חות כרי בענין חור עיר הגדולה ומה תבין שג"ע לנשמות הוא בברי' .

גרון

דו"ח מה ענינו ומהיכן נתהווה דע כי ב תעלות כה"י דו"ח לתוך חג"ת דא"י אז נשחרו ב' פרקין העליונים דכ"ה שם בחג"ת דח"י ואי שמהם סוד הדדים כדלקמן והיסוד למטה לצורך עיבור ז"א במוצן מפ' הקד' והנה מציאו' היסוד הוא בין פרקין עלחין דכ"ה והנה אלו נתעלו לחג"ת ונמכ' חסד המקו' שניניהם ונשאר חלל חמנס מצד הארת היסוד שהיה נתחילה בין פרקין עילחין משם התחיל מציאות גרון לז"ח בסוד קול דנפיק מגו שופר כי שם הוא בסוד חויר לבד בסוד קול כלול באש ומים ורוח ואויר היוכל מהגרון ומשם מתפשט למטה לכן דרשו דז"ל על כי זמאל הלל ממקו' שנעשה חלל והוא מהכואר . וכל' עד שכן גרון עולה ד"פ הב"ל דהיינו שמחזר שרש היסוד שהוא שם בחג"ת יורד עד ז"ח ועוד ידוע כי יוסף עולה י' הויות חמנס להיות שם בחג"ת שהם שרשי מוחי זעיר ג' מהם נ' נדרשים למ' שג"ע דעולים : ועוד שלשה הויות הנשארים הרי גרון

גרון

דע כי הראש ה"ם י"ס של החכמה סתימאה דח"יך והגרון הוא האחרונה בסוד המל' שמזווגת עם הח"ך וחמנס בע' שאר הגוף נקרא הגרון בינה :

גן

דע שיש נקדה המ' שיוודת לבריחה והיא הנקרא גן וע"כ כתוב בר"מ פרשה ויקראל בחתי נגני אז אחותי כלה איהי מלכות חדני כי מפרש מלת נג"ני כי גנ"י הוא מ' חדל"י שהיא ב' מלכים ואמר שהיא מנכות שנק' חד"ג

ברי' שהיא הנקודה שרדה לבריחה כשלא
 לה הק' בה לבי ומיעטי חת עכמך והיא
 נק' הד'ני שהיא דנה חת העולם והיא גן
 פרשיות ולחיותי היא המל' שנק' כלה וגם
 לחותי שהיא שיה לו ח' כ גני הוא בבריחה
 ולחותי כלה הוא באכילות והבן : מז'לן
 שיוכן היטב ענין גן זה בדרוש גנים בפ'
 בלק ועיין בס' הכ דר"ח :

גיכ"ק

אותיות שלו מוזילין החוד
 והוא ח'ך מ'ה חבל הס
 חלוקים בד' חכמות ג' בחכמת מ' י' ב'
 בחכמת ז' א' כ' בחכמת נינה ק' בחכמת
 חבא ודע כי בריש י'ס סוד גיכ"ק ד"ל
 בא' א' ומודוובים אותיות חלו שהם הח'עס
 אותיות אה"ע שה'ס הג'

אמר

המאסף מהכא משמע
 שאותיות גיכ"ק הם יותר
 גדולים במעלה מאותיות אה"ע וכן בכל
 כתבי הרב ז"ל והנה הקשה הרב הגדול
 כמ' הר' ישראל בנימן ז"ל שה' וז"ל ל"ע כי
 מהוהר משפטים דף קכ"ג ע"א נראה כי
 אה"ע הם למעלה במענה מאותיות
 גיכ"ק ומאותיות אה"ע כהרין אותות
 גיכ"ק יע"ש עכ"ל .

ונראה

לע"ד המאסף שכוונת
 הזוהר הוא ע"ד שאמרו
 בזהר ויקרא דף ט' ע"ב ברוך ה' מציון וכו'
 מנין הוא ברוך והוא מנהרין עמיקא
 עינאה חיהו ברוך חלל מאן אתר
 אשתמודע דק' בה חיהו ברוך הדר ואמר
 מציון מהתירוציון אשתמדע דהוא ברוך
 וכו' טכח נמי הוא ער' והוא ש"ס בדקדק
 אומרו אחנין אתון נהירין הרבע החרינין
 מז' להיר ג' וכו' דה"ל נהירין אתון נהירין
 להרבע אחרנין . ח' כהיר נגימנ וכו' ע"ד
 שאומר בזהר פ' השנינו דף ר"ן תחינת
 ע"ז נענין שמרבה שם חנין תנת כהורין
 כהרין נתת להרין וחקרון חכהן וחינין

כהרין לכנין וכו' יע"ש ואינו אומר כלשנ'
 דהכא מחלין תלת כהורין נהירין תלת
 אחרנין וכו' . אכן נראה לע"ד שפי'
 דברי זוהר מחלין אתון נהירין וכו' אינו
 ר"ל שאותיות אה"ע מזירין ומספיעין
 לאותיות גיכ"ק אלא הכי פי' מחלין ח'
 אתון נהירין הרבע אחרנין ר"ל מחלל
 האותיות דאה"ע מתבלה הארתם של
 אותיות גיכ"ק ומאירים אותיות גיכ"ק
 הם יותר נענמים ועל ידי אותיות של
 אה"ע שזם יותר מדרג' תחת נה מתבלה
 הארתם של אותיות גיכ"ק ומאירי' : מא'
 כהיר גימל כלומר על ידי האלף מתבלה
 ומאיר אות גימל שהיא אינה יכולה להאיר
 למטה מכח ש' ארתה היא גדולה ואינא
 יכולים לשבול ולקבל הזחתונים אלא על
 ידי התלבשותה בחנף דאה"ע : מח' כהיר
 יוד ר"ל על ידי אות ח' מאיר ומתבלה
 הארתה של יוד וכן ע"ז הדרך ודוק והבן
 שאפשר שכן כוונת הזוהר אם ניחא קמיה
 יקב"ה וז"ש
 חת"ת :

אות ד'

דבור וקול

הוא בחי' רחל
 ולאה והוא הכל
 הפה דא' ק הנחלק לשנים והוא בזהות
 ההכל הזה נגרוז וה"ס קול וכשיזכר לחוץ
 מהפה הוא דבור בהיתך אותיות הקול
 כנגד לאה והדבור כנגד רחל ועיין בפ'
 קול : ועי' ג"כ בפ' הכל

דבר

נק' המ'זה דברך נכב
 באמים כי לעפ"י שגפלו
 מ'מלכות מכל י"ש כנידע מ"מ נשאר
 למעלה הרשימו של י' זכיות וז"ש לעולם
 ה' דברך נכב באמים דברך שהיא המלכות
 ח' הנקרא

ערכי הכנויים

אות דלת

בדורמיטא דר"ה דא"כ איך יצדק הלשון
שאמר ועתה לנו מוציאים אותם על ידי
השופר מתוקניט עם המוחים הרי נהיה
דמיירי בדורמיטא של ר"ה על שניהם וכן
כתוב בסמוך והנה הפה ששופר תוקעת
ומוציאה את ז' ו' הרי שמיירי על שניהם
בדורמיטא דר"ה :

ועוד

אעיקרא דמילתא פירכא
דמי קאמר דככל לילה
יש דורמיטא לז' והלא חזן דורמיט'
כ"א לז'א לבד כמ"ש בשער ק"ש שעל ה
המיטה וז'ל גם צריך לידע כי כוונ' השינה
היא כי הלא סוד השינה של ז'א הוא שיסן
ומסתלקים המוחי' שלו שה"ס נשמתו ועולה
עד או"אי דסם מעלה מ'ן אל האימא ו
גורם זוג עליון כדי שירדו המוחי'
חליו ויזדווג עם נוק' ואף על פי שכל
הזוגים צריך העלאת מ'ן מז'ון עכ"ז וכו'
כשהוא לצורך שניהם אבל עתה שהוא ל
לצורך הנוק' כי היא צריכה בסיד ויצן ה'
אליהם את אלצע מספיק בהעלאת מ'ן של
ז'א לבד וכו' עוד שם נדף של אחריו כתוב
והנה אם שניהם היו עולים בסוד מ'ן הנה
אז היתה צריכה לקבל המוחים על ידי
וכוה לא היתה נבדלת וכו' עכ"ל הרי נפי'
שהדורמיט' דכל לילה היא דוקא לז'א לבד
והכן נשאר לנו להבין דברי מהר"י שאראף
זל"ה וז' יאיר עינינו :

ולענין

הקושיא דהכא משמע
שהדורמיטא דר"ה הוא
לשניהם ופנמיות שניהם עולים בסוד מ'ן
ולקמן בכוונת התקיעות ובענין הנסירה
קאמר שמוחים של ז'א לבד עולים בסוד
מ'ן וכו' לבד הוא הדורמיטא . הנה מ"כ
תירדן מהרב מאיר טופיריש זל"ה וז'ל
וגרסה לע"ד דמיירי צעת שמסתלקי' בינה
וגבורה מתוך הנוק' ונעשים מקיף על ידי
סוד התקיעה ראשונה כנז' בכוונת התקיע'
יע"ש :

הנק' דבר הרשימו שלה נכב בשמים למעלה
בז'א שהוא שמים וכן כל בחי' ובחי'

דורמיטא

הוא בסוד השבעה
מלכים לנחתו לתת
ומיתו הנה ירד עמהם כח חיות לחיותם
רפ"ח ניצ'ינין והוא בע' הדורמיטא שיש
בארס אבל לא מימו לגמרי :

גם

יש דורמיטא לז'א בכל לילה
שמסתלקים המוחים שלו
שה"ס נשמתו ועולה עד אצל ואימא ומעל'
מ'ן אל האימא וגורם זוג עליון כדי ש
שירדו מוחים חליו ויזדווג עם נוק' עי'ן
בשער ק"ש שעל המיטה גם יש דורמיטא
לז'א בר"ה כדי להעשות הנסירה כמו ש
שמבואר בספר הכוונת דר"ה וז'ל סוד
השופר צריך לידע מי' היא התוקע ומי'
הוא הפה ומי' הוא השופר ומי' הוא הקול
דע כי כבר הקדמנו לך שעתה ביום ר"ה
הס ז'ן בסוד אחר באחר וכוונתינו ביום
זה לנסור אותם על ידי הדורמיט' דאפילו
או"אי לז'א וכבר ירעת סוד הדורמיטא
שהיא העלאת ת"ת ומל' הפנימיות שלהם
בסוד מ'ן בתוך הבינה ועתה לנו מוציאים
אותם על ידי השיפר מתוקנים עם ה
המוחים וכו' והנה הפה ששופר היא פה
הבינה שהיא עתה תוקעת ומוציאה את
ז'ן לחוץ ומשכים משם ולמטה וכו' ע"ש
היטב :

אמר

המאסף מצאתי כתוב
בגליון של ספר הכוונות
דר"ה על ענין זה כתיב' ידו של הרב יאודה
ש'הר' אף זל"ה וזה לשונו מה שהזכיר כאן
מלכות וכבר ידעת סוד הדורמיטא שהיא
העגהת ת"ת ומל' הפנימיות שלהם וכולי
כוונתי על הדורמיטא דכל לילה שכן אמר
וכבר ידעת סוד הדורמיטא וכו' עכ"ל
יע"ש אמר המאסף לא הנחתי איך קאמר
דקאי על דורמיטא דכל לילה ולא מיירי

ערכי הבנויים

אמר

המזכר גם זה לא הננתי
 דליך קאמר דמיירי בעת
 שמסתלקים בינה ובגידה מתוך הנוק' ו
 ונעשים מקיף על ידי סוד התקיעה
 ראשונה שדברי הרב אינו סוגל פי' זה
 שהרי אמר וכבר ידעת סוד הדורמיטא
 שהיא העלאת ת' ומל' בסוד מ'ן ועתה
 אנו מוכיחים אותם על ידי השופר מ
 מתוקנים עם המוחים וכו' והנה הפה
 שנשופר היא פה הבינה שהיא עתה ת
 תיקצת ומוכיחה את ו'ן לחוץ דרך פיה
 וכו' עד כאן וליך קאמר דמיירי בעת
 שמסתלקים בינה בגידה וכו' וה' יחיר
 עינינו :

די

הנה תבו' נק' ה' וכבר כתבנו
 בענין הה' זו שזוהו הוא
 די עיין בע' מאה והט' כי כאן ה"ם שאמ'
 לעולמו די והוא כי הלח שדי הוא יסוד
 של הבינה והוא נתפשט בז' א' עד החזה שלו
 לבר ושם אמר די ולכן ה' זו כורתה די גם
 טעם אמר כי כנגד זה' של הבינה יצאה
 לאה עד החזה לבר והוא שהעונם שנאמר
 לה די ע'י יסוד הבינה שנפסק שם כנודע
 הוא מל' שהיא עניה שחמד
 ממנה שליש הח' והוא דך
 ועני ממנו .

דך

דמעה

הס נ'ה דחכמה והוא סוד
 שערי דמעה לח ננעלו
 משום דבדמעה מעורר עינים העליונים
 שהם נ'ה דחכמ' ולעו' בנ'ה יש דיגים ולכן
 דמעה נבי' ק'ך כמנין כ'רופי אנהי'ם
 ובדמעה גורם נהויה הדינין לחוץ ונכן
 העין בדמעה יתארם שמוכיח הדין שבו
 לחוץ ומתמתק אבל התפילה אינו מעורר
 אלא הפה העניון ועיני' הם יותר נמועלה
 והנה השפתים הן נ'ה דינה שבה והעיני'
 הם נ'ה דחכמ' ועל כן הם יותר משערי
 תפילה ומתקבל יותר מפני שאינו מעורר

אות דלת

אלא הפה שהם נ'ה דינה

דניאר

ואתה לך לקץ וגו' כ
 ככדע מ'ש נפ' פקודי
 ענין כד מטי רגלין ברגלין הענין כי הן
 כיצ'ות הגשמות שירד בעמקי דקליפה
 שנעשה שהוא הרגלים ושם סוף הקדושה
 הנקרא קץ הימין ודניאל נפלה תחילה שם
 נשמתו עד הרגלים הנקראים קץ הימין
 והוא נעשה ששם הוא נחי' שם ח'ל' אדני'
 כמבואר אצלנו שם אותי ת דניאל ולכן לז'
 לבר נגלה סוד המשיח וזש'ה לך לקץ וכו' :

דפק

נק' אבא אבא הוא שם
 ע' בואחוריו הוא דפק
 דהיינו כשאחמה מתפשט בכל החצילות
 ומחיה כל עלם האצילו' בסוד כ'ס בחכמה
 עזית והנה החכמה מתפשט בכל היורידין
 שלהם החיונים של אדם והדפיקר' של אדם
 ובתך אותם הדפיקים בנוז ובעלם חיות
 הח'ם המחיה את החצילות כלו באיפן
 שהדפק עצמו שהוא הירד הוא אב' והחיו'
 שנתוכו הוא חיר הח'ם ולכן כל חיות
 האדם תלוי בדפק הזה שנתוכו ולכן ממנו
 יכירו חונאיה הזדס נפי' שיש עבירה או
 עון בן נחמד האור משם .

דרום

נק' יעקב וזה מבואר פ'
 לך לך פ'ג ב' וז'ל לכתר
 הלוך נסוע הנגבה דקבל רוח' נקבל סילוק
 לאחד נקא בו נשמה מכאן סיעתא ל
 להרמב'ן שחשב דרום מדרגה ליעקב
 מרתני ת'ח נשעתח דעאל .

דרך

הוא בגי' ג' פ' ינ'ק שהוא
 הויה אנהי'ם או הויה
 אהי'ה אדני והויה אהי'הרי הכל דר'ך או
 ס'ג וקס'א גי' דר'ך ובזה הרקל' ס'ג א'
 דר'ך הוא יסוד בינה . שכיניסוד אבא .

דרים

דע כי לכוך עיבר ח'
 דול' הוכרכו להתעלית
 נה'י דארין שהיו למטה מאבא ואימא
 למקיס

אות ה'

הבלא דגרמי היא אותה הבחי' של רוחניות הנשארות על עכצותיו כדי שיהיה לו חיות כדי שיוכלו להקיים עד זמן החמיה כ"ח לא היה נשאר בהם שום לחלומית לא יהיו קמים בחיות המתים וז"ס והשביע ב כלחכחית נפסך ועלמושיך יחליץ והיית כגן ריה וכמ"כ מים אשר לא יכזבו מימיו כי ע"י לחלומית מימי האורה אשר נכנס בעצמות לא יכזבו מימיו ויקום בחחיה וזהו ענין מ' ש ר' ל' יש מי שאינם קמים בחחית המתים לסיב' עין כמי רבית ועון הטופר בת"ה וכיוצא בזה כי חותו עון גורם להסתלק הרוחניות ההוא המנהלת העלמית ההם בקבר ונשארים יבש' ושוב חיים יכולים נהמות והנה עד ז' גם בן' מנכים דמיתו נשאר בהם קצת רוחניות כדי להחיות את הנלים והם בזמן תחייתם בעת תיקון האכילית והרוחניות הנשאר בהם נק' הבנא דגרמי והם בחינת ניכוחות של אורות עליונים שנשארו בכלים המתי' ההם ועיקר האורות נסתלקו למעלה והניכוחות שנשארו בחוץ הכלים היא רפ"ח ניכוחות וז"ס והארץ היתה תהו ובהו שהם בחי' המלכים הנקראים ע"ש המ' הנקרא ארץ אדום שמתו ונחחרבו ונעשו תהו ובהו ונשארו קצת ניכוחות הנקראת" רוח הלהים עיין ע' פרה : מרחפת עליהם ותיבת מרהפ"ת מת רפ"ח כי הרפ"ח ניכוחות היו מקיימים המתים הבו' אלל האורות המעול' נתעלו למעלה ונלעד כי הבל' דגרמי גימטריה רפ"ח ז' ר"ל ז' כלים שנשברו ומתו ונפלו עמהם רפ"ח ניכוחות אורות להחיות בעת תיקונם וזהו ז' עש רפ"ח גימט' הבנא דגרמי

למקום חג"ת דאו' היומדי כי יש בהם ג' פרקין וח"כ ב' פרקין עליונים רכ"ה אלו נשארו שם לעולם והוא מביאית הדדים כי ברוב כח אורות שהיו שם בקצו ויכחו לחוץ ועיין בפ' חזרת האונו ועיין בע' סדים גם בח"ח כ"ז ב' :

דורים

הם ז' ז'ן שייך בהם י ידורה כי לפעמים מתאזים זה לזה משא"כ בחצא ואימח דנא מתפרסן ועיין בע' רעים ילעד' כי ב' פ דוד עולה כ"ח וכן יח' אדו"הי בנוספר קטן כי מחמת העדר קורנת הגרמו בקטנות לכך נק' דורים

דרור

הוא המ' שאינה מקבלת חרות כ"ח מחתו יתברך לפי הנר' מנ"ת פרשה ויגש נראה שר' דגנים

דגלים

הם נסוד ח"ג כ"ה דרחג כשמתפשטת בסו' ד' בני חיות המרכבה וכל אחר מהם פ פרצוף מחב"ד חג"ת נה"י נמצא שיאורה ישאכר זכונן הם בג' שגיש' פרצוף חריה ועליהם אולטיין ג' צירופי הו"ה המתחילי' ציור והנה ראובן שמעון וגר הם בג' שגיש' פרצוף שור ועליהם אולטיים ג' צירופי הו"ה המתחילים בה' רחשונה ויוסף בסוד אפרים ומנשה ובנימן הם בג' צירופי חדים ועליהם אולטיין ג' צירופי הו"ה המתחילי' בו' דן אשר נפתני הם בג' שגיש' פרצוף נשר ועליהם אולטיים ג' צירופי הו"ה המתחילים בה' החרונה ע"ש

דור המדבר

ה"ס דנוקצא הו"ח מהחורי יעקב נכח גבו' אלל היוצאים מיכו' דחי' יחד עם חסדיו וחזן נחמים החסדי' ליעקב והגטרות נתיקב' זו ואינה נח' רחל עקרת הבית ועיין בנ"ת כרשה יתרו נב' כה מאמר :

ערכי הכנויים

אית ה יא

הדיוט

הוא מלכות וז"ס מ"ט
 רז"ל אל תהי ברכת
 הדיוט קלה צעיניך הדיוט בגימ' ד"ל
 שהוא צו"ג כ מילוי המילוי דהכ"י גימ'
 ד"ל וכשמנרן לה ז"א פ"צ ממה שמקבלת
 מבי' ונקרא ברכה חינה קלה הלא יש בה
 דעת שמאיר ע"ב ק"ל וע"ב קד"ס שהס
 בגימ' תחי נפשי ואז נקרא חיות הארץ
 ושם ב"ן וד'חותיות ה"ה הרי דעת ו
 וכשמנרן לה מאי' יש בה כל אלו ואז חינה
 קלה כי יש בה דעת :

הדיוט

הוא ז"ח וז"ס מ"ט רז"ל
 אל תהי ברכת הדיוט
 קלה צעיניך הנה כבר ידעת שדעתן של
 נשים קלה כמ"ט וחמס כשמנשך אל המכ'
 זאת הנרכה שהיא הבינה אי' עילאה בסו'
 ב"ך כבוד ה' ממקומו כנדע והיא נמשכת
 חינה דרך ההדיוט שהוא ז"ח אז חינה
 קלה כי אז יש לה מורין גמורים ואין דעת
 קלה :

היכלין

וע כי צדיקה יש ה'
 פ-צ"פים כנדע ויש
 צו ז' היכלין כנגד ת'ת ומ' והס ז' זכרים
 וז' נקבות והכנ נקרא ז' היכלין בפ' פקדי
 וס"ס ז' ושבעה מונקת וכנגדס למעלה
 צדיקה עכמה באו' ה' יש שבעה היכלין
 דכו' ז' צו' וחמס הלו העילאין הס כ
 נפתחים ביום שנת לבד והלו הס ההיכלין
 הנו' צפרטה צרחשת שאמרו שצצנת
 מחפתהיס ז' היכלין דרומי ה' היכל חהבה
 ב' דין ג' אהפקלריה ונהרא : והנה הלו
 העליוני' שהס מלך בינה הב ענמא דזכור'
 ונק' ז' הסריסס המשרתים וכו' ונקרא
 סריסס ע"ד הסריסס אשר ישמרו את
 שנתותי כי אלו הס מסריסס עצמם בימי
 החול ואינם נפתחים אנה בשבת והתחלין
 משמשים בימי החול והלו נקראים שבעה
 צעירות . אהתר היא כוד נקודת המלכות
 דאזילת ע' אהתר כבוד נכי ומיעטי לת

עצמך והיא מסתרת בראש הצדיקה ולכן
 נקרא אהתר וז"ס בר"מ כי תכל על אסת'
 דהסתיר לה מאחסורוס ועלה נאמר חגי
 ה' וכבודי לאהר לא לתן וכבר ידעת כי
 פ"זה לא נאמר רק באזילתו כי צדיקה יכול
 להתעכבא תמן קליפין כנודע .

הלכה

נקרא המ' וז"ס אין לו
 להק' בה אלא ד"א של
 הלכה כי אחר שנחבב בה"מק חורה המל'
 אב"א במקומה הא' בד"ס של הזכר תנה"י
 וזה אין לו להק' בה אלא שהיא המל' אלא
 אותם הד' אמות לבד מזה הטעם עצמו
 אסור לילך אחורי אשה בתוך ד' אמותיה
 כי שם מקומה ותופסת כל שיפוי ד' אמות
 וזהו הלכה אותיות הכלה

הר

נקרא אלהי"ם כי אלהים
 בחלפי"ן גימ' ארץ ואס
 תסיר ממנו השרש ישאר המ"לוי גימטריא
 הר גם אחרונים דאלהים הוא גימ' ר' ועס
 ה' אותיות הוא הר וז"ס הר אלהים

הר המוריה

הוא יסוד דז"א
 וגם נקרא הר
 המר שממו הירחה לעולם הוא יסוד דאב'
 הארוך וכנס צו :

הגר

עולה כמנין ד' בניס דינח'
 אחר המיתניק והס צחינת
 ד' בניס היוצאים לחוץ שהס צחי' נקבה
 לאברהם והגר היא ס"ד חיזוניות הכלים
 שמהם התפסטות החיזונים כי שרה הס
 הכנימיות והוצרך אברהם לקחת לת הגר
 כמו' הדס הראשון שלקח חוה ראשונה ל
 להטיל זה והמת הקלי' וחמס בני הגר
 אחר מיתת שרה הס גבו' כמתקו' שעתידה'
 להיות עבדים לישראל :

ההר

ה"ס הנלח : הר ההר
 ידוע שהר

הדינים הם צבונה וקיצונו צדיקה והנה
 הלהים צדיקו וצו ועס כללות ה' אותיות
 צו' ה

ערכי הכנויים

אתה היא

כנו' שה'ם אחוריים בין דבינה בין דמלכו' נמצא ח'כ שהם ב' הרים ח' בנינה וח' במ' וההר הא' גבוה מהב' ונכלל ונעלם בתוכו וזהו ה' ההר הר' ע'ג הר ושם היה קבור' אהרן וגם בלחותיות אהרן יש לוחיות הר להורות על הכל :

הר בית

ה' ה'ם מלכות שנמל' דלילות .

היכלות

ידעת כיו' היכלות הם בנייה וכלם יש נפשין שם החיות שכל היכל ורוחין הם הכו' בשם כמו רני' אל' בהיכל הרבון וכיוצא

הבל

דע כי החמשה חסדים נכנסים בתוך הגוף דרך הגרון והם ח'ף חמס' הה' גבורות פוגע' וביקעות צפה דרך ירידתם מן הגרון ויוצאות משם לחוץ ושם נעשי' ח' מ' מבחוץ לז' תחתונות וה'ם חמשה מוצאות הפה והם שבעה הכלים דקהלת ובנחי' זו יש מעלה לגבורות שהם מגולות על החסדים שהם מכוסים ודע כי הה' מוצאות מקיפי' מחסד עד הוד וח'ף ליסוד ומ' יש מ'כ'ף מס'ד החסדי' כי צריך שתדע כי גם שכת' שסוד הכל הפה הם גבו' גם יש הכל מס'ד החסדים והוא ביסוד של הח'ג ששם ה' מתקבלות החמשה גבורו' בסוד ח'ף חמס' מן היסוד יוצא הכל מפיו דרך העטרה מנחוץ ועולה ומקיף את היסוד מבחוץ וכ'ז ה'ם החסדים והפנימי הוא בחי' גבו' וזה דווקא ביסוד ועטרה כי בחג'ת כ'ה מקיפים הם ה' מוצאות שה'ם הב' מנכפ'ך וסדר המוצאות נספי' הוא עד'ז אהה'ע בהוד גיכ'ק ננכח דט' לנת' גז'ת ז'ם שרץ בגבו' בומף בהסוד וטעם הדבר תמצא בס' הליקוטים .

התלבשות

סדר התלבשות ח'ק צי'ם דנקורי'

הטבור בכתר ג' פרקין עליונים דכ'ה שלו בחב'ד ואמצעיים בג'ת ונ'הי ננה'י :

התלבשות

ח'א בחיך אצל ואימא מהגרון

עד החזה יש'ם ותצו' מהחזה ועד הטיבור התלבשות חכ'ד לח'וא ננה'י שלהם ונה'י

דאצל ננה'י דאימא ואז

מתלבשים

בו'א :

את ואז

שבלות ה' למה היא

היא תלויה הנה הה' ש שצ'כור ג' ווי'ן הוא ו' ח' נחמ'וב' בני' זב' בדעת והטעם שהיא ו' תלויה ולוינה מחוברת עם השנים האחרת הטעם הוא כי הנה הו' זו רומזת לדעת והנה כנר ידע' כי הדע' שנחו' ב' הוא געל' ולוינו ניכר רק דעת ב' שהם החו'ג כי כל עיקר אלו הם נקראים דעת ואם ו' זו היתה מחוברת עם ב' ווי'ן ראשוני' היה ניכר בהם מציאו' הכרעת הדעת ולכן נחלק מהם נהורות כי אין הכרעת הדעת ניכר רק למטה בחו'ג ולא למעלה בכונות ר'ה בסוד ההיץ דל'הי אגרהם .

נעירא הוא יסוד דתנונה

בע' וילון :

ווי העמודים

הם כ'ה שהם הווי'ן היבולאים מת'תו' גדולה גם דע כי סוד הכ' ווי'ן המתחברים יחד בלוח הא' כזה א' של כבלות דאחוריים כ'ה דדכורא נקרא ווי העמודים ושמה סוד זה גם זהו רמז הכו' צפ' ול'הא בסוד היחודי' תכ'ט ופג'ח מצר זה ותכ'ט ופג'ח מצר זה והוא רמז חל' שני

הויה

סוד הויה צ'ק נסוד עיגונים ותגין :

ערכי הכנויים

אות ואו יב

כללות רחל ולאה כי רחל חרות ס'ה ולאה
י'ו בסוד ד' חלפין כל אחד כלול מארבעתן
הרי מספר וע'ד ככולל :

ווי העמודים מלבד הנז'ל עוד
כתוב בליקוטי זהר פ' תרומה
כי העמודים הם כ'ה דז'א והווי'ן הם סוד
התפשטות חי' בתוכם שהוא סמ' כ'הוא
בחי' והס'ז שמות שכל ח'ו' אותיות
כידוע והם מתפשטים בתוך ז'א לחיותו
ואמנם החלק הנוגע מהם לנ'ה הם הנקרא'
ווי העמודים : ודע עוד כי גס ווי ה'
העמודי' הם בסוד שנים עשר בקר שבעול'
הבריאה הנז' בע' עלמות

הווי'ן הנעשים ח'ותכ'ט גימ' כנאות
של בינה נק'עה'ז שיש בו

ושט

אכילה ושתייה בע' קנה
זמ'ש'ז'ל על ענין שבעה
רקיעין שהתחתון שבהם

וילון

הוא וילון ואמר וילון חינו משמש כנוס
אלא מוכיח ערבית ומכנים שחרית והגה
מ' התבונה הנק' וילון חינו משמש כלום
אל הז'א אמנם מאיר את הארתה ומוציא'
לחץ לצירך לאה שעומדת מהרץ ועיר
והענין כי הרקיע הוא הוא הנקרא רקיע
דרך סתם אשר בו קבועים חמה ולבנה
כוכבים ומזלות כמש'זל הגה הוא בחי'יסוד
התבונה שהוא נק' רקיע בכ'מ והוא ו'
זעירא בסוד נוטה שמים כיריעה ובו ק'
קבועים חמה ולבנה וכו' לפי שכל הארת
כלם היוצאים משם כנידע כי חמה ולבנה
שהם ז'ון קבועים בו ומשם יונקים זה מ'
מהחסדים וזה מהגבורות העומדים בדעת
המלוכ' ביסוד התבונה הזה ומכוכבים
הם בחינת חסדים היוצאים משם ונופלים
חוק היסוד דז'א כנודע ומכים שם נכת'
ומתפשטים ונעשים ניכוצות דקים וה'ס'
הכוכבים המאירים וז'ס' ומצדיקי הרבים
ככוכבים כי מצדיקי הרבי' ש'ש' מהיסוד'
הנק' צדיק והם מקבלים הארת הכוכבים
של ההסודי' שבתוך היסוד ומאירי' כמותה'
וננע'ד חיים ששמעתי אמורי ז'ל כי ה'
המזלות הם נקודות והם מהניכוצו' הנעשות
ביסוד מנפינת הגבו' גס הם מלמעלה עד
היסוד דזעיר ומכים שם ומתפזרי' ונעשים
ניכוצות :

אות ז

זכירה הנה אבא ואימא בחינת
פנ'פ' היא הויה דיודי'ן
באבא וז'ה'יה דיודי'ן בחי' ושניהם גימט'
רחל כמנין זכור' כי הזכירה באה מצד
פנים :

זקן שערות הזקן הן זינין ת
תקיפין וכשמשתלשלים למט'
נעשים מותרות והם הקליפות : ספר
הכוונות דף י'ג :

זחב ידוע שסודו מהגבו' ויש
ז'מ'יני זחב כנגד ה'ג' ושני'
כוללים יסוד' ע' :

זלפה היא באחורי לאה והיא
ניציר' זכירה היא
תמיד בדכורא ופקידה היא בנוקבא :

זנות ב'נשים זנותים מוח ז'א
דקליפה דבי'ע : ז'ת'
הוא ביסוד ומעלה הזיתים הם כ'ה וז'ת'
בגימ' ח'ל' אלה'ים מצפ'ן שהם מתקבצו'
ביסוד ושם נכתשים ונעשים פירורים
ונעשים שמן

זרירים הם ג' וה'ס' הדעת גס

הקטנות הכולל ג'
המוחין ומתפשט ממנו עורקים חכם בכל
הגוף ונאמ' וברעת הדריש ימלאו

ועד ה'ס' כתר רחל שהוא מד'

אהי'ה : כל ד'היה כי החלפין
הם לכתר לאה ככדע גס וע'ד הוא סוד

ועם

יוצא מב' החוריים ע"ב
בריבוע וגם ריבוע אה"ה
עם הכולל . זב טומאתו המורה כי
הוא נפילת אורות הזכר והוא נעשה ה
מהחבור דקליפות היותר גסות שהיא
רוח סערה .

זר זהב

חמר חיים כ"ל ששמעתי
ממורי ז"ה שהוא ח"ל
אה"ה דהיינו אל מלא עולה קפ"ה ועם
אה"ה וכללו הוא בגימ' אור והוא ז'ר כי
בבר נודע כי אה"ה עם ר'חותיות מינולו
הוא בגימ' ח"ל כמנח כי ח"ל יוצא מאהיה
והוא מאימא וכפ' ויקהל מזוהר אמר כי
סור הוא רומז לחסדים העולים למעלה
מיסוד אימא

זווג

דע לך כי יש כנוה מיני
זווגים זה משונה מזה כפי
סדר הזמנים :

שחרית

דחול : לזה וישראל
הם החור בחחור
ויעקב עם רחל פנים בפנים רק שיעקב
עולה בנצח ורחל נהוד .

מנחה

דחיל לזה מזדווגת עם
ישראל מזה ונמעל'
פנים בפנים ולכן יש התעוררות דינים
ורחל היא אחור בחחור הגל עם כל זה
נגדלת כל אחורי ישראל והוא אחור בחחו'
עם יעקב וישראל :

מעריב

דחול רחל חזרת ל
להקטין עצמה להיות
אחור בחחור עם יעקב לבדו וזה הזיווג
בעמידה יעקב ולזה וזה למשך עד הצות
לינה . הכות לינה נמשכת כל שיעור יעקב
בכנ פר"ק ז' הוה פנים בפנים ורחל
יושנת תחת המטה בעולם הנריחה .

ערבית

של שנת רחל ויעקב
הם בפנים בקוד כל
בה"י דו"א

שחרית

של שנת ז"א עולה ג'
דרבי הג'ת דחנא
ואימא והנוקבא עולה חחו בנה"י
שהוא חב"ד שלו :

מוסף

של שנת ז"א עולה חלת
דרגין חב"ד דא"ו ונוקב'
עולה עמו בנה"י שלו שהוא מקום נה"י
דחנא ואימא

חזרת

מוסף של שנת ע"י עולה
בכתר דא"ו ונוק' בג'
קק'ק עולה לחג"ת דחב"א ואימא ובחיה
מקום כבודו לחב"ד דא"ו וימכה הם שוים
בכל המקומות ח"ו ולכן הזיווג חו במוסף
שהוא יסוד

מנחה

של שנת ישראל הכי פ'
פרצוף ז' אולחה עמו עול'
עד מקום מולה דעתיק הי"ג לבד ורחל
ויעקב למטה בנה"י דזעיר שהם במקום
הסד גבורה תפארת דחב"א

חזרת

מנחה של שנת ישראל ולזה
עולים לתיקון הח' דריקנ'
נוצר הסד ורחל ויעקב לחב"ד דחנא שס'
עתה נה"י דזעיר' ובחיה במקום חמא
ויכירה במקום ז"א ועשי' במקום נוקביה

ברכות

לצנה : ב"ח אימרים
ברכה זו לפי שהיא
מתחדשת ולפי שהיא יוצאת בת"ת שלו
נקרחת עטרת תפארת ומדלגת נה"י עולה
במקום הג'ת :

ראש

חדש שחרית : עולה המל'
עד הנכח לכן אימרי' יעלה
ויביא ב"ה שהוא הנכח : חורה מאירים
בה חו"ג ואת"כ חנו חומרים הלל להאיך
לה

ערכי הכנויים

אות ז' יג

לה מ'ג תיקוני דיקנא ועלייה זו ראשונה
עד חג'ת ד'ז'א

מוסף

עולה עד חכמה ובינה
דועיר רחל : חירה
קרוסת כתר עולה עד כתר ד'ז'א ואז הם
שזוים גם נמשך לה שפע מע"ק :

שבת

ור"ח : היא עול' ומשתוות
אליו ושניהם משתמשים
בכתר א' ואין כו"ן כי יש בה כת זכר ו
ונקבה להיות יושבים במקומי אחר שהיא
עולה במולא באיתו מציאות שהניח בה
הז'א נמטה :

חנוכה

היא יונקת ע"י ההוד
על ידי עצמ - על ידי
תיקוני מתתי' ולא ע"י יעקב וזו התוספו'
קרוסה שיש לה :

פורים

בוקצ ישוד דאנא לחוץ
מיסוד מל' שאז שוד המגיל'
שעולה ג' הויו"ת ש"ס ביסוד הנזכר והוא
סוד מרדכי שהוא יסוד האנא :

פסח

בליו פסח עולה פנים
בפנים ולכן יש הלל גמור
כי יש זיווג ותכף מיר חוזר' אחר בלחו'
ואסור בזיווג אעפ"י שיש שם למענ' אמנס
הוא שלא על ידינו ולכן אסור בזיווג .

מפסח

עד שזועות נכנסין כל
המיחין בז'א והגדילו
זו"ן בכל קימות אורות עילאין אך הכתר
שלו שהוא מן א"ה עצמו כל"ס נמשך לו :
י"ט נקרא מקרא קידש שהיא באמת ונא
קודש ממש שהיא ב' זבח :

ליל

שביעות בקריחת ליל ש
שזועות נמשך כתר נועיר
מא' א עצמו ובקרי עם הטבינה נמשך
לניקני ד'ז'א כתר מ' הרבה היורד מנמשל
שהוא חכי הסד שנת'ת ובוה נתקן כתר
לזו"ן ונשעת התפ' כ' נעשה הזיווג להשפיר'
עובי .

רה

סוד הנסירה כמו נתחילת

הבריאה ממש קודם ערבית בחינתה ב'
בבריאה ובערבית עולה עד הגבור' שנו"ק
עצמם שבאצילות וזו"ן משתמשים בכתר
אחד :

שחרית

בלחש עולה שניהם
בגבור' בגבור' שנו"ק
הזכר עצמה : הורה עולה שניהם בעטר'
דגבורה מתריץ עטרין שבדעת ולעולם כל
סוד החזרה הוא בסוד האצות שהם חג'ת
והם ע'לין למעלה במוחין ובכינה

מוסף

בלחש עולים שניהם זו"ן
בגבו' שנו"ק דבינה לו
בהוד דבינה

חזרה

עולין שניהם דבינה ש
שבינה שהיא מסו' הגבו'
הז'א שניהם בגבורה דבינה :

מנחה

חוזרים שניהם בגבורה
דו"ק ובחזרה עולה דבינ'
שבמלכות :

ליל

ב'דר'ה כבר נכנסו כל מ
מציאות הדינין שיש מרחש
הזכר עד הכי הת'ת שנו והם נתונים ב
בראשה .

יום כפור

המלכות עולה עד
אמא ומתחברים שניהם
הנוקבא לוקחת ביום י'ה ה"ב שהם פ"ר
וזה כ"ו הרי כפיר הא"ה לזו"ן והזיווג
נמשך מל"ה של הבינה :

ערבית

אנו מעלין מ"ן למלכו'
שבכ"ו : בשחרית דעת
של בינה ומוסף לחב' מ' ובינה שלה . בחזרה
לכתר שלה ו' יקר' וזה הוא לצורך בנין
המנכ"ת מחמת עיגולה ולכן בוא עלייה זו
עתה . במנחה מתחיל לעלות הז'א כי עד
עתה היה מזהווג עם בחי' לאה עד רחש
התכונה . בחזרה עולים עד החוה דבינה :

נעילה

עולים עד ראש הבינה
כי לעולם הז'א עולה
כשיעור לידתו

ערכי דכנויים

אות ז

בחזרה

עולים ז'א ורהל ילחה
 כלס בנינה דויקנח
 דח'א חתס הוא כי חינה ל קחת הה'ג
 דחמא רק אחר תשגוס ה' תפלות נכעילה
 נש.מו ה' תפלות וכשגמו ה'ג ולן נעשה זה
 סוד היסוד נקידות ציון שבה נקרח חותם
סכות יום ראשון נכנס חסד
 שבהסר של פנימי ת דחמא
 וגם נכנס מקיף של חסד דהסר דחמא ולכן
 הו' י' טוב אר הימים נכנסין המקיפין
 דחמא : בשעה ימי הסכות הזיווג הוא
 בס' ד' ק :

בלור

נעניע דברכה ודהלל
 נכנסין הפנימיו דועיר
 ובהקפות המקיפין דועיר :

בהר

נכנס בנילב הארת ה'ח
 נבחינת כל המקיפין ב
 נבחינת המלכות שבה ונכנס ג'כ בחינת
 ה'ג שניסוד שנה :

בשת

לח יש זיוג רק נקרא
 בתפילת מוסף והוא זיוג
 רחל לבד תמשך זיוג עד יום שביעי של
 פסח .

בעצרת

הזיווג של ישראל
 ורחל בליה זה הוא
 ואסור ב'יוב . ע'כ : וכמו שזווג אר'ואי
 תדירי כן היה במעשה בראשית של ז'ן
 תדירי וגנוז מפני הרשעים

זווג

דחכית ישנו באר'אי ודו'ן אך
 זה כסיד הגבורות ועו' ישנו
 נקדדינתא דכפרת בס' חילת השחר :

אות ח

חופה

נקרחת ז'ן דהיינו ז'ה
 הוא ז'ן ואיתיות פ'ח
 הם כ'ף ד'ס ד'ס שהם דס עמא ורס טהור

וזה נפשנו ככפיר נמלטה מפ'ח :

חוצה

לחרץ נקרח ב'ס והאי
 תחחוטת של עולם הנד'י
 שהם יסוד והוד וחזי נלח נע' חר' נכ'ן
 כנגדס נשארז ב' שגטיס וחזי אמנס ה
 הטעם למה היו חלו הוא כי הנה יעקב
 כשהוליד לראובן חשב שהיה י'הפ ולפי
 שלכן טעה אורזו בלחה לא ירד' אז סוד
 טיפת בכור רק פחו כמים פי' כי הנה יש
 ביסוד ב'נקבים הח' י'כל ז'רע והח' יוצא
 מים ואותה דראובן י'כל בסוד נקב המים
 נמוח שס וזהו פחו כמים נמצא שהוא בכור
 בסוד היסוד אך הוא בסוד נקב המי' וכבר
 ידעת שניכונן המים חלו של נקב הב' יוצא
 לחיכונים ולכן י'כל ראובן לח'ל וסוד זה
 כרמז נפר' ויחי דרמ'ד ע'ש ואמנס ראובן
 ה'ס דעת העניין שנין חז'י שגם בו
 יש שני נקבים ושם שרש ראובן ומסס י'כל
 וז'ס אחי בגדו כמו נחל כי הנחל העליון
 שהוא הבינה סוד החלף דחסר במלת נגד
 היא בגדה כי לא ינקה מנקב הזרע חלל
 מנקב המים כמו שחירע נראובן חירע
 לגד ביסוד הב' של מטה בין ז'א לבוקבא
 וזהו בגדו כמו נחל כי ב' בגידות היו זו
 התחחונה דיבמת העליונה ולכן בני שגטי'
 חלו י'כלו נח'ל ואמנס ג'ד ננקב ימין והוא
 יגוד יעקב וסוד העקב הוא דינין נעולם
 זה גרם שי'כל מנקב המים שיוצא לחיכו'
 וז'ס שגרם ותקע כף ירך יעקב כי ג'ד
 בירך ימין וכבר ידעת כי ותקע כף
 ירך יעקב ה'ס נדב והציהוא וכשנתערנו
 היו באישיע שהיה מ'גט דן כמ'ש בגמ'
 כי הלל סוד ג'ד גרם לזה והנה מנשה ג'ס
 הוא בסוד ירך יעקב בגיד הנסה ולכן נק'
 מנשה בסוד כי נש'ני חלחיס ולכן כל חלו
 י'כלו נח'ן : והמנס סיד מגשה ה'א מנקב
 הזרע של היסוד רק שגם הוא חז'י מים
 ול'ן נח' י'כל רק ר'כי שגט מנשה עיד ח'ל
 הוא ז'ס תחחוטת דעשיה של אז שהם

עתה ר'ם עליונות של עולם הכורה של
עתה ומנס ברחו דגני חר' הר בע' ח' :

חותם

הוא ביסוד דחימה והוא
בשלים עליון דת' דו' א'
והוא כדדים שלו והוא ג'כ ביסוד דו' א'
והוא ג'כ כדדים דנוקנא והוא ג'כ ביסוד
דניקנא והטעם מאוס דשום יסוד דעיר
אנפין כנגד שדים שנה דניק' כמו יסוד
דחימה שהשיום שלה כדדים דו' א' כן שיום
יסוד שלו בשלים תפארת ששם הוא דדים
שלה ושם הוא חותם אות כדית קרט כג דע
הרי חותם כדדים שג רחל ולע נש הנוקנא
הוי חותם מפני שהיא נחתמת מהזכ' והיא
שוקעת כענין החותם כי הזכר בולט נח'ן
וג'כ כי הכתר דרחל הוא במק'ם חנו ה
כדדים דו' א' בשלים הענין דת' דו' א' ושם
הוא יסוד דחימה והכתר נקרא חין וכיסוד
של רחל הוא תחום כי שם המקום שהיא
ניכרת מזכר לנקבה שתוכל לומר חל' הרי
החותם במקום הדדין .

חיה

בית' י'ט שהיא מילוי שם
מ'ה שנימטריה ח'דס והנה
כבר ביארנו שהעיר יש בו ב' בחינות
הא' הוא מהראש עד החזה ושם יש לו
בחינה יסוד ה' שנו מזווג עם נאה והליו
האחרון מהחזה ולמטה ששם מקום החשדי'
המגונים ומכאן שיש לו שני שמות של מ'ה
דחלפין כנו' בע' מ'ה ומשניהם יוצא'ם
צ' מילוי שכל אחד מהם גימ' ח'ה המנס
חיה הא' העניונה היא כה' נהה וחיה
התחתונה היא רחל והנה להיות כי בחינת
לחיה היא דינין קשים מחד מכני שהיא
לח רייט דחי' ועוד שהיא עומדת נמענה
במקום הסתום הנה חעפ'י ששם נמענה
בעונם העניון שג' ח' לוח היא כה' ק' שה
גמורה עכ'ן בע'ה התחתון לה יכלה ב'
בחינה נהה לנחת ממ תקת ביסוד קדושה
בעת גרוקת קו'ס הרחשון וינחת בחינת

דינא קשייה מאר בסוד קליפה וזו היא
בחינת נינית חיה רחשונה שהיתה מזווגת
עם ח'דס קידם שנברא חיה ב' ואחר כך
ינחת חיה ב' ממותקת וזו נשאררה לחשת
ח'דס והאחרת נסתנקה כי היתה עדין
מעורבת בקליפה בחלית אשר לכן נקרא
חיה רחשונ' נינית חבל לח'כ כשצח יעקב
ששופריה מעין דח'דס הרחשון וחקן פגם
בעריות דח'הר כנוכ' זוהר קדושים צמ'ת
וגם כנוכר בתולדות ינחק בענין הברכות
שלקח בערמה מעש' אחיו אז לקח שתיהן
רחל ולחיה כי חז' מתקה נאה והיתה כסו'
קדושה ונשתנקה מהקליפה וז'ם מ' שרז'ל
וע'י נאה רכות מדמעה שהיתה בוכה על
שהיתה עתירה נהית כהלכו של עשו וע'י
תפנותיה ודמע'תיה נמתקה וחז' ניחנה
בהלך יעקב והבן זה היטב

חה

שהיא נקרא בחינת נשמה
לנשמה הנה סוד עינים
שהיא רחיה הוא בסוד החכמה שנקרא חיה
שהיא נשמה נשמה ודע כי נר'ן מתלכשות
בתוך כנימיות הכנים שהוא גוף הח'דס
אך הנשמה נשמה ח'ין יכול הגוף לסובלה
ונשאררה נחון בסוד ח'ור מקיף וכשהיא
מקפת את הרחש מורד הנשמות הם סוד
ח'ור מקיף חל הנשמה וכשהיא מקפת את
הגוף מורד הרוח חז' היא בחינת מקיף חל
הרוח וכשהיא מקפת בחי' נפש חז' היא
ח'ור מקיף חל הנפש כי נמו' שישג' כה'
אלו בגוף הח'דס שהם נר'ן גם בנשמה ל'
לנשמה כריך שיהיה בו נשמה בחינת חלו
כנס בסוד ח'ור מקיף (נלע'רן וז'ם תוכל
החרן נפש חיה שהחיה כשהיא מקפת
בחינת נפש ח'ור מקיף חל הנפש)
וחמנס בסוד הגונגלתח שהיא הכתר משם
נשמה עניונה הנק' יחידה והטעם לפי
שהיא מקפת כל הע'ג'ת בחינת נשמה
נשמה ונה בחינת נר'ן כמו שביארנו בחיה
שהיא

שממטכו משני אותיות ה' כנז'ל ולז' ה' הקליפית מתחמסלים ויורדי לביקב' דתהומא רבה ולז' השם העליון נעשה שלם .

חכמה

היא דינים כי הנה סוד החכמה דאריך נעשה מסוד הגנו' דעתיק ונמצא כי החכמה יש בה דינין רק שהם נכפים במקום הזה ו להתכפין תמן וזמ' ש בספר מנחת יאודה כי החכמה היא דין והבין זה

חלק לערב

הנה היליק בדברי רז"ל בין

יש לו חלק לע"ה ובין מוזמן להי עולם הנא' ובין בן הע' הב' הוא כי הלח' הכריקי' אחר פטירת' בחותה שער עכמה שהם נפטרים אז עולים עד הבינה הנק' עה"ב ועולים שם בסוד מ'ן נעורר הזווג העניון דח' ואי' וזהו מעלה גדולה ולאמנס יש כריקי' שאינם כדלים לנעורר הזווג הם לזרם לא' כריכין להכטרף עם שאר הנשמות ו' ובהמנעותה יעוררו' גא' הם הזווג וזה נק' פ' יש לו חלק לע"ה כי כל ישראל כדאיתם לזה זולת אותם המפורשים במטה שהין להם חלק לעונם הבח' חבל יתארו למטה

בסוד מ'ן נמו' הך' יש יתר גוונים מהם ה הנקראים בני עוים הבח' יפי' כי כמו שהתפארת' שהוא בן הבינה הנקרא' בן הע"ב כי הוא נכדו עושה יזוג הנח' ואי' גם הכריקי' הזה יש בו כה' ג' ה' ה' לקרא' בן העונם הבח' בן הבינה עכמ' כמו הת' ת' ולז' הוא נכדו יכול לעשות הזווג עליון כלי הכטרפית אחרים : והמנס מ'ומן נהיי הע' הב' הוא נעתיק לבח' שאז נהייב ביה וביה חור' הלצנה כחור' הרמה והענין שהן יחזרו לבח' ואימא' להחעבר' נתוך ח'א' פעם הקרת' כדי שטעני ירי' אותו ויעינור יוכלו להבדיל חור' הנבנה כחור' הרמ' וגו' והמנס אותו העיביר' ה' ח' ח' ח' המוהין שלם שהם היות' שנהם כטוע' כי ה' המוחי

שהיא מקפת בחינת נר'ן בסוד כלם נחמ' עשית חבל דובמת נשמה העלוונה הנקרא' יחידה אין דובמחה למענה בחי' ד' וכלה היא מציאות ח' ובכן נקרא' יחידה שאין דובמחה למטה שהיא יהודה בעולמה ו' והמנס כוד הקפה זו שביחירני בנהיג' היה אינה מתפשטת עד למטה חלל' ממקימה היא מקפת למטה וה' ה' של עינים דח' ק' שהיא בחינת נשמה לכשמ' ולכן מהוד הראיה נעשו סוד הכלים שהוא בגוף חבל ההכל שלו עצמו הוא פנימי מאד וה'א' להחפשט למטה

חיל

נקרא' מלכו' בהיותה מקבלת צ' פ' כ"ד כ"ד שבימט' ח"ל' הוא כתר דז"ל הנקרא' חיים בסוד התפילין ה העליונים שהם ח'מ' העליון שעל כתר ז"ל וכבר ידעת כי התפילין נקראים חיים כי הם כ'א' שמות וד' פרשיות ד' בתים והם להי' ה'יה' להי' נגימריח חיים :

חירם

מלך צור אחיזה שלו בגרון דז"ל שהם שגשה מוחין דקטנות ג' חלה' יש גימט' חיר'ם וגימט' גר'ון ונכן נתגלה כמו פרעה שפרעה ג"כ שם היה אחיזתו וזהו ג"כ צ"ר הוא לשון מכרים וה'ם מ'ר' הגרון כנז' נפרעה מנך מכרים . (ח'ה' עיין נמיל בספר גולג' חור' חות' ח')

חיות

הקליפה הוא מו"ה שבשם שבמין הגלות כביכול הין השם שלם לפי שזו'ן הם שני אותיות ח' אחריות ו'ה' הם נפרדים מח' וח' שיש שני אותיות י'ה' ויורדים למטה ומהם נמשך החיה הל' הקניפה ומחיה אותם בסוד י'ח' טמני הקטרת' שהם חיות הקלי' ורומכיותם וכ' צענין ו'ן נמענה עד חו'הי' חו' מ' מסתנקיט' ג'כ' ועונים עמהם י'ח' סמ'י הקטרת' שהם חיות הקליפית ורומכיותם

ערכי הכנויים אות ח יה

הם נמשכים משני הוי'ות שברישא חוורא
לצר פנים כי הוי'ה אחרת יש לו באחורי
הראש ואמנם באותם שני הוי'ות יש שמנה
אותיו שמאיר אל אלו הש"ע נהורין והרי
הם שש"ח וכלם לוקח מלאך זה ואמנם
המלאך זה בנימ' השמ"ל וכבר ידעת ש

שחשמל פירש בפרשה ויקהל דכ"ב חשמ"ל
שה"ס הקליפה שרובה לוקח אורי זה הנזכר
שם ואמנם אז הקליפה לוקחת סוד הש"ע
נהוריו אינן בהם כח ליקח ה"ח הנשארים
שהם העליונים ואז נעשה ע"ש האוכל

ומהחם הכל וז"ס עושה עם כסין וכימה :
חשמל ה"ס ז"א שנו ה"פ ע"ב
הם החסדים וחמשה
שרשיהם הרי שס' הוה"ס וא"ו הרי חשמ"ל
וכן כת החשמנים הם בתפארת וכל ח"ש
מכד החסד בחשאי ומ"ל בסוד הגבורות
כמ"ד כוונה על היין בחוצות :

חקל תפוחין קרישין כך נק'רחל
בליל שנת בסוד עליותיה
חק"ל כנגד אחורי כה"י ששם מתפשטים
תפוחין כנגד אחורי חג"ת שמקבלת
מהם קרישין כנגד אחורי מב"ד שמקבלת
מהם וחקל הוא בנימט' הוי'ה אהי'ה הוי'ה
חרכ"ת וגם הם סוד ג' יה"ו במילואם של
יודין נ"ז ורחלפ"ן ל"ט דהיון מ"ב הרי
הק"ל .

חוב ה"ס הגבורות שיש ביסוד
דחינא והם הנקרא' חקיס
נקרא' כל יור' שיש כח
במעשיו ליתר זון ולהורוד
טיפת החסדים ברחם הנקב' הטורה וזהו
סוד חסיד חסד י' ה"ס חסד העליון היורד
דרך פי החמה שה"ס י' ולכן רוד נקרא'
חסיד מפני שנעשה מרכבה נקודת ציון
בבחי' זו נהכנס בה יסוד אות ב"ית קדש
ומשפיע .

חושנים נודע כי ברחש יש ד'
הושים

המוחין הם מיי-המלך בסו' המניח תפילין
מאריך ימים בסוד ה' עליהם יחיו ואמנם
סוד העיבור נקרא חיי העולם הבא כי
הם חיים הנמשכין אל הע"ה עמנו ואותו
שהיה ראוי אל איתם מ"ן בצת ההיא אל
הז"א זה נק' מזומן לחיי הע"ה :

חנפים נת חנפים פוגמים
באנא ונלעד ששמעתי
שחנפים הם גימ' קפ"ח שהוא אחוריים
דאנא העולה דפ"ק עם ד' אותיות הרי
קכ"ח והם גורמים לסנק אור דאנא ה
מהעולם כי הלפים דוברי אמת הם רק
שהיא דרך ליכנ תא חגל החנפים הם
דוברים שקרים כדי לחנף לחזירו

חסד נקרא חסדים בהיותם
מתפשטין נחון מיסוד
אימא בע' טוב . חסד הוא בע' הוא :
חסד יבנה בערך ש"ה

חק נקרא בינה וז"א ח"ק גימט'
ס' גזמ'ה שה"ס שאומ' ציוס
הכפורים כי חק לישאל הוא :

חסד עילאה נקרא יסוד החכמה
המהלכש בדעת ז"א זוהר
הדקיעט'ו נ' . **חסד** עיון ישנו מיר
אחר הנייה בראש קתפין קודם התחלקות
שי הזרועית ח"ק'ו נ'

חשמל הוא נקדושה וגם כ
בקליפה דע כי כמו
שיש ש"ע נהורין בכנים האנא ואימא גם
יש כנגדם נקלי' ושם הם סוד ע"ש האוכל
את הנגדים ומהתם איתם עמ"ש כנגד
אכלו עם ואמנם אלו הש"ע נהורין הם
נמשכים עד ל"ה בהכל הב' התחתון דהוד
הנזכר בפרשה פקודי שהוא היכל עצם
השמים ושם המלאך **אורפנאל**
והענין כי מלאך זה

מגיע אליו ש"ע נהורין של האפין עילאין
וז"ס אור כני אל ואמנם הוא גימט' שש"ח
והסוד כי כל ש"ע נהורין של האפין עילאין

מפריד חלוק חבל הכא ביו"ט זו היא ה
המעלה והשבת שני ישראל בחינם מהגלים
מיהי חבל מעצמו חנה צריך יתפלתינו
שהנו קוראים ומומנים זה הקדש שהול
חבל שיחגנה תוך הימח ודוק :

אבל

הוא זל"ה רצה לתרץ
בדוחק רפי' הימח היינו ה'
ששס והוא ישראל סבא ותבונה נסוד וחכ'
בבניה (ופי' דברים חנו וחכס בבניה הוא
שכחב הרב זל"ה כי בלות י' של הוי"ה בו
נרמוז חבל וחימח עינחין ובלות ה' נרמוז
ישסו'ת והענין כי הלח יו"ד במלוי יש בזה
ג' אותיות י' כנגד חבל הנקרא י' ופ'
אותי תו"ד של מלוי הס רמוז לבניה כי גם
הס בגימ' ע"ס של ימח וגם ציורה כ
נעשית ה' נסוד ד' על ז' וז"ס הכן ב
בחכמה כי בחכמה נכללת הבניה גס
בלות ה' יש חבל וחימח דהיינו ישסו'ת
והוא כי העיקר שני אחורי ה' ה"ס ישראל
סבא וה' עכמה תבונה וז"ס וחכס בבניה
שהכמה דהיינו ישראל סבא נכלל בבניה
דהינו תבונה עכ"ל עיין בדרוש שס בן
ארבע) ח"כ לח יש מפריד חלוק שהעניה
של יוס טוב הוא ביססו'ת ודוחק חבל כר'
חמת שכן כתב בדרוש חוכל נפש כי עליה
דיוס טוב הוא בתבונה ולא בבניה עינחה
עכ"ל :

אמר

המאסף ואני שמעתי ולא
חבין מ"ש דפירוש חימח
היינו ה' ששס דהיינו ישסו'ת שכפי מ"ש
הרב זל"ה שמהי חבל חניס מתגנים
מעצמו לחח עני ירי הכלתינו שחנו ק
קוראים ומומנים לח חבל שיתגלה תוך
חימח וז"ס היתח שפי' הימ' היינו ישסו'ת
ח"כ תפנתינו למחי הנייח כיון שמעצמו
מתגנים מיהי חבל וחימח דהיינו ישראל
סבא ותבונה וז"ה נע"ד שחפשי ש
שתפלותינו הוא שהגלו מיהי חבל וחי'
עינחין ?

חשים רחיה שמיעה ריח וטעם ואמנס
מקדס היא עז"ה ידוע כי נה"י דחבל
וחימח נכנסים בוציר ופנה ל"ה אורותיהן
סתומים כסודע ואמנס בוקצ קצת חור
מהם בתוך ח"כ דו"ח שבין פיקים
העליונים שהס נסוד בוקח דחטמח מטס
נעשים ח"כ לו"ח והזו מכח חנו הנקיעות
נעשים חוש הרחיה מחד נלח והוד וחוש
השמיעה מחד סודן וכל להיות ל"ה ב'
פלגי גופא ומתחברים יחד לכן יש שני
חונים ושתי עינים וז"ס מ"ש רז"ל שב' נדי
ערבה שהס ל"ה חין נהס טעם וריח כי
חלו השני חושים הס נקו הפמלעי ברעת
מפני שהאורות שס צריכוי וגילוי

חטה

הס סוד טיפת ההסדים
ולכן היו מביאים ב' הלחם
בשנועות שאז הוא עצרת ויש אז זווג גדול
משא"כ בפסח שמביאים שעורים הס סוד
הגבורות ותמלח שחט"ה עולה כ ב הס כ"כ
חתוון הכלולים בטפת הזרע שמהם נוצר
הולד . חמ"ז וכפי הדקדוק היה לו ליקר'
חטים כי השרש חטי ועולה ע"כ הוא חסד

חג

דע כי כמו שהשבת ה"ס חור
חבל וקדש היא כן החגי' והמיערי'
הס מחימח ולכן י"ט גימט' ע"ג דהיינו
ס"ג וי' אותיות ולכן חין במיעדים עניה
לזו"ן כ"ח ער ח"י נבד וז"ס חנה מועדי ה'
ד"ה חמ"י נכח התפלות יכונין ישראל
לזמן ער חבל וזהו מקרחי קדש אשר
תק-לו אור'תס במ'ועוס ר"ת ח"כ

אמר

המח"ס רחיתי נהרב מאיר
פופיריש זל"ה שהקשה
וזה לשונו כאן יש מקיס עיין רב שהרי
המפריד מוחי חבל נקרא מכריד חלוק
שמוחי חבל וחימח צריכים ניכנס ביחד
כזכר בדרוש הנרעת וח"כ היך נכנסין
ביו"ט מיהי ח"י לנב עכ"ל . ונע"ד המחסף
נראה שהה'ן שהמכריד מוחי חבל נקרא

יסד ארץ ואמנם הוא דווקא היוצא מן הפה עיין בל"ת פ' טוב לי תרת פ"ך ענין זה יפה .

חזה

ציון ה'ס חזה דל"א ששס מגיע ומתגלה יסוד דע"י

דרושים : **חול** גבול לים הקול הוא

ריבוע אהיה והיט הוא הברי' : ומז'לן

כי זה יובן בס'ד החשמל כי תמיד המנדיל

והמגבל הוא בוצינא דקרדינותא שהוא

בא"י וגבול הוא מ"א הוא אותיות אה"ה

פשוט ומלא ומנא דמלא שהוא ממא בסוד

לכיש הגבו' כנודע מס'ד א"ל יצחק והיט

הוא הבריאה כי מי מקנן תמן : **חי**

העונמים הוא יסוד בעבור שבעת שגרון

הכלים לא קבל השפע בנת אחת

כחגיריו והועילה לו תקנתו שלא נבקע

כ"כ כהרף עין : חיט של הסר הוא סוד

שליש כי כל חסד נחלק לכ' שלישים והל' ח'

הוא כ"ד כמנין חיט ע"ה (ולעדן כי ניד'

שעיקר החסדים דו"א מא"י שהם גגלים

בתוכו ממא ונ'דע כי חסדים דאימא הם

בס'ד ע"ג ואם תסור ממנו כללות איתיות

שנאריים ברעת כמו שכת' בכוונ' שמע אז

ישאר ס'ט שהם ממא כ"ג כמנין חיט לכל

שליש : חוט השני הוא היכל הרצון של

הנקבה : ל"נ ששס ס'ד הנשיקין ותקית

השני הוא כ"ה : חולדה גי' דבורה וע"י

בלי' יאשע : הניכוס ה'ס של אלה"ס

בריבועש העולים רי"ז ועיין בזה"כ ציוס

הכפירים ובע"סן : חיה מלמד הנודע

והנ"ל עוד דע כי הנקבה יצאה מכנגד חצי

הפרצוף דהיינו הכי השס וה' ולקחה מ

מילואו כמאכטה כי כן מילויין הם מנקב'

והמילויי הם ח' הרי חו' הועד היא נק'

כן בזמן ברי' הד' מנ' בחיותיה והוא ב

בהמשך זמן עד ר"ב שנה

חנה

גם הבינה נקראת חנה כי

היא ה' ויגדה ה' ב' בניה

עילאין ומ"ס הרב זל"ה צדוק איכל נפש כי עליה דיוס טוב הוא דוקא כתבינה ילא

בצינה עילאה ר"ג מעצמ' וע"י תפל תינו

עולים בצינה ומתגנ' מוחים דאזח עילאה

ורוק: **אבל** כ"יך נהנין דבר דל"כ

מה הפ"ש יש צין יוס טוב

לחול : שהרי בחול כ' קיום המצית והתפל'

הוא כרי שיכנסו מוחי אבא ואימ' דהיינו

ישסו'ת וכן הוא כונת התפנין דהפילין

דר'ת הם מוחים דאזח ותפנין דרש"י הם

מוחים דאימא : והנה האיתי להרב שנמה

הלוי משש אציו הרב בנימן הלוי שה רגש

מזה ואמר שכבר פירש הרב זל"ה הפרש

והוא שחל ירדדים המוחין וככסאים בנז'ן

למטה במקומם אבל ביו"ט עילים זוז'

במק'ס אבא ואימ' ומקבלים המוחים שס

למצנה עכ"ל

חלה

ה'ס שס פנימי שלישי ש

שנחמ' דנוקב' דו"א שצול'

מ"ח ילכן תחלת שיצורה הוא ח' מצ"ח :

חמ' וילכן החל"ה נב' מ' מ"ח והדבר מ

מש רש ב"ת פרשה שלח לך .

חיה

היט המנכית בכללותיה ויש

בה י חומת וז"ס חומת

וחומה ותרוכ כי חומת היא הבינה חומה

רחל גממה במשך חניה הזאת לחומיתיה

וכזה יגבג התחיס וגם תיתס היא בס'ד

הדרין עיין בל"ת פ' תקוה

חגבים

סודס מיסוד ז"א וע"ס

חיה שרשה מן המ'

ועולה כ"ג כנגד כ"ג איתיות שיש במניו

דמילויי רב'ן בנימ' בהמה ועיין בל"ת פ'

וישבוה"ס בהמה בכלל חיה חיה בכלל

בהמה ועיין בע' בהמה ועוף וכזה תבין

כי כל חיה מחיות הקדש שבכל היכל והיכל

הוא בס'ד נפש ההיכל ההוא :

חבצת

שנמה היא בחינת יו"ד

ששס לכי כך הוא חור

החבמה היוצא ללוקחה בכור ה' בחבמה

ערכי הכנויים

אות ט י

ונל כי גם זיווג אצל שצבראשית תוכל
הצינה להקרח חוה :

נוגה : זוהר הרקיע קכ"ד ב' :

חבוק

כל סוד חבוק הוא בסוד
ההכרזים המקיפין שהם
מחזקין את הטקבה מבהוץ (וכל כי
הוי"ה נקודת ג' סג'ול עולה חבוק זה"ס
וימינו תחזקני ימינו נגי' חבוק והרי
וימינו תחזקני

טעמים

הם נכתר ועיין בע'
אותיות . גם דע כי
הטעמים ה"ס הארות על הספירות שהם
האותיות בצצם ויש ג' בחי' לטעמים
עליון ואמצעי ותחתון ועתה נבאר קצתם
איה הם רמזים . דע כי טעם הנקראת
רביע הוא באצל עצמו וגם בס' הח' מה
זקף קטון הוא בגי' שהבו' יש בה
סוד כירי סגולתו הוא בהכנס נה"י דחימ'
בו"א חו"ה הוא כח ב' דו"א : תרי
טעמי ה"ס כ"ה דו"א שיעקב סמוך עליהם
וע' בלי' הזר פרשה תרומה ופ' שמיני
בענין נדב ואביהו .

חיות

ה"ס תיקון יסוד הנוקבא
רחל בסוד תחום חיות
שהיא האחרונה והיא חותם של שעת ה'
הנעילה וסודו מב' אהי"ה דליון חיות
אצל יש חותם ב' בהושענא רבה והוא של
מלכות הנקבה והוא רק ממילוחי תנ"ה
העולים ש"ב וו"ס חותם בתוך חותם וכל
כי ח'ת וד'ו תח'ו מ"ס המילוי הוא חותם
אחד והרי חותם בתוך חותם ועי' בכוונות
הושענא רבה :

טיבור

דע כי הגוף נחלק לב'
חלקים מן הגרון עד
הלב ומן הלב עד הטיבור ומהטיבור עד
סוף הגוף נמשא שהטיבור הוא בסוד נה"י
דתפזרת שבכל מדה: וכיון נקרא טיבור
העולם :

חלום

מדרגתו בהיכל זהר עצם
השמים רבדיחה
המתגלה בכרכים דיכירה ושם
הוא נבדיחל כי עקב ההוד נק' חלום והוא
מדרגה ו' לכבודו אך
כח' ששם ההל"ס הוא בהינת
שנסה מוחין גדלות ששחר בתוך הקטבו'
והוא כריך נפתרון כי הוא מוריס סתומי'
ועיין בל'ת פרשה וישב :

טות"א

יש ג'כ טות"א דמ"ה
החרט בממנו תיקון החכ"י
טעמים עתיק נקודות חריך חגיג אצל
ואימא ולגזיות וו"ן : ופר'ז בירר
עתיק מטעמי מ"ה ונוק' מטעמי ב'ן
וגו' :

אות ט

אות יוד

טורנא

הוא נק' יסוד דרישא
ד"א המתגלה בו"א בע'
אשת סיל :

יהיהוה

הוא עולם העקידים
נקראת ביה"ה צור
עולמים והענין הוא כי ז"ס סילי לרובכ
בערבית ביה"ה שמי כי יש ק"שיל בפסוק
הי'לל יה' שמי יה' ביה"ה שמו אר' הענין
הוא כי כל השם רלול בחוך יה' וזהו ביה"ה
שמו פירש כי ביה"ה במילוחו יוד יה' אגית'
כ

טומאה

רחשין טומאה בעשיה
ב' ביכ"י שש"ה נבדיחה
ד' באז"ס שה"כ י"ב . טומאה המעשה בג'
קליפות ראשונות ושל המחשבה בקליפת

כ"ו שיהא הוי"ה הדי כי ביה שמו כלו
 ממז ומס י"ה וזהו ככת"ר למזן שמענו
 יוצא שם הוי"ה ובו כלולים כל הד' אותיו
יה נקראת יסוד דועיר כי שני
 יסודות ה' דאבא וא דאימא
 מתלבשים תוך ז"א וכל אחד מהם יש בו ה'
 חסדים וה' גבורות והה' חסדים מאימא
 מהיסוד שלה הם מתפשטים בועיר בחכ"ד
 חב"ת כה"י שלו וה' גבורות דיסוד דאימא
 וכן הה' חסדים וה' גבו' דיסוד דאבא שלא
 נתגלה לה ויצאו הנה כל אלו הם יסודות
 אל היסוד דועיר וכבר ידעת שהיסוד
 דאבא הוא משיים ביסוד עצמו דועיר
 ונמצא כי ט"ו חסדים ובגבורות יש
 ביסוד דז"א שמספרים י"ה עור
 טבע אחד ביגנין הה' חסדים עצמן מ
 מתפשטים בועיר מצד יסוד דאימא והוא
 כי הלא נת' אלעזר כי ב' בחינות יש אל
 החסדים הא' הוא נמצא במקום הדעת
 של ז"א הי"ש הוא שרש אל החסד והח"כ
 הב' הוא מהארת מתפשטים חמשה חסדים
 מחסד ז"א עד הוד שבו כנזכר ואחר כך
 הב' הוא מהארת חלו החסדים המתפשטים
 מתקבצים יחד הארתם ביסוד דז"א
 ה"ח שלשיבה זו נקראת היסוד כ"ל כנודע
 והרי הם ה"ח כמנין י"ה

יהוה

בגימטריא כ"ו ועם ארבע
 אותיות ל' ואם תהלקאו
 לבי י"ה ו"ה הרי ל"ב כנגד ל"ב נחיצות
 חכמה בגימ' כב"ד וז"ס וישבון כבוד ה'
יהוה בגימטריא הלה"ס כי ה
 הוי"ה בגימט' כ"ו ופאטו
 של כ"ו הוא כנגד הוי"ה ומינוי הכ"ף ו'
 הדי הוי"ה אלה"ס ומילוי לגד הוא פ"ו
 שהוא שם אלה"ס :

יוס

הוא היסוד והוא בגימטרי'
 צ"ו ש וז' יסוד המנכות
 ויוסף הוא יסוד דבכירה ונכנס לתוך טיון
 גם הוא בגימטריא ג"פ ג'ן שניתק שישוד

ז"א אל יסוד דנוקבא ולכן יוסף וציון כל
 אחד משניהם הוא בגימטריא ג"פ ג'ן המ'
 בחליך ה' נפשי אשא כמכואר אלעזר מה
 הוא ענין ג'ן : גם יוסף בגימ' קנ"ו וה"ס
 מה שה דעתיך שהם ה' חסדים וה' גבורות
 והם י' הוי"ות ובהם ה' גבורות הם
 במלכות וה"ס מחסד עד הוד וכלם נמשכי'
 דרך יסוד ג"פ יש לו הוי"ה אחרת בפני
 עצמה נמצא שהן ו' הוי"ות והם בגימט'
 קנ"ו וגם הוא בגימטריא קנ"ה וז"ס מ"ש
 בויקראל בגין חד צדיק מלביש קנאה
 וכו' וז"ס אינ אדם מקנה לאשתו אלא ח"כ
 נכנס בו רוח טהרה כי הוא מס"ט דיוסף
 העליון :

יון

עם שמריו הוא חכמה דאריך
 אצפין שמתלבש בו גבורות
 דעתיה יומין וז"ס בחדרת נשוא מוחא
 דעתיקא סתימא ושכיך ויתיב כהמר טב
 על דורדיה כי ה"ס יין עם שמריו רק
 שהם מיושנים ונכפין תמן

יעקב

כל האצטיות נקראת בשם
 יעקב :

יעקב

יעקב כשז"ן הם שים
 בקומתן יהו ככ"פ און ה'
 הנה"י דאבא וז"י הם מיתקן לז"א והנה"י
 דישראל סבא ותנו' הם מוחין נביקניה
 ואז הש שים בקומתם יחד והבן זה מחד
 כי בחי' התוריים העניונים שנכנו מאבא
 וזימא וישראל סבא ותכונה הט' הם ש'
 שנעשים נבחינת מיהין ונכנסין ב"ישא
 דו"ן וז"ס ב' יעקב יעקב אחר בועיר וא'
 בטיקניה כי ה"ח הוא מנזכר והכני הוא
 מישראל סבא : והאמנם האחרים דאבא
 הם נכר ימין בהסד דו"ן והאחרים של
 אימא הם נכר הגבו' דועיר (וכר' לע"ד וכן
 מישראל סבא וחכו' בטיקנא : בהגהת ח"ח
 כצ"ך לפ"ד ע"כ

יעקב

הוא יוצא מרחל וטעם
 למה בקיחת הנה"י דאימא
 נכנסים

נכנסים ברחל בסוד הדורמיט' יוצא ממנה יעקב מלבד יעקב הנז' שהוא יוצא בפני ז' א' אך כשנכנסים בלחה חיכו יוצא ממנה בחינ' יעקב : הענין הוא כמה שהודעתך שגלה חיננו מכלל י'ם רק החוריים ח חיכוניים מהנחינה תהתוכה מלכות דאימ' ולכן כדי שתהיה פרכיף גמור הנוחי ש שישפיק לה כל האורות ההם לצורך עצמה אבל רחל היא מכלל הי'ם ושוה חליהם ולכן חינה כריכה כ"כ אורות לעשות פרכופה לכן מה שמתיר ממנה יוצא יעקב בהגות א' ח בשייך

יעקב

גימטריא ז' הויות ז'ם ז'ם וי'ם יעקב מנהר שבע שהם שבעה הויות אלו וינג' חרנה שהוא מקום הדינים שהוא אלהים כי הר'ן ה'ם ג' אלהים כמבואר האלנינו בסוד ניהר גרוני כי גרון ונחר גמטריא שוה והס ג' אלהים שבגרון כמבואר האלנינו ואות ה' של חרנה הם ה' אוחיות אלהים ז'ם שלשה אלהים דודי'ן והלפי'ן וההי'ן והנה כל א' הוא בלחה והב' ברחל והאמצעי ב' ביעקב דאנפי'ן ונכן יעקב כולל ב' אלהים ז'ם יעקב שהם ב' אלהים וי' הם י' א' אותיות כי שניהם נתחברו בו הרי יעקב :

יצחק

חי ק' פ' שנה הטעם כי אחוריים דד' הויות ע'ב ס'ג מ'ה ב'ן במינוחם יש בהם ק' ב' אוחיו' וז' חיות אחיריי' של ג' חיה י' די'ן לפי'ן ההי'ן במילוא' ע'ה והנה ע'ה וק' כ' גימט' ק' פ' כמנין שני יצחק והטעם הוא שכל אלו הם אחוריים דהי'ה וז'הי'ה ואחוריים הם דינים ולכן הם ביצחק שהיא דינא קשי' וגם אס ת'ים הפשיט' שג' אחוריים הויה דאחיה שהם ב' אוחיות כי הפשוט חינ' למנית ד' הויות רק הויה ח' כי כנס שוים בפשוט' וכן באחיה הוא ערה ד' אוחיות ועס ק' פ' הרי ר' וזהו גהורות כי זהו שרשו :

יעקב

מכריע בין אברהם ויחזק ולכן לוקה בפלים מהם כיצר מה שלקח אברהם יותר מיעקב ה'ח שס' אדני' בשתסיר מאברהם יעקב ישאר ס'ה שהוא אדני' גם כשתסיר יעקב מיצחק ישאר הויה הרי אברהם נכל יותר מיעקב אדני' ויצחק נטל הויה : והנה שס' יעקב עצמי הוא בגימטריא ק' פ' ב' שהוא ב'פ הויה אילי' שהרי שנקח בכניס מהם :

יצחק

ויסוד גימט' רפ"ח דינין דהיינו יצחק גימט' ר"ח ויסוד גימטריא פ' הרי רפ"ח גם יצחק גימט' ח' הויות שהם ה' גבורות וג' גבור' המגוליס והגמתקים גם הוא טעם שמה שנק'ה יסוד הוא שגבר ידעת מ'ם בר'מ פ'ה יתרו כ"ב ב'ענ' פסוק זכור את יום השב' לקדשו כי סוד י'ם השנת ה'ס'יה אדני' וכבר ידעת כי יום שנת הוא יסוד ונכן יסוד הוא גימט' י'ה אדני' ודע' ו שהיסוד יש בו סוד העטרה שהיא מנכית ולכן היסוד עצמו נקראת י'ה והעטרה נקראת אדני' ירושכ' ג

ירושלים

של מעלה היא ביה"ק
 וזהו ששכב הקב"ה
 שלא יכנס בירושלים של מעלה וכו' דע
 שלעולם כל השמות של ביה"ק הם בלי ניקוד
 אך בחכמ' הם בניקוד והנה כשזנו מיחדים
 אזו וחימז או מודווגים אותם אין ראוי
 לכיון השמות עם הנקודות כי אז נמאז
 שכבר נכנס הקב"ה בירושלים של מעלה
 אך אין לכיון השמות עם הנקודות רק
 שמות בלי ניקוד לעפ"י שמו'נו בחכמ'
 הם נסוד הכינה שבי וזוה הוא זוג בינה
 עם בינה והזהר ואל תעבור על השנועה

ירך

יעקב הוא פרק תחתון
 דנלח דו"א כי הנה כל קמ'
 יעקב אינו אלף כנגד כה"י דו"א ובינה"י
 דו"א ג"פ וכנגד הפרק האחרון דו"א ש"ס
 הרבליים ממש א"ס ה"ח כנ"י ירך יעקב וס'
 אחיזה אל הנחש יעקב באחור הירך וזהו
 בעק"כ בנימט' ב'אנה"ס לכן ותקצ' כף
 ירך יעקב :

יראה

וזהנה נקראת אבא וא"י
 וז"ס ליחד קב"ה ושכינת'
 בדחילו ורחימי ובמקו' אחר מצינו ברחימו
 ודחילו אך הענין שאין לך יחד במציאת
 אלף באופן זה תחילה בדחילו ורחימו ואחר
 כך ברחימו ודחילו והענין שכבר הודעת'ך
 שהחכמה נקראת יראה והבנינה אהבה
 ואין להאריך עתה בזה וחמס' תחילה כרי'
 ליחד קב"ה בשכ"ה שהם תפארת ומנוחות
 ע"י דחילו ורחימו שהם אלף וחימז והענין
 כי כשתייחדש עמהם הו' תתיחד גם אלף
 וחימז כדי לתת כח במוחין ולכן כרי'ך
 להקיים אלף כי הוא המתקין וממט' נ'
 נמשכים אל חימז וחימז נוחנס אל הכניס
 ואחר כך תייהדס יחד שני ברחימו ודחילו
 ותקרים חימז לאלף והענין בסוד שמאלו
 תחת לראשי כי תחילה משפיע אור הבינה
 בשמאל הו"א כדי להתחיל החיוביק מצד
 שמאל ואחר כך נדחיע להמשיך מאבא אל

חסד דו"א לקיים וימינו תחזקני ולעפ"י
 שזנו חימזים שמאלו תחת לראשי עכ"ז
 תחילת התצוררו' ב"ח מהימין שהיא חכמ'
 (לע"ן ונר' שו"ס עבדו את ה' ביראה ר"ל
 ליחד קב"ה ושכ"ה מתחילה בדחילו ורחימו
 וזהו ביראה מתחילה ואל"כ וגילו ברעדה
 שפ"י אני כרי'ך ליחד ברחימי ודחילו שהיא
 גילה ברעדה) וטעם אני כי כמו שח"וב
 כחיד נפקין וכחד' טרי'ן ואינס מתפרדים
 לעולם כך כרי'ך לעבוד את ה' ביראה לל'
 ביראה לבד הו' אלף וגילו ברעדה שרי'ך
 לעולה ליחד ח"ב ביה"ק :

ישראל

ויעקב ש"ס בהבל
 היוצא מהחוטם של
 ח"ק כי הבל היוצא מהחוטם נחלק לשנים
 בטור יעקב וישראל הימני ישראל והשמל
 יעקב :

ישראל

וישראל הענין כי זעי'
 היא פ"טו"ף ח' שלם
 מראשו ועד רגליו חמס' חכי העלין שהוא
 מה"אש ועד החזה נקראת ישראל והליו
 התחתן שמהחזה ולמטה נקראת ישראל
 וטעם שמות אלו הוא כי הנה כידע מ"ש
 בתיקונים כלישראל הוא ש"ר ח"ל שיר
 משמאלו ואל מימינא פי' כי הנק' לזה
 בחינת דיניס נקראת שיר והוא משמאלו
 באזור והו"א רחמים נק' אל והוא בימינא
 בפנים גם נק' כן מפני שיש בו שני בחינות
 מוחין אחד מצד חימז ונק' שיר ואל' מצד
 אבא ינק' ח"ל אבל מהחזה ולמטה נקראת
 ישראל מלשון סורה הנז' ל"ג' אין סורה
 פחותה מג' ע"פ ישור על אנשים וכו'
 והנה הם יעקב מצד פנים ורחל מצד אחור
 וועיר באמצע הרי סורה של ג' ואין זה
 אלף מהחזה ולמטה ולכן בחי' זו תקרא
 ישראל וז"ס ישראל אשר נק' אתפאר כי
 ישראל אשרי הוא הו"א בו יתפאר ויסתבח
 כמו פארות וענפים ונחיים ממנו שהם
 פ"טו"ף

ערכי הכנויים

אות

יש יסוד המחבר השפי' זו צו וגם ההיכלו
זה בזה והשם המחבר הוא **הדרנדאל**

יצהט

ויז' הר ידוע כי כל עצם
החדם הוא ח'ג והנה
מזר ההסר נמשך יצה'ס ומן הגבו' נמשך
היז' הר ובעבור פגם ח'ס הרח' שהקרים
הורדת הגבו' לחסדים לכן היז' הר קודם
דכתיב לפתח הטאת רובץ יגם כי אז מ
מתחינין מוח היניקה שכלם משם אלהי'ס
פי' אפינו קרי הימין הם בסוד גבורות
ואלהי'ס משא'כ בעיבור כי איז בו שום
דעת ואיז אז אחיזה לקליפות בו ואך צי'ב
אז נכנסין מוחין דגדלות ואז מאיר היצר
הטוב ועוד מזה עיין בדרוש הקליפות
ע"ס

יבום

סידו כי המת בלא בניס און
נפרדין נר'ן שלו מזה
ואמנם ע"י היבום חזרים ונאספי' וכד' א'
רוחי ונשמתו חלבו יאסיף ואס' אינו רוצה
ליבם צריך לחלו' כי בזה יתיר אותי הקשר
שיש לנר'ן עם אותו הרוח דשניק בעלה
בגווה ודע כי חס היבם לא יוגיד אז לא
נתקנו נר'ן של אחיו והדבר באריכות פ'
בפירוש הסבא . ודע כי סוד היבום
בעליונים הוא כי במקום מיחת הבעל
למטה שם למעלה יש התעלמות האורות
והתלכשות ז'א במטט' ואז מיבם פירוש
מזווג ע"י זוגתו שיהי' נסמול'פין ונר'ן
הנכה נמנעל כשרה שה'ס הזכר הנמנך ילא
בכחל כי היא חולקת עצמה והדברים
ארוכים נספר הניק טיס :

והנה

בעל הוא חסיה דהנר'ן
בנימט' קל'ה וי'ס מט'ט
כי כשאין זויב למציה בצונם החלילית
בז'א חז' ירד צי'רדה ומתכבש המטט' ושם
מ'רוב עם נוק' בסוד החדם גמת ימחענס
באחיו ואיחו מזויב נחמת שה'ס היבם
ונכן חנו משמיים הנעל ברגנו שיחוק
לענות

פרצוף רחל ללא ויעקב ודור המדבר וענין
המטות ומלת אחפחח לשון פארות ול'
מסעף פורה במערה ר'ל עלפי'ס . ב'ח
פ'כ'ב' : 2

ישראל

הס הי'ס כי ר'ת
של י'ס כח'ב גב'ת
נהי'ס בימנו' ישראל לומר שהס אוחזים
בשרט הקדושה העליונה :

ים כנרת

היא המל' המקבלת
מי'ס האמנם הס
בה בסוד חילוף כל הוי'ה ב'ח'ת'בש מצפ'ן
ברי ת'ר לירוף להס'נ' יודי'ן דע'ב'ס'ג
הרי כנרת וגם אדני מלא גימ' כנרת ע'ה
יסוד א'א דע כי לא נז' בהינת
מלכות ב'ח'א חבל ייסוד
שלו כלול זכו'ן כדמיון הקמר :

יסוד

עתיק הוא מתלבש בחוף
ח'א ויש בו ח'ג ומביע
עד החזה ד'א'א ועיין ב'ח'א ונהגה כי שם
אומר הרח'ו שהיינו יסוד נוקבל דעתיק
כי יסוד הדכודח דבחינה שלו הוא ית'ר
ארוך .

יסוד

אז'אי דע כי תמיד יסוד
הנקבה אינו רק פרק אחד
ויסוד הזכר יש בו שני פרקי' חלא שהוא
מתחלק לב' שלישים :

יסוד

ז'ח ידוע בסוד השלישים
ששנים עליון מיסוד ז'א
עלה לחפארת חבל דע כי נהיות שאין
ביסוד ג' פרקים ממש כמו שיש בשאר
הקנ'ת לכן אוקו השליש גם כי הוא ב'ח'ת
עדיין נקראת יסוד ז'אם גוף ובריית ח
חסנין הר

יהודה

גם סידו במקום המלכו'
המת יסוד ז'א כי שם
הוא היר'ה שלימה והר' סנו רמו ללאה ד'
דחפנין .

יסוד

דע כי כמו שיש בו סוד
יסוד לזוג ז'א'ן כמודע כן

לעלות בשרשו למעלה וז"ס ההליכה כי אין
 ליבם עוד זיקת בה וז"ס הנעל שאנו כועלי'
 בימי החיל חבני גיו"הכ שהם למעלה ב
 בחימת שהיא שם אהי"ה אין כריך נעל
 אדרבה יש בו פגם וסוד הסנדל הוא ס
 סנדל'פון נעל ה"ס החשמל דאי' החיפף
 ומגן על זו"ן סה"כ דיו"הכ בהג"ה וז"ל
 איסור נעילת הסנדל של עור ציו"הכ דע
 כי הקלי"הם מנעלי השכינה וה"ס הפסוק
 והדריך ננעלים גם ז"ס על אדום חשניך
 נעלי • חעפ"י כי גם יש לה נעלים אהרי'
וה"ס ממטט'רון וסנדל'פון

במנעלי קדוש' שהם ממטטרון וסנדלפון :
 לכן נראה לע"ד שציו"הכ אינה ננעלת
 בשום מנעל אפי' ממטטרון וסנדלפון
 מפני שעולה כולה למעלה בחימת כנזכר
 באמצע הלשון ע"ש חנל מ'מ מנעלי קדוש'
 שהם ממטטרון וסנדלפון לא נתבטלו ח"ו
 אלא שאינה ננעלת בהם : אבל המנעלים
 של חול שהם הקלי' ננעלת בהם בחול מ
 מתבטלים ביום הכפורים מכל וכל ומשום
 הכי אהנו חסודים במנעלים של עור
 להורות שנתבטלו כנזכר אבל בשבת ננעלת
 במנעלי קדושה שה"ס ממטטרון וסנדלפון
 ואינה ננעלת במנעלים של חול שהם הקלי'
 אבל אינם מתבטלי' כמו יוה"כ וכיון שאינם
 מתבטלים מותרים אהנו מנעלי' של עור
 להורות שגא' נתבטלו ודוק וח"ש אה"ס :

ישועות

הס סוד ה"ג מנכפ"ך
 שמושיעין את רחל מן
 הקליפות •

אמנם הם נעלים דשבת וי"ט אמנם לטעם
 הנו' נתחייבנו ציו"הכ ללבח מלכודים ב
 בגברי מלכות ויחפיש וסוד הענין כי אין
 עונה מנכות עד הזינה גם ד יום הכפורי'
 שני כפורים אימת ונרחח ולהורות שאין
 אינה ננעלת בשום מנעל רק שעולה כולה
 למעלה גנינה ואין בה שום תפיסת ה
 החיצוני כלל להורו"ה נחסר נעילת הסנדל
 אמנם לא נחסר רק מנעל של עור שה"ס
 כתנות עור וכו' • אמנם שאר המנעלים
 מותרים כי גם מנעלי קדושה שהם סוד
 ממטט'רון וסנדל'פון לא נתבטלו ח"ו עד
 כאן נשינו :

ים סוף הוא סוף היצירה וראש
 העשיה :

יהונתן סודו ביסוד וי"הו
 ידוע שהס סוד ו"ק
 חציר שנכללים ביסוד דהיינו נתן והס
 ה"ק והוא הו' שלכן מילוי שד"י הוא ת"ק
 כמו נתן :

אמר המחסף כאן יש מקום
 שחלה דכפי זה גם נשבת
 וי"ט נהיה חסודים ננעילת הסנדל של
 עיר מפני שבשנת ג"כ המנעלים של ה
 השכינה הם סוד מט'רן וסנדלפון כנזכר
 כי יש לה מנעלים אחרים וה"ס ממטטרון
 וסנדלפון והם מנעלים של שבת ויום טוב :

להום הוא בחינת הגבו' שאין לו
 אלא נפש :

יקר הוא בחי' הטיפה כשנורעת
 במקום מוכן לאפיקי קרי
 הוא ביסוד ז' א"ו וז"ל נזכר
 לנד : עיין צפ"ר החדר

יוסף להנין שד"ש היסוד שהוא מן המזל י"ג • לא
 כן שאר השנטים כי כלם אהוים כמקב"ל
 ובזמן הקטנות הוא כולל כל הג' מעין
 דאלהי"ם בכוד ג"פ צ"ן דאלהי"ם ובזמן
 הגדנות הוא רק נבחינת הדעת כולל הו"ג
 ש"ס ג' גט' הנמתקים ועיין בליקו' תורה

ונרא לע"ד הם הפשר כשנדקדק
 בלשון הזהב שזמר אמנם
 שאר המנעלים מותרים כי גם מנעלי ק
 קדושה שהם ממטטרון וסנדלפון לא
 נתבטלו ח"ו ע"כ • ש"י"ל אמנם שאר
 המנעלים מותרים כי גם קלי' ננעלת

ערכי הכנויים

את

שארש נשמת רב המנוח הוא ממרעה והוא מנואר

פרשה ויש גם שרש יוסף למעלה בחזה בסוד ישראל ולאה : ונראה לי שזו נקרא יהוסף כי שם יסוד חי' קס"א בל"ת פרשה וינח נמלא שיוסף מהחיו ולמעלה ויהוסף מחציו ולמטה ע"ש

את כף

כרה היא נקראת מלכות בסוד ותמנה כרה ותעל כ"דה :

ישראל בגי' משה יעקב דוד ובשלתה כאמ' קריב' למות והם בסוד דוד נפ"ש יעקב רוח משה נשמה ועיין פרשה וינח *

כר הנה שיעור הכתר דנוק' דו"א הוא שיעור מקום ב' שנישים תחתונים ותפארת דו"א והוא סוד פ' ושמתי כ"ד כ"ד שמשתיך עיין בה' ת סו' קל"ט *

ישעיהו השיב כתר דבריאה לכד ועיין בלי' ישעיה בכ"י בפסוק ה' כבאות שהוא בנימ' כתר ושם בנקוטים חמישים כתוב שהשיב מלכות דבריאה ע"ש בפ' ונראה חת ה' ית' רחל נקראת כן כנודע מפסו' חס עובות תשמר יה ועין טעמו בליקו' ישעיה פסוק מכתב לחוקיהו

כרז נקרא מלכות מאוס שנטלת י"ב מיקוני דיקנא דו"א וט' תיקו' דיקנ' דו"א והרי כ"ב חתון והו"א נותן לה ג' שהם חנך הרי כ"ה י"ב דו"א וט' מו"א וג' שהוא נותן חליה וגם היסוד נקראת כ"ה ונק' מו"נ כשנוקח ה' ליתנס נמנכות זו הרקיע ח"ג ח' *

יאור הוא סוד יסוד הבינ' והוא בגרון ז"א וגם עולם היצני נקראת יאור :

כהן מרין הוא יסוד דאנא דסט' תוחרת כנגד יסוד דאנא בקדושה כי שם בקדושה הוא אהבה ובקני' חיבה ומריב' ויש כהן און כנגד יסוד דו"א ששם כתי' ורחשית חוני' . ובכט' הוחרת הם פועלי חין וזה כי חתר שנעשה הנסירה הקדושה להיות פכ"פ . ס"א היא כקוף והיו חכ"א וגם הם ננסרו להיות פכ"פ וחניס יכולים להודווג שכל נמשך להם חור לזווגם ובשאריו נפירודא וזהו שארי בחיבו' חכ"א וסויים נפירודא וז"ס יתפרדו כל פועלי חין ולמענה ניסוד דאנא נא מתפרגן לענמין והם באתחברות' וכנגדו בא"ס אשת מדנים ובית חנר ולכן הוא כהן מרין :

יחירה כך נקרא הנקבה כשהיא בסוד נקודה בני פירוף כי היא יחירה נקו' ח' וכשהיא בני ט' חבל חסרים ממנה המוחין חו' נק' עני וז"ש פני אלי וחנני עלי יתן - הקמוהין כי יהוד ועני חני

כהנא רבה הוא צעתיקא ולכן הוא רבה ולא זעירה ולכן צריך לו ח' בגדי לכן שש ח' מיקוני דיקנא וכהנא רבא כי אותה דיקנא שערותיה לבנים

יצחק היה מבחי' הגבורות בסוד והנה בן לשרה אשתך אבל בחי' האמת' הוא מעת התחינו הגברו' נרדת למטה מיסוד חמ"ז ברוך ז"א ועדיין כחזק בהם ונכן לחמת כחנן-יק והיה דינו בעקירה והב' נתגבגל בו ועיין בנ"ת פרשה וירח

יהודיע היה מיסוד דאנא ובא הח"כ ב"ב המנוח סנא (ונלעד' שלכן קראוהו בפ' ברחשית נהירו דאוריית' שהיא סוד יסוד דאנא שמש התורה וחיתא בקונטרי' הרב ז"נה

לכנים כסלג ולכן גם העבדים צריכים לכן
בוהל שבין זון הוא בהיותם
 חב'א כי אז אחוריהם
 הם דבוקים יחד ובוהל א' משמשת לשניהם
 וצריך נסירה להפריד'והמנס' או'א שבהם
 היתה הביטול ולא היה מיתה בפועל כמו
 שהיה ב'ו'ן ולכן היה גם בהם בחינת זון'
 אל'א כל אחד בפני עצמו פי' בחינת שני
 פר'ופים כראיון זון' אל'ל ניתוסף חיבור
 ע'כום ביניהם בלי פירוד והוא שהם דבוקי'
 יחד פכ'פ תמיד בבוהל ח' בלבד משמשת
 לשניהם אין בהם פירוד כגל לא כמו זון'
 שבהיותם חב'א מתחברים ובהיותם פכ'פ
 נפרדים וז'ש בזה בהרבה מקימות אל'ל
 חי' לא אפשריק רעית'א דתרווייהו לעלמין
 כחד'א נפקין כחד'א שריין לא אפשריק ד'א
 מן ד'א ונכן יונגיהו תדיר דלא פסיק .

כוכבים

הם הנצילות של
 החסדי' שנכלו מ'סוד
 דתבונה בע' וילון .

כח

אח'י הוא צביל' ורע כי הנה
 ביארנו איך יש כח'ב הוי'ה דע'ב
 ונבינה דס'בו'א רמ'ה ונטיק' דב'ן אמנס
 דע כי כל זה הוא ב'ו' תחתונות של כל ח'
 וא'ר מהם כי ב'ו' תחתונות ד'אל'א הוא
 הוי'ה דמילוי יוד'ין האמנס בנ' ד'אשיות
 שבו אינו כסדר זורק כסדר אחר והוא
 הוי'ה זו ד'יוד'ין עשויה כסדר של מ'ב
 בדרך זה ד'אותיות הש'ט שהם הוי'ה
 בכתר ד'א'ב'א ואל'כ ה'אותיות דמילוי יוד'ין
 בחכמה שלו ואל'כ כ'ח אותיות דמילוי
 המילוי הם צנינה שלו וצין שלשתם הוא
 מ'ב אותיות הרי איך שס מ'ב הוא לעולם
 צנ'ר : ובוה חבין ענין י'אותיות איך
 לעולם הם בחכמה והב'ח הם צנינה שהוא
 נק'את תמיד כח ח'כ'י והמנס בשבעה
 תחתיות שם הם שס ח' לצד דמינוי יוד'ין
 ב'אותיותיו כלול בכל ה'תחתונות ובוה

חבין ותקיש אל השאר שאז ס'ב צנינה
 ומ'ה ב'ו'א וב'ן ב'נוקב'א ע'ד הנו'
כלב נקראת שם ב'ן בגימטרי'
 כל ב'ו'ס כלבים כועקים
 אליהו בעיר כי אלי'הו עולה שם ב'ן ו
 והכלבים עזי נפש הם הב'ן של הקליפות
 כי כלב עולה ג'כ בן והם נהנים משם ב'ן
 שבקדושה דהיינו אליהו ונכן הם משחקים
 ושמים משום שנותן להם נבלה שהוא
 האור שנוכל מן הקדושה :

כנף

דע כי בכל ד'עולמו'אחי'ע
 בכל ה'פר'ופים שיש בכל
 עולם ועולם מהם לעולם כל הכתף שמאל
 שלו הוא קין והימני הוא הנל אמנס
 צריך שתדע כי ג'עולמו'א שהם ביניהם נק'
 זרועות ימין ושמאל אמנס באצילות כל
 הזרועות בכל הפר'ופ שניה העולם הם
 בחינת זרועות וכנפים כי מלבד הזרועות
 יש בהם כנפים בכנפי החיות עם אברה
 ונ'כה ח'כ הכתף באצילות נקר'הם כנף
 ויש בו בזה ובגידים ועצמות כנול' כי אינו
 נק' אבר אל'א בהיותו כלול משלשתם ובוה
 הכתף סנף' שם כנף תקועים בו גזית של
 הכנף ומאל'א שכל הנשמות שהם מבחי' זו
 של קין יש להם שרס ואחיזה בב' מקומות
 בכתף ונ'כה

כסא

נקראת או'א שהם כסא אל
 מה שלמעלה מהם :

כעס

כעס משני שמות אלה'ים
 אד'לי דינ'א ק'ני'א ורפי'א
 משניהם הוא הכעס כשמתהברים זה עם
 זה ושר'ס משם אה'ה דהה'ין סג'ה גימ'
 כע'ש גם נמשך משם אה'ה בהב'א ח'כ'ת'
 הפ'ה יפ'י הפ'ה גימ' כע'ס היי' ג'פ'
 ק'א ו'ס בק'א'ו את קנ'א'י וכו' את בני
 ישראל בקנ'א'י :

כשור

הוא כ'ו פ'ר וכו' במילוי
 כף : זו גימט' יפ'ק ופ'ר
 בגימטרי'א

ערכי הכנויים

אות כ

של הכהן המחבר הזרוע עם הגוף ונמצא
 כי הכל לא השיג אלא כהן נפש דחצינית
 לבר כמו קין אלא שהיא צנח' החסדים
 ולא זכה רק כפש דחצינות ולא ענה עד
 מקומו שתיחז הזעיר צנחינת החסדים .
כ"י דע כי יש נקודה פנימית חיד
 ז'א ממס והיא כלת חסה והיא
 צונקת אורות ישראל :

כתנות עור ה'ס אורות נובה
 שבהם נתלבש אד'הר
 אחר הטאז וממס נמשכים צ' המלאכים
 הנק' יצר הטוב ויצר הרע השייכים נכל
 נפש כי כוונת נובה להרבות מקדושת
 הנשמות וגם בזה מכוונת להרטיחו אולי
 יפותה ותוכל לו וחלה הכוונות נעשות
 מזווג ז'א דנובה אך ציכות האדם הבא
 ליטהר אז יזכה לכותנו אור מז'א דקדושה
 והדברים כאורך בדרוש הקליפות

כתובים דע כי מדרג הכתובי'
 היא מהמת הנוקבל
 כי שם סוד רוח הקדש ונביאים מדרגת
 נה'י רזכר ששם מתפשטים נה'י דאימא
 שממס הנצוזה ולכן בר"ה קדמי הכתובי'
 לנביאים כי כן אז הנקבה עולה לאימא
 ולא הזכר וגם יסוד ומלכות סוד כתובים

כתר דע כי כל כתר תמיד
 פריצוף החתון היא נהשבת
 מבחינת פריצוף העליון וכן למענה למעל'
 בעקורי' נשאה הכתר למענה ולכן התחיל
 ההירה ברחשית

כל ירוע שהיא היסוד שבו כל
 הה'ה אמנם מפני שאין האור
 מתעבה בו רק ככה למעגל'ך נה' ביסוד
 נכן נקראת כ'כ'י שהכל בו בני מיעוט

כרל ופרט וכלל כלל ביסוד
 הימא פרט בחגת נ'ה
 ד'ה וכלל ביסוד :

בנימ' מנכפ'ך שמקבלת רחל ביה מנינה
 ענמה שלא ע'י זעיר ולכן נקראת המ'
 כפור ע'ס האורות שמקנת כמספר כ
 כפור .

כפור הוא כ'ו כ'ר ש'א נק'כו
 וניק' ליקחת צ'ה ה'ג
 מנכפך גימט'פ'ר הרי כי הארת ז'אן ציוט
 זה הוא כ'ו פ'ר הם אותיות כפור

ברת טוד פ' הכרת חכרת הנפש
 ההיא עונה בה קרי ביה
 עונה בה בחולם מלשון ועונתה נח תגרע
 ופירש הדבר כ'א אותה הנשמה היתה
 קדושה ולא חטאה היתה מתחברת עם
 בת זוגה צב'ע ומולדין נפשן לגיורי כנוכ'
 פ' שלח לך חבל הנפש היו אשר חטאה חטא
 שקייב עליו כרת יכרת מנת זוגה והיוב
 מה שהיה ראוי להיות עונה בה בחולם לשון
 זוג עתה תהיה להיכף שתהיה בחינת עון
 וחטא ותכרת מנת זוגה והוא אהר מאופני
 הכרת ואופני הכרת זה נפעמי' למי שנא
 זנה להיות לו בניס כנז' כשבא ע'פ הם
 בגפנו יבא וכו'.

כתר דו'א הנה יש הפרט צין
 כתר דזעיר לכתר דנוקבל
 עיין בא'ח .

כתיבה הוא הב'ת דו'א שהם
 הידים שבהם סוד הכתיב' :

כתפים צין דעתיק צין דא'א
 צין דלבא צין דו'א
 צין דנוקבל בכל עולמו' אצ'ע לעונס קין
 הוא הכתף השמאלי וכנגדו ממס הכל הוא
 הכתף הימני הנה קין הוא בחינת הגבו'
 והוא בסוד המלכות והכל הוא מבחינת
 החסדים בשיר זעיר והם כוללים כל נשמו'
 שבעולם שכל הנשמות חו רובם אינם הלח
 מח'ג והוא כתף גי'ת'ק ש'ס ה'ח כל ה'
 ק'הרי ת'ק וכן בכתף ש'על ה'ג וינה לנו
 הכתפים אינם הזרועו' עצמם אלא האבר

אות הל'

שהם בסוד האכילה וה'ם אכלו והנה זווג
 אבא ואימא הוא נעשה ע"י מולא דדיקנא
 דעתיק ולהם גימ' מולא ואמנס הוא בסו'
 הו' כפולה ו'והס י"ב חלות ו'ו והס הם
 בעצמם סוד ה"א ה"א ה"א שהם י"ב ואמנס
 סוד י"ב אלו נמשכים מב' שמות ההוי"ה
 שיש במולא אההס י"ב אותיות וג"פ הוי"ה
 גימט' להם ומולא ואמנס לפי סווג אבא
 ואי' אינו בפסק תמיד לכן היה הלחם הזה
 שהוא מזל' המעוררן אל הזווג היה תמיד
 על השלחן להם הפני' לפני תמיד לכן היה
 הם תמיד לשם להם חס כיו' הלקחו לרמוז
 שתמיד הוא חס ומעורר הזווג העליון
 בלי הפסק ואמנס להם זה היו אוכלי' אותה
 הכהנים וסוד הענין תבין כי הלא סוד
 הכהנים העליונים הם נחמה והשם הוא
 התמלת כהנא רבה שכל י"ם וזוה תבין
 ס"פ והכהנים וכו' כי הלא תראה שמה
 פעמים קירא אל הלוויים כהנים כמ"ס
 וגשו הכהנים הלוויים וכיכא וסוד הענין
 כי כהן ולוי העליונים הם חז"י ולפי ששם
 לא מתפרשן לעלמין והלוי שהוא נמתק
 בלתי דין לכן יש לו התחברות גדול עם
 הכהנים וכלא כהנא שריין אך למטה שהו
 הלוי ה'ם בצורה קשיא אז אינס מתהברים
 ולכך להם הפנים הוא מאכל הכהנים מצד
 החכמ' :

לא תעשה הנה כל מל'ת ש
 שנתורה נשים הייכות הוץ
 מבל תשחית וכו' מ"ע שהזמן ברמא נשים
 פטורות הטעם היא שכל מל'ת הוא בגבו'
 שהוא חלק הנשים הוץ מבל תקיף אין לה
 זקן חבל מצות עשה הם הסודים המכוסים
 ולכן נשים פטורות לפי שאין הנשים שהם
 רחל ולאה נוטלות חלק בהם לפי שלא
 אינה יכולה ליטלם רק בכיסוי גמור ורחל
 ג"כ אינה נוטלת לפי שאינה אינה מתחלת
 רק מהסודים המגולים והלו הנק' שהזמן
 ברמא לפי שכבר ידעת שירידת ההסודים
 למטה צריך המשך זמן וזה במכוסה לפי
 שמעכבים אותם מחיצות מלידה ונמצא
 שהזמן גורם לירד אלל החסדים המגולים
 יורניים נרבע במרוכה לפי שאין להם
 מחיצות המעכבות אותם ככו' אצלנו בדרו'
 י"ג שנה דו"ח ולכן נקראת מ"ע שאין הזמן
 ברמא שאלו נוטל רחל ונכן הנשים חייבו'
 בהם .

לא אל

לבן

הענין הוא בי לא הוא
 רחל ואל הוא בלאה
 הוא סוד לזבן העליון ש
 שקודם כל האצילות והוא
 היה עושה כל אלו הנחיות שהם עקודים
 נקודים וצדודים נצורך האצילות שיהיכל
 אחריהם שהוא נק' בשם יעקב עיין בא' ה'
לב הוא תפארת שהוא מלנים
 לח' מטיבורה ולנח עה
 רגליו :

לב

הוא צמ' והוא בתפארת והוא
 צבינה :
להם הפנים נק' מולא עילאה
 כי סוד להם הפנים הם
 י"ב חלות ותמיד היה הם והענין הוא כי
 כבר הודעתין שיש למעלה כמה זוגים

לחם

הקלקל נקראת מלכו' מנ'
 תחתונית שלה שמקיפים
 להו' הנלים שהנאים מכי ז'א הנק' שניעה
 דקהלת וכל הכל הוא לו מילוי ה"ג וכו' ז'
 הנלים אלו הם נגימ' קנ' קל וז' ש' ונכשני
 קנה בלחם הקלקל : ויראה לעד שדור
 המדבר היו מבחי' החכ' שהם יעקב וה'ה
 ואלו ההנלים הוא מבחי' ס"ג מילוי שנו
 ולכן אמרו ונפשנו קנה בלחם הקלקל .
למודי' ה'נק' ת"ח והס נ' הולכן
 לרו"ל אל תקרי בניך

ערכי הכנויים

אות מ

שני זוגים בלילה ח' קודם חצות שלא ת
 תתפשט רק עד החזה ד"ח ואז נק' ליל
 והוא דין אבל אחר הצו' מתפשט עד מקום
 ה' תתאה היא רחל ואז נק' רחל לילה גה'
 שהוא יותר רחמים :

לשון

ה"ס הדעת המזווג המיד
 והגרון שה"ס חו"ב והוא
 הנק' זוג הנשיקין ובכל ההמשה פרטופים
 נק' זוג זה בין ח"א מיניה וניה ובין ח' זאי
 ובין ז' ז' :

לבנת

הספיר ידוע שהוא היכל
 הח' ממטה למעלה ודע
 כי הוא ביסוד וכולל ימין ושמאל והוא
 לבנת הספיר כי המלכו' היא למטה כיכר
 מהבריאה היא בהיכל קה"ק דיצי' והיצי'
 בהק"ק דעשיה זה"ס סמיכות גאוה ל
 לחפלה והכן ודע כי מלכות דאצילית הוא
 נק' הק דבריאה ע"ב ג' ראשונה דברי'
 וכן מלכות דבריאה ביצי' וכן בעשיה ועיר
 דע כי שם יאהו"ו נהי שאמרו בזהר שהוא
 בהיכל לבנת הספיר גם ד המלך המרומם
 לבדו מחזו ה"ס המשך הדעת העליון ש
 שבאחתו היכל כפי מה שהוא והוא מתגלה
 למטה ביסוד בהיכל לבנת הספיר בסוד
 נשמת היכל זה בס' הדעת :

להיים

יש להי העליון כודו
 בחכמה כוד גיב' קוים
 למי התמתן בנינה כוד חתה"ע :

אלא צוניך כי לימודי ה' שהם כ"ה שלו הם
 בניס המוקבא והוא צוניך לשון נקבה

לצים

הוא כת נצים פוגם ב
 באו"אי והוא כי אחריו
 החיצונים דאצילית הם ק'ך חללים והענין
 חפשה כי הם ה' פרטופים ובכל פרטוף
 יש לו כ"ד ספירות ויש להט ק'ך חללים
 והוא ל'ץ גימטריא ק"כ כי הליכנות נמשך
 מאוהם ק'ך חללים שהם עד ח"א ומי
 שחגגו בליכנות פוגם ומעלה ומגביה הלו
 הק'ך חללים עד ח"א ואם אינו מתלוצץ
 הוא מורידם עד למטה דברי' כי הליכנות
 פוגם עד ח"א והנה התחתונה שנכלם הוא
 ליכנ' הינו עוש' כי כ"כ הוא דבר קל בעלמ'
 ואינו גורם שם מעשה רע ובפרט כמ"ש
 שאפי' יושב ואינו עובק בתורה נקרא
 מושב לצים ולכן אינו מכלק' אלף הארה
 גדולה העיונה דח"א בדבר קל ובחטא
 מועט מסתלק להחיר בתחתונים

לוהות

ראשונה מנה דינה
 ושנית מנה דתכונה

לחלה

והבור הם כנגד חמור
 ושאר שבקני' חבור הוא
 שור ולחלה הוא חמור ונהרי גוון היינו
 מקים שנמשך מהדי חסך מקו' ישיבת עזא
 ועזאל : וכל שה"ס ארס נהרים ב' נהרות
 הם ב' עקציים של לילה שמעם נמשך נהם
 קנת הארה והם ב' הנהרות

לב

נתיבות חכמה ענינם בקיצו'
 הוא כי הלל חנף מזריע
 טיפת הלובן שהן כ"ב אותיות שמהם ניצר
 הולך ובתוכם יש הנקודות שה"ס י"ם וכ"ב
 וי' הדי ב' ב' סס"ד חרות אלף שנשפעים
 דרך יסידו הוא נתיב הסתוס ונותנס לחוך
 ח"י שהיא מזרעת חודם הם הה' כפולות
 דמנפ"ך שהם ניסודה ונפתחים לנ' ש
 שערים בוא' כנודע :

לילה

ידוע שהיא מדת הנקבה
 והנה נודע שלא יא' יש נה

אות מ"ט

מגן

נקרא מ"ג גם היסוד נק'
 מגן :

מדת

נק' לילה הנה המוחין ד
 דנאה הס' ד' חלילה שנים
 דיודי' וד' דהיו' וד' דלפין ולילה נק'
 מדת

לה נסוד דעתן של גסים קלח שהם צאי' מל'ה של ז'א ומיסוד יורדין הגבו' אל דעת הנוק' כי מן החסדים לא נמשכה אליה כי זהו פי' דעתן קלה כי הגבו' מהאי הדעת ולכן היה קנה לא הסרה לבמרי ונמצא תחנה היו ד' והח' כ'ג' ואח' כ' ב'

מורא

ז'ו הם מוחין פנימיים ומוחים מקיפים וה'ם הכלם כנודע והנה כל בחי' מאלו הוא פ' פ' צוף אחר שלם כלול מרמ"ח איברים והמוחים מקיפים וכנימיים נקרא מורא שמים כי שמים הוא הז'א ואלו נכנסו תוך גופו ובשרו ודמו והנה מה שנעשה ממילא בחול הוא הכנסת מוחין פנימיים בתוך ז'א אבל בשנת מכניסים אף את המקיפי' וזה המכניחות נעשה אפי' ע"י עמי הארץ אמנם הת'ח יכולים לעשות אפי' בימי החול מה שנעשה בשנת והוא להכניס ה המוחין המקיפים בתוך ז'א וזהו הדרכה שדרך ריב"ז לתמידו י"ר שיהא מורא שמים עליהם כמורא בשר ודם ר"ל ש שימשיכו מורא שמים שהם המקיפי' בזמן שהין אחרים יכולי' לעשות רק מורא בשר ודם שהם הפנימיים לבד וכמו שאחרים ימשיכו מורא בשר ודם בימי החול הם ימשיכו הז'א אפי' המקיפים .

מזבח

נקרא מלכות הנה המזבח שהיה במקדש היה בחקק בנימן חוץ מיסוד שצד המזבח שהיתה הרבועה ההיא מיאורה וע"ז היה מצטער זו והנה במזבח היה צו יסוד מצד מערב כפון ודרוש ומצד מזרח לא היה צו יסוד חבב בנימן הוא יסוד ולכן באותם הכרדי' שהיו מבנימן היה בהם יסוד גם יסוד נק' מול כשמטביע : זוהר הרקיע ח'ל' ה' גס כנס האדם נקראת מולו שם ס'ט' ב' :

מטר

נק' מ'ר והוא האור ח העליון היורד מלמעלה

מדת ע'ש'ד' אלפין שיש בד' אהי'ה ז'א' ומדת ימימה היא ולצומת זה הקניפה נק' מ'ת כי שם ה'א' המיתה בקניפה כנודע והענין כי שרש הד' אלפין עצמם אלו מסירים מהקל' שהם בחינה שלהם וכשמסתלק ד' ממד'ת' שאלו הקני' יסאר מ'ת' וחמנם בקדושה עצמה יש שני בחינות אלו שהם מדת ותשאר בקל' מת בקדושה תם ויעקב לא השיב בכל מדת רק בשני אותיות ת'ס' כי בשרש הד' אלפין עצמן לא השיב וזהו ויעקב איש תם :

מ'ה

שם מ'ה שהוא צו'א הוא כך יו'ד בראש ז'א ה'א בנרון וסוד א' שבמילוי ה'ס אהי'ה ששם בסוד האחריים שהוא נותן דם חיות אל ז'א וח'ו הוא ו'ק אך סוד ה' של מילוי הוא עד מקום שמגיע יסוד חי' עד החוה לבד והיא ג'כ שם אהי'ה ששם ה' אחרונה שהיא ה הנוק' היוצאת מאחורי החוה אל עליון שבעמידה בדרכת אנות שם כריך לכוין בכתר הנוקבא סוד ה' תתלה הנו' היוצאת אחר סיום יסוד דאימא בחוה הנק' עליון שהוא קס'ו אחריים דס'ג' שהיא אימא המסתיימת שם ומכחה יוצאת המ' שם

מוחים

דיון כששם בסוד אור מקיף שהוא בסוד כלם שצל רישא דז'א ואז הם ד'ח'וב ח'ג לפי שאין מי שיגדיל אותם ואח"כ מסוד אלו הד' מוחין מתנוצצים ניצוצות ומתלבצים תוך נה"י דאי' ואז כשמתלבצים הח'ג תוך יסוד דאימא ונותנס ברעת ז'א הם מ מתחברים יחד ונמצאו שהם בסוד ח'פ' שהם ג' לבד הב'ד והרי ירדו מהרבה ח' כי בסוד ח'מ היו ד' ובסוד ח'ף נעשו ג' והנה ג' מוחין פנימיים דועיר נעשי משם ח'מ לנוק' דועיר ואח"כ מתנוצצים ניצוצות מהם ונמשכין בסוד מוחין דא'פ' ברישא דניק' ויורדים מהרבה אחרת שאינם רק ב' מוחין לבד והם חשרי דעת כי דעת הין

עירכי הכנויים אות מ

דאלפירן שעולה גימט' מ'ה ואלד'ס ונדע
 כי הפשוט של הוי'ה העיקר כי המילוי
 הוא נהינת הנקבה לפי שכלה דינין ומילוי
 גימטריא חלה'ס וגם נק' מילוי מפני שכל
 כח הנקבה ועצמות אורותיה וכחותיה
 כלם בנוזם תוך הז'א כי עטרה דגנ' היא
 תוך ז'א ואלח'כ יוצא חוץ ממנה באופן כי
 הנקבה היא המילוי של זעור כי המילוי
 הוא בסדר העובר הממלא תוכיות בטן אי'
 ולכן המילוי היא נהינת הנקבה והנה
 מילוי שס מ'ה הוא י'ט כמנין מ'ה וזוה
 תנין איך הו'ה היא אשת אדם והיא כשר
 מנשרו ממש :

מי

הוא נינה ע'ר מ'ש רז'ל על
 פסוק אדם כי ימות באהל
 איך התורה מתקיימת אלף במי שממית
 עצמו עליה כי התורה היא ז'א כבודע
 שהיא נקרא תורה שנכתב והקיום שלו הוא
 המוחין ואיך התורה יכולה להתקיים ר"ל
 להיות לו מוחין המקי מים אותו אלף על
 ידי הנינה הנק' מי כבודע שהיא ממיתה
 עצמה בשביל התורה כי הנה'י ללה מ'
 מסתלקים האורות שלהם ובשאר'י כמותים
 כלים בלתי עצמות וגוף כלי נשמה ועשה
 זה בשביל התורה שהוא זעיר כדי שיהלכנו
 בתוכן המוחים שנו שהם הקיום שלו בע'
 ימי לידת ז'א :

מי

דע כי הלי ח'י' נק' מי כבודע
 שבחי' העליונות של חי' נקרא'
 מי וכשמהפשטת כאן למטה בברו' נחה'
 שהם חותיות חל'ה נעשה חלה'ס דהיינו
 חי' נק' מי חבל הלי ת'ת שלה ולמטה ה'
 המהלכש' כו'א כבודע נק' חלה והבוד הנל
 ביהד נקרא' חלה'יס והנה החלה הנ'נעשה'
 ממנה נהינת לחה כנוכר וזמ'ש בכנה'
 דמשפטים ק'ה א' ע'פ מי חלה כעב
 תשיכנה ע'ש ותנין דבריו ע'י מ'ש כאן :

מלכים

נק' ז'א וז'א מ'ש
 רז'ל שחמרה לננה
 לפני

והנגד' עולים אל המ'ן שהם הניצולות
 מרפ'ה ניצולות שכלו בקלי' כידוע וז'ס
 איך לה טיפה יורד מלמעלה שאין טיפין
 עולות מלמטה מש'ס שניצולות אלו שהם
 מהקד'שה והם אסירי' ככלי ברזל בעמקי
 הקליפות והם מתאדים וחוסקים לעלות
 אל מקירם ואל ידם עד שיהיה להם
 כידע מהעליונים ולז' עולים בחשק גדול
 טכיים כנגד טיפה א' ולהיות כל טובתינו
 תלויה בזה הצירור כי כשיושלם יבא משיח
 כדקד' יהצירור תלוי במטר לכן לא נזכר
 עונש גדול בתורה כמי מניעת המטר ו
 ובכר היוצא גדול ונתחי מטר ארצכם
 מש'ס שנמטר תלוי ביאת המשיח :

אמר

ההמסך אכשה שז'ס מ'ש
 הכמים במסכת הענית
 כ'א אמר רבי אושעיא גדול יום הגשמים
 שאפי' ישועה ברה ורצה בו דכתיב תפתח
 ארץ ויפריהו ישע עכ'ל הכוונה שכל
 פעם שיורדים גשמים עולים ניצולות ה'
 הקדושה בסוד מ'ן ומתקרב הגאולה וברו'
 הוא ודוק :

מילוי

המילוי דחרי'ה דיוד'ין
 הו' דאלפירן יש בהם כ'ז
 אותיות וענין ז'ך זה זהו שמן זית ז'ך
 כתיב למחור דהיינו ב'ההרים ושני שלישי'
 מגולים שניתנו לטוקנה ע'י הויס'ד כי כל
 חסד הוא שס הוי'ה במילוי שהוא י'אותיו'
 והשני שלישים הם שבעה אותיות נמלא
 שב'הוי'ות וב' שלישים הם כ'ז גימט' ז'ך
 הנה סוד המילוי כשה' הוא
 לברו בלתי מילוי הו' הוא
 יותר ברוע מן המילוי עצמו שהוא לברו
 חמנס להיות שניהם יחד השם עם מינוחו
 הו' השם נעצמו בפשיטו הוא יותר השוב
 ומעולה מן המילוי שלו :

מילוי

נק' הנקבה הנה ז'א נק'
 אדם כי הול' שס הוי'ה

ערכי הכנויים אות מ' כנ

דינין קשים כי הרגלים הם קאים יותר כנודע לכן יתיר אינון מג' ראשנות אך להיותם מגולות נמתקות לכן לא הוזכרו בזהר הרקיע דף י"ב : מתחילה אות ח' כנראת על ידי הבינה ואח"כ אות ב' ע"י בינה בהתלבשות אות ח' וכן ג' בהתלבשות אב"ג וכן כלם עד י' וזהו טעם המספר עד י' ולפ"ז כל עוד שהדברים משתלשלים ירצה מספרו וכל שמתעלים ימעט ולכן סוד ד' אותיות הוי"ה בנחי' ד' אותיות בלי מספר היא הנחי' העליונה שבה מדרגת השמות כנו' בדרוש השמות

מספר

נק' דעת דו"א והוא ג"כ במל' וג"כ בנ"א והענין כמו שכתוב ולתבונתו אין מספר פי' כי הלא התבונה היא מתלבשת בנ"א ונחוכה ביסוד פולה שם הוא סתום דעת ז"א שש המספר כמ"ש והנה דעת זה נגלה עד ס' היום היסוד לתבונה והו' ולתבונתו אין מספר ולא אמר לבינתו כי תבונתו היא מתפשטת בנ"א ולא הבינה והיא אחר סיו' יסוד התבונה שהוא חוה דו"א לו יוכלת המל' מבגדו ושם נגלס הדעת ששם המספר ולכן כל המספרים הם במלכות וז' סמוכה מספר לכוכבים שאמרו בזהר חד ברא חית ליה ונק' מספר וס' המוציא במספר כנאש לכלם בשם יקרא כמכר בסב"א

מערב

נק' יסוד פ"י שם הוא עירוב הא"ב יחד

מצר

הענין ומל' התחתון הנה דע שלמעלה בתיקוה קדמאה של הדיקא נק' אל והם ס' ו' אל ג' מימין אל שדי אל הוי"ה אל אדני וב' משמאל כיוצא בהם והאמנם אינם יבדלים הלא ה' נדר כי סגני החתונים שהם ה' אדני שנימין ושמאל ה'ם עולם העשיה וכדן בלא יהיה תהוה נהר"כ"ט מס' שם

לפני הקב"ה א"ח לשני מלכיש שיסתמשו בכתר אחר פי' כי הנה הת' ת דתבונה הוא עכמו גדל ונתאריך ונעשו כה"י חדשי ממנו שסיומם הוא כתר רחל הגק' ירח ולבנה באופן כי הת' ת דתבונה נעשה בהתחלתו כתר אל ועיר ובסיומו כתר אל נוקבא :

מוצפך

הם כפולות והם הפתוחות וסתומות הם ה"ח הפתוחות להשפיע והגבורות הם סתומים שהם דין :

מוצפך

באחר רבא קל"ז ב' קמ"ו ב' חמ" כי ה"ג נתפשטו בחוטמא בפומא בדרועין בידין באכבען גם שם חמ" כי ה"ג ה' ערוות שיש באשה קול שער שוק רגל יד הנה פי' כי חוטמא היא מלכות מרובעת סתימה דמנפ"ך כי כשתחבר חוטם ותכיר קו האמצעי ישאר דוגמת ה' מרובעת ופומא היא חית פי' דמנפ"ך כי חית פי' במלוי הוא פי' וסוד דרועין הם חית ק' כשעה יהודים הם ק' שהם ב' כפות ידיים כי ק' במילוי הוא כף והאצבעות הם ק' כי חית ב' חות חננע וכמו שהל' יש לה חית ק' הנבעו ומתבירים בכף שהוא גוף הכרי הרד"סוד מנכ"ך בה' שקומית הגו' : גם ענין ג' הנה הם קול באשה ערוה ושער ושוק ורגל ויד הרי ה' ערוות ושם באדר' אמרו שמארי מתני' לא הזכירו רק ג' ראשונות ולא שני שניות וסוד הוצר הוא שב"ב דמנפ"ך הראש נ"ו שהם מ"כ נמתקו כסוד המ"ן הטוחנים השקיים והם מתמתקים ע"י הטחינה נמתקה השלישי והנו הם ב' ערוות ה' האחרונות שהם יד ורגל שנה הזכירו בגמ' לפי שאלו ב' גנו' הנמתקות שהם ל"ה כ' נטדע כי החסדים ממתקים בנ"ו ושליש ילכן לא הזכירו חמ"ס יתיר אינון מ' מהראשונים שהם נ"ה תיקון הפד"קף ונקבא ובפרט שהם יותר תחתונות והם

ערכי הכנויים

אית מ

הה"ח כנודע שהם נחונת הטיפה זרעית
לא היה בו כח ויכולת לעלות טיפת הזווג
בנקבה בעת הזווג ולהמשיכה ממש מ
מהדעת : ודע כי אין ענין זה נאמר חלל
בפנימיות היסוד כמו שנתבאר כי
משלים עליון דיסוד ממנו נעשה בחי' הת'ת
דו"ח בעת הגרלת ז"ח ושם היא נחונת
היסוד שנעשה ממנו ת'ת ונחי' זו היא
מזדוות עם לוח ומאחר כי היסוד דרכו
לעלו' חל הדעת לכך עלה עתה חור היסוד
ער הדעת למעלה מהתפארת ועוד כדי
לקשר ו'ק ביחד להביח להם התרה משם :
בע'עטרת בה'ח ב' ב' :

משיח

ענין שני משיחין בדעת
ובינה שיש כמה חילוקי'

בזהר כי לכעמים נמלאו שניהם במלכות
ולפעמי' ביסוד והענין כי בדעת הוא יסוד
דלוח העניונה ובינה הוא יסוד דמלכות
הנק' רחל ולפי שזו יש לה סוד המיתה מה
שאין כן העליונה לכך משיח ביסוד בסוד
רגניה יורדות מות ולא משיח בדעת :

משכן

ומשכן שילה ומקדש דע
שבמשכן היו ז' ז' ח' ח' ח'
בימי החול ז' ז' ז' משכן גימ' ה' ז' ז' ח' ח' ח'
דלוח' ה' ז' ז' גימטרי' ד' ז' ז' ה' ח' ח' ח' ח'
חללים הרי ה' ר' וזהו ויבאן עבד ה' ר' ה'
החנה' ה' ז' ז' ז' ז' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ישב ולאמס שני אחוריים דו"ן הם ב' הרי
הנ' הדבוקים זה בזה ולכן היה המשכן
במדבר מקום חרבה שהוא בסיד האחוריים
כי משכן גימט' ב' הרים והענין כי להיות'
ח'
חך במשכן שילה ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
לבד שהיא מחוה ולמט' ולכן היה בית בני
בכתלים ונראה לע' ד שאחר התפילה היו
חוריים ח'
שלי' גימ' משה' ה' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
דיו"ן לרמז כי תחילה היתה אחוריים
דחללים

לא נתגלו בו רק נכללו זה בזה כמבואר
לכלינו במלת החל שבזכות חנות ע"ס :
והנה כנגד חותם החל שבדיקנא הנק' מצר
העליון בסוד מן המצר קרהתי יה יש ג' ב'
ה' חללים בגרון של בחי' קטנות ואלו
נקראים מצר התחתון שהוא צרות הגרון
וכשאלו ה' חל שבמצר העליון מחירים חל
ה' חללים שבמצר התחתון חו מתכטלים
ח'
וכסכתתי מצרים במצרים תחתון בעליון
ועי' ז' ונעו חלילי מצרים וכבר ידעת שאל
של הדיקנא סודו הוא חל מאנהים שנפחה
והיא שיש הדיגים כפה חת הדליגין ש
שבגרון הנק' חללים ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
מצרימה כי יוסף הוא ה' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'

מצוה

נק' חב'ח ואימא ז' ז' כי
הנה שני בחי' חלו של זווג
עושה האדם ע"י המציה והם זווג ח' ח' ח'
וזווג ז' ז' ז' והענין כי הנה יש שני בחינות
ג' ב' ח' ח' של מצוה שהם מ' ע ומל'ת וכבר
ידעת מ' ש' ח'
עם ו' ה' רמ' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
שהם ז' ז' :

משכיל

הוא ביסוד הנה כשיחל
החור היסוד בעת
מיתת המלכים חו היסוד נכנס בכני שלו
ומלך במקומו ונשבר ועולה החור דרך קו
החומ' ב' ועלה ער מקום דעת העליון
והכל שלו ירד בגבירה דבריהה והטעם
שעלה ער דעת כי הנה היסוד נק' משכיל
כז' ח'
הסכח כי זה המשכיל שהוא יסוד הוא
לעילה והוא לחתה ג' ב' רמזו בפקודי ב'
בהיכלות כי יוסף היה לעילא והיהו
לחתה וטעם היות לו יחרון זה הוא הוא
כי הם נח היה בו הכח הזה שיוכל נעלות
ער הדעת שהוא נשמת ו'ק ושם הוא מקו'

ערכי הכנויים אות מ' כד

ואותם הגבורות קדושות הם חגל דקרח
 הוריד הגבורות למטה כלי מיתוק וסופו
 ירש גהינס זוהר הרקיע י"ח ח'

משקל מנין מר"ה הוא מ"ט
 היינו מ"ב בתפאר' עם
 שבעה כוללים משקל הוא בגדולה י"פ מ"ו
 עם שס ע"ב עולה משקל מנין בגבו' כי
 הוא קנ"א ועם ס"ה דחדנ"י הרי גבורה :

מזבח החינוך ה"ס רחל ה' ה
 אחרונה ששס וה' עם
 ב'ן גימט' מזבח . וגם כ"ל כי גימט' יו"ד
 ה"ה ו' ה"ה שהוא שס הגבורה כנודע
 ומזבח הזהב היא לזה הפנימית :

מכון הר ציון ה"ס עמיד כלל
 שיש צהיכל לצנת הספיר

עולה להיכל עצם השמים והוא נק' השער
 הפונה קדים כי חינו נפתח חלו בשבתות
 וי"ט ור"ה וגם בעליית הנשמה מהע"ז
 לעמוד זה והוא שס הוי"ה וחדנ"י משולב
 זה בזה וג"כ ג' שמות חיה"ה כבוון לבן ושס
 יה"ו בניון ירוק וניטה לאודס חליה ועל"י
 הנשמה צהיכל זה הוא להנצל מהקליפה .

מעבר יבק הוא יכוד חי' בסוד
 ב'ן דכור הווי'ן העונה
 יב"ק .

משיח בן דוד זכה לחיה ד
 דזיהרא עילאה וחדש
 הראשון והיא נשמה לכשמה והוא
 כפש רוח נשמה חיה יהודה ואז יהיה ה'
 אחרון ה"ס רוח חכמה ובינה ואז בזה ישתלם
 משה זה שילה כי מתחלה נח היה לו כ"ז
 בחינת הרעת של אותה זיהרא היא בסוד
 הרוח : וכל ש"ס ומכלתי מן הדוח :

מו"גרים ששנח יחשע ה"ס ב'
 מוהין ועיר דקליפה
 האילנות שבהם נתלבשו כלב ופינחס הו"ז
 חליהו ושניהם עיליט ב'ן כי כן הם משה'
 המוקצה והב' מוהין ההמורים הם יונקים
 גי'ס

דאלהים ועתה הם פנים דאלהים העליוני'
 שהוא במילוי יורי'ן ומ"ה הוא שס מ"ה
 דאלפי'ן כי עתה הו"א חזינו צבחי' אלהים
 דק הו"ה דמ"ה וגם שהוא דרך פנים : אך
 במקדש היו חזו שנים זו'ן בקומתן והיא
 עולה אפילו כנגד מדת לזה ולכן מקדש
 גימ' מדת כחש' הודעתי צפ' המות ימימה
 היא כי לזה נק' מד'ת וז"ס מ"ש רז"ל
 שבימי שלמה קיימא סיהרא באשלמותא
 שבדג כל אור'ך ז"א ולכן עשה שלמה י"ד
 ימים משתה ושמחה מחולקים שבעה וז'
 כנגד רחל וכנגד לזה .

מלקות ה"ס הגבו' מנכפך כ
 ככולות כנודע כי הם
 קס"ת וי' אותיות הרי תק"ע ואח"כ לכלול
 ה' צה' הרי תקע"ה וע"ה תקע"ו כמנין
 מלקות ומאמר שגריס נהט"ו להסתלק
 הסודים ולגלות הגבורת ע"י ונשאר
 הגבורות כלי שים מיתוק לכן ילקה מלקות
 גורועית שהוא מק"ס המכוסה ח' בכחף
 ימני וח' בכחף שמאלי כנגד שני הסודים
 הסתומים שס ש"ס ב"ה של שני הזרועות
 וההכאה הב' כנגד החזה שס הוא שליט
 הסוד המכוסה האמצעי וגם שס כחזה
 נתגלה היסוד דחימא ואז יוצאים לחץ
 הסודים וממתיקים הגבורו'

מ"ם ה"ס הגבורות בסוד ה"פ
 שצמ"ב ויש עליוני ותחתוני'
 עליונים הם ה"ג הזכר והתחתונים הם
 ה"ג הנק' ויסוד חימא דקיע המכדיל
 ביניהם זהר דקיע י"ז ב' .

מי הירדן סוד הגבו' כשיורדו'
 מיסוד חימא : שס
 י"ח ח' :

מחלוקת לש"ש ה"ס הורדת
 הגבורות לנוק' סנק'
 שס ולכן סופה להתקים כי בהתלקה מו"א
 ניבנית לו לבת זוג ובה העילם מתקיים

ערכי הכנויים אות מ

תורה ממש כבוד הידוע בחילוק מקרא
מסנה וכו' והתורה המאיר' בה היא ביסוד
שלה וכשנחתם בה החותם השני שהוא מל'
שלה לזו היא מסנה תורה וסודו הוא
ממילואי תנ"ה שהם ש"ב ועס ג' הכוללים
הוא מסנה • וג' שלכן המלך בשוף השנה
הז' היה קורא מסנה תורה

מעקה ענינו מסך מצדדי ה
העולמות להכיל את

האור שלא יפול לעולם של מטה כמו שיש
מסך בין עולם לעולם והם נג' בחיטת
כי מעקה האצילות לבדיחה סודו מ"ה ב'ן
בסוד ג' ע"ב כנודע מסוד רפ"ח ולזו הם
היו כמו מעקה וזה לגג' גי' הוי"ה ש
שאצילות ומעקה הבדיחה ליצרה הוא
מסוד אל מלא העולה קפ"ה והוי"ה
פשוטה עם שני אותיותיה הוא מעקה •
ודיכירה לעשיה הוא מע"ב דב'ן וריביע
ב'ן דעולה קד"ס והרי מעקה •

משרי סודו בתפארת •

מבול הוא אחרוני ע"ב ס"ג

מ"ה כי בכל ריבוע מאלו
יש כ"ן אותיות ושלושה פעמים כ"ו הוא
בנימ' מבול

מקרא היא המלכות בנימטרי'
ש"ס וכן ספ"ר והוא

ידוע וכך הוא הסוד תורה בתפארת שבה
נכילים בנ"ה כתובים ביסוד ומלכות והכל
צנקה ולכן סוד המקרא הוא בעשיה
בחילוק שהזכרנו בתנה"ס שבה :

מסתרים הוא עלמא דאיתכסיה
שם י"ה לז' אי ואמנס שם
י"ה דהה"ן הנסתר שלו עולה כמו הנגלה
הנק' מסתרים :

משקוף הוא תפארת מוזות
הס"ה ולכן המזוזה
מצד שמאל

מדה משקל מאורס שלשה מרות
לז

ביום מב' דדי בהמה קיד שם ב'ן דכתיב
ומלכותו בכל משלה : וב' זונות שבאו
בימי שלמה הם ב' מוחי ליקבא דקליבה
דאצילות כי לזו היתה לבנה במלואה ו
ונמחקו אפי' הדינין של הניקבא •

מטה ה"ס היכל קה"ק דמוקבא

דבריחה והיינו דכתיב ש
שזים בצורים וכו' שהם שאר הו' היכלית

מה הנה נת' הצלנו כי ז"ל
שהוה הוי"ה דמילוי חלפין

שהוא גימט' מ"ה והנה יש בו ב' פנים אחד
מהחנה ולמעלה שיש בו שם מ"ה אחד כרי
להוציא את ללה מאחוריו ויש לו מ"ה שני
להוציא את רחל מהחנה ולמטה :

מגדל פורח באויר ה"ס יסוד
א"ל שהוא בתוך בי' דז"ל

כי הת' דאריך הוא בחכמה זעיר ויסוד
אריך בנינה ז"ל וטעם שנקרא פורח ב
באויר הוא כי שני פרקין עילאין דל"ה
דאריך שביניהם מקו' היסוד נתעלו לחג'ת
דז"ל וא' וכשאר היסוד למטה בלי מקום ש
שיסמך עליו רק הארה שנמשכת עליו
ממעלה ממקום שרשו שנחג'ת לז"ל והם
כובדים אותו וממשיכין אותו אלגם ולכח
הארה זו נק' פורח באויר הוא אויר ה
העליון הנמשך עליו מנ"ה לבובלו ולסימכו
שלה בין ד' פרקין תחתין דל"ה שהיה בנ"ק
דז"ל :

מפתח ה"ס הדענו שפותח לו
אידדין והכסודין וגם

היסוד נק' מפתח שהוא כותח נקודת ליון
שהוא כבוד בסוד בתולה ונכן יסוד הנקבה
נק' כנענו כי כן יסודה כבוד •

מבוע ה"ס החכמ' שיוצא ממקום
נעלם :

משנה תורה ה"ס המלכות שבה
נשנו דיני תורה הם

עדות ז"ל המאיריב בה ולזו היא נקראת

ערכי הכנויים אות מ' כה

מטר

הוא צהינת דין כי הוא מיסוד ז'א ודע כי סוד

המטר הוא אור עליון ויורד למטה לקבץ ולחקו ניצולות התחתונים שנארץ

מחוקק

הס סוד יסוד הזכר הכירה וניקב בשור

העליון ושם דרך לקבל כהורי השפע

ומונץ דמח'קק עולה רמ"ח עלמין

דמתגליין בפוס אמה

מ'ן

מה ענינו דע כי להיות טבע

הנקבה מצד לטבע הזכר כי

הוא דין והוא דהמים לכן כריך שרשפינע

הזכר בה נפילה ח' רוח ח' משלו כד' ש

שהיה תוכנ'ח'כ לקבל השפע שלו והנה

ח'כ בלדתה הילד הוא הבן אז כלים המ'ן

שהם הם הבנים ולכן כריך לבנים לחזור

ולהתעלות להכנס בחוכה כדי שאז בהיותה

בקרנו יהיו לה המ'ן וחובל לקבל מוחין

להחיות את בניה

מתכות

הם שצעה כנגד חג'ת

כה'ים דהיינו כסף

חסד זהב גבורה נחשת ת"ת צדיל נכח

עופרת אוד כסף חי יסוד צדיל מלכות

מלאכים

דע כי מיכאל ב

גבריאל רפאל

אוריאל הם צהיכל הרצון וגם שם י"ב

ממיינס הנז' כפ' וינח ומכלנס הט' שבעה

בעדות הנז' בשאר השמים והשאר הם

בשאר היכלין והסדר הוא ד' חיות מגר'ח

דהיינו מיהחנ' גבריאל רפאל אוריאל ואלהר

כך כ'ח שגית שהם מספר ההותיות הט'

נק'דות הנז' בתיקונים הרי כ'צ עיד חנפ'

ניתח ביושר ויש כ'צ בסוד הש'רק גס דע

כי המלאכים נבראו מהיכליות העולמות

ולכן הנשמות חסונות מהן שנבראו מן

הפנימיות ומלאכים היוצר קרובים ל

לנשמות נק' מלאכי שלום :

אלו הם הג' מוחין רב'ד מסקל הוא מסוד

החכמה מצורה נמצד הבינה מדה בסוד

הדעה יחס בסוד חויר מים רקיע :

מנחה

אז' כס' תרומה שמן

הכסא העליון נמשכין

יש עולמות שהם י"פ אל : ור'ן לוקח י

יעקב מימינו וק'ג משמחל יחס בגימטרי'

מנח'ה שאז הוא עת מדת יצחק שו'ן הם

חב'ח : עיד כ'ל שאם מריצובע דס'ג שהוא

קס'ר תסיר הפנים שאז ס'ב ישאר ק'ג

מקיפין

רבו בחי' ואמ'ם בליקו'

ירמיה תמנח כללים

גדו'יס להבינס

משפט

הס הה'ג כשמתפשו'

מחי' לוא ועי' בני'ת

פ'יתרו כי משפטיס הם חסרי' רחי' שהם

גבורות דאנ'ז בסוד חכס בנינה

מלאך

כל בחי' המלאך הוא

מצד המלכות כי ה'ס

חיכוכיות העולמות ולכן ימן השירה חיכה

חנה בלילה בשליטת הנק' שגם היא נק'

מלאך וומן יש' ביום כסוד : א' שמשס שרשס

שהם פנימיות העולמות :

משמרות

שלה משמרות הוי

הלילה הם כנגד ג'

תכלות יש' ביום כ' של המלאכים בנילה

כנ'ל משמרה ח' כנגד תפילת (צדקס והב')

כנגד תפילה יצחק והב' כנגד תפילת י

יעקב :

מים גנובים

הם מימי השפינ

שבנצו'ס הקניפו'

ע'י קל' טונה צהכללה נקדושה וכוה

נמתקו קנת ויכולים להזדווג וגם יש מים

מריס :

מזיקין

גד מינן דע כי יש סני

כתות מזיקין בנילנות

הא' הם המפתיס את האזה ואלו הן מ

חלילית הרשעה הב'הם המזיקין והורגים

והס מן הדבורה

ערכי הכנויים אית מ

מדבר

הם סוד אחריו הנקבה
שמש אחרות החינוכים
והם מושגים האמיתית ושרה בזהיר הזכר
ובית כפ"פ.

מאזני

כדק הם המלאכים ו
והרוחות שבהיכל הזכות
ומאזני מרמה הם רוחות חיצונים שהיכל
חובה : גם מאזני כדק הם חותיות הוי"ה
מאורי האש הם סוד כותנות

עור מסוד ה
הכפרנים העליונים המדילים בין הקדש
הוא המוחין הקדושים ובין החול הוא קני'
נוגה וה"ס החשמל המלכים העולמו' להגין
עליהם ומשט יונקת נוגה ולא מהפנימיו'

ממזר

הוא מרפ"ח ניצנין ש
שלא נברר שנשחרו שם
בקליפת נוגה כי כיון שגידים ע"י החטא
לכן לא זכה לנשמה מצד התיקון .

ממלכת

דע כי יש מנכות
וסודו כשרחל היא

לנדה בסוד הגבו' אבל ממלכת הם סוד
מנכות כפולה דהיינו כי בעת זוג הוא
נותן לה גם החסדים ואז היא מ' כפונה :

מוח

דע כלל גדול בענין המוחין
כי לעולם אין נקדחים
מוחין אלא מה שיש בראש ז"א : דע כי
גם עד ל"ה שלו נק' מוחין מפני שנעשים
מוחים נח בדוקפת והמנס למען יוכלו
ליקרא מוחין ביחוד לכן אורות כל שלשה
פרקים שני"ס הם נכללים תחינה בפרק
העליון שבו דהיינו סוד חז"ר דנח וכן
בהוד ואז ניתנים לרחל ומשם נמטה נק'
גוף בעלם

משכן

סודו בארץ ויש בלי'
! הזה פרשה תשא שגם
סודו בבריאה וקרקע המשכן הוא ביצירה
ועפר אשר בקרקע המשכן הם הקליפות
שמדורין כבינות היצירה :

מסוה

בענין העבל נתמעטה
השגת מרעה ולא נשאר
לו כי אם הלק מאלף וה"ס ה' זעירא ד'
דויקרא ואז לא השיג מהבריאה רק מט'
וסנד' שהם כנגד שני אותיות אחרונות
דהו"ה וו"ס מכוהו"ה מט' סנד' וה' שמש
יונקים אחר העבל :

מרכבה

ככ' ידוע כי זה לעומ'
זה עשה האלהים וכמו
שיש מרכבה קדושה הידועה כן נס"א יש
מרכבה חיצונית והחיות הטמאו' הנושאות
הותה הם ער"ז אדם נחש בקרן דרומית
מזרחית וסוד וחמור בקרן מערבית כפונית
ונשר ועקרב בקרן מזרחית כפונית ובקרן
מערבית דרומית אריה וסוס ומשם יורד
כח לבהמית הטמאות כי מרכבה הקדושה
יורד כח לבהמית טהורות ויש כח לקניפו'
הכולל זכו' והרוכב עליהם ותחת זו יש
מרכבה שניה כנגד עולם היצירה והיא
חתיכה מרהמנית ועיין בל"ת כ' ויקרא :

מספר

כל ענינו הוא בנקבה שנה
יש גילוי לאורות והמה
מחלקים עד שיוכל המספר ליפול בהם
לאפוקי כשהם נשרשם הם בתהלת היהוד
וכה"א ונתבוננתו הין מספ' וידעת כי דעת
דז"א הוא בתוס ביסוד חבונה ואין לו
גילוי עד מקום סיומו שהוא בחנה ששם
הקהלת רהל והנה הדעת היא כללית ה"ח
וה"ג שהם י' הוי"ות שנהם מ' אותיות הרי
מ' שג מספר : והנה ה' הוי"וה במילואם
יש בהם ק' אותיות ועיין לעיל והרכ זל"ה
לא היה מונה מ"ק כי כוננתו היתה לעלו'
לאצילות והמונה מ"ק אינו עונה שמה .

מטטרון

ידוע שבו מתלבש
ז"א שהם סוד ז' ו
ובסנד' המ' בסוד ד' והם שני הכרובים
דכו' ודע כי הם כוללים ב' עולמות צי"ע
ראשם נשמה לבריאה כלה וו"ק שלהם ב'
צי"ר

מהרע עד שיבא בסיד אור פנימי ממש
 ואז ע"י מעשיו מפריד הרע ממנו וגם
 זה אינו מספיק עד חיבוט הקבר מחמת
 חטא אדם הראשון שכל הנשמות היו בכלל
 הפגם דאדם הראשון מחמת שהיו כל ה
 הנשמות תלויות בו וזהו סוד בפסוק בלע
 המות לבנח

אמר

המאסף אפשר שזהו רמוז
 חכמים ז"ל עליוני למטה
 ותחתונים למעלה ע"ד שפי' הר"ן ספירא
 לעיל אות ז' יע"ש . הכוונה הנשמו שיבאו
 מעומקי הקלי' ועומדים עליונים בסוד
 ח"מ על ראש חיזה גוף אדם שהוא משרש
 זהו למטה ר"ל הוא ירידה לנשמה שעדיין
 הוא תחילת תיקונא ותחתונים ר"ל אותם
 הנשמות שהם תחתונים שנכנסו בתוך גוף
 אדם זהו למעל ר"ל הוא עלוי ועליה להם
 שכבר הם יותר מתוקנים ודוק ואפשר
 שז"ם הסנא דמשפטים כד סלקין נחתין
 כד נחתין סלקין הכוונה כד סלקין הנשמו
 למעלה על ראש א' זה אדם בסוד ח"מ . כ
 נחתין ר"ל הוא ירידה להם שעדיין הוא
 תחילת תיקונם כד נחתין ר"ל שנכנסין
 בתוך גוף אדם סלקין ר"ל הוא עלוי להם
 שגבר הם יותר מתקנים ודוק וא' ש' את' ס

גשמות

דע כי נמצא שיש פ
 פעמים שנמצאו שנים
 או שלשה אנשים או יותר שהיו משרש ח'
 בדור ח' המשל אס הם שני עינים או שני
 אזנים או ה' ראשי האלבעות היד או
 ה'גל וכיוצא וכן הענין במי שהם מבחי'
 הגידים שבאבר ההוא ויהיו הגידים המוכי'
 זה לזה וכוה אל תתמה אס כתבנו כי רמי
 בר חמא ואבוי ורב גימי מנהרדעא כלם
 משרש ח' וכלם היו בדור אחד . עוד יש
 טעמים אחרים ע"ש בספר הגלגולים פ'
 ל"ב :

גם

דע כי העיצור מוהג גם כן
 אפילו כשגיהס' נחיים פי'

ביצירה והס נשמה אליהם ונכל ח' מעולמו'
 ב"ע נעשים באור כרכוף חלף כי בשל
 בריאה שהיא מסיד הראש נק' זווגם נסיקין
 ועליו נלמד לחלו רעים וביצירה הזוג
 מו"ק וזהו בחינת חנוך בן ירד וסיד חנוך
 תופר מנעלי' היה ודע כי זוג העשיה נק'
 עונה שז"ס נשים מהוללות :

מוזזה

ה'ס רחל וכן עולה אדנו'
 וכריך להניחה בשליש
 הפתח העליון כי כן אס יוצאת חבל כריך
 טפח למעלה שהוא מקום לזה והוא כי
 הפתח כורת תנה"י המשקוף הוא הת'ת
 ומזוזה ל"ה והרגל שבאות'ת' הם סוד
 ההור ועקמימותו הוא נסיקה לחיכוכים
 וכריך להניחה מצד שמאל היוצא כי כן
 ביציאתה יוצאות לשמאל וכותבי' אס שר"י
 כנגד והיה שזס הגבירות ושר"י הוא היסו'
 הוא המעלה אותה בסוד מ"ן :

מנצפך

הס ה"ג העולים פר
 ודע כי שכל' דמים
 סודם מן הנקבה ופר גבורות הם שהזכר
 נותנס לה הח"כ

אות חנוך

גשמות

דע כי כל הנשמות
 שכתבנו בקלי' ח"ח
 לבא תקף בעולם אס נא שבחנה יוצא
 נשמת אחד מהם אותו שיגיע זמנה לנחת
 מתוכן ונחה בסיד כלס ח"מ עג' ראש גוף
 אחר מאיזה אדם אחר שיהיה משרשו ובפ'
 ד' בזה בסוד נשמת פנימיות ממש בחדם
 אחר ועד' כל הנשמות הולכות ויוצאות
 מתוך הק' יפות ועימה' בסוד ח"מ למעל'
 זו ביו וזו ב'י יגד שגמרת כלס לתקן כל
 אחר ואחר ע"י שהוא משרשו ואפי' ב
 בהיותם בכלס בסוד ח"מ לא נתפרד הטוב

ערכי הכנויים א אות נ

שכנגד האכילות נק' הליה קיושי וכורסיה
דשנינין

גובלות

חכ' של מעלה חורה
ז"ס יעקב הנק' תורה
והוא נבנה מאחורי אבא שנפלו בשעת ש
שנירת הכנים כידוע וכן גובלות בינה שני'
ה"ס לאה :

נסירה

אחד מסודות הנסירה
כי בהיותה דבוקה בו
אב"א היה נר"ן שלה בא לה מתוך פנימי'
ז"א ויואל לה לחוץ דרך איברי' וע"כ ה
הוכרה לידבק בו כי הרוחני' מדבק והיו
לבשר אחד ואח"כ בנסירתה אז מסחלק
הרוחניות שלה מתוך ז"א ויחן לו ואז כ
נחלקים ועימדים טוב' בשוה הוא מלביש
את אבא ואבא נכבד רח"א והיא מלבשת
את אימא ואי' ה"ת הוד ח"א :

נשיקה

שנשקים ע"ג היד
דע כי שרש הה"ב
הס ניד שמאל בה' חכמות ושרש הל' הס
בפה העליון שבו חמס' מוכחות וה"ג מהס
אחה"ע גיכ"ק בומ"ף בד' איתיות חבל
דטנל'ת זסר"ן הס' ה' נסוד ה"ח וה"ג
ובנשיק הקטן חת' היד גורם להשפיע ו
ולהאיר הגביר' משרשם בפה ולבשם כדי
שיתבסמו גבו' הגדול המברכו התעורר
הרחמים והמנס' דיע כי גבלית בעו"הר
חי' ה"ת יכול להודווג עם המנכו' בסוד
היסוד שפה שהס חיצר המכלפך כנודע
ואמנם חיכו נחית ונשיק ידיה של המנכות
להמתיק דוכיה וע"י הכנעות המדיש שהס
ה"ח וה"ג הוא מזווג ע"ה ונכס הוא
מעלה חניו המ"ן שנייד הוא חנייה בסוד
הוד הוד ובהיות המנכות בנינה בסוד
י'עלו' אז היא יורדת ונישקת ידיו עד'ה
הס אותם מלה קלטת
הנהגה העליונה רק
הפלגוס ולכן הס היו ג"כ מסחיתים דיע'.

נחש גריק

בנ"אס יש כדויק בדוד האזא ועשה נכונה
אחר כתקנה ובא ארס אחר בהותו הדוד
עצמו ועשה גם הוא אותה המציה כ
כתקנה כנוו טעשה אותה הכדויק ההיא
אפשר שגפש הכדויק תמעבר בו בהיות
שניהם בהיים וז"ס ותדבק ככש דוד ב
בהיותן העפ"י ששניהם היו צדור אחד
והבן זה : אמר המחכף אפש- שז"ס ונפשו
קשורה בנפשו והוא צדור ודויק

נורא

תהלית הוא ת"ת המהצר
ב' תהל'ת בינה ומלכו' וכל
אחד מהס נעשיה לו ארון שהוא נודח ל
למפרע : עיין ז"ה דף י"ב ח' :

נחלים

ממעלה למטה ומקורין
ממטה למעלה סוד
מ'דומ'ן שס י"ד ב'

נחל

שס קדוש ר"ת כ"זכר ח"סוד
ז"אנפיוס וה"ס מולא עילא'
שה"ס יסוד נחל דשבת ח' יודי'ן דשמות
דמרגלא עם ח' כולליהם נהל דהול שס ב'ן
ול'ו חוקיות מיליו סה"כ : נהל סוד חיה
בריבוע נתון ח' ד'ולו דסס מ"ה

נבואה

שרשה גל'ה דאכילו הנק'
אספקלרייא מאירה
המגתלי' ליסוד גל'ה דברי' שהס אספקלרי'
דלא מאיר והס ב' היכנין והוא מה שהשיבו
ישר' צהר סיני נבא וזוהר כי הנצוהה תמיד
בעולם ההכד ורוח הקדש במלכות

נוגה

היא הקליפה היומר דקה
שנר' הקלי' וקרובה לקדוש'
והיא הנק' טיקלא' הנשמו' הוורדות לעה'ן
יורדות דרך בה ומושרות אותה הס' יש
זכוח בעולם ואס' נחו עשיקות שמה
והנהגת החול היא על ידה חבל נח' בשבת
כי לון עוליס הנשמית ככדע' ונשחרו
נה'י דעשיה פטויס ושמה נכנסת כינה
להכלל בקדושה חבל הברותיה שריכות ל
לעלית עמה יוכחות שלהבת מכסה הכבוד
ודוחפתס ננוק' דתהומה רבה ודע' כי נוגה

ערכי הכנויים

אות ס'

כו

והם שמשים שלה ולפעמים נק'ז סריסים
ובמותם אנרפנאל דגריאל

וכו' עד צוא . אמ'ז בזה תבין איך ל
לפעמים רפאל נק' בוא ל כנו' בר'מ והם
לנושים שבהם מתלבשת זימי החול

ס'ת הוא דיוקנ'רו'א וכשמוציאי' **ס'ת**

איתו מן ההיכל לקרות בו
הוא מעין יציאתו ממעי אי' וב' רמונים

הס'ב' עטרין דירית מאבא ואימא

סדום הוא סוד הנקב' דמלכים

דמיתו ולכן היו ה' ערים

שפעמים היא ה' ופעמים היא ד'

סרים דע כי הקליפה נקרא

סריסים להיות שאל אחר

כסחרט שכברת יסוד שלו מכה שלו ולכן

לא יוכל לעשות פרי והם סוד הותיות ק'ר

מסק'ר סכודו כי מה שהיה ס' הוא נה'י

נעשה ק'ר דהיינו יס'ד להוד ונ'ה למוד

ובזה נלכנן ונתקרה -

סמך דע כי נעולם אות סמך

סמך היא עיסו' שהוא סובל

כל העולמות עליו ושימכן כמ'ש וכדיק

יסוד עולם : אמ'ז פ'י' שהוא סרים כנוה'

בזה ולכן הוא א'ל'כ'ר בגי'רע כנגד הל

חי שהוא טוב : ובוה תבין הכו' בזה פקודי

רס'ג'ב' שנהיכל ח' דעומאה שהוא כנגד

לגנת הכפיר בקדושה חין בשל העומאה

ס' לטב :

סוד עיקרו ניסוד וטעמו כי בו

נסתרים האורות וכמ'ש

אור זרוע לצדיק וכן נמצא שטיק'ר ט

הפרטיף מתחיל מהשמה ועד היסוד הם ז'

מהצבות כמנין סוד ולכן הוא נק' יסוד

היינו פ' וזה בהמית הוא עצמו בכלל

ועליו נהמר סוד ה' ליריאיו והוא פשיט

לנוכח וכן חש תמונה מלמטה לזעלה הוא

סוד ויסוד כי שבעה היכלי הנוק' ע' והוא

קוד ועמו דרי יב' דועוד גח' העיפת

גוש בריח הוא ס'מ נח'ס
עקלתון הוא לילי'

ונחש דשארני נחיצורא וסיום כפירודא הם
הקליפות המתחברות על ידי קליפת כובה
ואח'כ מתפרדת מהם והם כפרות
גם דעכי שארי נחיצורא הוא כי תחילת
זו'ן דקלי' היתה ביחוד אב'א ולא'כ נכסרו
דהיינו פירודא ונח' יום שבת ולא יכלו
לחזור ולהתחד' ענ'ס :

גחמה הם סוד הדינין הנרמוזים
במילת מנחה שלעתיד יהיו
נחמה :

נחל אשכול היא סכירת
מלכות שהיא
למטה מכל הספירות ונקרא אשכול בענו'
שים לה אחיזה ושפע מלמעלה כמו האשכול
ונקרא זה בזה

אות ס'

סירי'א הוא מלכות דעריאה

סיפור הוא לשון זוג :

סנהדרין קטנה ה'ס מילוי
המילוי דהיה ד

דיו'דין או דאלפ'ין הם ב'ז' אותיות
תסיר ממנו ד' אותיות הפס'ט הם צ'ב
אותיות וה'ס סנהדרי קטנה שהיו כ'ב :

סריסים שבעה הסריסים הם
היכל אונ'אי שאינם
נפתחים כי הם נשבת . עיה צדיק שחדע
כי מלכות דהחילת' עתה בעו'הר יורדים
במ' כליה למטה להיכלות אכל
עלמיתם עליה נאמר כל כבודה בת מלך
פנימה והכלים הנזכר הם מחשבה ולמטה
שהם שבעה קני המכרה ושבעה נעדרות

ערכי הכנויים

אות ע

ע"י ה'ח המגולים דכ"ה ושני שנישי ת"ת
הרי ע' וו'ס ווי'ן ועס הטיפה שהיא י'
הרי יכוד :

החיכונים הוא דין קשה והוא יין עכור
מלא שמרים והוא בלוע תוך עקביים
דלאה דמיון הדין הבלוע תוך הענבי וזהו
סחטה אותם הענבים וכוונתה שעל ידי
סחיטה ההיא יאלו השמרים הבלועים שם
ומהם ישתו חדה וחה מהיין ההוא כוס
תרענה הנק החיכונים כטרא דמות' ולכן
נענשו עונש המיתה והנט נח ורחה כי
ענבים גימט' עקב ככ"כ ולכן חין הענבי'
נדרכות להוציא מתונם יינם חלח על ידי
עקביים וענבים חלו הם בלאון רבים שהם
שני עקביים הנז' שכל אחד נקרא חלהי"ם
להיות דינין כנז' והם שני דגלים הם שני
שמות חלהי"ם וגם ענבים מיעוט רבים
למה הם עקב כנז' שהוא לאון יהוד חבל
העבין כי להיותם מונלעים שני העקביים
בבתר רחל כנזכר מתחדיים ונעשים עקב
אחד וזהו עקב ענוה ולא כתי' עקבי ענוה
הנה עץ הדעת הנק' ב' שלישים תחתונים
דתפארת דז"א שהם אורות מגולים של
הדעת מבחי' החסדים שבזו

אות ע

הוא הוושט עה"ב הוא
הקנה :
הוא בינה :

עה"ז

עה"ב

עטרת

תפארת נקרא נוקבא
דז"א וזה עטרת ת"ת
לעמיסי בטן כי לכן חנו אומרים ברכה
בר' חולפי שהיא יוצא' בת"ת שלו היה נק'
עטרת תפארת לעמוסי בטן הם ישראל
שכלן יוצאים מבחי' הבטן שלו והם עמוסי'
ולפי שהם שם שהוא מקום שלה גם כן הם
עתידיים להתרש כמותה :

עטרת

תפארת הוא עטרה
שביכוד דז"א שנעשה

ממש תפארת דמ'

עץ

הדעת טוב ורע הם בדגלים
דלאה הנכנסים ומתלכשים
תוך כתר רחל בע' ענוה ובע' התכפים
שבו אדם וחה שם הוא מקום גילוי ה'
החסדים דדעת זעיר בחוה שלו ולכן שם
יש אחיזה ויניקה אל החיכונים הנק' רע
נענם משח"כ למעלה שהאורות מכוסים
והוא מ"ש ז"ל במ"א שהטח אדם הראשון
היה שחיה סחטה ענבים ונתנה לו פי'
הענין כי הנה חלו העקבים של לאה ה'
הנכנסים תוך כתר רחל הם בחיג' ענבים
בגימ' עקב בסוד עקב ענוה שנת' בע'
ענוה והיין שנענבים הם הדינים שנעקבי'
חלו כנז' ונודע שאין החיכונים כוונים
חלח מפסולת היין ומהשמרים שבו שהם
שוריי הקדוש : והנה זה השפע שיונקים

עין

נק' מלכות בתיקוני זוהר
דף ע"ד ע"ב

עין החיים

הוא ז"א הלוקח
שני מוחים דחובי

הנקר' חיים ועץ הדעת הוא ז"א הלוקח
מוח הדעת :

עץ

הדעת טור' גם הוא בסוד
מט'ט שבו טמח וטהור :

ערכי נחל

הם סוד נ"ה דז"א
כנונים בנ"ה דמוק'

וגם בסוד שני ההי"ן דה' ראשונה דנן :
סוד ה"ב ונגימטר' זרע

ערבה

שהם מ"ג דמנכפ"ך ונ"ל

כי לכן ערבה עם חרבעה אותיות הוא
פ"ר בכלל :

עוף

שרשו מיסוד רק כי המלאכי'
הנקרהים עובות הם מיסוד'

ערכי הכנויים אות ע כח

בו ללכת ממקום לזה ששם קשר של ת
תפילין ועצין שאינו נקוב סוד ראש הנק'
שהוא מושפע תחתון ד"א ואין האורות
מתרנים בתוכם

עולמות

שיר ל"ל שמו"א
דאצילות נמשכים
ו'ק לז"א דבריאה שה"ס היכלי הזכר ש
שבבריאה וממ" דאצילות נמשכים גם כן
ו'ק לנוק' דבריאה שה"ס היכלי הנקבה
שבבריאה כמו שידוע מסוד הכוונה דשמרי'
וערבית ופשוט הוא שו"ק הזכר פועלים
רחמים חף ו'ק הנקבה הם פועלים דין
והנה בהתחברם ו' חל ו' אז הם סוד י"ב
שבטים וי"ב בקר שהים שהם סוד מלכות
דאצילות עומד עליהם מלמעלה ואלה הם
הנקראים עולמות שיר וגם נק' בנות י
ירושלים שהם מאורות המיד לעולם
העליון ומעוררות להנה בין ז"א לניקבא
וצנין זה הוא באריכות בלי פי' הזהר
פקודי ע"ש

עוז ונזאר

שירדומן השמים
נלהו נשני רוחות
ניק' דס"א אש וענן של אש לעזא שהוא
גבור תקיפה ושל ענן שהוא יותר נמתק
לעזאל שיש לו סג' נס' פו' וה"ס נופל הוא
עזא וגלוי עינים הוא עזאל ולהבין שרשם
היטב עיון בנ"ת פרשה בלק כי שט עיקר
הדבר בכי'

עודרי

כחן הם סיד נה"י דז"א
שרובצ"ב על הכתר העליון
הם סוד המלכות כי מהם יוצא כל מ
מציאותה וצנינה כבודע .

עוג

דע כי כמו שהז"א נעשה
מהתפשטות פנימיות שם
ס"ב דלוי' בתוכו כן מאחורי שם זה יוצא
עין שהוא בחבורי זעיר וה"ס ס"ב וי'
ח תיותיו ולכן עב הסד ומכעמי' הוא צו'
לרמיו שהוא כנגד הזעיר שה"ח ו' וידוע

ז"א דאצילות ועופות העולם הם מיסוד
ז"א ביע' עוד דע כי שרש העופות הם
מג' גבורות הנמתקות דהיינו של רג"ת
והם סוד ג' ב'ן כבוד וה"ס יוסף ולהיות
העובות מגבו' ממותקות לכן הם יותר
קלים שנהמות והיות ויכולין לעוף ולכן
מיפוטם טמאים כי אין אחיזה להיכונים
כ"כ בהם כמו שיש בהמה שאין בה' כ"א
שלה מיניס טהורים והיותם מהגבורות
בלתי נמתקות כמכ' בערכו והחיה אין לה
כ"א שגעה מיניס טהורים כי יש לה מעלה
על הבהמה .

עגל

דע כי עגלי ירבעם היו
כנגד זו"ן דקלי' של בית
אל כורת זכר ושל דן הוא כורת הנקבה
ולכן הלכו אחריה כי הנקבה היא המפתה

עירובי

תהומין הט' חונק לטור
גדול יהוה שח"א נק'
אריך מפני שהוא מתאריך בכל האצילות
והוא מתלבש בתוך ח"א וזו"ן כבוד ואמכ'
בשנת שאו זו"ן מסתלקים למעלה עם כ
נליהם אז נשארים רגלי אריך מגולים אים
לא שנמשך מסך דק מלבוש זו"ן לכסותם אז
אין ספק שהארת רגלי אריך אז יותר
גדולה ר"ל הגילוי שלהם וזו היא ממעלת
יוס ש"ק ואמנם מקום התפשטו' רגלי ח"א
נקרא שדה והיא השדה שבין האצילות ל
לבריאה וקודם חטא הרחשין היה מקום
התפשטותו בסוד י"ב חנף חמה הצל החר
החטא אינו מתפשט בשנת כ"א ב' חנפים
חמה שה"ס תחוס שב"ת ששם אין רשות
לחיכונים ליכנס כי כבר נודע שההגת
עולמות הקניפה הוא בחיך לבריאה ונח
חיך לאצילות ח"ו ששם כשהט מערב אז
נמשכים רגלי אריך יותר למטה ודוהה
את החיכונים כי הלל י"ב חנף חמה היה
מקום התפשטותו קודם החטא :

עציץ

נקוב ה"ס ראש ז"א ב
בחזרת האורות המתרנים

ערכי הכנויים

אות פ' צ

ששס"ג הוא בן' תהינות דפינה כי כ
 כה"ב שלה הוא קס"ה במלך סס"ג יונק
 מקס"ח ולכן חרץ עוב היחה עמון שהוא
 הכך טוע"ס העליון ודע כי כמו שיש לו"ס
 ד' נשים שני בנדרות וב' שבתו' כן יש לעיג
 זה וז"ס ערש ברזל בל"פה ד"הל ז"לפה
 ל"ה ורחה הסדר שלהם כי מחמיל בהחר
 רחל שהיא למטה ורח"כ הרחל ורח"כ זלפה
 ולחה והדברים ארוכים בליקוטים ד"ט :
עולה הוא כוד לחה שהיא
 עליונה - מו"נ לפי שהיא
 כנג' המוחין דו"א לבן היא בחה על המחשב'
 ולפי שטיקרה היא ממלכות תבונה הנק'
 עלמח דדכורח לכן היא בחה מן הזכרים
 כסה"כ פ' ב' :

פנים ואחור דע לך בדרך
 קצרה כי החלוקי'
 שיש בין אור פנימי לאור חחור הלח הם כי
 אור פנימי הוא רחמים בל' ביושר מעילח
 לתתא והוא מסוד אורות הזכר המשפיע
 שהוא אחר פנימיות מן המוח להוליד כ
 נשמות חדשו' וה"ס שמות הו"ה ומילוחיה'
 והוא אור מלך החכמה והוא כמעט כפרד
 ממקומו ויורד כאן להשפיע ולחיר הוא
 ח"ח ממטה למעלה והוא מסוד אורות
 הנקבה המקבלת והוא השיעור המנומנס
 לכרי חיות העולמות ולח להוליד נשמות
 וה"ס שמות חלהים ומילוחיהם והוא ינ
 מתחבר זה בזה בסוד ריבוע ח' ח"ג חל"ה
 והוא אור מלך הבינה ועיין בדרושים
 ארוכים ד"ג

אות ה' פ'

פולסי דגורא

פנים נודע שפני אבה ופני אי'
 ופני זציר בהיות מלבישים
 חת ח"ח הנה פני כלס עומדים כסדר
 עמידת בני ח"א כדי לקבל הלהת פני
 חריך הכוכף קומחו ומאיר בפניהם וכו'
 עיין כל הענין ח"ח דפ"ד ע"כ :
פרגור נק' פ' וכת אחד שיש
 בהיכל נגנת הספיר
 שהיא כמו רקיע וממני יתנפחי בתום
 חוץ ממזה דפני ע"ה שהיה לפניו מן
 הפרגור הזה וגם פרגור הם ס' סג"ל פון
פריין הוא מעממי דתו' והיטק
 בין בחונה לפריין כי ג
 גאילה הוא ישעה נבמרי וכדיון לוי ע
 עניני להנטיפין רק בנת חיוה דגר תמורתו
 להיטויה נבייהסועיין בלי"ש יה פסוק
 עיין במסכת תפדה זב"ה י"ח ב' :
פנים ממונ דכרבן ה"ס פה ח"א :

זהו סוד המלקות
 הענין כנודע
 מהנמ' וה"ס ס' כידופי חלה"ס מחכיים
 ולמטה כי ק"ך הם כנודע חכמ' מהם
 הם ס' בנים חת הזכיות להגין עליה מן
 החיובים וה"ס הנגזרי' הם חותם
 המקיס ורודים :

אות ה' צ

צמר נקרא זקן תחזין דיחיד
 דז"א זקן דיקנח דז"א
 והענין שהלא ענין דעת זה שהריש ז"א
 בתיק' דז"א מהמת דעה ענין דמול' יקירח
 כנודע שעני ידם מתחבדים אבה ולימח
 ומס' ניתוסף כח חל' ז"א וחזו מודיג עם
 המלכות ויהיב בה ההוא רוחח כנידע בסו'
 ק"ס לדרוב חת המוקיין ע"ס ו
 וממנה כריך לחזור בה דעת עליון כדי
 שישפיע

שנשפיע בו' א ולא גם הוא יהזור לשום בנה
ההוא הוחל דעקר קין מינה ולכן הניח
הבל זכורות כלו והענין שכבר ביארנו
שהט"א קין היה בימי' במלכות שנה ולא
הבל הוצרך להמשיך מדעת עליון דח"א
דיצירה כזכר והוא שהלא כל כהו הוא
ביצירה כי היסוד נקרא חי והנה סי' הדע'
הוא נק' יסוד וה"ס הכנשים כי כבש הוא
חליף שב' כ כי ממנו סוד השכינה העליון'
וזה ומנחו את הארץ וכבשוה וזה הכבש
השיב עמה והנה דע כי כמו שיש זקן
העליון בפנים כך יש זקן תחתון סניב
ליסוד והבן סודות גדולים חלו וכמו שיש
י"ג תיקוני דיקנא עילא' כך יש י"ג תיקוני
דיקנא תתאה ביסוד וזה גדולה מילה
שנכתרו עליה י"ג כריתות והבן וכבר
הודעהיך בסוד נה"י דח"א ממנו נעשים
ז"א והנה מלותיו זקן תחתון דח"א ממנו
נעשה דיקנא עילאה דח"א וזה מן המצר
קראתי י"ה שהני קראי על דיקנא קדישא
דח"א כאמרו שילחת מלותיו למר כבשים
שהוא ביסוד העליון ולכן אמר חותיות
מז' וזהו מן המצר קראתי י"ה ונחזור ל
לענין שכמו ששער רישיה עמר נקי ולכן
גם שער דיקנא תתאה של היסוד הוא לבן
וזה אמר הכבשים לבן כי כל שערות ד'
דעתיק הם לבן ומה האמר הקריב הבל
וחמנט אמר ז"א הוא שער דק שהזקן
העליון ושער רישיה שלו כשהוא כסוד
הזקנה או מתלכנות דומיאל דכנה דסנין
עילאה אך בבחרותו הם שהירות וזקנתו
הם מתלכנות נהיותם קרובים אל הח"א
כי מהיום ד שני נעשלו מיתון אך זקן
התחתון דיסוד ז"א לעונכ הוא שהור הפי'
בזקנתו ומכשרי חמה חלבה וזהו להיותו
רחוק מלכנינות ע"ק ונמצא שהקריב הבל
קרבו זה נמצא שהתעורר רעת עניון
ונית. כף כח ביסוד ח"א והחזיר ההוא שם
בין ביסוד המלכות : לכן וישע

ה' אל הגל ואל מכתו ואל קין ואל מנחתו
לא שעה והענין כי אמר זה נמשך מדעת
עליון דח"א שהוא שם מ"ה כטורע והנה
אמר ומ"ה הם בימט' שעה וזהו ואל קין
וכי' לא שעה אך של הגל שג' ה כי המשיכ'
למטה במלכות וז' ש ח"כ הנח חס תטיב
שאת פי' כי עד עתה סלקת והעלתה שכ
בין שהם מ'ן ועיקר תלותם ממקומם אך
עתה חס תטיב ממשיך חן שאת פי' תוכל
לשאת והעלות מ'ן כהובן למעלה ובוה
תבין חיסור הכלים והתירו נכיצת .

צפרנים

הנה מבחי' הצפרנים
היו הלבושים דלרם
הראשין בהיותו בג' ע הארץ לשומרו מן
החילוונים ובהתפשט ממנו נשאר פרום
וכו' ע"ש ענין זה בצורך כמה ענינים ח"ת
דף ע"ט ופ' ע"א :

צלפחר

הוא שליט הגבו' של
פחד שהם ה' בנותיו
ודע כן אין בצורות חלו הילכות ממשיח
הנקבה רק הם נשארות ביסוד ז"א ומשם
מאירות ולכן היה להם חלק בחי' כי גם
שהם בגו' מ' מ' אהנות בזכר ומחלה וטועה
הם השני בלתי נמתקת והג' אחרות הם
הנמתקות וסודם מביאר בל' ת פ' פנתם

צדור החיים

הם סוד יסוד
בין דח"א בין
דח"א בין דמלכות כי הוא מקום צדור ושם
ניתנין טיפת המוחין שהם ממש חיים זוהר
הרדף ע"א ב'

צייץ

הוא כסוד יסוד ח"א שכנגד
המלח דח"א ששם מקום ה'
המוחים כלם והיו האורות מאירים להיך
ודע שאירות הנין הם מזר אבא ודח"א בין
מא'מא ועיין בס' הכ בדרוש הכיזית :

צדיק

שומר ברייתו בטרה
וכיוצא נקרא צדיק לזיות
לו כח להצית מרובה חל' היסוד פירוש
שיקבל

ערכי הכנויים

אות ק

זעיר כנגד נה"י שבו לבן קראתה דוד המלך
ע"ה הודיעני ה' קצו לשון קץ וסוף שנה
תלו קצו של דוד ומשם נמשך לו סיומתו צע'
כתר רחל צע' מרה נע' מ' ה'

קצה

השמים הוא היסוד דו"ח
וגם יסוד רחבונה נקרא
קצה השמים וגם ראש ז' א' נק' קצה צע'
טל השמים : קצה השמים נק' היסוד ומ'
כי יש בו יסוד ומלכות ג' שמות חרני נב'
בגים קצה' .

קרני

חגנים הם נ"ה דאימא
ונה"י חרשים ותג' דו"ח
דעתה :

קרי

הס"ג עולמות וקליפה
כנגדו בקדושה הם גם כן
י"ג עולמות כסוד מה יקר חסדך

קרי

מודע כי כל עבירה ש
שנעשית למטה גורמת
כנגדה למעל' וכריך לידע מה הם הקריים
למעלם ודע הענין נקיבור נמרץ כי כ'
כש"ח מתאוו לטוקנא כמ"ש שאב ישאב
על נוהו . זהר לך לך פ"ה ב' . ונא מכה
נמעלה באצילות כי הלכה בגלות והיא
למטה בעולם הבריאה אז אותה הנשמה
יוצאת מתאות הזכר בלי כיור נקבס ותקף
אז הודמנה שפחה בישא כסוד ושבחה כי
תירשגבירתה ולוקחת אותה נשמה ו'
ומכניתכה ברהמה ושס מכטיירת בנהינת
גוף ונעשית שס אותה הנשמה שד' ח' והיין
לך עבירה חמור' מזו והבן היטב זה ותרהה
חומר זה העבירה מה גירס לממלה וגם
כי הטיפות של הקריים הם נשמת מעונ'
מאד והט' דע כי כשהאים מתעורר ת'
תאותו בלתי אשה שתעוררו נמצא כי
אותה התאוה היא מהדכודא אך כשיש לו
אשה אז נקראת תהות טוקנא כי היא
התעוררותו וכבר ידעת מ"ש בהליהו כי
להיותו מתיאובתא דדכורא יתיר ממוקנא

שיקבל שפע ממנו במקום המלכות שירש
אותה ונחל מקומה ואחר כך הכדיק ההוא
משפיע במ' מה שקבל הוא מהיסוד ועיין
בלי' זהר פרשה תרומה

פסוק וחני
תפלתי

אות ק

קהלת

נקרא בינה שיש בו ז'
הכלים משנעה מילואי
ס"ג שני' כל מילוי הכל :

קול

הוא במלכות דכה א' ק ואף
על פי שקול הוא תפארת
עם כל זה שרש שניהם הוא במלכות רק
שהקול נעשה נשמה לז' והדבור נעשה
נשמה למלכות שנית מצד פה דא' ק שה"ס
המ' : קול גדול הוא בבינה :

קטרת

נק' הז' א' צעת שמקבל
מוחין דחי' :

קדושין

ענין הקידושין שנותן
האדם לאשתו דע ש
שמשוד הקידושין עושה האדם בחשה סוד
מקיף א' מבחינת רוחו של בעל ואחר כך
כשישא אותה בביאה ראשונה נותן בה
רוחא חרא פנימאה סוד שס ב' כנודע
וזהו פנימי ומסוד הרוח שנותן בה נעת
הקיר שין בעשה בו אור מקיף לאותו רוח
פנימי ואם לא היה נותן לה קידושין ח' א'
למיהב לה ההוא רוחא חרא פנימאה וכזה
תבין גם כן בן עזאי שמעשה שנתן קידושי
לבת ר' עיביב בה ההוא רוחא ואשתא
תמיר בה ומכד זה יש לך עזאי קורבה עם
ר' עתמיד :

קז

נק' רחל להיות שרל היא
תתנונה שהיא מ' י' בכוף
י"ס האצילות וגם שהיא עומדת ברגני

בב' כ' חתקיים ולא מת בנה ויגס רט"א
 וטעם הדבר כי כשהתאווה מתחלת מהזכר
 נמצא שמחשבתו מתחלת לפעול ואז הטיפ'
 יוצאת מהמוח עליון מבחינת הדעת עצמו
 שבראש ודעפ"י שעוברת דרך ר"ק הוא
 מעבר לבד אך אינה מתעבר ומתלבשת שם
 אמנם כשלא התחילה מחשבת הזכר ל
 להתעורר אלא בראותו הנק' חשק והתאווה
 אליה אין רק מעשה ולא מחשבה ואז אין
 אותה הטיפה נמשכת מהמוח העליון של
 הדעת עצמו מהתפשטות הדעת ב"ק
 הזכר כנודע ומהחשדים או מהבגורות
 שנתפשטו למטה בגוף אחד שנתלכש ו
 וכזענה שם משם המשכת טיפת הזווג
 ונמצא כי כל טיפות קריים הם משרש
 הדעת ממש ושאר טיפו' הזווג הם מלמטה
 מהו"ק שבגוף וזהו המעלה יתירה שיש
 אל הקריים על שאר הנשמות שאין לה
 ערך כאשר עיניך רואות והנה להיות אלו
 במעלה עכומה נתהברו עם קין כי גם
 הוא במעלה יתירה על שאר הנשמו' כנו'
 בגלגולים פ' ל' : וזה תבין במ' שרז' ל אשר
 ברא אלהים לעשות אלו השדים וכן אמרו
 במסכת אבות כי המזיקין נבראו בע"ש
 בין השמשות והן הן אלו הטיפות של ה
 הקריים שהם רוחין בלתי בלתי גוכים כי
 לא נכטיירו בנוק' : ובבר' ידעת כי גם קין
 נולד בע"ש שמוך למנחה ולבין השמשות
 ולהיות כי הם היו בלתי גופי' לכן בראותם
 את קין והיה בגוף ורוח לכן נתחברו
 בו כל אותם נבעי בני אדם למכוא בו מ
 מנחה וכנו' דעו בפרשה אחרי מות
 עיין שם :

קברות

התאווה הוא מדור
 התחתון שנהיכל לבנת
 הספיה :

קרבני

הוא המ' שנה נורעים
 כל הנחות וכל המדות

קהלת

קשת

הוא נבנו' : וכל שלכן
 אז היה עניי והדיוט :
 הוא ביסוד וב' עינים שלו
 הם ג' חסדים הממתיקים
 ג' גבו' והם השלטה חפים שירה יהונתן
 לדוד ונמצא הקשת הוא מרת נח ושלטה
 גווינו הס' ג' בניו שח' דהיינו נה"י

קליפת

האדם ה"ס קליפת ניגה
 דקה כי ד' קליפות הם
 רוח סערה : ענן גדול : ואש מתלקחת
 ואלו גסות וקשות והר' כונה לו סניב :
 ועיין בדרושים ארוכים . ודע לך
 כי הקלי' הם י"א ובצר ימינם יש קדושה
 ובשמאל הן הם הקלי' והנה שלהבת יוצא
 מכסא הכבוד ומכה על ראשם ומחטרתם
 מי' אלו' שהם ז' כחות השמים : ואחר כך
 יוצא עוד שלהבת וחוזרת להכותם ו
 וממעטת מו' לר' והס' ד' קלי' הכל רוח
 סערה וכו' וכך הוא חיל' קס רוח סערה
 מ' ושם שליטת לילית המרשעת זעירתא
 ענן גדול הוא נה"י ושם שילטים עפריר' א'
 וקסטימ' הנו' כזהר בנק ומהם היו ש
 שואכים בני בלעם : אש מתלקחת הם
 חג'ת שלהם ושם שילטים אסימו'ן סמ"ל
 ונחש - ניגה הוא כח"ה שלהם והטיפה
 שיונקי' מהקדושה היא ח"ם שהם ושולטי'
 בה לילית כצחא ונעמה אחת תוכל קין
 ואגרת בת מחלת

קני

קניו קדמוני שגה עליונית
 שבקני' שלא יכלו להם יש'
 קני בני' נגי' קס"א קניו חכמה זקן ק
 קדמוני כתר

קבלה

חכמה זו היא שרשה
 בצלילות ויש בה חכ"ה
 חלקים ונחלקים לר' ס רוקבא דאצילות :
 וכתוב סוד כי התירה כ
 מרשת בשני ישיבו' עליונה
 ותחתונה בעלינה שאין פחד מהחיצונים
 נקרא כמו שכתוב והשם נקרא ככח' הכל
 התחתונה

ערכי הזנויים

אית ר

מטי האור כהפ' הוא רגע לפני וה'ס בני רגע זהו כי הכתלקוח האור שהוא לא מטי היה מהמת היעם יההף מהמת ה התחונניט שח' היה בהס כח חך גהינת מטי שהוא חזרת האורות למטה להחיות העולמות אין בזה שיגור כי כפי מעשה בני אדם כך היה והה חיים ברכינו כי ככי הרצון סיהיה לו ככי מעשה בני אדם כך ימסך זמן החיים ההס :

התחונה שיש פחד כריך להעלות האור בנרתק ולקרבו למיטכל הוא הפהט המוכן לרבים :

קטרת

מלבד הכל דע כי סוד הקטרת הנעשה מ"ח סממנים הם כנגד י"ח קל"ו והוא בסוד החיות שהם שאז מסחלק מהם גמעשה הקטרת ולכן זו נעצרה המנפה וסוד זה מסרו מלאכי השרת למרע"ה ברכונס כי כריך אתה לדעת שבנרית' האדם הבכימו כל העליונים וכלם נחמו זו חלק מהלקס כדי שיהיה אהוב מכנס וכנס ידרמי עליו וילינו בערו אך מ"ה לא רצה לחת לו חלק מחלקו ולכן נשאר לאויב נמין האנושי חך למטה נתן לו סדר זה שה'ס חוק מרהיבות שבו שהנ"כ מנח ידע כדרש'ל כי הלא אין ה' נתן לח של אהריס שאז ב"כ"כ והדבר באריכות בל"ת פ"תשא ע"ש :

רגל נק' החשה כי ניקבא דעתיו רמוזה בפ' העקב של הוד דעתיק כי שס מקומה כי החשה נק' רגל כמ"ש בפ' רגלי הכריו ישמור דא' אחת'ל כי המלכות עומדת בסיוס האור במקום העקב אשר שס ולכן נק' המנכו' עקב צהיד ואתה תש פנו עקב כי כבר ידעת שהמל' החרונה לכנן כמו העקב

רגל

הוא כולל כל עולה האצ"י וז"ס הוהו אדם שאמר ל ליודני חירה על רגל חרד שה'ס ד' שמות ע"כ ס"ג מ"ה ב"ן שכיננים כל האילוני והל התירה שהוה ו"ו הנק' תורה והגו הר' בימ' רגל

רפוח כיפוצי מק מס בוא כי בצחנת הסוד הוא ע"כ וזהו ס"ג הוא גבוי ה'נמ"ו הנה"י הוא מ"ה חבל ב"ן ה"ח בניקבא דיעיד והנן נקדמה זו היעב :

רהב היא סר מצרים ושר של ים והוא כולל כל הקב"ל :
רוחא דגל רוחין הוא דעת חריך שה'ס נשמת כל מיני ת'ת בן דאגו והימה ב"ן דוא' :

רצון הוא הנקדח מ"כ ענין ה'ס מלכ ח"ח שכי יסד דע"י שבו מתגלה חסד עיניה דעתיק סיורד כפי המה ועת רצון נק' המלכו' כשמשיעב זה היסוד ועיין בל"י פ"י הוהר פ' תרומה ראשי

קדש קדשי המשכן הם בסו' ל"ה וגם בסוד ו"ק דועי' סודס מנואר בל"ת פרשה תרומה ופקודי

אית ר

ראיה דע כי מ"ס זוהר על משה רבינו ע"ה שהטיב ער"י אינו אלא בלחה הנמשנת ממ' דני' געטית ד'קשר של תכילין וז"ס זה היה ג"ה החורי הנחמר במשה ואז"ל כהרהבו קשר סג' ת תכילין גכ עניני' לומר כי נהה כע מדה בקשר של תכילין היה ר"הה חת הזעיר כי היא עומדת ופניה כלכי חרו"י ועיר כל'ל והנה משה הוא בלחה וזהו ודח ת הת לחורי והדברים מובנים :

רגע הוא צ"ס דעינס הערודים כי דע כי שיגור הזמן דח' 2

ערכי הכנויים

אות ש

לא

ראי

הראים רם שני ראים
שיש ברם ב' מ' והם ל' ה' ז' א'

רחיים

ידוע שסודם בנ"ה ש
ששהקים מזין לעולמו'
אבל רע כי רחיים נק' מזר הסר ינלח בסו'
רתם זה אברהם ומנובה
מזר בגורה
והוד .

אות ש

עדי

בימ' מטטרון שהוא ביסוד
העליון ה'ק' חי ולאו הם
ט"ט משם מט"ט והוא בימט' כרימ' ל' וז"ס
זהחיות רצוף ושוב כי וז"ל בגימ' כרימ' א'
והוא רימ' א' משם מט"ט ושי"ב גימ' ט"ד'
והוא כל השם מטטרון ולעד' כרימ' נתן
רימון מצא תוכו אבל זה א' ט"ט גר' ת"י
אבל קליפתו זרק שהוא רימון וכן הוא
בהדיה בינקוט

שופר

קטן ששע"ה הוא ב'
כתנור' ושופר גדול של
עתיד לנחל של ב' הוימ' עיניה .

שכינה

נקרא יעקב והו יעקב
יעקב ב"ש זה החר זה
והס כנגד יעקב הוימ' בכני ז' א' וכנגד
רמז הוימ' חחורי ז' א' ולכן תמצא בזה
שקורא ליעקב שכינה :

שכינה

עינאה היא כלמת משה
מלבו :

שכחה

ענין השוכה מה שומר
וקורא חיכו רחוי לומר
לו כי החר שכל נשכה ממנו נמצא ינע
לנטלה וחולי מכני זה ה' ימנע מלקרוח
ולעסוק בתורה כי הלל כל הקירח ושוכח
מתקן בעונם הנוקבל ולעקיד יזכירוהו

הטעם הוא שצדין לא השיב רוח דרכיה
רק נפש דנוקבל כי זכירה הוא בעלמא
דרכיה ולמנע הקורח ושוכח מתקן בעול
הנוק' ולעתיד יזכירוהו כל מה ששכח וז"ב
מוכרח הוא לתקן בעונם הנוק' תחלה כי
שם ח"א להיות רק ע"י שכחה כי המקיס
גורם :

שמש

הוא ז' א' גם היסוד נקרא'
שמש ועליו נאמר כי שמש
ומנן ה' כנלות עיין זהר שמת' ר' ב' ע"ב
ונק' מנן :
נקראת מלכות

שעה

שפתים שרי

הס נ"ה דינה
מלשון שדים הוא בחג"ת
דתבונה ושדי בדגש שהוא
יותר דין הוא בנ"ה דינה ועיין ח"א ע'
ע"א ודע כי יסוד דינה נק' שרי מכני שלח
נתכשט חלל עד החזה ושט חמה די ולכן
סוד ה' דתבונה שמתכשטת בנ"א היא כורת
ה' וז"ב כי עד החזה היא לאה היא עולמו
בצורת עי"ן עיקרו
ביסוד תבונה ושס ב'ן
בצורת עי"ן שם הוא .

שומר

הקומות נק' הקליפות
שם נק' חומה כמס"ה
אני חומה וע"ז נק' הקליפות שומר ה'
הקומות שהם שומרים בחיזה מקיס וכנסו
לידבק שמה חנינה

שושנה

היא מל' חכוכ' ובס' רחל
נק' כן והיא דווקא בין
החוחים ואינת בה חיוור' וסומך גב' וחסד
הוא גבריאלל כסוד הגבו'
ובהצ' הלילה נמשכת על
הגבו' הארת בינה כסוד לשכחי בינה וז"ן
מתמסקת ועיין בס"פ :

עקבות

המיש הם כ"ה דתבונה
שמה מוקד"ת

ערכי הכנויים אות ת

אות ת

ולכן נק' תפלה למשה ר"ל היא התפילה של משה וכו' מי הוא נרמז בר"ת למשה איש האלהים ר"ת לאה כי אינה תפילה תחתונה רחל אלא התפילה של משה שהיא למעלה בנהר' לאה וגם ענין לשון תפילה תפי לה חיבור כי זו תאומה יתירה היא נטפלת ומחוברת עם משה שהוא יסוד האבא כי משם שרשה כידוע וזוה תנין מ"ש בזהר בלק ד' תפלות הם תפלה למשה תפלה לרוד תפלה לעני ולא אית בכלהו כתפלה לעני

תפוחים תיבת
ה"ם חג"ת :
נח היא יסוד תבונת פי'
כי נח הוא יסוד אבא .
תהום תורה
הוא יסוד הנקנה :
הוא יסוד אבא :

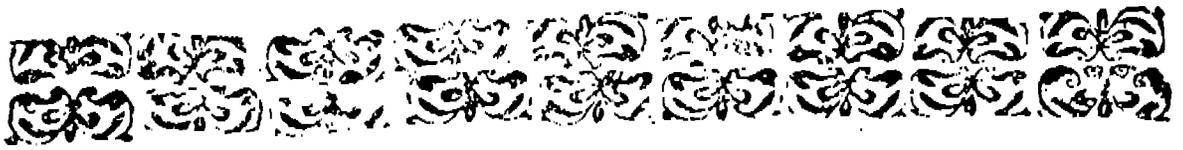
תלמידי
חכמים נק' לימודי ה' והם כ"ה

תמים
נק' יעקב ורחל כי יעקב נק' תם בסוד ויעקב איש תם ומ' נק' י"ם הדי ת"ם י"ם אהיות תמי"ם וז"פ תמים תהיה עם ה' אלהיך שהם ז"ן !:

תפילה
הענין כי כל בחי' המ' נק' תפלה אלא שיש תפלה לרוד מ' בנחינת דוד ויש תפילה לעני שהיא מ' התחתונה מ' מלכות שהיא עניה ויש תפלה למשה שהיא מ' העליונה של בי' שהיא החאומה והיתירה נוק' דמשה

נשגם המלאכה על ידי המסדר העוסק במלאכת הקדש הנבון ונעלה כה' ר משה ג' ג'פרוט נר"ו י"ו .
ועל ידי הפועל העוסק במלאכת הקדש הנבון ונעלה כמה' ר ראובן בכר מרדכי בומפרכט אשכנזי י"ו :
ועל ידי הפועל העוסק במל"הק הבחור ומשוב כמה' ר משה בכר אכרהס ציידון נר"ו :
וע"י הפועל במל"הק הבחור ומשוב כמה' ר ניסים גבין נר"ו י"ו :

אמר המאסף ראה זה מצאתי בנבואי אחי ורעי כרע כאלה לי הגביר הכס המירומם
 כמה'ר משה זינצין יצ'ו בכר יהושע זינצין ז'ל צרור כספו בשקו :
 דברים שגה בילדותו קקקן הדס מלא יסן יסמת משה גמתנת הלכו :

הרמב"ם הל' ברכות פ"א
סימן א'

דבחמשה מיני דגן אפי' אכל כל שהוא חייב
 לברך וכונת הפסוק היינו ואכלת ושבעת
 הכונה כשאתה אוכל דבר שמשיע וברכת
 ואפי' כל שהוא וכו' ולמעוטי שאר מינים
 דאינו משיע וכו'.

מצות עשה מן התורה לברך אחר
 אכילת מזון שאמ' ואכלת
 ושבעת וברכת את ה' אלהיך ואינו חייב מן
 התורה אלא אם כן שבע שאמ' ואכלת ו
 ושבעת וברכת וכו' עד וכן מד'ס לברך
 אחר כל מה שיאכל וכל מה שישתה וכו'
 עכ"ל :

ושמא י"ל דתרתו ש"מ חזק
 מכלל חזרתה דמלשון
 ושבעת משמע שצריך לישבע כדי שיברך
 דמשמע לשון ציווי ושבעת. ואה"כ וברכת
 וא"כ אין דבר שמשיע אלא חמש מיני דגן
 דוקא וכו' והוא שאמר רבינו ואינו חייב מן
 התורה אלא אם כן שבע דכתיב ואכלת
 ושבעת וברכת וכו' ודוק .

והקשה מרן בסף משנה ז"ל
 ואיכא למידק שרבינו
 כתב מצות עשה מן התורה לברך אחר
 אכילת מזון וכל הדברים בכלל מזון חוץ מן
 המים ומן המלח כדתנן בר"פ מערכין
 ואם כן היכי קאמר בתר הכי דמרביי
 סופרים לברך אחר כל מה שיאכל וכו'
 ובסוף דבריו תירץ דרבינו דייק לישגל ד
 דתוספתא דקתני ברכת מזון מן התורה
 שאמר ואכלת ושבעת ומשמע ניה דחמש
 מיני דגן דקא קאמר מדנקט ושבעת ו
 ואין לך דבר שמשיע אלא חמשה מיני דגן
 וכו' עכ"ל .

סימן ב'

וכן מדברי סופרים לברך אחר כל
 מה שיאכל וכל מה שישתה והוא
 שישתה רבעית והוא שיאכל כזית וכו' .
וכתב מרן ז"ל והוא שיאכל כז'
 פ' כיצר מצרכין אמר ר'
 הייא בר אבא אבי רחמי את ר' יוחנן
 שאכל זית מליח וברך עליו תחילה ו
 וסוף ח"ל ר' יהודה לר' יודא ר' ייכי
 בריך על זית מלי' כיון דסקליה לגרעינית'
 צר ליה שיעורא ה"ל מי סברת כזית גדול
 צעין וכו' עד ובירושלמי אמרו שאם הוא
 בריה כגון כהודא של ענב הו' של רימון
 אפי' שאין בו כזית מברך עליו תחילה
 וסוף ומאחר שלא הזכירוהו הרי"ף ורבינו
 משמע דס"ל דכליג' הגמרא דין אפי' **א**
 שהתוס **א**

והנה איכא למידק דא"כ מנא
 ליה לרבינו לומר דאינו
 חייב מן התורה אלא אם כן שבע מדכתיב
 ואכלת ושבעת נימא דכונת הפסוק היינו
 לאשמועינן דדוקא חמשה מיני דגן שמשי'
 חייב בצרכה ונמעוטי כל מאכל שאינו
 משיע דאינו חייב בצרכה ואם כן נימא

תורה משה

שהתום וה' ר יונה מיישנים בענין דלא פליג ע"כ :

ו'ל

התום וה' ר יוסף היה מפרש שהירושלמי אינו חולק על גמרא דהכא מייירי שהושרו הגרעינים ונמלח ח"כ לא היה כבדיתו אבל אם חכלו שלם חפי' אם היה פרידה ח' של רימון מצרך עליו תחילה וסוף והירושלמי היה סבור שהזית היה שלם ולכך הוצרך לתרץ באותו ענין דחכל פרידה דבריה וכו' וכן נמי פי' הרשב"א ז"ל והירושלמי סברי דר' יוחנן זית שלם חכל ולא הסיר הגרעינים ומשום הכי חשיב ליה ברירה חכל בגמרין סברי דהסיר הגרעינים הילכך לא חשיב ברירה וכו' :

ולכאורה

דבריהם תמוהים וקט' דאם הירושל' סבר שהזית חכלו שלם ר' יוחנן ח"כ חמאי הוקשה לירושלמי ר' יוחנן היכי בירך על זית לא הוי שיעורא ח' כיון שהזית שלם חכלו לימא דמשום דהיה שלם ואם כן הוי שיעור ברכה משום הכי בירך לפניו ולאחריה ולמה הוצרך לומר משום דהיה ברירה דנר' דאי לא הוה מטעם זה חפילו דהוא כזית לא הוה מצרך והא' לב' ע הלכה כמ' ד בכזית :

וגראה

לפרש דכונתם היינו דהירושלמי סבר דכל דבר דאין דרך לאוכלו עם הגרעינים חפי' דחכלו עם הגרעינים לענן ברכה בסוף צריך שיהיה כזית חוץ מהגרעינים והו' דקאמר הירושלמי ומה צריכה נכך ד דגרעינתא ממעטתא כלומר וחפי' דחכלו עם הגרעינים צריך שיהיה כזית מלבד הגרעינים וכו' ותירץ דר' יוחנן מטעם ברירה ח' מה שצריך ואם כן יפה חילקו הר' יונה והרשב"א דהירושלמי אינו ח' חתלמודא דידן דס' ל לירושלמי דחכלו שלם וח"כ חשיב ליה ברירה והגמרא סבר דהסיר

הגרעינים וח"כ מטעם כזית ליכא חפילו היה לאוכלו עם הגרעינים ומטעם ברירה ליכא דס' ל דכיון דהסיר ח' הגרעינים לא הוי כבדיתו ולכך הוצרך לפרש דזית גדול היה וכו' והוק' .

ומרן

בנ"י סימן ר"י כתב וז"ל וה' ר יונה כתב שהתלמוד שלנו חולק עם הירושלמי דהכא משמע שאף על פי שחכל ברירה בפ"ע אם פחות מכזית אינו מצרך לאחריו ובידו' משמע שאם הוא ברירה חפי' שאין בו כזית מצרך לאחריו אבל לענין הדין אפשר להעמיד תלמוד שלנו עם הירושלמי ונאמ' שאם הוא דבר שאין דרך לאכלו עם הגרעיני' כגון זית וכיוצא בו צריך שיהיה בו שיעור מלבד הגרעיני' שכיון שאין דרך לאכלו עם הגרעיני' נמצא שלעולם לא הוי ברירה שכסת' יציא הגרעיני' כמו שדרך ל להוציאו לא ישאר שלם ומפני זה הוצרך לומר בתלמוד שלנו דכזית גדול עסקינן אבל אם הוא דבר שדרך לאכלו עם הגרעיני' שלו כגון גרעיני' של רמון או של ענבה או גדבניות וכיוצא בהם ח' חכל אחד מהם אף על כן שאין בה זין הכל כזית דיינינן ליה ברירה ומצרך לאחריו ע"כ .

ובהכי

ניחה לי דתלמודא דידן לא פליג הירושל' במציאו' הזית דהיה שלם עם הגרעיני' חלח דסבירא ניה דתלמודא דידן דבדבר שאין דרך לאכלו עם הגרעיני' כגון זית וכיוצא חפילו דחכלו עם הגרעיני' אינם נחשבים לשיעור כזית הגרעיני' חלח צריך שיהיה כזית מלבד הגרעיני' וכונת הגמ' דקאמ' כיון דסקלי לגרעיני' וכו' כלומר כיון דמפקינן לגרעיני' מכלל חכינה דהא אין דרך לאוכלם חפי' דחכלו עם הגרעינים צד ליה שיעורא וצריך כדי כזית עם הגרעינים מחכינה והגרעינים אין דרך לאוכלם ח"כ צריך כזית שלם מלבד ה

הגדעונים ור' יוחנן היכי צריך ברכה לבסוף ולכן הוצרך לתרץ דזית גדול היה וכו' ודוק :

והנה

למה שהקשה הרב כ"מ ז"ל על הרמב"ם ז"ל במ"ש אחר אכילת מזון דנראה דמזון משמ"כ כל הדברים בכלל מזון וכו' תמה מר גיסי החכ' המרומ' כמה ר' יצחק אבעלי הי"ו דהא בעירובין דף ל' קאמה בגמרא הנודר מן המזון מותר במים מלחומים הוא דלא איקרי מזון הא כל מילי איקרי מזון וכו' ומסיק בחומר כל הזן עלי וכו' וכי' רש"י מתני' דאמר ליה ככל מילי לאו דאמר יחסר עלי מזון דנדחי לא מקרי מזון חלף ה' מינין דהוו מן דגן הרי בכי' דמזון לא מקרי חלף חמשה מינין ולא כל הדברים בכלל וא"כ היכי מקשה דכל הדברים בכלל מזון וכו' .

ולמ'ש

הרב כ"מ דרבינו רייק ליטנא דתוספתא ד דקחני ברכת המזון מן התורה שנאמר ואכלת ושבעת ומשמע ליה דהמשה מיני דגן קאמר מוקטט ושבעת וכו' ק' דלמה ליה להרמב"ם ז"ל למילף דדוקא ה' מיני דגן הם מהתורה מהתוספתא הו"ל למילף מהא דאמרינן בגמרא על משנת אכל עגבים ותאנים ורמונים מנודך אחריהם שלשה ברכות דברי ר"ג ואחמ"ס אומרים ברכה אחת מעין שלש ואמרו בגמרא מ"ט דר' גמליאל דכתיב ארץ חטה ושעורה וכו' וכתיב ארץ אשך לא במסנות תאכל בה לחם וכתיב ואכלת ושבעת וברכת ורבנן ארץ הפסיק הענין וכו' ע"כ הרי דלדעת רבנן סבירא להו דארץ הפסיק הענין וברכת לא קאי חלף הלחם וא"כ דוקא ה' מיני דגן דכתיב בקרא סבירא להו לרבנן דמברכין ג' ברכות מטעם דהס מן התורה אכל שזר מיניס איגוס מן התורה דארץ הפסיק הענין וכו' וא"כ אמאי לא יליף

הרמב"ם ז"ל מהגמרא והוצרך למילף מ מהתוספתא וכו' :

ונראה

דמאי ללא מייתי רבינו מהתלמוד היינו דהוה אמינא דלעולם דברכת שבעה מיניס נמי הויה ברכתן מן התורה ומאי דקאמרי רבנן דארץ הפסיק הענין היינו דלא ל יחייב עלייהו ברכת ג' אכל ברכתן דהויה מעין שלש היא מן התורה כמו שכתב הרשב"א בפרק כיצד מברכין על ההיא דאמרו בגמרא ורבנן ארץ הפסיק הענין כתב וז"ל קשיא לי אם כן מעין ג' לרבנן מנה להו לתאנים ועגבים וכו' ונראה לי דלרבנן מדאדכרינהו רחמנא הכא להכי וכתביב בתרייהו ואכלת ושבעת שמע מינה שאף הם טעניס ברכה ואי לאו דאחא תאכל בה לחם ואפסיקיה הוה מברכיבין עלייהו שלשה ברכות ממש כר"ג השתא דאדכרינהו ואפסיקיה לעגבים בלחם שמעינן דלא מברכין רבה במורה אלא לחם ואשאר מיניס מברכין מעין שלש וכו' ע"כ וא"כ הוה מצינן לפרושי בונת הגמרא בכי האי גוונא אכל מעתה דיליף מהתוספתא ברכת מזון מן התורה דהוא דוקא לה' מיני דגן דכתיב ואכלת ושבעת ואין לך דבר המשביע אלא המשה מיני אית לן למימר דמה שאמרו בגמרא ארץ הפסיק הענין היינו דהפסיק מכל וכל ואם כן אין חיוב מן התורה חלף ה' מיני דגן דוקא אכל בלא התוספתא הוה מצינן למימר כמו שכתב הרשב"א ז"ל וכו' ודוק

עוד

שם וזה לשונו מטעמת הינה צריכה ברכה לא לכניה ולא לחריה עד דביעית ע"כ ובגמרא מסכת ברכות פ"ק דר"ד וז"ל בעי מניה השיאן חנא דבי רבי אמי מר' המי הסרוי בתעני' מהו שיטעום הכילה ושתיה קביל עניה והא ליכא או דינמא הנאה קביל עניה והא חיבא ח"ל טועם ואין בכך כלום תנ"ה

תורה משה

מטעמת אינה טעונה צרכה והטווי צ
בתענית טועם ואין בכך כלום ועד כמה
ר' אחי ור' אחי טעמי עד שיצו רביעתא
וכו' עכ"ל :

וכתבו

בתוספות וז"ל פי' ר"ח
שחזר ופולט דלא חשיב
הנאה מן הטעמים אבל בילג לא חפילו
בשאר תעניות ומסים הכי הפולט אינו
צריך צרכה שאינו נהנה וכו' :

הק'

מוה"ר ש' אלגאזי ז"ל בספ'
זהב שנה וז"ל ז"ע מה
כפאך מאי סברי התוס' כי קא בעי מהו
שיטעום הוי ע"י פליטה חי ע"י פליטה
גם כן אמאי לא כתבו פי' ר"ח בדברי
הבעין ומינה ידעינן דכי משיב ע"פ ק
קאמרי לפי השאלה ואי סברי דכיון
דהבעין קאמר הנאה קביל והא מלאן
הנאה משמע דכלא פליטה קאמר הס כן
טעמו חטים והודה לו בשעורים והו"ל
טועם ופולט כתיב שלא יטעה השואל דאפי'
בלא פליטה קאמר כפי שאלתו ובשלמא
הברייתא ניהא אף על גב דלא פי' מסים
דמלתא באפי נפשא היא ולא ע"י שאלה
וכו' עכ"ל הרב ז"ל יע"ש :

ונראה

לצ"ד דבשאלה הבעין
מהו שיטעום היינו
יכולין לפרש חפילו על ידי בליעה אבל
מדהשיב טועם ואין בכך כלום הכריחו
דה"ר ע"י פליטה והוא רמה ש"ל דכיון
דהבעין כסתפק אם חכילה קביל או ה
הנאה קביל ח"כ אמאי לא השיב חכילה
ושתיה קביל עליה ומינה הוה שמעינן
דיוכל לטעו' ומדמשיב טועם ואין בכך
כלום משמע דכונתו חפילו חס באמר ד
הנאה קביל עליה טועם ואין בטעמה זו
כגוס דלא חשיב הנאה והיכר דמי דלא
יהיה חשיב הנאה מוכרח דהיינו דוקא על
ידי פליטה דלא חשיב הנאה מן הפליטה
וכו' :

בהג' הו"ו

הובא במדרכי כתב
וז"ל הסרוי בתענית
טועם ואין בכך כלום ועד כמה עד רבעית
עכ"ל הגמ' ר' נכחן תמיהא גדולה שהרי
גבי עובדה שהריחה בשר קודם או בשר
חזיר תוחזין לה כוש ברוטב וכחן שאין שום
סכנת נפש טועם עד רבעית ע"כ :

והקטנה

מוה"ר ש' אלגאזי ז"ל
וז"ל וז"ע דמה זו
תמיהא דהא כיון שקדקו התוס' מלאן
קביל דמיירי שמעתין בתענית יחיד אבל
בתענית כבוד לא וז"ה התם ביום כפיר
דחזיר טובא וכו' ותו איכא למידק דכיון
דהכל מיירי בחזיר ופולט דאפי' ברבעית
לא מטי הנאה מן הפליטה .

תו

אינה למידק דשאני התם
דעושים לה נסיון דתוחזין לה
כוש ברוטב דפעמי' בזה מתפייסת ותשוב
נפשה ואם לא תשיב נפשה מאכילין אותה
כל מה שצריך : תו ז"ע דמה זו תמיהא
שאני התם דהוא דבר איסור מה שהריחה
חזיר או קדש וכו' עכ"ד :

ולע"ד

נראה נתרץ חדא חדא
והוא דלקושי' ח' כוונת
המרדכי הוא דבהדרגות היה ראוי דבתעני'
יחיד לא יטעם אפי' כוש ברוטב דהא
חס בת"כ טועם חפילו כוש ברוטב היינו
דוקא מטעם דיש סכנת נפשות ומאן הכי
לאמרינן דטועם כדי חתיכת כוס אבל ב
בת"י דליכא שום סכנת היה ראוי שלא
יטעום כגוס ואפי' כוש ברוטב ואיך
שרינן ליה עד רבעית וכו' ובזה נמי נראה
ליתרץ קושי' רבעית נמי דהקשה דשאני
התם דהוא דבר איסור והוא דקושית ה
המרדכי הוא דבהדרגות היה ראוי
דבתענית יחיד לא יטעום אלא דוקא כדי
חתיכת דהא חי שרינן שיטעו' כדי חתיכת
כוש אפי' דהוא דבר איסור היינו משום
דיש סכנת נפשות וא"כ בת"י דליכא שום
סכנה

מועם בפעם אחת עד רבעית חפי' הכי יש יותר יתרון בעזרה שהריחה דאס אינו מתיישבת דעתה נותנין לה כל מה שירצה לאכול ולשתות מה שאין כן בתעני' דדוקא' עד רבעית יכול לטעום דוקא ולא עוד ח' כ' הקסה טפי דמאי מקסה מעובר' שהריחה שאני התם דאי לא מתפייסת נותנין לה כל מה שירצה בלא שיעור מה שאין כן הכא דדוקא' עד רבעית יכול לטעום ונא יותר וכו' :

אך

עדיין יכולין חנו לומר דזה גמי קושית הבהת המרדכי דהא כיון דמצינו דגבי עזרה שהריחה מתחילה אין נותנין לה חפילו כדי רבעית חלא תיהבין לה כוש ברוטב וחפ'י דאס מתפייסת נותנין לה כל מה שירצה ונפתענית יחיד ונצינו דיטעום עד כדי רבעית בפעם אחת ולאפ'י דיותר מכדי רבעית אינו יכול לטעום ח'כ' בהדרגות כול' שיש דמה שיש בזה אין בזה ומה שיש בזה אין בזה והקסה מעתה טפי דגבי עזרה שהריחה תוחבין לה כוש ברוטב בתחינה וכאן שאין שום סכנת נפש חמאי טועם עד רבעית דח'כ' סרי בהדרגו' שזה לעזרה שהריחה וחמאי יאום לעזרה כיון שאין שום סכנת נפש וכו' .

אז

נראה לומר דכונת הבהת המרדכי היינו דאפ'י דמצינו דבעזרה שהריחה חס אינו מתפייסת נותנין ל' כל מה שירצה מה שאין כן הכא דדוקא' עד רבעית יכול לטעום ולא יותר חפי' הכי חמאי יהיה לו יתרון הכא בפרט זו שטוג' מתחילה עד רבעית בפעם אחת משה'כ' בעזרה שהריחה שיש סכנת נפשות וכאן אין שום סכנה וכו' :

ורוחק

הוא לו' דכונת מזהר'ם אלגאזי ז'ל שהקסה להמרדכי הוא מה'ס דאינו דהמרדכי ס'ל דעו'עם

סכנה היה ראוי בהדרגות שיטעום דוקא כדי חתיכת כוש וח'כ' חמאי שרינן ליה לטעום עד רביעית דנחתנין חד דרנא וכו' :

ובזה

גמי יתורן קושי' צ' שהקסה דהכא מיירי בחזור ופולט וכו' . ולקו' ג' שהקסה דשאני התם דעושין לה נסיון וכו' תמיהא ליעל הרב ז'ל ולא הבנתי כונת קושיתו דהא זהו דוקא קושי' הגה'ת המרדכי דהא הכא דיש לה ס'כ' עושין לה נסיון ונותנין לה בתחילה כדי חתיכת כוש חס מתיישבת דעתה וכאן שאין שום סכנת נותנין לה כדי רביעית מתחילה והיה ראוי שיטעום כדי חתיכת כוש חס נסעימה זו ידע חס התבטיל מנושל מוטב ואס לאו יטעום בזה הסדר עד רבעית וח'כ' חמאי קאמר טועם ועד רבעית וכו' .

ולזה

מצינן למימר דהרב ז'ל ס'ל בדעת הדוקא הביאו הכי ז'ל נסיון הקס' דהאי טועם עד רבעית דקאמר אינו רבעית בפעם אחת חלא מעט מעט ולדוקקו וכן ג'כ' הביא משם הגהות מיימוני' וכו' ונזה קאמר שאני התם דאס אינה מתפייסת נותנין לה כל מה שירצה וכו' .

מעתה

לה קי'א מירי להבהת המרדכי דשמא הוא סבר בדעת הרשב"א דקאמר דעד רבעית דקאמר היינו חפי' רביעית בעת אחת וכו' ולזה הקסה מההיא עזרה שהריחה וכו' .

אמנם

אי חמרינן דכונת קושי' משה'כ' הוא דשאני התם דעושין לה נסיון והיחבין לה כוש ברוטב חס תתישב דעתה ואס לא מאכילי חיתה הרבה כל מה שצריך דהכונה חפילו דבעזרה בתחילה עושין לה נסיון בכיש ורוטב משח'כ' בתענית יחיד דמתחילה

תורת משה

דטועס עד רביעית דקאמר בגמר היינו
 אפי' בבת אחת ומשום הכי הוקשה לו קו'
 עובדה שהריחה וכו' ולזה תמה לו מוהרש"א
 דילמא דכונת טועס ער רביעית דקאמר
 בגמרא היינו כדעת הדוקא וטועס האי
 רביעית מעט מעט וכו' וכוה ליכא להקשו'
 דרביעיה שהריחה תוחזין לה כוש דרוטב
 וכאן טועס בפעם אחת ער רביעי' דהא
 הכא נמי טועס ער רביעית דקאמר היינו
 מעט מעט ובעובדה שהריחה יש יותר
 עדיפות דאס אינה מתפייסת נומנין לה
 כל מה שירכה וכו' זה אי אפשר מב' סיבו'
 חדא ולשין הרב אינו מכוון ועיד דאפילו
 אס נאמר בן אפילו הכי קושית הגהת
 המרדכי במקומה עומדת דאפי' דטועס
 ער רביעית היינו מעט מעט אמאי יהיה
 שוה לעובדה שהריחה בפרט זה כיון שאין
 שום סכנת נפש והיה ראוי שלא יטעום
 כלום וכו' סיף דבר לא הגנתי לעד כונת
 קו' מוהרש"א להגהת המרדכי וכו' .

והו'

איכא לדויק במה שהקשה
 עוד מוהר"ש אלנאזי ז"ל על
 המרדכי בקו' א"ו לדהא כיון שדקדקו
 התוס' מלשון קביל וכו' וא"כ התם ביום
 כפיר דחמיר טובא וכו' ע"כ תמהני על
 הרב ז"ל איך הקשה דבר כזה דהא בריית'
 זו מעובדה שהריחה בש"ק קדש מיירי ב
 בעלמא ולא ביו"ט וכו' וא"כ מאי מק' דיו"ט
 הוא יותר המור הא בהגהת המרדכי לא
 הקשה מיזם כפור מסיס דש"ל דכפו' הוא
 יותר המור משום הכי קא מקשה מעובדה
 שהריחה בש"ק קדש וכו' דמיירי בעלמא
 ולא ביום הכפורים וכו' :

והראש'

ז"ל העתיק פי' ר"ח
 וכתב ז"ל אצל טפי
 מרביעית חזיבה הנאה לענין תענית
 ומיהו נראה דברכה לא כריך כיון שאינו
 נהנה בתוך מעיו וכו' :

והק'

מיהר"ש אלנאזי ז"ל דמאן
 פליג ליה דבריית' תני
 להו כהדא מטעמת חינה טעונה ברכה
 וההוא קאמר והשרוי בתענית טועס במאי
 דמיירי רישא מיירי סיפא וממה נפשך
 קשיא חי הרישא דמטעמת חינה בריכה
 ברכה טפי מרביעית ה'ה נימא סיפא
 וכי תימא דלגבי תענית חזינן דקאמר ועד
 כמה ער רביעית ח"כ נימא היפכא כי
 היכי דלתענית רביעית הכי נמי נימא ב
 במטעמת : ותו כיון דסתמא בעי ועד
 כמה רביעית נימא דאתרוייהו בעי ועד
 כמה וכי משני רביעית אתרוייהו משני
 וכו' עכ"ד :

ולעד'

נראה דהרא"ש ז"ל דקרק
 דאס איתא ורישא
 דמטעמת היינו סיפא דהשרוי בתענית
 ודין ברכה היינו כמו דין תענית א"ס בן
 הו"ל רישא וסיפא בבבא ח' וה"ל הכי
 השרוי בתענית טיעס ואינה טעונה ברכה
 וכו' ומדהני רישא השרוי בתענית להוד
 ומטעמת אינה טעונה ברכה לתוד ש"מ
 דדין ברכה להוד ודין תענית לחיד וכו'
 ודוק .

והרב'

בית הרש ז"ל בסו' ר"י על
 מ"ש הטו' ז"ל מטעמת אין
 כריך ברכה כתב ז"ל ומ"ש רבינו ער
 רביעית דאלמא דברביעית טעונה ברכה
 ה"א בפ' היה קורא בעי מיניה וכו' ה
 השרוי בתענית מהו שיטעום וכו' עד ועד
 כמה ר' חמי ור' אחי טעמי ער שיפור
 רביעתא ומשמע לבאורה דעד שיפור ר
 רביעתא אתרוייהו קאי בין לתענית בין
 אברכה ובתענית נמי שרי לטעום ער ר
 רביעית ולא רביעית בכלל ולכן כתב רבינו
 לבאורה משמע אפי' הוא טועס ונולע
 וכ"כ הרמב"ם ז"ל בפ"ה בהתם מטעמת
 אינה בריכה ברכה לא לפניה ולא לאחריה
 אלמא

אלמא דער רביעי קאי נמי אצרכה ואפי' טועס וכולע עכ"ל:

ויש

מתמוה על הרב ז"ל במאי דקאמר דהרמב"ם ז"ל ס"ל נמי דאתרווייהו קאי בין לברכה בין לתענית דטועס עד רביעית ומיירי אפי' בולע וכו' דהא הרמב"ם בפ"א מהל' תעני' קאמר וז"ל ומותר לו לטעום את התבשיל ואפי' בכדי רביעית והוא שלא יבלע אלא טועס ופולט וכו' הרי שלבני תענית קאמר דווקא ע"י פליט' הוא דיכול לטעו' וכו' ואיך קאמר הרב ז"ל דבין לברכה בין לתענית ס"ל להרמב"ם דטועס עד רביעי' ואפי' בולע וכו' וכעת לא עיינתי בדבריו ולכאורה כ"ע .

ומיהו

אחר העיון כד' דמ"ש הר"ב ז"ח אלמא דער רביעית קאי נמי אצרכה ואפי' כינע היין כוונתו לומר דס"ל להרמב"ם ז"ל דכתענית נמי טועס וכוונע עד רביעית אגז כונתו דס"ל להרמב"ם ז"ל דמ"ש בגמרא עד כמה עד רביעית דאתרווייהו קאי אבל רביעית זה דקאמר לענין תענית הוא ע"י פליטה ולענין ברכה הוא ע"י בליעה וכו"כ עד רביעית דקאמר בגמרא לעולם דאתרווייהו קאי אבל לענין בליעה ופליטה כל ה' כרינו לבני ברכה דקאמר הרמב"ם סתם מטעמ' אינה צריכה ברכה דמשמע דאפי' בולע הוא מטעס דבעינן שיהיה בתוך מעיו ומאוס הכי לענין ברכה עד רביעית דקאמר היינו אפי' ע"י בליעה אבל לבני תענית דע"י פליטה נמי השינה הנחה ומאוס הכי עד רביעית דקאמר היינו ע"י פליטה וכו' וכונת הרב ב"ח במ"ש וכו"כ הרמב"ם אלמא דער רביעית קאי נמי אצרכה היינו דשיעור זה דרביעית דקאמר בגמרא הוא בין נענין ברכה ובין לענין תענית וס"ל להרמב"ם ז"ל דאתרווייהו קאי אמנם אי ע"י בליעה או ע"י פליטה כנ"ח בדיניה

וז"ש אלמא דער רביעית קאי נמי אצרכה ונצרכה רביעית זה דקאמר הוא ע"י בליע' מדקאמר סתם הרמב"ם ז"ל מטעמת אינה צריכה ברכה עד רביעית ולעולט לבני תענית ס"ל דהאי רביעי' הוא כרינו דהיינו ע"י פליטה וכו' ודוק .

אמנם

מאי דק' טובא על הרב ב"ח הוא במ"ש ומשמע לכאורה דע"י שיעור רביעית אתרווייהו קאי וכו' ובתענית נמי שרי לטעום עד רביעית ולא רביעית בכלל וכו' וכ"כ הר"מ במז"ל בפ"א בסתם מטעמת אינה צריכה ברכה וכו' אלמא דער רביעית קאי נמי אצרכה ע"כ וכ"ע דהא נהלכות הענית כ' הרמב"ם ומותר לטעו' את התבשיל ואפי' בכדי רביעית וכו' אלמא דס"ל דער רביעית היינו רביעית בכלל וכו' ולכאורה כ"ע .

סימן ה'

ונוסח

כל הברכות עורה וכו' תיקנים ואין ראוי ללשונות וכו' וכל המשנה מוטבע שטבעו חכמים צברכות אינו אלא טועה וכו' :
וכתב מד"ק כ"מ וזה לשונו וכל המשנה וכו' פרק כיצד

מזכרין האה פת בזה ואמר כמה בזה פת זו צרוך המקום שבראה יכא דברי ר"מ רבי יוסי אומר כל המשנה מוטבע שטבעו חכמים לא יכא י"ח וק"ל למה שינה רבינו הלשון וכתב אינו אלא טועה וכן י"ל למה כתב ואין ראוי לשונות וכו' וכו' דתרי גיזוי שינוי הוי וכו' ועיד יש לו דפלוגתא דרבי מאיר ור' יאודה לאו מאוס שבראה היא אלא מפני שלא הזכיר שם ומלכות שאלנו היה מן כבוד שם ומלכות לכ"ע יכא ר"ח עכ"ל :

וצע

לע"ד לצורך שני דאס מהניקת ד"מ וד"י היינו דר"י

קאמר אלז בצדוק המקום שאינה ברכה והכונה משום שאין בה הזכרת שם ומלכות כמו שפי' מר"ן כ"ג ד"כ קשה הקושי' עצמה שהקשיתי להכ"מ ז"ל ד"כ היכי מצי סובר רבי יוחנן כר"מ הא רבי יוחנן קאמר דכל ברכה שאין בה הזכרת שם ומלכות אינה ברכה וכו' :

ועוד ק' לכל הפי' בתוספות ז"ל דכיון דתירץ דאפי' ר' יוסי לא קאמר לא יצא אלז בצדוק המקום שאינה ברכה כלל אלז בשהכל מורה חס כן עדין היכי מצי סובר רב הונא כר' יוסי הא מחלוקת רבי יוסי ור"מ היינו בראה פת נחה ולאמר צדוק המקום הויל ברכה ורבי יוסי סבר דלא יצא אלז בשהכל מורה רבי יוסי דחס אמר הפי' נפת שהכל דיצא ואלילו רב הונא אמר בשהכל חוץ מפת ויין דלא יצא חס אמר שהכל וכו' וכו' (עיין בהר"י הלוי סי' מ"ז ובהדושי הלכות)

אמר המלסף שמעתי מהחכם השלם כה"ר אברהם ן' עזרה ה"י ישוב לרובי מרן בכ"מ ודברי התוספות בהגנון ה' עינה לכנס דמדנקט בפרייתא פלוגתא דרבי מאיר ורבי יוסי בתרתי בשפת ובתלמה משמע ליה לתלמוד דפת להודיעך כהו דר"מ ותלמה להודיעך כהו דרבי יוסי ולדעת מרן דפלוגתייהו הי בעי' שם ומלכות חוץ לנל פת דנקט ל להודיעך כהו דר"מ דאפי' נפת חס שנה הצרכה ואפילו בלא שם ומלכות יצא ו ותלמה דנקט להודיעך כהו דרבי יוסי דעד כחן לא קאמר דמשום דלא הזכיר שם ומלכות לא יצא הא חס הזכיר שם ומלכו' אפילו חס שנה הצרכה אלז בתלמה אלז בשפת אפילו חס הזכיר שם ומלכות כיון ששנה הצרכה לא יצא וכו' הונא דחוץ מן הפת והיין ורבי יוחנן סבר לה כרבי יוסי גמרא דחס לא הזכיר שם ומלכות לא יצא וכו' מ

דרי' סבר דחס לא הזכיר שם ומלכות לא יצא ור' מאיר סבר דאפי' דלא הזכיר שם ומלכות דיצא ח"כ היכי אמרי' על פלוגת' דרב הונא ור"י דעל הכל חס אמר שהכל יצא רב הונא אמר חוץ מן הפת והיין ור' יוחנן אמר הפי' פת ויין ופריך תלמודא מהאי ברייתא ליגא בתנאי ורב הונא כר"י ור"י כרבי מאיר וחתמהו דאפילו ר"י לא קאמר אלז מפני שנה הזכיר שם ומלכות לכל חס הזכיר שם ומלכות מודה ותו דחס כן היכי מצי סובר רבי יוחנן כרבי מאיר הא ר' יוחנן קאמר לקמן דכל ברכה דאין בה הזכרת שם ומלכות אינה ברכה ואלילו לפי דעתיה ר"מ סבירא ליה דאף על פי דצדוק המקו' אין בה הזכרת שם ומלכות דיצא וכו' וכו' ע' **ותו** קשה חי כהרב כסף משנה דמחליקת ר"מ ורבי יוסי היינו שלא הזכיר שם ומלכות ח"כ לקמן דקאמר מחלוקת רב ורבי יוחנן בהזכרת שם ומלכות אמרי' לא קאמר כימא בתנאי דרבי יוחנן דאמר כר"י ורב דאמר כרבי מאיר וכו'

ובתו' דר"ה נימא רב הונא ד דאמר כרבי יוסי ואל' ת היכי מצי סובר רב הונא כר' יוסי וכו' עד וי"מ רמזי למוימר דאפי' רבי יוסי לא קאמר לא יצא אלז בצדוק המקום שאינה ברכה כלל אלז בשהכל מורה עכ"ל

זלכאורה דנריהם תמוהין דאי כונתם היינו דר' יוסי לא קאמר אלז בצדוק המקום שאינה ברכה כלל דהיינו כמו שפי' נקמן בגמרא דצדוק המקום אינה ברכה דתיקנו רבנן אלז בשהכל דתיקנו אותה רבנן מודה רבי יוסי ח"כ כונתם חוץ איטק לדעתין למוימר נימא רב הונא דאמר כרבי יוסי הא חפ"י רבי יוחנן ס' כרבי יוסי וכו' אין לומר דכונת התוס' היינו דר' יוסי לא

זכרתי מאיר צפת ידאכי' הם שנה יבא

ורקמן

נפליגתא דרז' יוחנן
לא מצי למימר כחנאי
דהא לר' מ' אפי' בלא שם ומלכות כלל יבא
דברוך המקום אינו שם כמו בריך רחמנא
דלקמן: היינו ולא ברב ורבי יוחנן דלרב
שם מיהא בעינן ולרבי יוחנן בעינן שם
ומלכות וכי פליגי רב ורבי יוחנן אליבא
דרבי יוסי פליגי

ורברי

התוספות כמי על דרך
זו מתפרשי' דמדפליגי
בתרתי שמע מינה דע"כ לא קחמר רבי
יוסי דמאז דאינה ברכה כלל לא יבא לא
בתחנה אבל בפת אפילו הם בריך שהכל
לא יבא ורבי יוחנן אמר לך דכי פליגי רבי
יוסי דלא יבא היינו אפי' בפת ומשום ד
דהויא ברכה ולא תקינו רבנן אנכי בשהכל
מודה והא דנקט תחנה להודיעך כמו ד
דאפילו תחנה דלא חשיב לקביע ברכה
בפי עצמה כמו הפת אם בריך ברכה ולא
תקינו רבנן לא יבא ובהכי ענו כהוגן בע"ד
ורברי מרן ז"ל ודברי התוספו' איש גררבו
בפי' סובית הגמרא ודוק עכ"ד :

ה' תתפ"א

ושם

ועבדים יקטנים פטורים
מת'ת אבנ קטן אגיו חייב
ללמדו תורה שנאמר ולמדתם אותם את
בניכם לדבר בס' וכו' וכתב מרן דגשים
ועבדים פטורים משום דאמרין בגמרא
דכל שחורים מטוין ללמדו חייב ללמד את
בניהו וכל שאין חורים מטוין ללמדו אינו
מכ"וה נמדה את עצמו ע"כ

ורקרק

אחי החכם השלם נכיס
המחטו ה"י דלפי זה
אמתי קטן פטור הא חורים מטוין ל
ללמדו ונראה בע"ד דלה' מהייבין ליה

מאז ולא אפשר דהא לאו צר דעת הוא
ולא חל יצליה חייב הלא לאביו שילמד לו
תורה משיתחיל לזכר וכו' ודוק והוא ה"י
תירץ דבשנמא בקטן חייב אביו ללמדו
תורה מאז דקטן זה מחר אתי לירי חיוב
כשיגדל אבל נאים ועבדים אינן באין לירי
חייב לעולם וכו' ודוק אבל סוף כל סוף
עדין איכא לאקשויה לפי' זה דכיון דאביו
חייב ללמדו יהיה מטעם שיהיה הא אחרי'
מכיים ללמדו מיקרי וא"כ הקטן אמאי
פטור ותירון א' נראה לי עיקר

סי' ב'

כשם

שחייב אדם ללמד את בנו
כך הוא חייב ללמד את בן
בנו שנאמר והודעתם לבניך ולבני בנך
וכו' עד א"כ למה נכטוה על בנו ועל בן
בנו להקדים בנו לבן בנו וכן בנו לבן חברו
עד כאן :

וכתב

מרן בכ"מ כונת רבינו
לחת שני הדברים וכו' עד
ובן בן בנו נראה לי פשוט דקודם לבן חברו
דנקט בן בנו וה"ה לבן בן בני ולא ה"מ
למכתב והודעתם לזרעך דה"ל בנות בכלל
וכו' :

והמה

עליו הרב בעל פרי חדש
ז"ל דאיך הוה אמינא בנות
בכלל והכתיב ולמדתם אותם את בניכם
וממעטינן מיניה הבנות ע"כ : ולעד נר'
דאי הוה כתיב וקודעתם לזרעך דהוה
משמע דהבנות בכלל ה"ל דקרא דולמדתם
אותם את בניכם אתא נאקדימי הננים
לבנות ולעונם דהבנות בכלל :

אמום

הקס' עוד דאי היה כתי'
והודעתם לזרעך לא הוה
ידעינן להקדים בנו לבן בנו וכתב וליכא
למימר דה"ק דלהקדים בנו לבן בנו הוה
מכיוקין ליה מקרא דולמדתם דהא ודאי

תורת משה

עונר עבירה פעמים שלש עם גבר וכו' משמע דמיירי ביחיד ואפי' הכי קאמר שמואל דקרא כתיב על שלשה פשעי ישראל וכו' ולא חילק בין יחיד לרבים ופשיט מקרא זה ליחיד וכו' :

ועור קשה לע"ד מההיא דאמרי'

במדרש רבא פירשה וזרא הן כל אלה יפעל חן פעמי' ג' עם גבר ג' פעמי' ממתין נאדם שאם עשה תשוב' מוטב ואם לאו הוא מגבול עליה חת הרשעות וכן חתה מוט' במשה כשאמ' לו הק' נה נכה ואשלחך את פרעה וכו' וכפי מה שכתב הכ"מ ז"ל דרבינו חילק בגירסתו בין יחיד לרבים דביחיד הוא מג' ובכבוד הוא מד' ואילך משמע שחילק מדרש זה נההיא דפ' בתרא דיומא ויש ליישב :

ליתא דמקרא דולמדתם איתם את בניכם לא מצינן לאילף אלא להקדים בני לבן בנו אבל בן בני לבן חבירו זה מצינן לנו וכו' .

ולפי ערן דכונת הכ"מ היינו דנימא והודעתם לזרעך ולהקדומי בנו לבן בנו היה מפיקינן ליה מקרא דולמדתם איתם את בניכם ומקרא דוהודעתם לזרעך הוה מצינן למימר דבן בנו קודם לבן חבירו דאי לאו הכי למה לנו קרא דוהודעתם לזרעך דהא כיון דאפילו לבן חבירו חייב ללמדו תורה מדכתיב ו וטנתם לנניך ואמרו חכמים ז"ל בניך אלו תלמידך א"כ למה לנו קרא דוהודעתם לזרעך דהא בכלל כל ישראל הם לא מוכר' דהיינו להקדומי בן בנו לבן חבירו וכו' :

ה' השוכה פ"ג

ה' י"ט פ"ד

בשעה שזקלין עונות אדם

עם זכויותיו חין מחשבונו לו עון שהטא בו בהחילה וכו' עד נד"א ביחיד אבל בנצייר וכו' . וכתב הרב כ"מ בשעה שש קנין וכו' פ' בתרא דיומא תניא ר"י ביה דה' תמר עבר אדם עבירה פעם איד וכו' עד ה' ביחיד הא נכבוד זו היא גירסת הר"ף והיא גירסת רבינו והראש"ד לא היה גורס כן

הקשה החכם השלם אברהם ז'

עורה היו דכפי מה שפירש הרב כ"מ ז"ל דהרמב"ם חילק בין יחיד לרבים דביחיד הוא שלישי ואילך ו בכבוד הוא מרביעי ואילך קשה מהא דאמרינן בפ"ק דסנהדרין ד' זה הוא דהוה קאמר יחיד חתתי תלת גנזא לא מקטל אמר ליה מואל לרב יהודה קרא כתיב דכתיב כה המרה' על שלשה פשעי ישראל ועל ה' עשה לא אשיבנו וכו' וא"כ ה' ה' ביחיד מיירו במ"ש דש"י כלומר אם אדם

אין

גודלין הפתילה ולא מהבהנין אותה ולא חיתכין אותה לב' בכלי אבל ממענה ניד וסורה אותה בשמן ומניחין אותה בין שתי נרות ומדליק ע"כ פסק רבינו כר"י ומתני' וכן נראה מן ההלכות .

והילך

לשון הרא"ש ז"ל בפסקיו ר"י אומר חותכה נחור לב' נרות מ"ש נסכין ולא דקמתק מנא נחור נמי מתק מנא חותכה נחור כפי ב' נרות : וקשה דמדהניא רב אנפס דברי ר"י מכלל דס"ל הלכה כרבי יחודה ולא ידענא למה יפסקו ההלכה ביחודאי במקו' רבים עכ"כ .

והרב

ב"י תירץ דרב אלפכ פ פסק כר"י במקום רבנן היינו מסיס דתניה כותיה כדתיח' תני בר קפראו' דרבים נהמרו נכתינה עד ו וחתכה

והוחתמה באור צפי צ' נרות וכתב הרב
בעל יבין שמועה וז'ל ויש מי שתירץ דס"ל
להר"ח ש ז'ל דכיון דברייתא זאת בר ק
קפרא חגי לה לא ענדין מינה עיקר
כיון דלא מיתניא ביה רבי חייה ורבי
אושעיא וכו' והא לאו מידי היא דלא
אמרינן הכי אלא לענין לאותובי לבר פ
פליגתיה מינה דלא מיתנין אלא מדרבי
היית ורבי אושעיא אבל לענין פסק הלכה
ודאי דפסקינן ככל ברייתא תדע לך דהא
כתב הר"ח ש פרק לולב הגזול ההא דאמר
רבי יוחנן שדרו של לולב כתב ז'ל וקי"ל
כרבי יוחנן וכו' ועוד דברייתא פ' המפלת
מסייע ליה דתניא רבי אושעיא ועירי דמן
חברייא ה"י שהניא רחיה מרבי אושעיא
ועירי ואע"ג דלאו רבי אושעיא רבה הוא
וכ"כ התוס' שס פרק לולב הגזול ברייתא
מסייע לרבי פירק פי' והנכתח כותיה
ומ"מ כתב בסוף הדיבור דאמאל לא חייש
כיון דלא מיתניא ביה רבי חייה ור' א
אושעיא לא מיתנין לאמאל מינה והוא
ז'ל תיר דהר"ח ש מקשה להרי"ף ז'ל דנסי
דמטעמא דברייתא דבר קפרא חתי בר'
יחודה כריך לפסוק הלכה כר"י מ"מ ממה
שהיית הרי"ף ז'ל הפלפול שעשה הגמ"א
ענ דברי ר'י מטעם דמטעם זה רונה
לפסיק כר"י מדסקיל וטרי גמ' אליביה
וכו' ועל זה הקשה ולא ידענא למה יפסו'
כחידאה פי' מטעם זה דסקיל וטרי גמ'
אליביה דזה אינה רחיה כחן לומר דהלכה
כר"י מדסקיל וטרי דהא סקיל וטרי א
אליביה מאוס שיש הכרח שהריו כרוכים
פירוש וכו'

ול צד

בראה לת"ר לקושי הרב
ז'ל שהקשה גיט מפרטי'
והוא דלגזול דברייתא זאת דבר קפרא
לא ענדין מינה עיקר כיון דלא מיתניא
בי רבי חייה ור' אושעיא נמפסק כחידאה'
נגר רביס וע"ה שהקשה מההיא דפרק לולב

הגזול י"ל רמאי דלפניו התם מברייתא
דלא מתניא בי רבי חייה ורבי אושעיא
היינו טעמא דאפי' א' לא הוה קי"ל
כר"י לגבי שמיאל דסקילוס הס מנין ל
למילף מברייתא א' ג' דנא מהניא בי
רבי חייה ור' אושעיא אבל הכא דפליגי
רבנן ור"י וקי"ל הנכה כרביס לא מנין
למינף מינה להפך מכח ברייתא דלא מ
מתניא בי רבי חייה ורבי אושעיא וזהו
שהקשה הר"ח ש ז'ל ולא ידענא למה יפסו'
ההלכה כחידאה כיון שהאז במקום רביס
דאס אהברייתא אין כח בברייתא דלא
מיתניא ביה רבי חייה ורבי אושעיא ל
למילף דהלכה כחידאה וכו' אבל התם
בגלג הגזול שלא הפליגו בו רביס אלא
יחיד ביחיד אית לן למילף מברייתא דלא
מתניא ביה ר' חייה ור' אושעיא משא"כ
הכא דאפליגו בו רבנן יקי"ל דהלכה כרבי'
א"כ כריך כח דברייתא דרבי חייה ורבי

אושעיא למינף דהלכה
כחידאה וכו'
ודוק :

ה' שופר פ"ז

שופר

שתיקעין בו בין בראש
השנה בין בי גל הוא קרן
הכבשין הכפוף וכל הש פרות פאוליס חוץ
מקרן הכבש וכו'

וכתב

הכ"מ ז'ל שופר שחוקעין
בו בין ביבין בין ב"ה ה' ה'
קרן הכבשים הכפוף יכ"ו ע"ה ה"ף על גב
דנכחורה נראה מדברי רבינו דנח קב"ד
אלא שיהיה קרן הכבש אבל נח הכפוף
א"א לומר כן דהא ר"י דאמר מנייה ב
בכפופים חוקעמח כרבי יחודה הס אית'
דמשכתת לה של זכריס ש' ונטס כפופים לא
הוה

תורה משה

מזוה בכפופים מאין לו דמ' **רבי**
 יהודה בזכרים הוא מטעם דמזוה נמי
 איכא משום דהם כפופים דילמא ר' יהודה
 דווקא מטעם דהם זכרים הוא דצריך להם
 ולא מטעם דהם כפופים וכו' לזה איצטרי'
 הצרייתא דקאמר כפופים דמשמע דלרבי
 יהודה אצטריך זכרים השום תרתי אי
 משום זכרים ואי משום דהם כפופי' וכשם
 דאיכא מזוה מטעם דהם זכרים איכא
 מזוה נמי משום דהם כפופים ומשום הכי
 נקט רבי לוי כפופים :

הוה ליה למישצק ליטגא דזכרים דקאמר
 ר"י רכל עיקר תליא בזכרים אלף ודאי
 של זכרים כפופי' הם והכי אמרינן בגמרא
 בהדיא גבי רבי לוי הוה דאמר כי האי
 תנא דתניא ר"י הוה ר"ה תוקעין בשל
 זכרים כפופים אלמא סתם של זכרים
 כפופים הם וכו' ע"כ .

ותמה

עליו הרב לח' מ' וז"ל ולא
 הצינתי זה הדרגה אוכר'
 בגמרא דמשכת לה זכרים בלא כפופים
 דא לא כן תיקשי למה אמר הוה דאמר כי
 האי תנא דתניא וכו' לימא כר'י דמתני'
 שהזכיר זכרים : אלף ודאי משום דבמתני'
 אפשר לומר העפ"י שאינם בפופים לכך
 הביא הצרייתא שהזכירה כפופים לומר
 שמהצרייתא יצא לר' לוי כן ומה מאד ק'
 מ"ש והכי אמרינן בגמרא בהדיא גבי
 רבי לוי הוה דאמר כי האי תנא וכו' א'
 הדרגא נשם משמע דזכרים אפשר בלא
 בפופים מדהוה ארך להזכיר כפוף משמע
 משום דאפשר לזכרים בלא כפופים לכך
 הזהיר דבעינן תרתי זכרים וכפופים אבל
 כפופים בלא זכרים לא מהני משום דבעי'
 איל זכר לעקידת יצחק וכן זכרים בלא
 כפופים לא מהני וע"כ נראה זה מדלא
 הביא ראיה מר' יהודה דמתני' וכו' ע"כ :

ה' מגילה פ"א סי' א'

קריאת

מגילה וכו' עד ואפילו
 כהנים בעבודת מבטלים
 עבודתן לשמוע מ"מ וכן מבטלין תנמוד
 תורה נשמוע מקרא מגילה ק"ו נשאר
 מכות של תורה שכונן נדחין מפני מקרא
 מגילה ואין לך דבר שנדחה מ"מ מפני
 חוץ ממת מכה שאין לו קוברים שהפוגע
 בו קוברו תמינה וקחר כך קורא ע"כ :

ותמה

עליו הרב לחם משנה ז"ל
 וז"ל מבטלין ת'ת וכו'
 עד וא"כ נראה לכאורה דתלמוד תורה
 דרבים לא מבטלינן מקמי מקרא מגילה
 כיון דלא ילפינן מעבודה וא"כ ק' על ר'
 למה אמר סתם מבטלין תלמיד תור' ולא
 חילק בין יחיד לרבים וכו' והוה ז"ל תירץ
 יע"ש ושל"ית שכיוונתי לדעתו .

ולכאורה

נראה דלעולם ד
 דמתני' נמי סתם
 זכרים כפופים הם אבל ממתני' לא מצי
 לאוקומי לרבי לוי כר' יהודה דמתני' משום
 דמתני' מ"ש ר' יהודה זכרים ה"א לעולם
 דסתם זכרים כפופים הם אבל מ"ש רבי
 יהודה זכרים היינו דהמניה הוה דווקא
 מסיבה דהם זכרים דבעינן איל זכר ל
 לעקידת יצחק ואין המזוה מטעם כפופי'
 ולהכי נקט רבי יאזרה זכרי' דווקא לומר
 דמשום זכרים הוה דקפדינן אבל בכפופים
 לא שייך בו כד מזוה וכו' וא"כ ר"ל דהמר

עוד

נראה לתרץ קרוב לזה ב
 בחופן החר עם מה שכתבו
 התוספות ז"ל בצרייתא דמבטלין תלמוד
 תורה היינו ת'ת דרבים דמבטלין ואפילו
 לשאר

שפירשנו וכוה הרצה לנו דאפי' ת'ת דרבי' מנטלין מפני מקרא מגיל' בדקדו' לשונו כמו שפירשתי וכו' ודוק :

ובמה

שכתב הרמב"ם ז"ל וכן מנטלין ת'ת לשמוע מקרא מגילה ק"ו לשאר מצות של תורה שכולן נרחין מפני מקרא מגילה . ק' דאי מק"ו דת'ת הוא מה שמנטלין כל המצות הא' כמה דברים שבשבילן מנטלין תלמוד תורה כגון הכנסת כנה דמנטלין תלמוד תורה להוצאת המת ולהכנסת כלה ומילה נמי מנטלין ת'ת בשבילה כמו שכתב הר"ף ז' הובחזו דבריו בשלטי הגבורים ז"ל שהרי מילה גדולה מהוצאת המת שיש לו קוברים ואם מנטלין ת'ת בעבור הוצאת המת כל שכן בעבור מצות מילה וכו' וא"כ מנה ליה להרמב"ם ז"ל וכן ג"כ להב"י שכתבו דכל המצות מנטלין מפני מקרא מגילה כיון דת'ת נדחת לפניו ומק"ו לשאר מצות הא' כמה דברים דעדיפין מת'ת וא"כ לאו ק"ו הוא כלל ואינן נדחין למקרא מגילה מק"ו זה ואמר עוד ואין לך דבר שדחת לפני מקרא מגילה חוץ ממת מצוה שאין לו קוברים וכו' ומנה ניה דילמא בן נמי הכנסת כלה ומילה וכו' נדחית לפנייהם מקרא מגילה כיון דלאו ק"ו דתלמו' תורה הם וכו' :

ואין

לתרץ ולומר דכיון דהרמב"ם סיבר דת'ת דמנטלין מפני מקרא מגילה היינו אפי' תלמוד תורה דרבי' א"כ יפה עשה ק"ו לשאר מצות הא' אמרו דמנטלין תלמוד תורה להכנסת כלה וכו' היינו דווקא תלמוד תורה דייחיד אבל כיון דהכח מיידי בת'ת דרבי' דמנטלין מפני מקרא מגילה יפה עשה ק"ו מת'ת דרבי' לשאר מצות וכו' דהא ברייתא דמנטלין ת'ת להוצאת המת מיידי אפי' תלמוד תורה דרבי' כמו שכתבי התוס' ז"ל בדה' מת מצוה עדיף הקשה

לשאר מתים וכו' וא"כ כפי זה מוכרח דתלמוד תורה דרבי' נדחת מפני מקרא מגילה והוא דכיון דשאר מתים דוחים לת'ת דרבי' א"כ הוה ליה לרב' לשחול מקרא מגילה עם שאר מתיו ואמאי שאל עם מת מצוה הלא מיכרמים אנו לו' דמקרא מגילה עם שאר מתים פשיטא ליה דמקרא מגילה עדיף ודקאמנעיה לרבא היינו דווקא מקרא מגילה עם מת מצוה וא"כ משמע נפיו' דמקרא מגילה עדיף משאר מתים ואם מקרא מגילה דוחה לת'ת שאר מתיו' ושאר מתים דוחי' לת'ת דרבי' כ"ש דמקרא מגילה דוחה ג"כ לת'ת דרבי' וכו' ודוק :

והנה

מכל הכי פירושי שחירצנו דפשיטא להרמב"ם ז"ל דת'ת דרבי' מנטלין מפני מ'ת אמנם עדין יש לתמוה על הרמב"ם ז"ל וכן על הרב ב"י דלמה לא פי' לנו דת'ת דרבי' מנטלין בפ'ו וה"ל וכן מנטלין ת'ת דרבי' לשמוע מקרא מ' :

ונראה

דרבינו הרצה לנו זה דת'ת דרבי' מנטלין בפ'ו בדקדוק לשונו כמה שכתב תחילה ואפילו כהנים מעבודתן מנטלין וכו' ואמר כך וכן מנטלין ת'ת דהא מעשה מוכר' דמה שאמר וכן מנטלין ת'ת ע"כ היינו ת'ת דרבי' דאין לומר דהיינו ת'ת דיחיד דא"כ כיון דאשמועינן דמנטלין מצבורתן תחילה מכ"ש ת'ת דיחיד דקל מעבודה ואם כן הוה ליה לאשמועינן תחילה מנטלין ת'ת דהיינו של יחיד וא"כ מנטלין עבודתן דהיה יותר הידוש דעבודה גדולה מת'ת של יחיד וכיון דכתב תחילה מנטלין עבודתן וא"כ וכן מנטלין ת'ת ע"כ מ מוכרחי' אנו לו' דהיינו ת'ת דרבי' וכיון שכ' תחל ומנטלין עבודתן אשמועי' יותר חידו' וכן ג"כ מנטלין ת'ת והיינו של רבי' כמו

תורת משה

הק'ר' חלומן וכו' והוא המדור ולהכנס' כלה מוכרח להכנסת כלה מיירי אפי' בתלמוד ת רה דרביס דמנטלין להכנסת כלה דומי' ללהוצאת המת ואף דפי ע'ד ק' לפירוט התוספות דמנח' להו דמנטלין ת'ת היינו אפילו ת'ת דרביס וגלו דווקא למת מצוה חלל ה'ה בשאר מתים דהא מדקתמ' התם בכתובות אמרו עליו על ר'י בר' חננאי שהיה מנטל תלמוד תורה להוצאת המת וכו' ומדבזי' מר'י בר' חננאי משמע דהוא דווקא ת'ת דיחיד איך שיהיה קשיל להדמנ'ס ז'ל ולהרצ' ב'י וכו' וא"ח לומר דהדמנ'ס ז'ל נפקא ליה דכל המנו' בטלין למקרא מגילה מדלח צעי רבז מ'מ עם עם דבר אחר ומדפשוט רבז דמ'מ עדיף ממקרא מגילה משמע דווקא מת מצוה ולא דבר אחר וכו' דהא לע'ג דאינן הפרח וראיה מיה כלל מדברי רבינו נרח' דנפקא ליה מק'ו ותלמוד תורה וכו' :

וכיוצא דלחו ק'ו הם לגביה תלמוד תורה דהא הם עדיפין מת'ח או לעולם דאינם נדחין לפני מ' מולזה ביאר לנו ק'ו לשאר מצות ובכל מקום דלח ק'ו היא חינה נדחת כמו שפירשנו ומה שאמר ואין נך דבר שנחה מקרא מגילה מפניו חוץ ממת מצו' שאין לו קוברים ולא קאמר נמי הכנסת כלה וכו' אפשר לומר דהוא סובר דלע'ג ג' דיש מצות עדיפין מתלמוד תורה אפי'ה שקולים הם ושויס עם מקר' מגילה ויבואו שניהם ולא הם דוחין את מקרא מגילה לא מקרא מגילה נדחת לפניהם חלל כולן שויס חיזה מהם שירצה יקדים ולפיכך כתב רבינו אין נך דבר שנחה מקרא מגילה מפניו חוץ ממת מצוה כמו שפשוט בנמרא ונכך לא הובי' השאר וכו' דהא אף על גב דהם עדיפין מת'ת מ'מ לא משכחת דמקרא מגילה נדחה לפניהם חלל כונס שייס והוא ז'ל אין נך דבר שנחה קאמר וכו' כמו שפי' הר' בשב"הג על מה שהקשה ראס איתח' דת'ת דרבי' חמיר היכי פסיק ותני אין נך דבר וכו' והלא אף ת'ת דרבי' נדחה מ'מ מפניו וכו' ותירץ ולזה אפשר לדחות דלע'ג דת'ת דרבי' המורה מעבוד' חפ'ה לא עדיף ממקרא מגילה דסק נין הם ולא מ'מ נדחת מפני ת'ת ונח'ת מפני מקרא מגילה חס כבד החחיל ואס לא התחיל באחד מהם חיזה שירצה יקדים ולפיכך כתב שנחה מ'מ מפניו חוץ ממת מצוה ולא הזכיר ת'ת דרבי'

ולע'ד
נראה דכונס רבינו היינו דכל מנו'ת שהם גרופים מת'ת הם נדחין ממקרא מגי' מק'ו דת'ת דמ'ש ק'ו לשאר מצות הכוונה מו'ת ילמודו בל המצוות דהרי ת'ת עדיף מכל רוב המצוות ומק'ו לשאר מצות דכילן נדחין ממקרא מגיל' וא"כ היינו דווקא כל מצות דהיא תחת הק'ו דהיינו גדושה מד'ת ואז יכולין אלו לעשות ק'ו מת'ת ומה תלמוד תורה מנטלין כ'ש מ'ה זו וכו' ולזה פי' רבינו ז"ל ק'ו מת'ת לשאר מ'ת דהיה די באומרו וכן מנטלין כל המצוות והכן י' ידעינן דמק'ו דת'ת היה חי ממ'ש בנמרא דמת מצוה דווקא עדיף ממקרא מגילה וכו' חננ' הוא ז"ל רצה להשמיענין נדקדו' לשנו' דכל מ'ת שיכונן הנו לעשות ק'ו מת'ת כמו שפירשתי נדחין ממק'ו מגילה כיון דת'ת נדחה לפני מקרא מגילה חלל כל מ'ת דגלו ק'ו מת'ת היה דהיינו דעדיף מתלמוד תורה כגון הכנסת כלה

אמר המאסף שמעתי מוחנס השנס כה'ר חברה'ן עזרה ה'י בענין זה הנח הוא המ' עלמה שנסזפק הרב ז"ל בשב"הג בת'ת דיהוד קיל מעבודה אי דיקח מעבודה דרבי' או אפילו מעבודה דיהוד ומתוך הסברה ייה נראה דכיון ותנמוד תורה דרביס חמיר מעבודה דרביס ת'ת דיחיד קיל מעבודה דרביס חלל נח מעבודה דיחיד וכו' ע"כ

תורת משה יח

וכיוצא בזה צדד הרח"ס ז"ל בתוספותיו
על המ"ג ע"ש :

וא"י

נראה להניח רחיה ד
דעבודה דיחיד קילח
מת"ת דיחיד ובהבי יתיישבו דברי רבותינו
ז"ל כרחיק חלוקין בטעמן בתחלת השקפ'
דהנה במסכת שבת דף ל"ה מרו דח"ל הנה
לדוד הע"ה טוב לי יום אחד שאתה יושב
ועוסק בתורה מחלף עלות שעתיד שלמה
בנך להקריב לפני ע"ב המזבח ובמסכת
מכות דף י' אמר ריב"ל אמר דוד לפני
הקדוש ב"ה רנש"ע שמעתי בני אדם שהיו
אומרים מתי ימות וקן זה ויבוא שלמה בנו
ויבנה בית הבחירה ונעלה לרבגל אמר לו
הב"ה טוב לי יום א' וכו' מחלף עונות
וכו' וכלשון הזה הובא בספר מדרש תהלים
על פסוק שמחתי באומרים לי ע"ש

ואלו

בידו שמי פרק ב' דברכות
ארשב"ן אמר הב"ה לדוד
כלום שלמה בנך בונה בית המקדש חלח
להקריבו קרבנות חביב עלי משפט ו
וכדקה שאתה עושה יותר מן הקרבנומה
טעם עשה כדקה ומשפט נבחר לה' מזבח
עד כאן .

וכתב

הר"י פיה מראה הא דקח'
הכח מהאי טעמא ואלו
צפיק שני דשנת קח' דלח רצה לחסר
ממנו יום אחד בשביל תורתו דמשום תורה
אין ראוי לעכב בית המקדש שמשם תבא
תורה לעולם וכו' חבל משום כדקה ודינין
ניחא וכו' חבל לבני שלמה לחוד סגי ב
בטעמא דתורה וכו' ע"ש :

וקש'

טובא דהי מאי דאיצטריך
לטעמא דכדקה ומשפט
הוא למדחי תורה דבית המקדש העקר
חסר דלח הזכיר חלח הקרבנות ושנק ט
טעמא דמשם תורה יוצאה ועוד דבמסכת
מכות אמרו מתי יבנה בית הבחירה ו
ואפ"ה השיבו טוב לי יום אחד שאתה יושב

ועוסק בתורה ולז"ל דכיון דאמרו
ונעלה לרבגל די בטעם התורה ובדברים
רבה ס' אפטיים הביאו דברי רשב"ן ואמ'
הכדקה והדינין שאתה עושה חביבין עלי
מבית המקדש וס' יבא על נכון פי' הרב
ז"ל וכן פירש שם נפיו ירו משה ע"ש .

ואולם

כאשר נאמר דת"ת ד
דיחיד המירא מעבודה
דיחיד ולח קילח חלח מעבודה דדנים כ
ניחא דההיא דמסכת
שהיה רוצה למות יום אחד קודם
זמנו ושיקדים מלכות שלמה אמר טוב יום
אחד שאתה יושב ועוסק בתורה מחלף
עולות דשלמה דהייט עבודה דיחיד והייט
ההיא דמסכת מכות שאמרו ויבנה בית
הבחירה ונעלה לרבגל דהייט עולי רגלים
להקריב קרבן חגיבה וקרבן רחיה והס'
קרבנות היחיד כמ"ס הרמב"ם ז"ל צפרק
ראשון מהלכות מעשה הקרבנות לכן סגי
בטעם התורה אמנם בירו ובדברים רבה
שאמרו אימת יבנה בית המקדש סתם
דכולל עבודה דדנים לח סגי בת"ת דיחיד
דדוד הע"ה והוצרך לטעם כדקה ומשפט
וס' בוצרים רבה נתח טעם למה הס'
חביבין מכל הקרבנות

ולכונה

זו אמרו בירו שלמי מה
היו פריכי הדור עושי'
היו הולכים חלח חלכותיו של דוד והומרי'
לו דוד מתי יבנה בית המקדש דק' וכי הלח
דוד מסתתר ויסגור הדלת בעדוכי בעד
החלון נשקפו השקפה לרעה חלח דס'
צפ"ק אמר רבי לוי כבוד היה תלוי כנגד
חלונותיו של דוד והיה רוח צפונית משכנת
בלילה וכו' וע"י כך היה עומד ועוסק
בתורה כמ"ס שם ובתלמודא דירן דף ג'
ורמו רמוזו לו דת"ת דיריה לח יספי לעכב
בית המקדש דהוי עבודה דדנים .

זמורה ימ"ט

ז"ל צדקותיו
דף ק"ה הביא
מדרש

תורה משה

ואם בשביל בטול התמיד לחוד לא היית מערער אם לכרינו שהם הקרבנות שהם מגינים עלנו מצרינו חלף דאם היינו עוסקים בתורה דמגנא ג' מצרינו לא היית מערער על הקרבנות דהאיכא תורה דמגנא ומגנא חבל ועכשו שבטנו ת' חוזר ונעור חסור בטול הקרבנות והו שאמר חמש בטלתם תמיד של בין הערבים שמגין עליכם מצריכם ואלו לא בטלתם ת' ת' המרשתי דגם התורה מגינה ועכשו בטלתם ת' מעתה מה יגן עליכם ח' על שעתה באתי איני חושש על הגנת ה' הכרים חלף על עיקר בטול ת' מצד עצמו מתוך חומרו וחגב הוכיחן על ה' הקרבנות נמצא רבין ת' בין הקרבנות זה וזה שוין להגין עלינו מצרינו והו דוקא בעבודת כבוד דומיא דתמיד חבל עבודת יחיד חין לו כח זה לכך אמר התם טוב לי יום אחד שאתה יושב ועוסק בתורה מאס דמי גרם לרבלינו שהיו עומדיט במלחמה שערי ירושלים שהיו עוסקין בתורה זהו טוב מאלף עולות שעתיד שלמה להקריב שלם שמעת בקרבנו' כבוד שמגינים עלינו מצרינו חין לך נומר בקרבנות יחד ומכלל האמור נתבאר ג' דת' דיחיד חמירא מעבודה דיחיד ע"כ שמעתי :

מדרש רז"ל כי הכר הפנתי ולא זנח אמר הכ"ה חניב עלי חסד שאתה עושים זה עם זה יותר מכל הקרבנות ודעת אלהים מ מעולות חנף עובית יעלה שלמה עד כחן וע"ש דף ק' ז' ובספר משכנות יעקב למורי ברב ז' דף קכ"ו ונפוי דרכנו משם בח' דה כל גדול מחברו דלגבי כל הקרבנות דאפי' קרבנות כבוד בכלל אמר חניב עלי חסד שאתה עושים יותר מכל הקרבנות כמו שאתה כדקה ומשפט דה' עה לכנין בית המקדש ודעת אלהים שהוא ת' דסתמא קאמר הפי' דיחיד חניב מעולות שהם קרבן יחיד חבל לא מעבודה דרבים כמו שהשיב הכ"ה לדוד וכמו שפירש שם מורי ברב ז' המסך הפסוקים על דוד הע"ה עיין שם :

ורמו

לתשו' הכ"ה על הפיא דמ' מכות שאמר דוד שמחתי באומרים לי וכו' כתב מוהרש"א בחלוה לעינים דנפקא ליה מאידך דריב"ל דאמר שם מ' עומרות היו רגלנו בשעריך י ירושלים מי גרם לרבלינו שיעמדו במלחמה שערי ירושלים שהיו עוסקין בתורה ע"ש ולכאורה זה קותר למ'ש התוס' במגילה דף ג' על פ' הלנו אתה קם לכרינו דה"פ בשביל ת' ת' באת דכתיב תורה כזה לנו אם לכרינו חי בשביל הקרבנות שמגינים עלינו מצרינו ע"כ חלמא דוקא הקרבנות הם מגינים מצרינו דהל"ה היכי משתמע מהם לכרינו שהם הקרבנות

חידושי מאמרי חז"ל

מסכת שבת פ"ק דף י"ב

מעשה באותו חלמיר שקרא הרבה ושנה הרבה ושם ת' הרבה ומת נחמי ימיו והיתה חסמו וכו' עד בימי נידותי' מהו חללך הפילו בלצנע קטנ' לא נגע בי בימי ליבונין מהו חללך הייתה חילכת עמי ושוחה עמי וישן עמי בקירוב כשר אמר לה ברוך המקום

ושמא

ר"ל במה שיש לדקדק שם דמאי מספקא ליה ל' גיאושע על איזה מהם בא דהו מדלח בא מאתם משעה שזטנו החמיר חלף עכשו שזטנו ת' ת' ש' דעיקר ביהתו על ת' וע"י זה נת' לבג עניהם עון בטול הקרבנו' והוכיחן על שניהם חלף דה"ק הגנו אתה אם עיקר ביהתן דוקא בשביל ת' ת'

שהרגו שלא נשא פנים לתורה עד כאן :
והק' הרב בעל בני חיי בשם
 הרמב"ם השלם אליה אצוני
 דלמה אצטריך לשאל לה נימי נידותיך
 ישאל לה נימי לבונך מהו והס היה מ
 אשינה כמו שהשיבתי ח"כ גדין מת והס
 היתה משיבה שנס נימי ליבונה היה כזה
 כ"ס נימי נידותה וכ"ס נדברי החוס' שידע
 אליהו שכך היה מעשה וכו'

ורעד

נראה דכונת אליהו ז"ל
 הוא כוונת להראות
 דהק"ב לא עביר דינא בלא רינא והס כן
 חס היה שאל אותה נימי ליבונך מהו
 דילמא היתה מכהש' אומרת דחיי' בהלכ'ג
 קטנה לך נגע בה ואלמדת מדאצטריך
 אצנייהו לשאל לי נימי ליבונך ש"מ דנימי
 ליבונך ג"כ יש חסור דהס נימי ליבונך הין
 אציר ה"ל נשאל נימי ידחיי למה לו
 לשאל נימי ליבונך וה"כ נח היתה משיבה
 אכל עמי וכו' למה שחז נה צ"ל ני וחייך
 מהו הכרך והיא שיבת מדשאל לי נימי
 נידותי ש"מ דנימי נכונני נח יש חס' מכל
 וכל ואל"כ כשרה אחר"כ שאל לה נימי
 ליבונך מהו סודת. מוכרת דמה שסאל
 היינו מענין השמים ובה נקירוב בשר ד
 דקירוב בשר שר' דח"כ לשאל נימי
 ליבונך וכ"ס נימי נידותי חנה מוכרת דמה
 ששאל נימי ניב ניך היינו דוקא לענין
 השמים דלענין קירוב בשר חין חוסר
 גדנר וכו' ה"ז חומרת האמת דהיה ב
 בקירוב בשר עמה וכו' ודוק

מסכת י"ט דף ל"ב ע"ב

אמר ליה רבינא לרב חיי אמר
 נן רב וחח דמר שדקין ליה
 תורה ניומא טבא ח"ל חן הרקתה ד

דפרת סמכין וה"מ הוא דצירי' מאתמוול
 אמר רבינא וקטמא שרי וכו' פירש רש"י
 ז"ל וקטמא שרי לבבלי ולטוח בו דלאו בר
 גבול הוא עכ"ל :

והקשו

עליו התוספות הכח
 וצ"ק דשבת דף י"ח
 ע"א וז"ל ומכאן ק' על המפרש להא דלא
 בנינה קטמא שרי היינו כשבתנים מים
 לחובו לשדוק התנור כניב הואיל ולא בר
 גבול הוא והכח משמע דאורב"ה דמיד
 דלאו בר גבול הוא חייב טפי וכו' והס פ
 פירש דקטמא שרי היינו בלא מים יע"ש

ורעד

נראה להליץ בער רש"י
 והוא דרש"י ס"ל כדעת
 הר"ף והוא כמו שפ"ו הר"ן ז"ל על דברי
 הר"ף ונראה מהתם דהר"ן הקשה ממ"ש
 קוסית התוספות שהקא נרש' יעפירש שס
 ברו' טו"ל והוא דצירייה מאתמוול עשה בר
 סימן ונתקו לכך אחר הע"ג דלכתי חיבא
 משיס ממרת כשטח חותו בחכר היינו
 טעמא מאוס דמרינ' כין גבולו ובין טיהתו
 מותרת דצורך חוכל נפש הוא והרי הוא
 כהבצרת גופא לפי שטוחה זו משתמר
 החיס אלא דגבול חסור משיס דנר' כמגבל
 לצורך בנין ומשיס הכי נוחא מאי דאמר
 רבינא וקטמא שרי ופירש הרב אלפסי ז"ל
 שהאפר חינו בר גבול הוא לאיהובי עליה
 מאוס מלאכה כדמוכח בפ"ק דשבת אלא
 דלחי בר גבול הוא לענין בנין היולכך לא
 מהוי כמגבל לבנין דקטמא לאו לבנין
 קיימא ומדינה הא אמרי' דשרי וכו' וכונתו
 מנוחרת והוא שמה שפירש שהחכר חינו
 בר גבול הוא לאו למימרו דלא מיחייב
 עליה מאוס מלאכה דלחי חייב הוא כ
 כדמוכח בפ"ק דשבת אלא היינו לימא דלאו
 בר גבול הוא לבנין היולכך לא מהוי כמגבל
 לבנין דקטמא לאו לבנין קיימא וכיון ד
 דאדינה שרי דצורך חוכל נפש הוא והרי
 הוא כהבערה וגם ליכא למימר דמיתו
 כמגבל

תורה משה

רבינא וקטמא שרי היינו לסתום הסדקים
 בלא נתינת מים עליו וכי ק' דהא מ"ש
 רבינא וקטמא שרי בואו נראה דשייך
 למענה דקאמר והיא דכירי מאחמול
 וקאמר רבינא וקטמא שרי דמשמע אע"ג
 דבעפר אסיר לטוח בו אבל בקטמא שרי
 לבגלו מאוס דלא בר גביל הוא ואם מ"ש
 רבינא היינו יבש ואיכ' שייך למעלה הו"ל
 אמר רבינא קטמא שרי בלא וא"ו וכו' זהו
 היא הדיוק דאיכא נמידק בתירוץ התוס'
 ז"ל ונראה דהו"ו מה שקרקו התוס' צפי'
 ולכן הקדמנו נפרושי וחמרו וי"ל דהכא
 ר"ג קטמא שרי כלומר מ"ש רבינא וקטמא
 שרי אינו שייך למעל' ככל כאילו אמ' קטמ'
 בלא וא"ו והוא ענין נפרד וכו' איכא
 למימר דמ"ש רב נה קטמא שרי הוא כלומ'
 לשתים הסדקים כל' שהוא יבש בלא נתיב'
 מים ע"ו וכו' ולזה פירשו ח"כ וי"ל
 הכונה עדין יש נפרושי כמו שהוא וקטמא
 בואו ושייך במעלה והכונה דיכול נטוח
 בקטמא בלא צייריה מאחמיל משא"כ ב
 בעפר וכו' והטעם דנחפר יכול נטוח בו
 בלא צייריה מאחמול כ"הה ע"ו היינו
 טעמת מים דהחפר דבר מוכן הוא וא"כ
 לא שייך הכנה מאחמל
 וכו' וכגון דגבול מעי"ט
 ודוק :

כמנבל לננין מותר וכו' ה"כ זה עצמו
 דעת רש"י דקאמר וקטמא שרי ל
 לבגלו ולטוח בו דהא לאו בר גבול הוא
 לננין ומש"ס מלאכה ליכא נמי דצורך לזבל
 נפש הוא ומאוס הכי קאמר דשרי מדינא
 ודוק :

ותמהני

דהר"ן ז"ל בכ"ק
 דשנת הקשה לפירו'
 רש"י ז"ל הקושיא עצמה שהקשו התוספות
 לרש"י ולכאורה נראה דפליג דיריה אדירי'
 דהא מה שפירש הר"ן ז"ל על דברי הר"ף
 בפרק המביא זהו נמי איכא לפרושי על
 מה שפי' רש"י צפ' המביא וקטמא שרי
 דהיינו לגבול ולטוח בו כיון דלא חויא לבני
 וגם מאוס מלאכה ליכא דצורך איכא נפש
 הוא וא"כ מרינא שרי וכו' וא"כ הר"ן ז"ל
 אמאי הקשה נרש"י ז"ל לימא דכונת רש"י
 נמי היא כונת הר"ף ז"ל וכו' וכו' ע'
שם
 נד"ה וקטמא שרי כתבו
 התוס' וז"ל פרש"י לבגנן
 ולטוח בו רלאו בר גבול הוא ותימא ד
 דאמרינן בשבט וכו' וי"ל דהכא ר"ג קטמא
 שרי כלומר וקטמא שרי לסתום הסדקים
 של תנור שלא יוציא האור וכו' וי"ל דהכי
 פירושו וקטמא שרי כגון שגבל וכו' ע'
 עכ"ד :

והנה

דברי התוס' ז"ל תמהיט
 הם וק' מלהכינס דנה
 איכא למידק חדא במ"ש וי"ל דהכא ר"ל
 וכו' נראה דהם מפרשים דברי רש"י וזה
 א"א דהו"ו הפך כונת רש"י והם דתו פירושו
 רש"י וא"כ הו"ל נכון פירש וכו' : ועוד
 מ"ש ר"ל קטמא שרי כלומר וקטמא שרי
 דגרים תפשיט מהו הכונה ר"ל קטמא שרי
 כנומר וקטמא שרי וכו' .

ולעד

נראה לפי"ש כונת התוס'
 ז"ל במאי דאיכא למידק
 בתירוץ ח' שפירשו התוס' ז"ל דמה שאמר

מס' הולין ס"פ שלוח הקן

משנה

לא יטול אדם אס על
 הבנים וכו' גמ' תניא
 רבי יעקב אומר אין לך כל מצוה ומצוה
 שבתורה שמתן שכרה נכידה שהין חחית
 המתים תלויה בה בכבוד הב' והב' כתיב
 למען יאריכון ימיך ומען ייטב לך ונשלו'
 הקן כתיב למען ייטב לך והחרכת ימים
 הר"י

תורת משה

עליה דלח לית' לירי הרקור עבירה וזהו
מה שדייק רבי יעקב דהוה ליה להגין דלח
לית' לירי הרקור ונח אמר הוה ל להגין דלח
להרהר מסיס דכספא העבירה אינה יכולה
להגין במצוה שעושה וכו' ולזה הקש' שפיר
דא"כ להגין דלח לית' לירי הרקור ודוק :

כתובות רצ"ב ע"א

אמר

רמי בר חמא ראובן שמכר
שדה לשמעון בחזרות וכו'
עד אמר רבא אי פקח חידך וכו' וכתנו
הת"ס ב"ה אי פקח חידך וכו' מכאן יש
להוכיח עד וחינו עישה שלא כדן עכ"ל
הקשה מהר"ס די בטון בשאלותיו סימן
ס' על מה שדחה הרמ"ש ז"ל בדן זה שכתנו
התי"ט שהין זו רחיה דמלוה זו מהתת ק
קרקב גאה הלכך מצי למסדר להו האי
ארעא דבין מחטובין והקשה הרב המזכר
עליו מהא דאמרין בפ"ק שני דייני ג
בזרות על מתני' דב' שאזיתו שטר זה ע"ז
אמרין בגמרא רמי בר חמא אמר הכת
ביחמי עסקינן וקאמר רבא שתי תשובות
בדבר הדם וכו' ועוד לבנינהו חרע' ליתמי
וגהדר ולבנינהו מינייהו ופ"א דדיניה דב' ח
בזרי חפ"י היכא דחית ליה פסידה ללוה
מאי קו' לוקמא למחמי' בחית ליה זוזי
ללוה דלח סגי בל' למיתן ליתמי רק זוזי
וזין להם קרקע שיהא שנגדס גינה מ
מהם יבהכי מחוקמא מתני' שפיר ולמה
הניחו הדבר בקו' אלח ע"כ דרינא דתוס'
ז"ל חמת ומ"מ קשה למה לח הכריתו ה
התוס' ז"ל הדן מהא דפ' שני דייני בזרות
דליכא למשדי בהו רבא דשדי הרמ"ש ז"ל
עכ"ל נולצ"ד נראה לתרץ דמההיא דפ"ק
שני דייני בזרות אין כ"כ רחיה נדון התוס'
דמצינן לומר דלעולם דאם חית ליה זוזי
לא מצי ליתן ארעא ליתמי דב' חטובה
מוזי ומ' לבנינהו ארעא ליתמי הכונה

היי' שאמר לו חנו עליה לבירא והבא לי
גובלית עליה ושלח את האם ולקח את ה
הבנים ובהזירתו נכנסו ומת היכן חריכות
ימיו של זה והיכן טובות ימיו של זה הלח
למען יחריכוך ימך לעולם שכולי ארוך
וכו' ודילמא נח הכי הוה רבי יעקב מעשה
חזא ודינמא מהרהר בעבירה הוה מחשבה
רעה אין הק"נה מצרכה למעשה ודילמא
מהרהר בע"ז היה דכתיב למען הפוש את
בית ישראל בלנס ואמר רב אחא בר יעקב
זו מחשבת ע"ז הכי קאמר חס איתא ד
דאיכא שכר מצות בהאי עלמא תהני
ליה וחנין דלח לית' לירי הרקור וליתוק
וכו' אלח שכר מצות בהאי עלמא ליכא
וכו' ע"כ :

קשה

דאם אמרין במסכ' סוטה
מציה בין בעידנא דעסיק
בה בין בעידנא דלח עסיק בה חבוי מנח
מפריענות ומכלי לח מכלא מיכ"ה ר"כ
עדין אין הכרח דגבר מצות בהאי עלמא
ליכא מזה הטעם דהיה לו להגין דלח לית' לירי
הרקור דהא הכא מציה הוה דקעביר
ומציה בין בעידנא דעסיק בה חבוי מגנה
מפורענות ומכלי נח מצנה מיצר היצ

הגם

הליס רהיתי להרב קידושי
אגדות שהרגיש מה פ"ק
דקידושין שמצינן ברייתא זו וכתב וז"ל
וחפילו נמ"ד במסכת סוטה מציה בין ב
בעידנא דעסיק בה בין בעידנא דלח עסיק
בה חבוי חנין מפריענות ומכלי נח מכלא
מיכ"ה ר"מ מהרהר הטא חכנא בעידנא
דעסיק בה וכו' :

ולעד

נראה דמ' שהתם מכלה
מיכ"ה היינו חפ"י כספא
עבירה לירו חפ"ה בעוד דעסיק בח"ה
יש לה כח להצילו מהיכ"ה אבל מציה חבוי'
בעידנא דעסיק בה אין לה כח להצילו מ
מסכח עבירה נידו חבל לעולם ומתהיילה
קודם שיבא העבירה לידו ישנה כח להגין

תורת משה

נפש ע"כ וכ"כ מרן צבי סימן ס"ו בשם
 הרשב"א ז"ל והוא הכח ליצטרף רב ששת
 והירו' לאשמיעינן דבעקרב יבנחש מרתייע
 לבוא כנגדו פוסק מ"ס דהוא מסיכן וכו' ת'
 דמסוכן לעקוץ וליסוך קא' חבנ' חינו סכנ'
 נפשית ח"כ ואכילו תימח' דיש בו סכנת
 נפשות היא ביפה התח' לאשמיעינן
 דהעקרב מסוכן וכן נחש מרתייע אכתי'
 חיקשי גס' דחלמודח דמותיב לרב ששת
 מצרייתח' דכפל לחכירת נחשים ועקרבים
 מצידין עליו שמת חלמח' ס"ל דמחני'
 דקתני לאיפסיק אפי' נכסנת נכסו' מיירי
 ולימח' ליה וליטעמיר אחמי' לא יפסיק חין
 לך דבר שעומד בפני פקוח נפש והר' נב"ח
 ובט"ז הקשו ממ"ס בגמ' לעיל עלמהנת' ו'
 דקתני אפי' המך שואנ' נשמו' לא יסיבנ'
 אמר רב יוסף לא שני חלח' מלכר' ישראל'
 חנל מלכר' ח"ה פוס' וחיקשי לך החס' נמי
 פשיטח' וחירן בט"ז דהחס' לא חזב' מפני
 היראה שיהרגנו חכף הנח' אורנח' סתם
 מלך חינו הורג חנף חנף הנח' מתוכח עמו
 בדברים וכו' וכו' וכו' יחכייס וכו' קמ"ל
 הנח' יסמוך ע"ז עב"ד ועס' זה היה מפרט
 מורי הרב מהר"ס דהנון ז"ל כינת הפסיק
 ויג' חנו יח' דת' ויחמה ני' חרוני ידבר' לא
 עב"ד דבר' נחזני חנוני' חג' יחר' חכך' פ'
 בעבדך' פ' במיך' כפרעה ידרשו רז"ל חסוב'
 חתי' בעיני' כמך' יק' נ' ומ"מ חירוק' הרב
 בב"ה וט"ז ויורי' עינה' נמי' שהקאינו ויית'
 חיימה' למיך' נכ"מ דגפ"כ דק"ש חליץ בעד'
 הרמב"ם דמ"מ מי' שחז' חקירה' ממנו' לא
 שמו' ירח' שיהרגנו דח"ה כציטח' הנח'
 שמו' ירח' שיהרגנו ע"כ מ' יענה' למ"ס
 בב"ה מ' ח"ה פ' חכר' חבל' פוסק' ח"ה
 נאמר' דת' מוז' יחרגני' ועדעת' הר"ם ז"ל
 וה' שכל' ר"ה חכ"מ' כמ"ס ר' יונה ז"ל הניח'
 דפני' מיך' נכ"מ פ"ק' ד' על' מחני' דקתני'
 והכל' נחש' פ"ק' על' עקבו' לא יפסיק דהף'
 עפ"י שזין' נ' כה' פסיק' ולדבר' חפ"ה יכול'

דיעשה חישן ליתן חירע' ליתמי' דהיינו
 שיקח כל מעותיו מקרקעות וכיון שאין
 לו וז"ל אז מני' לת' קרקע ליתמי' וליסודר'
 ולגביהו מנייהו והסתח' ח"ס שהתוספות
 לא הניחו רחיה' מה' דפ' שני דייני' גזרות'
 חף וממקיס' שהניחו ב"כ חין כ"כ רחיה'
 כמו שדחה הר"ם שזה קצת דוחק והנכון
 צעיני' שהר"ם ז"ל לא פליג' על דינח' ד'
 דהתוס' חלח' שממקיס' שצ"ל חמוס' הוא'
 שכתב' שזין' משס' רחיה' ורחיתו' ז"ל היא'
 מה' דפ"ק שני דייני' גזרות' כמו' שהאיר'
 עיננו מיהר'ס די' בוטון' והרחיה' שנפסקי'
 הר"ם כתב' סתם דהין' שכתבו' חמוס' ולא'
 דה' כלל ודוק' (יבטח')
 סי' ק"ח פסק' ג"כ כדעת'
 התוס' ע"ס)

מ' ברכות דף ל"ג

הו"ם' ד"ה חבל עקרב פוסק צירו'
 קא' דהס' היה נחש מרתייע
 לבוא כנגדו כוסק וכו' הכל מקשים אחמי'
 לא הניחו חתו' דברי' הירושלמי' עלה' ד'
 דמזני' וניראה דלוי' כהו' דברי' רב ששת
 דחילק' בין נחש לעקרב' ח"ה דחלמודח' דידן'
 פניג' חירו' וס"ל דכ"י תכן' אפי' נחש כרוך'
 על עקבו' לא יפסיק' כלל' גונח' קא' חגי'
 מרתייע וכו' כנגדו מרבה' חילק' בהלמודח'
 צידן' נח' שמילק' צירו' הקל' הסתח' דמרכך'
 רב' גסה' ביי' נחש כעקרב' לפי' שהעקרב'
 מטוין' ה"ה נמי' דמרתייע' נכחו' כנגדו' ש'
 שפסק' דהטעם' בהניח' היה מוכני' והשונה'
אמר' המחסף שמעתי מ"ה כהר'
 חגרהס' ו' עורה' נר' ונעין'
 זה הלח' כה' דנרו' מחתן' ק' לדברי' הר"ם
 דל"ע היה קורח' שיקשה' על מה' ש'
 שפרס' במוחני' מכני' היראה' חוש' שהוח'
 מתוירח' שמה' יהרגנו' כתב' ח"ל' גח' נהירח'
 לי פשיטח' שאין' לך דבר' שעומד' בפני' פקוח'

במ'זל פ"ב מה' חמץ ומצה רמז ה' צמד צעל
 הלכו ע"ש ודלח כמו שחיל' הוא ז'ל דכשאינן
 בעלי בחירה בכל גוונא אינן ניווקין דהרי
 הכל פוסק מפני סכנת עקרב עד כאן
 שמעתי :

זה שייך לפרשה ויימי

וימרבנו ימי ישראל למוות ויקרא לבנו
 ליוסף ויאמ' וכו' שיש כאן ידן
 תחת ירכי ועשיית עמדי חסד וחמל' לא
 תקברני במצרי' וכו' עד וישתחו ישראל על
 ראש המיט' וכו' ובמקראי קדש הללו איב'
 למידק דאל' נא תקברני במצרי' וכו' מיותר
 והיה די לימר ושכנתי עם אבותי וקברתי
 בקברתם וחו מילת הנכי' הניח מיותרת
 דהוה די באימרו ויאמר לעשה בדברך
 וחו י"ל דכיון דלעיל קאמר שיש נא ידך
 תחת ירכי והיינו שישבע לו כמו שפירש
 רש"י והשבע לי אי' מה רור לומ' השבעה
 לי וחו דהא קאמר דכן יעשה כמ"ש הנכי'
 לעשה בדברך ואמאי לא האמינו והכריחו
 שישבע לו וחו מילת לי היא מיותרת דהוה
 די באומרו השבעה ומלת לו ג"כ טפלה
 והיה די באימרו וישבע וכו' :

ולרבינו הכונה נקדים ההיא
 דהארינן בפרק שני
 דמציע' פלה ל' תני רב יוסף והודעת להם
 זה בית חניה' את הדרך זו גמילות הסדר'
 וכו' ע"ז זו קבורה וכו' ופירין בגמרא היינו
 ג' את ומשני לוא נכרחה אלף נזקין וחינה לפי
 כבודו . ועוד נקדים מה שכתב הרמב"ם
 בספר מנין המצות ארש' ב' ד'ך שחמ' על
 הרב כה"ג שאנו בכלל המצית ביקור
 הוליס וקבורת מתים וכו' בשביל שהראו
 רז"ל מה זו קבורה וכו' וכתב הוא ז'ל שאנן
 המצוות נכנסו' תחת מצוה אחת שהיא ו
 ואחת לרעך כמוך וכו' ע"ש וכת' הרמב"ן
 עליו בדף י"ג ע"א וז"ל וזני תמיה למה
 הזכיר

ללכת כדי שיליכנו מעלינו וכו' ע"כ ומסוי'
 שם רבינו יונה ז'למיהו היכא דאיכא ס
 סכנה בכל ענין מותר להפסיק עד כ"ז
 והביאו כ"ח גבי ועקרב ונחם מרתיע
 כנגדו דיפסיק אפי' בדבור ועיין בס' זהב
 טיבה דף כ"ו רמי דברי רבי' יונה להדרי
 מא' ש במהני' אמ' ש בגמרא ומסיק דמ"ש
 במתני' הוא ע"פ תלמודא דידן ע"ש אי"כ
 להכי אינטרי' תלמוד' דידן למימ' דבעקרב
 פוסק ר"ל אפי' בדבור דלא תימא ערוקי'
 אסתיה ולא יפסיק תפלתו קמ' ל דאפי'
 בדבור פוסק דלא דקדקו חכמים גבי פקוח
 נפש וכמ"ש ה' יטב' א' ז'ל בשעה כ"י למס'
 שבת ב"ר רבי' דהמכבה את הנר מוכי' החילה
 ע"י טן פטור ומיקים לה בגמ' בחילה שיש
 צו סכנה ופטור ומותר קאמ' והקשה ד
 דבשיטא ותירץ לאשמעינן שלא יוליכנו
 למקום אחר והורין ה"ן משיבה ע"כ ה"כ
 יפסיק מיד בדבר כגון שיבואו ויושיעוהו
 וכי' לא ויירו' דקאמר וכלב' שלא יפסיק
 תפלתו מסי' דלא חשיבא ליה סכנה כ"כ
 וערוקיה מסתיה והיינו דמ"ד לתלמודא
 דנחשים ועקרבים מערין ואפ"ה קהני
 לא יפסיק בדבור וכפי' רבי' יונה ז'ל זה"ה
 עקר' גילרס' י והרמב"ם י"ל דטוב' השמוע'
 דשהג מפני הירחה שמה ישרגנו דלא
 תימא דלתי' מצוה אינן ניווקין וכדלפי' סיק
 לדעתיה תלמודא במ' פהים דף ח' לענין
 בדיקה במקום סכנה ומשני דהיכא דשכיח
 היוקא שאני' וכ"ש בעקרב דלפי' טריק' ל
 לאשמעינן דיפסיק דהע"ג דהתם לגבי
 ביתא שפיל אין מחוייבין הוהו לבדוק מפני
 סכנת עקרב פירך תגמ' דמשה' דה' לעזר
 דשניתי מצוה אינן ניווקין ומסני' ה"ר אבו
 שמה תחבד לי מהט' ונתר' בדדיק' חתי
 לשני' חבתרה ולא משני' היכא דשכיח
 היוק' שאני' דאפי' משמ' בשכיח היוק' אינן
 ניווקין שאני' התם דנא דרי היוקא כל כך
 במ"ש כש' מעול שמהל' בחרושו על הר"מ

תורה משה

הזכיר הרב בכלל תשובתו קבורת מתים בודאי יש בה מצות עשה דכתיב כי קבור תקברנו ביום ההוא וזו מצות עשה דרשה בספרי ומנחה הרב וכו' וז'ת שמא הקפיד הרב על בעל ההלכות מפני שאמ' קבורת מתים ולא אמר קבורת מתו שאין מחייב בהל' קרובי' גם זו אינה תורה שבמק' קרובים ודאי עליהם מוטלת הל' אם אין שם קרובים והיה מת מצוה שמצות עשה שלו דומה פסח ומילה וכ"ג וכיור וכו' על כן לאינו והרב בעל מגילת סתרים הליך בער הרמב"ם ז"ל וכתב שחמיהת הרמב"ם ז"ל על הב"ה היה על מה שהוביל מצוה זו מאלו הפסוקים והורעת להם את הדרך וכו' דזה דרשת רז"ל אחרי כי יש לנו פסוקים מצודרים מן התורה ע"ס

ואני

אומר שתמיהת הרמב"ן על הרמב"ם במקומה עומדת דהא הרמב"ם כת' בכלל תשיבתו על הב"ה דכל אלו המצות והומי' להם נכנסת תחת מצוה א' שהיא וההב' לרעך כמוך וכו' והוא ז"ל מנחה במצות רל"ח מפסו' דקביר תקברנו וכו' • ותו יש לתמוה דלס' כך דמצוה זו נכנסת תחת מצוה וההב' לרעך כמוך וכו' למה מנחה מצוה בפני עצמה דהא הוא ז"ל כחב' בשירש י"ח הוא שאין ראוי למנות חנקי המצוה בפרט חלק חלק בפני עצמו כשיהיה המקובץ מהם מצוה אחת וכו' איך שיהיה נמצאו למרי' לדעת בה"ג ספירא ליה דקבורת המת היא מאוס גמילות חסדים מדכתיב בה זו קבורת ואין חילוק בין קרוביו של מת לשאר בני אדם אמנם לשבת הרמב"ן קרוביו של מת הם חייבים נקברו מן התורה ואם אין לו קרובים הו' למת מצוה וכל הפיגע בו קוברו תחילה וכו'

עוד

נקדים היות רזמריני רבי חננאל דמדיים ענה ס"ה תניח המודר הנחה מהבירו אין מתירין

לו אלא בפניו מה"מ אמר רב נחמן דכתיב ויאמר ה' אל משה במדין כך טוב מצרימה ה' במדין נדרת לך והתר נדרך במדין דכתיב ויחל משה ואין אלה אגף שבועה דכתיב ויבא אותו באלה וגם במלך כ"כ מרד אשר השביעו אלהים מאי מדרותיה אשכחיה דקיהו לכ"כ דהוה קא חכיל ח' ארבעא חיה ח' ל' אשתבע לי דלא מגליח אישבע ליה לסיף הוה קא מצטע' דקיהו אשתיל אשבעתיה ואמר : שמע כ"כ דהו מבוין יתיה שלח ואייתי סנהדרין ודקיהו ח' חזיתון מה עבד דקיהו ח' ל' איש שלי אשביעתיה ח' ל' בפניו או בלא בפניו אמרו ליה בפניו ח' ל' וחזון מ' ט"ל אמריתון לכדקיהו וכו' ע"כ

וכתב

הר"ש ז"ל בפסקיו ח"ל פירש ה"ר הלוי' ממין סנה' לדעת חזירו אין מתירין לו אלא בפניו פירוש מדעתו כמו אין הנין לאדם שלא בפניו מיהו אם התירו שנה מדעתו הוי' התר' כדחזינן בדקיהו שהיה כריק גמור והתיר נדרו שלא בפני נכונדנאכר ואשור לחכם להתירו והם הוצרכו לעשות מפני חומת מצות ומקסי' מהא דפריך בפ' השולח גבי אלמנה וליחוש דינמח הזנח קמיה הכס ושרי לה והא אין מתירין לה אלא בפניו והיא נדרת לית' מי' ומת' צינן דבדיעבד הוי' התרה ועיד היה אומ' ה'ת רהין כריך בפניו היכא שהנדר עשה מדעתו ולא מחמת טובה שעשה לו אלא דוקא דמיא דמשה דמחמת הנדר נתן לו יתרו בתו וכן דקיהו היה מסור ביד כ"כ להורגו כדי שלא יתגלה קלונו ועל ידי השבועה הניחו ודוקא ככה"ג בעי בפניו וכו' עכ"ל

וכן

פסק הטור יורה דעה בסומן רב' ח' ז"ל נדר ע"ד חזירו אין נו התרה אלא מדעת אותו סנה' על דעתו והו' קא סנה' על דעתו בשביל שום

טובה שעשה לו כמו משה שנדר ע"ד יתרו
 בשביל שהשיא לו בתו אבל אם מעצמו נדר
 וכו' וכתב ע"ד והרמב"ם לא הילק שכתב
 ראובן שהשניע לשמעון וענה למן איך
 מתירין לשמעון אלא בפני ראובן וכן וכו'
 עד כדי שידע הנדר שהתיר זה נדרו ולכך
 יהנה ממנואלו יהנה לו עד כאן לשון הר"מ
 במ"ז :

והרב

ב"י פירש דפניו דקאמר
 רבינו בתמינה הוי פירו'
 מדעתו ובפניו דקאמ' בחחרונה גבי מוור
 הנאה מחבירו הוי בכניו ממש וקאמר דכן
 משמע מדקרוק הלשון שכתב גבי מוור
 הנאה מחבירו הטעם כדי שידע הנדר
 וכן גבי מוור לחבירו לא נתן טעם זה
 וכו' לי :

תאמר

עליו הרב לח"מ ז"ל דמי
 הזקיף להרב כ"מ בכך
 ופשוט דברי רבינו ז"ל הוא דחין לחנק בין
 שום נדר בין שיהיה לדעת חבירו ובין ל
 לתועלת חבירו בכך גי'נא מתירין לו
 בפניו ממש ופוסק בטעמא דמפני החמד
 ומ"ש כדי שידע הנדר שהתיר זה נדרו וכו'
 אכולה מילתא קאי ואהליקא קמא גס כן
 השניעו חבירו וטעמא הוי מפני החמד
 וכו' ע"כ ע"ש

ולעד

נראה דהרב כ"מ הוזקק
 לפרש כן בדברי הרמב"ם
 ז"ל מכח יתור הלשון של הרב ז"ל דאז הכי
 הוא ודאי דכונת ר' בין בחלוקה ראשונה
 דנדר לחבירו ובין בחנוקה שניה דמוור
 הנאה מחבירו בפניו דקאמר היינו בפניו
 ממש ומ"ש כדי שידע שנדר שהתיר זה
 נדרו אכולה מילתא קאי וכו' ח"כ הוה די
 באומריו כדי שידע הנדר שהתיר זה נדרו
 או שזועתו והיינו הטעם מפני החמד ואם
 כן הוה קאי אכולה וכו' אבל ממה שהאריך
 בלשנונו ואמר ולפיכך יהנה ממנו או יהנה

לו משמע דכונתו דדוקא טעם זה דשידע
 הנדר הוא ד ק"ז במדר הנאה איתמר
 טעם זה בירושלמי מפני החמד למימרא
 דכשהוא בפניו מתירין אפילו בעל כרחו
 אבל בנדר לחבירו דאין מתירין לו אלא
 בפניו היינו לומר שאין מתירין לו אלא
 מדעתו וכו' זהו נראה לע"ד כונת הכ"מ
 דזק והרב בית חדש כהב דהרמב"ם סבירא
 ליה דחף בדבר שאינו נוגע לראובן ואינו
 לתועלתו אפי' הכי אין מתירין לשמעון
 אלא בפני ראובן וכו' וכתב הוא ז"ל ו
 ולענין הלכה בפלוגתייהו דרבותא
 נקיטין לחומר כהרמב"ם ולכתחילה חף
 בנדר ע"ד יחיד אפי' לא עשה לו טובה
 כדי שיסנע לו אין לו להתיר בלא רשותו
 של יחיד וכו' ע"כ :

במצינו

למדים מכל הכי דלדע'
 הרמב"ם הנוד' לדע' חבירו
 בין שיהיה לו טובה ממנו ואף שלא עשה
 לו טובה כדי שיסנע לו אין לו להתיר בלא
 רשות חבירו וכו' ולסב"ר"ת שהביא הר"מ
 ז"ל דלא חמרינן דנריך שיהיה ברשו חבירו
 אלא דוקא כשעשה עמו טובה כדי שיסנע
 הא לאו הכי מתירין לו שלא בפניו :

מעתי

אחרי הודיע אלהים
 את כל זאת נרא' לפרש
 כונת יעקב באומרו שים נא ירך תחת
 ירכי והשנע שתקברני בקבר אבותי ואין
 אני שואל לך על ענין הקבורה דהא מן
 התורה אתה מחויב בקביר איתי כסדרת
 הרמב"ן ז"ל שקרוביו של מת הייבוס ל
 לקבורו או אפי' לדעת בה"ג מכה זו קביר'
 אלא שאלתי היא ענין גמילות חסדים
 ועשית עמדי חסד ואמת דהיינו חנ' נא
 תקברני במצרים אלא וסכבתי עם חבותי
 וגשאתני ממכרי' וקברתני בקבורתם דהו
 ענין גמילות חסדים כמו שדרשו ר"ל את
 הדרך זו גמילות חסדים השיב לו יוסף
 אנכי אעשה כדבריך הכונה חבילי שחני
 מלך

הורה משה

אינו מתוקן זה לל כשיפקו אלהים אתכם
והעליתם וכו'

ולחבין הכונה בקדים עוד
ההיא דאמרו במדרש
פרשה וזאת הנצרכה דהם לא היו עצמות
יוסף ונחלים ממזרי לא היו יכולים ישראל
לעלות משם וכו' :

ומעשה זהו הכונה וישבע יוסף
את בני ישראל השביע
להם לדעתו שיצאוהו ממזרים וא"ת מה
הדוים יוסף בן השבעה דאפילו דהיה
לדעתו לדעת ר"ת כשאין מקבל טובה
בשניל השבעה יכול להתיר שלא מדעתו
לזה אמר לאמר כלומר השבעה היה ב
באמר להם פקד יפקד אלהים אתכם
והעליתם את כלומר הבחילה שיגאלו
אתכם היינו על ידי שעליתם את עצמותי
מזה דבלאו הכי אי אתם נגהלים וכו' וכיון
שכן אי אתם יכולין לאתשיל על השבעה
ביון שיש כ"כ הנחה לכם משבעה זו וכו'
ודוק :

ובזה נראה לי לפרש כונת ה
הפס קיש במלכים ראשון
סימן ב' וכה מבנים וישג המלך ויקרא
לשמעי ויהמר הנו הנו השבעתיך בה'
ואעד כך לחער ביום אחרך והלכת חנה
ואנה ידוע חדע כי מות תמות וכו' ואלמ'
חלי טוב הדבר שמעתי ומדוע לא שמרת
את שבעת ה' זאת המצוה וכו' ויאמר
המלך אל שמעי חנה ידעת את כל הרעה
אשר ירע נבנך אשר עשית לנו הדי
וכו' .

והנה איכא למידק דמאי כל
הריכות הלשון הזה הנו
השבעתיך וכו' ואעד כך ביום אחרך ו
והלכת חנה ואלה מות תמות וכו' דהיה די
בהומרו הלא השבעתיך וכו' ולמה עברת
על השבעה וכו' ותו מ"ש ויאמר המלך
לשמעי

מלך והוי זקן ואינה לפי בבורו עם כל זה
אעשה כדברך כדילפינן מזה זו קבירה
וזה א"כ לשבעה כי אם על ההלכה לארץ
ישראל וחור יעקב אבינו ע"ה להסתפק
דילמא ישאל יוסף על השבעה ויתיר לו
לזה אמר השבעה לי כלומר השבעה יהיה
לדעתי וכיון שכן הין לו להתיר אפי' דלא
עשה לו טובה כדי שיבע הין לו להתיר
בלא רשות הנירו כמו שכתב הרמב"ם ז"ל
וכמו שפסק הג"ח לענין הלכה ברעת
הרמב"ם לחימרא וכו' ותו רצה לו בהומרו
השבעה לי דהיינו ואף לדעת ר"ת שהיה
הרא"ש ז"ל שכת' דכרין שיהיה טונת הנחה
לו בשניל השבעה הא לאו הכי מתירין לו
השבעה לי דהיינו לי שאני אביך דהא הין
מי שקבל טובה כמו הין מן האב ואף לדע'
הריב"ש ז"ל שכתב שהוקף נדר על דעת
חבירו בשניל טובה שעשה לו בשניל ה
השבעה אז הין מתירין לו אלא מדעתו
אבל מה שהטיב לו מצד אחר לא נקרא
בשניל זה מקבל טובה בנדר זה דהוא לי
דאני אביך ויש לך הנחה בשניל שבעה זו
דאתה מקיים מצות כבוד אב מודה דאין
לך להתיר וה"כ לכולי עלמא הין אתה
יכול להתיר הנדר וכו' עכ"ז נתרצה יוסף
וישבע לו בכל הני פירושים שהמרו וכו'
הן וישתחו ישראל על ראש המטה כמ"ס
רש"י דנשתחוה לשכינה דהוא למעלה מ
מראשותיו וכו' ונתן שנת לאל על מה
שקבל עליו יוסף להוליכו לכנען וכו'
ודוק :

זבתא שפירש ר"ת שאם נדר על
דעת חבירו בשניל טובה
שעשה לו הין מתירין לו הנא בפניו וכו'
נראה דזהו כונת הפסוק וישבע יוסף את
בני ישראל לאמר פקד יפקד אלהים אתכם
והעליתם את עצמותי וזה דהנה מילת
לימא הין טפינה ותו כונת פקד יפקד

לשמעני אחת ידעת זכו' דהא עד עכשיו
 עמו היה מדבר ולמה הצטרף אמירה
 בפני עצמה ותו אחרי מוכיר לו עכשיו
 מה שעשה לדוד חביו דהא לא בשביל זה
 הוא הורע אלא בשביל שעבר על השבועה
 ועל ציוו וכו' :

ולכא

המכוון נקדים עוד ההיא
 שכתב הר"ן ז"ל על ההיא
 דהמודר הנאה מחבירו חין מתירין לו
 ז"ל איכא מ"ד דדוקא כשהגדר הוא לצורך
 חבירו כגדר שגדר משה ליתרו לישב עמו
 להנאתו וכשנזעזע כדקיהו לכבודגדר ד
 דמיייתי בסמוך שהיתה לתועלתו כרי שלא
 יבזוהו אבל כגדר שגדר שלא לצורך חבירו
מתירין לו

יפדו ומסתברא דהא מילתא תליא במאי
 דפליגי בירושלמי בטעמא דחין מתירין
 לו אלא בפניו דאיכא מ"ד התם וטעמא
 דמילתא מכני הניסה כלומר שיחבוש
 מחבירו שגדר היה להנאתו ועכשיו ר"ת
 שיתירו לו והאי טעמא לא שייך אלא
 כשהגדר היה להנאתו ה"ל לאו הכי מהמע
 דמתירין אותו הפילו שלא בפניו וכו' פ"כ
מעשה נבא לכונת הפסוקים
 וישלח המלך ויקרא

לשמעני ויאמר הלא השבעתיך צה' כלומר
 הלא השבעתיך לני לדעתך צה' שלא תכל
 מירושלים וכיון שכן חין לומר דאחיה ה'
 אית שלתא על השבועה דהי חיוב נהתידה
 שלא בפניו וכו' ואת היינו דהי היפס'
 להתיירו אלא בפניו הוא דוקא כשהצניח
 מהמת טובה שעשה לו כמו שכתב הר"ם
 משם ר"ת דומיה דמשה ודקיהו דהוה נהו
 הנאה בשביל השבועה וכו' וכדון דידן
 כיון דלא הוה לי ש"ס הנאה על השבועה
 חף ששבעתי לדעתך לני יכול לאתשיל
 על השבועה ומטעם זה עשיית התרה על
 שבועתי ויאלתי לזה אמר והעד בך לאמר
ביום צאתך והלכת לנה ואלה יהוה תרע

כי מות תמות הכונה חף בטענה זו חין
 לך מקום פטור דהא כשהשבעתיך היה
 בתנאי זה ופירשתי לך כבידום צאתך מות
 תמות וכו' ומטעם זה נתרנית וקבלת
 עליך ותאמר לפני טוב הרבר שמעתי וכיון
 שכן יש לך הנאה גדולה מזו שלא הרגתיך
 מפני השבועה דבקיום השבועה יש לך
 הנאה דלא הרגתיך והוי כענין דקיהו
 שקבל הנאה מנכודגדר שלא הרגו דעל
 ידי השבועה הניחו כמו שכתב ר"ת וכו'
 וא"כ מעתה מדוע לא שמרת את שבועת
 ה' וכו' וג"כ את המלוה אשר צויתך וכולי
 וא"ת אלא סביהא לי כדע' הרן ז"ל דכת'
 דהיינו דוקא כשהגדר הוא לצורך חבירו
 כגדר שגדר משה ליתרו לישב עמו להנאתו
 וכשבועת דקיהו שהיתה לטובתו של כ
 נכודגדר שלא יבזוהו וכו' וכמו שכתב הר"ן
 בתשובה שמי שחבב להצירו שלא יזנז
 מעבר פלוני ועבר ויאל מתירין לו שלא
 בפניו כיון שאין הנאה שוב למשבע בדבר
 וכו' וה"כ בגדון דידן מה הנאה יש לך מונ
 השבועה אם לפני יושב בירושלים או לאו
 וכיון שכן יכול לני לאתשיל על שבועתי
 שלא מדעתך וכו' לזה אמר ויאמר המלך
 לשמעני אחת ידעת את כל הרעה אשר
 עשית לדוד חביו וכו' וא"כ בגדון זה יש לי
 גם כן הנאה משבועה זו דאני נוקם נקמת
 דוד חביו ותו דאני מקיים מצות דוד חביו
 שציוני ואתה אל תנקחו זמנו לקיים
 דברי המות וכו' וכיון שכן חף לדעת הר"ן
 חין לך מקום פטור דיש לי גם כן הנאה
 בענין זה וכיון שכן היוב מיתה למה
 לכולי עלמא מטעם שגברת עם השבועה
 וג"כ את מצות הגלגל כו'

ויבזה

שכתב ר"ת דהר"ן שיהיה
 לו הנאה בשביל השבועה
 כרי שלא יתיר חוק מדעתו כדלזה לפרש
 כונת הפסוק כה אמר ה' מן מלאי ה'
 הצותיכם כי עיל כי דהאי חביו וכו' ואלה
 המירו

תורה משה

אמרו איה ה' המעלה אותנו מארץ מצרים וכו' מ

וחוץ

מן המכוון כראיה לפרשו עם שפירשתי על פסוק משמים השמעת דין ארץ יראה וסקטה בקוס למשפט אלהים להושיע כל ענוי ארץ סלה וכו' דנה איכא למידק מאי ש שייכות יש בהא בקט למשפט אלהים וכו' **ונראה** עם ההא דאמרינן בפ' רבי עקיבא ויתיבנו בתחתית ההר אמר רבי אבדמי בר אבא מלמד שכפה עליהם את ההר כבגית וכו' עד אמר רב אחא בר יעקב מכאן מודעא לאוריתא וכו' ופירש רש"י ז"ל מודעא דבה שאם יזמינס לדין למה לא קיימת פה שקבלתם יש להם תשובה שקבלוה באונס וכו' : ותו אמרו שם ארץ יראה וכו' כדר' לקיש דתנאי עשה הק"ב עט מעשה ב דראשית דאם לא יקבלו התורה היה חוזר העונם לתוהו ובהו וכו' .

זהו

כונת הפ' משמים השמעת דין עשנת התורה ארץ יראה שאל לא יקבלוה ותנאי עשה הק"ב עם מעשה בראשית וכו' דאם לא יקבלוה היה חוזר מת העונם נתהו וכו' וכל זה עשה הק"ב כדי שיביא ממועה רבה לאוריתא הוינו בקוס למשפט אלהים כ כשזמינס לדין להושיע כל ענוי ארץ סלה שיהיה לם טענת חטאים שקבלוה כדי שלא יהא חזר העולם לתוהו וכו' .

ואמנם

מאד קונון ז"ל בדרש קפ"ה ברב דאזי מטי הנאה וכו' למי שא נכנס בית גמרא ומקני וז"ש מה מלאו חבתיכם בי עול כי רחקו מעלי וילכו אחרי ההבל וכ"ת שהיו ח אלקים בקבלת התורה ונח אמרו איה ה' וכו' המענה אותנו מארץ מצרים וכו' וגם כן ודאי חזבם אל ארץ הכרמל לאכול מפרי הטובה נמלא דהיה לנס כל

כך טובת הנאה בקבלת התורה וא"כ איך טענת אונס כיון דמטי הנאה מיניה כמו שפירש מוהר"י קולון ז"ל וא"כ לכן עוד ארזב וכו' ודוק :

ועם

כוונתינו יובן ונקדים עוד ההיא שאמרו רז"ל שנשבענו להק"ב שאין לנו ממירין אותו כחל אחר שנאמר את ה' האמרת היום וכשם ש שנשבענו לו כך נשבע לנו שאין ממירינו באומה אחרת שנאמר וה' האמירך היום עד כאן :

מעשה

זהו כונת הפסוק מה מלאו חבתיכם בי עול כי רחקו מעלי אחר שהם מושבעים ועומדים ושאמת דאיתו לו השבעתיי וכו' ולא אמרו איה ה' וכו' המעלה אותנו מארץ מצרים וכו' דכל הטובה הזאת היה כדי שיקבלו האורה ויקבנו נחליה וא"כ אין להם התרה עילמים כמו שפירש ר"ת ז"ל שאם נדר ע"ד חבירו בשביל טובה ש שגעה לו כדי שינבע הז ממירין לו חלא בפניו דהיינו מדעתו וכו' ודוק . חו נרא' לפירש כונת מה מלאו חבתיכם וכו' הכונה לרמוז נהם הדין שכתב מרן בית יוסף רב' שנשבעו לעשות דבר ח' ועבר אחר מהם עב השבע' השני פטור וכו' זהו הכונה מה מלאו חבתיכם בי עול הכונה אס היו מוכאים ישראל בי שאני עברתי על השבעה היה נהם מקום לומר כדי שנים שנשבעו ועבר ח' דהשני פטור אבל חבל מה מלאו בי שעברתי על השבעה כי הם רחקו מעלי והמירו לי נאלוה אחר וילכו אחרי ההבל וכו' דהא כשם שנשבעתי להם כן נשבעו לי שנאמ' וכו' :

ומר

גסי החכם אמרומם כה"ר יצחק אלנעלי ה"י פירש עם מה שאמרו בפ"ט דשנת מכאן מודעא רבא לאוריתא וכו' והקשו התוס' שהרי

מקודשת ונמרח אומר עולא מחלוקת בשבח ממון אבל בשבח יוחסין דברי הכל אינה מקודשת מ"ט מסאנא דרב מכרעאי לא בעינא ע"כ ואעפ"י דדברי הכל אינה מקודשת היינו היכא דמיאנה תכף ומיד אבל אי סברא וקבלה ואח"כ מיאנה או אין בדבריה כלום והגל יפכה פיה ומקודשת

והנה

ידוע מדברי רז"ל שישראל עם רש"ת יש להם דין חשה עם בעלה וכמאמר ז"ל בדברי רבא הלכה אדם מישראל שקדש חשה מי כריך ליתן שכר קידושין החתן וממי נלמוד מהק"בה בשעה שקדש את ישראל בסיני שנאמר לך אל העם וקדשתם וכו' וכתוב ויכתוב משה את התורה הזאת ומה שבר נתן לו הק"בה קירון פנים וכו' וע"ש : זה אומר מצא אבותיכם וכו' וכי תימא תשובחה בצידה מסאנא דרב מכרעאי לא בעינא והש"ת השמים ושמי השמים לא יבלגוהו ויהי כמשיב כי רחקו מעלי וכו' דמציקרא קרובים היו וכתריקו וילכו אחרי ההגל ולפ"ז אולא טענתם :

אמר

המאסף שמעתי מהחכם השלם כה"ר אברהם ז"ל עורה ה"י שאמר משמיה דרביה סר' מאיר עיני חכמים בהלכה כמוהר"ר מאיר דאזון ז"ל עמ"ש ז"ל במ' מ'ק דף י"ו על פ' אומר אלהי ישראל לי דבר צור ישראל מושל באדם כרוק מושל יראת אהים מאי קאמר אומר רבי אבהו ה"ק לי דבר צור ישראל אבי מושל באדם מי מושל בי כרוק שאני בזה גזירת וסוף מצולה ע"כ ועד"ז דרשו כי ראיתי בבניו לי מלך עלי מלך לכן תמה ואמר מה מצאו אבותיכם כי על כי רחקו מעלי דכביכול היו מושלים עלי וילכו אחרי ההגל כי לא ייטיב ולא ידע והם טפלים אחריו ה"ז מאיגרה דס לגירא עמיקתא :

יחושע כרת עמהן ברית לעבוד את השם יתברך ותירצו דהתם לא קבלו אלא שאל לעבוד ע"ז כדכתיב חלילה לנו מעבוד את ה' ע"כ יע"ש זה אומר מה מצאו אבותיכם כי עול ואם אומר יאמרו שיש להם טענת מודעא זה א"א ונתן טעם כי רחקו מעלי וילכו אחרי ההגל וכו' דהוי ע"ז ובימי יחושע כבר קבלו שלא לעבוד ע"ז כאמור :

א"נ

ויומתק כפל כי רחקו מעלי וילכו וכו' דרי אומרו כי רחקו מעלי או כה אומר ה' מה מצאו אבותיכם וכו' כי הלכו אחרי ההגל וכו' דכפל הענין במילות שינות ואפשר עם ימה שאמרו חכמים ז"ל באיכה רבאי צפ"י ימצא דמסק הנה דמסק מ"ס מע"ה וכו' ועוזבות ערי עדועי עימה דמסק ומזכיר עדועי וסלא הין עדועי אלא בתחום מ"ס אלא אומר ה"י שס"ה בתי ע"ז היו בדמסק וכל אחד ואחד היו עובדין גיה"א והיה להם גיה"א והיו בלין עיניהן באלותו היום וכולט עשו ישראל הגמיוניה ועבדו אותם שנאמר ויכופו בני ישראל לעשות הרע ויעבדו את הבעלים וכו' ויעבדו את ה' ולא עבדוהו אפינו בשותפיו ע"כ זאת היתה תליפת הש"ת מה מצאו אבותיכם וכו' כי רחקו מעלי ולא זו בלבד עשו כי וילכו אחרי ההגל עד שבאו לכלל שויהבלו שכל עבודתם בהבל שהיא הע"ז ולא שיתכו אותי בשם אחד ומעבודתם ולא די זה כי גם כן ונא אמרו היה ה' דאפילו אמירה בכה לא אמרו היה ה' וכמאמר ז"ל בפרק הרבצ מיתות דח"ל אלהו לאותו תינוק אמור שמע ישראל וא"ל הם כי לא נהזכיר בשם ה' :

א"נ

עם מאי דתנן בפרק שני דקידושין ע"מ שאני עשיר ונמצא עני עני ונמצא עשיר אינה מ מקודשת ר"ש הומר אם הטעה לשבח

ואידו

דודיה אמר במ' ש במסכ' הגיגה דף י' רבי יאודה בן לקיש אמר כל ת' חשפירש מן התורה עליו הכתוב הומר ככפור נודדת מקנה וכו' ואומר מה מצאו חזותיכט בי עול כי רחקו מעלי ע"כ ולפי דבריהם צריך ביחוד מה זו סמיכה ולא אמרו חיה ה' המעלה אותנו וכו' ומה ענין זה לזה ועוד כמה מעלות טובות למקום עלינו ולא זכר כי חס מה שהוניכנו בארץ ערבה ושוחה ולאדבא מגרעות נתן דעל זה נתרעמו ישראל במ' ש בפרשה חקת ו ולמה העלייתנו ממזרים אל המקום הרע הזה לא מקום זרע וכו' והנביא מחויק טובה לישראל ע"ז כמ' ש זכרתי לך חסד כעוריק ככתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה - ועוד דתחילת דבר כמסתד פנים ממנו ולא אמרו חיה ה' וכו' וחזר והוכיח תוכחת מגולה ונגד פניהם ואציה חתכס אל ארץ הכרמל וכו' ובפטיה דקרא יראה לי דבתחינה דבר עם דור המדבר והארך בד עם בחי הארץ וכו' ועוד אחר שהוכיח את ישראל בכנל חזר ופרט הכהנים לא אמרו חיה ה'

ע"כ כר' שהדברים מגיעים לאותה שהמדו במכילתא פירשה בשלח וז"ל כי קרוב הוא ונמה לא הביאן ויין פשוטה לא י חלה דרך המדבר קומר הק' נה חס יחי מציא עכשו את י ישראל בארץ מיד מחויקים הדם בשדהו וחדם כברמי והן בטליון מן התורה חלה אקייבם במדבר וזרבעים שנה שהיו הוכלי מן ושמנין מי באר והתורה ככללת בגופן מכיון היה רבי שמעון חומר גח ניתנה התורה ררוש הלח להוככי המן ושיון להם הוככי תרומה ויש גירכהחות שניה להם הוככי תרומה ד"ח כי קרוב הוא לא ה הביאן המקום בפשוטה חלה כיון ששמעו כגענייה שישראל נכנסו עמדו ושרטו כל

הזרעים וקצו כל האילנות וסתרו את הבנינים וסתמו את המעינות חמ' הק' נה לא הבטחתי לאברהם אביהם שאכניסן לארץ חרבה חלה מלחה כל טוב שנאמר ובתים מלאים כל טוב חלה הריני מקיפן במדבר ארבעים שנה עד שיעמדו כנעניי ויתקנו מה שקלקו ע"כ ויש לבמגס דשלל דבר אשר לא יעלה על לב דהצטת נתינת הארץ תהיב בארץ חריב' והיה לו לו בלשון חיוב חני הבטחתי לאברהם שאכניסם לארץ מלחה כל טוב ועוד אמאי נייד מקרא דארץ נחלי מים עיינית ותהומות ארץ חטה ושעורה וכו' דמפורש טפי :

זגרא

במ' ש בצ"ב דס"ט חמ' רב יאודה האי מחק דמוכן ארעא לחבריה ח"ל ארעא בי דיקלי לית ליה דיקלי דחויא לדיקלי קאמר ליה ופרש"ט ז"ל ארעא ביה דיקלי מקום הראוי לדקלים לית ליה ללוקח דקלי' שאם אין דקלים בשדה אין זה מקח טעית מ"ט דחויא לדיקלי קאמר ליה קרקע יפה לבדל דקלים ופסקו מרן בסימן רי"ו ס"ה האומר לחברו קרקע של דקלי' חני מוכר לך אין לו דקלים שחין בלשון הזה חלה קרקע הראוי לדקלים ח"כ מקרא דארץ חטה ושעורה יש מקום פטור דה"ק ארעא דחויא לחטה ושעורה לכך נאמר בלשון שלילה חני לא הבטחתי לאברהם אביהם שאכניסם לארץ חריבה ולכך אמרתי לו ארץ חטה וכו' לומר דחויא לחטה ושעורה והיה חס זרע ישראל חלה מלחה כל טוב שנ' ובתים מלאים כל טוב והרי זה כמי שאו' קרקע בדקלים חני מוכר לך חס כן קרא דארץ חטה ושעורה עם חטה ושעורה קאמר :

ועם

זה פירש אחי נועם החכם המרומם כה"ר יצחק ח' חלבעלי ה"י תלונות בני ישראל במי מרוב' חס

הם אמרו ולמה העליתם ממזרים אל המקום הרע הזה לא מקום זרע וכו' ול' מ דאין זרע ותלנה וכו' חלל אפילו המקום לא חוי למירי ונכון

ובכן

זמר נעים זמירו במקראיו סי' ק"ה שאל ויבא שליו ולחם שאים ישביעם פתח צור ויזיבו מים וכו' כי זכר את דבר קדשו את אברהם עבדו ויתן להם ארצות גויים ועמל ללאמים יירשו בעבור ישמרו חקיו ותורותיו ינצורו כוונתו רצויה ברצון הבורא המקיף אותנו במדבר וספק צרכנו ארבעי' שנה במן וכבחר מתרי' טעמי הכו' במכילתא' כי זכר את דבר קדשו את אברהם עבדו שלא הבטיח לאברהם ש שיכניסן לארץ חריבה לכן ויתן להם ארצו' גויים ועמל ללאמים יירשו שיעמדו כ כנעניים ויתקנו מה שקלקלו ועוד בעבור ישמרו חקיו ותורותיו שלא יתעסקו חיים תחת גפנו ותחת תלנתו ויתבטלו מן התורה חלל שיהיו אוכלין מן ושותין מי באר והתורה ככללת בגופו וכמו שרש"י דו'ל במ'ק ד"מפ' זה על למוד התור' ע"ש:

ארה

הדברים אשר דבר משה במצנה תורה פרשה עקב וזכרת את כל הדרך אשר הוליכך ה' אלהיך זה ארבעים שנה במדבר וכו' ויחכיך את המן וכ"כ כמה כי ה' אלהיך מניחך אל ארץ טובה ארץ חבלי מים וכו' ארץ חטה ושעורה וכטעם האמור במכילת' לכ"ח לא חמא' כל בה שש' אמרתי ארץ חטה ושעורה לאו דחויא לחטה ושעורה בלבד חלל לא תחמר כל בה גם מ"ש וידעת עם לבבך כי כאשר ייסר' חיים את בנו ה' אלהיך מיסרך שיצב הולך בטעם זה כמ"ש רש"י ז'ל בפרשה מצורע בפסוק ונתתי כנע כרעת בשורה היא להם ש שהנבעים באים עליהם לפי שהזמינו אמריו'ם מטמוניות של זהב בקירות

בתייהם כל מ' שנה שהיו ישראל במדבר ועי' הנגע כותץ הבית ומואלן עד כאן : ומפרש בילקוט ז'ל חני רש"י כיון ששמעו כנעניים שישראל באים לארצם עמדו והטמינו כל ממונם בכתלים אמר הק"ב לא הצטחתי לאבותיהן שאני מכניס את בנייהם לארץ חרבה חלל לארץ מלאה כל טוב דכתיב ובתים מלאים כל טוב מה הק"ב עושה מגירה בתוך ביתו נבעי' וכו' ע"כ כי על כן באו סדרן של כתובים אשר שספר מה שספק צרכנו במדבר ארבעים שנה והאכילנו את המן אמר וידעת כי מטעם זה ג"כ כאשר ייסר' חיים את בנו ה' אלהיך מיסרך דגם היסורין והנגעים להנחתך ולטובתך והדר מפרש טעם ה הקפת המדבר ארבעים שנה כי ה' אלהיך מניחך אל ארץ טובה וכו' וכטע' המכילת' וטעם הנבעים ג"כ שתמצא מטמוניות ארץ אשר לא במסכנו' תאכל בה לחם חוד ולאמר השמר לך פן תשכח הטעם האחר בהיינו אשר אנכי מצוך היום כאן במדבר הזה ולא הבחתיך מ' ד לארץ ושתנמוד שם תורה פן תאכל ושבעת ובתים טובי' תבנה וכו' ורס לבבך ושכח וכו' וזה טעם פיקר שלא יתעסקו אדם בכרמו ואדם בשדהו והן בטלנין מן התורה וכה תעשה בהכנס לארץ שלא תשכח את התורה עי' העעסק חיים שדהו ואיש את ביתו:

ויו'ן

בעצמי תרעומת הק"ב מה מצא' חב' תיכם בי עיל כי רחקו מצלי כמו שרש"י ר'יא דה בן לקיש על ת"ח הפירוש מן התורה ולא אמרו חיה ה' המעלה אותנו מארץ מצרים בארץ ערבה ושיחה בארץ לא עבר בה חיים ולא ישב אדם שם ע"ד שאמרו במס' ברכות דף ל"א דא"ר יוסי בר חנינא כל ארץ שגור עליה אדם הראשון לישיב נתישבה וכל ארץ שלא גור עליה לישיב לא נתישבה ולמה הבחתי אותם שם שמתוך שאין המקו' ראו

תורת משה

שכתב הריב"ש הביאו מרן סי' רכ"ח דה"ק
דהנשבע הטיב למשביע יותר ממה שהטי'
המשביע לו עכ"ז מקובל טובה מיקרי ו
והביאו ראיה לדבר יע"ש :

מעשה

נראה לזהו כונת רחב
באומרו להם ועתה
השבעו נא לי הכונה השנועה יהיה לדעתי
דכיון שכן חזן לכס להתיר אותה שלא
מדעתי ואף לדעת ד"ת דמכריך שיהיה
טובה בשביל השביע חזן אתם יכולין
לאתשיל על השנועה כי עשיתי עמכם
חסד וקבלתם ממני טובה בשביל השביעה
וכו' וכיון שכן ועשיתם גם אתם רבוי
טובה עמי דהכלתם את ביתי חבי ואף
דכ"כ טובה לא קבלתם ממני חלא שהכלתם
לכם דוקא חמנס קבלת טובה מיקרי ו
בשביל השנועה וא"כ חייבים אתם לקיים
דברי השנועה דהיינו והחיייתם את חבי
ואת אחי ואת כל אשר להם וכו' ודוק :

ראוי לצנות ולנטוע לא יהיו עובדין צנני
וצנטיעה ויהיו עמלים בחורה והם פנו
חלי עורף ופירשו הימנה ח"כ חיפה לא
עלתה בידי כי חס הטעה האחר כדי ש
שיעמדו הכנעניים ויתקני מה שקלקלו
ואביא אתכם אל הרץ הכרמל לחול פריה
וטובה שהמלאך בניהם מלאים כל טוב ועץ
השדה יחן פרו ומהחר שלא שמו לבס
לטעם האחר שהוא כדי שיעסקו בחורה
שלא ניחנה חורה לדרוש חלא לחובלי המן
לא גמרי כהנים מינה שהם חובלי תרומה
דסקילין הם ויביאו שניהם ומה גם לבירם'
דגרסי שניה להם חובלי תרומה ע"כ אמר
הכהנים שהם חובלי תרומה לא אמרו חיה
ה' מאחר שתופשי התורה שהם חובלי המן
שיהא תורה נכללת בגופן לא ידעוני א"כ
נקט תחילה הכהנים והדר תוכשי התורה
ע"ד לא זו אף זו וק"ל ע"כ שמעתי

ובזה

שכתב ר"ת שצריך הנאה
שיהיה טובח בשביל השנוע'
ואז חזן מתירין לו חלא מדעתו יונן לע"ד
כונת רחב ביהושע סי' צ' באומרה ועתה
השבעו נא לי בה' כי עשיתי עמכם חסד
ועשיתם גם אתם עם ביתי חבי חסד וכו'
והחיייתם את חבי ואת אחי וכו' והנה
חיוב למירק דמינת לי היא מיותרת ומו
מה חזר נומר להם ההכר שעה עונה
חזן דרך מי שעושה חסד לבניש למי
שקבל ממנו ההסד ותו י"ל באיזה
טעם היה שילת שיעשו לה ולכל בית חביה
הסד דחזן לכרש דהיה מבקשת שיעשו לה
על דהחסד דהף שיהיה נה עשה הסד לא
להם היא שאלת שיעשו נה ונכל בית
חביה דהא מנסון ועשיתם גם אתם נראה
דהיא על דהחוב כנומר כמו שעשיתי
עמכם הסד גם אתם עשיתם לי ולבית
חבי והלא היא לה עשה חלא להם
ולא לחביהם וכו' :

וזרה

נראה דהוא כונת חבימלך
באומרו לחברה חבינו
השנועה לי בחלמים הנה הם חשקר לי
ולניני ולנכרי כחסד אשר עשיתני עמך
תעשה עמדי וכו' הכונה לרמז לו שישנע
לדעתו וא"כ חזן לו להתיר חלא מדעתו
והיינו בשביל הנאה שקבל ממנו כמו שבי'
ר"ת וזהו אומרו כחסד אשר עשיתי עמך
תעשה עמדי ואף דחבימלך לא עשה חסד
חלא עם חברהם לנד באומרו הנה חרבי
לכניך אעפ"י כן הוא בקש שיעשה חסד לו
ולנינו ולנכרו דהא כתב הריב"ש ז"ל דהף
דהנשבע הטיב למשביע יותר ממה שהטי'
המשביע לו עכ"ז מקובל טובה מקרי וכו'
לזה השיב לו חברהם חכמי אשנע וא"כ
לדעתך דחבי יהיה לדעתך לא הועלת
כלום דהא כתב הריב"ש ז"ל דצריך שיהיה
השנועה בשביל הטובה שמיטב עמו חבל
מה שהטיב לו מצד אחר לא מיקרי בשביל

הענין נקדי' עוד ההוא ולהבין

אמרה כי עשיתי עמכם חסד ועשיתם גם אתם חסד ולא אמרה חסד ולאמת והם השיבו לה ועשינו עמך חסד ולאמת ועוד יש לרקד' מה שהשיבו לה והיה בתי' לנו את הארץ דמה לתו לומר לה דהיא מ' ש להם היינו אחר שיכבשו את הארץ והיה די באומרים ועשינו עמך חסד ולאמת וכו'.

ונרא'

דזהו הכינה דרחב הייתה ס' ברה כהרצ'ת דאפילו דנשעת החסד אינו מצפה ש'ס תשלום כיון דקדמוהו התשלום לא מקרי חסד של אמת ולזה אמרה ועתה השבעו נא לי כי עשית עמכם חסד דווקא ואינו נקרא חסד של אמת מש'ס דאני מצפה לתשלום ועשיתם גם אתם כלומר ומה שעשיתם גם אתם עם בית אבי היינו חסד דווקא משום ד קדמתי לכם התשלום השיבו לה אנו סוברי' כהרצ'ס ז'ל דאמר דאפי' רקדס התשלום כיון דנשעת החסד אינו מצפה לתשלום מקרי חסד של אמת וזהו שאמרו והיה בתי' ה' לנו את הארץ דהיינו דאותה שעה אינן אנו מצפים שום תשלום אז ועשינו עמך חסד ולאמת דאז נקרא חסד של אמת דאינן אנו מצפים אז לתשלום ומה שאנו עושים אינ'כ הוא חסד כמו שעושים עם המתים דאינו מצפה לתשלום ולא עפ'י דעשית עמנו חסד מקודם וכו' ודוק :

ועתה

אל תיראו אנכי אכלכל אתם וכו' וינהם אותם וידבר על ליבם' י'ל מה שחזר נומר להם ועתה אל תיראו כיון דכבר אמר להם אתם חשנת' עני רעה אלהים השג' לטובה וכו' ועוד מילת אנכי מיותר הוה די ב באומרו ועת' אל תיראו אכלכל אתכם ועוד וידבר על ליבם מהו הכוונה וכו' .

ונרא'

עם ההיא דאמרין בנב' בתרא אמר רב חטרא לא ליסתור

זה מקבל טובה וזה שאמר לו הנה ארצי לפניך' לא היה בשביל השבועה וכו' ותו דזה דאתה מנקה שאעשה עמך ולנינך ו ולנכרך חסד בשביל החסד שעשית לי דחסד שאתה מנקה לי הוא יותר ממה שהטנת לי דאתה עשית חסד לי דוקא ואתה מנקה שאעשה עמך ולנינך ולנכרך וזו היא סדרת הריב' ש דוקא ואני יכול לפסוק כדעת שאר הפוסקים דלא משמע כן אבל אנכי אשבע ואני עושה עמך ולנינך ולנכרך חסד :

ובפ'

ועתה השבעו נא לי בה' י'ל עמ' ש הרצ'ס ז'ל דחסד המרגלים נקרא חסד של אמת ולא עפ'י דהם קבלו תשלום ממנה לפי שבנת ההיא נכבשה הארץ ולא יכפו ממנה תשלום גמול וכו' עד ומעתה תו ליכא לאקשווי ממה שזלם יעקב ליוסף על אודות שנשבע לו להוליכו לקוברו בארץ ואמר לי ואני הנה נתתי לך שכס א' על אחיך ופי' רש'י אתה טורח להתעטק בקבורתי גם הנה נתתי לך נחלה שתקבר בה ועם כל זה אמר לו יעקב ועשית עמדי חסד ולאמת וכו' עכ' ד

והרב'

י'ת הקשה על פירו' הרב ז'ל וזה לשונו ויותר קשה מ' ש דחסד המרגלים נק' של אמת לפי שבנת שנכבשה הארץ לא היו מצפים ש'ס תשלום שאם החסד שנעשה למי שנה קדמוהו אינו נק' שג אמת ה'ס מצפה לתשלום גמול כ' ש החסד שקדמוהו כי זה לא תקרי אכילו חסד וכ' ש שלא יקרא חסד של אמת וכו' .

ובזה

נראה לפרש כונת הפסוקי' ועתה השבעו נא לי בה' כי עשיתי עמכם חסד ועשיתם גם אתם עם בית אבי חסד וכו' עד ויאמרו לה האנשים וכו' והיה בתי' ה' לנו את הארץ ועשינו עמך חסד ולאמת וכו' די'ל למה היא

תורת משה

בן משום דהן דנריס בעלמא ודברי' אינסי
קניס לזה אמר אל תרמי דהוא מן קרמי
ולאני מלך ומלכות' שאני דאי אמ' עקרנא
טורי עקר טורי ולא הדר ביה :

ליסתור איניס בני כנשתא עד דיבני בני
כנשתא אחריני ובנה בן נוטא היכי אסביס
עבה להורודוס למיסתרי בני מקדשא וכו'
אב"א תיוהא חויא ביה וא"א שאני מלך
דלא הדרת ביה דאמר שמואל אי אמר
מלכותא עקרנא טורי עיקר טורי ולא
הדר' ביה : ה' כוכ' יוסף ואס תאמרו דילמ'
אתה חוזר בך ממה שאמרת כי התחת
אלהים אני וכו' לזה אמר פעם אחרת
ועתה אל תיראו מטעם זה דילמא אני
חוזר כי משום דאנכי דאני מלך אומי
אליכס דאכלכל אתכס ואת טפכס וא"כ
איך אני חוזר כי דמלכות' אי אמר עקרנא
טורא עקר טורא ולא הדרת ביה וינחס
אותס וידבר על ליבס דהוא מה שהיו
סוברי' דילמא חוזר בו וכו' :

פ'תשא

וַיִּשְׁמְרוּ בני ישראל את השבת
לעשות את השבת
לדורותם ברית עולם ביני ובין בני ישראל
אות היא לעולם כי שבת ימים עשה ה' את
השמים ואת הארץ וכו' :

לְהַבִּין כונת הפ' דמהו הכונה
לעשות את השבת דהוה די
באומרו ושמרו בני ישראל את השבת ל
לדרוחס וכוליה קרא לכאורה הוא מיותר
דאי יהיב טעמא
אמאי ציוה על השבת הא קרא מלא הוא
בתחילת בריתו של עולם ויכולו השמים
וכו' עד ע"כ בירך ה' את יום השבת ו
וקירטבו ובכמה מקומו' נתן טעם לשמיר'
השבת וכו'

וַיִּרְא לפרש כונת הפסוק עם
ההיא דאמרי' בשבת פרק
כלל גדול אמר רב הונא היה מהלך בדרך
או במדבר ואינו יודע אימתי שבת מונה
ששה ימים ומשמר יום ה' היא בר רב
אמר משמר יום ה' ומונה ששה במאי ק
קמיפלגי מ"ס כבדיתו כל עולם ומר כבר
כאדם הראשון וכו' ומתיב בגמרא למ"ד
משמר יום אחד ומונה ששה ותיובתא ו
ואפסיקא הלכתא כרב הונא דאמר מונה
ששה ומשמר יום ה' והיינו כבדיתו של עול'
וכו זהו כונת הפ' ושמרו בני ישראל את
השבת כלומר כריך לשמור את השבת שלא
ישבת

וּבִזָּה יובן מ"ס בדניאל והן חלמא
ופשרה תהחון מתן ונתנו'
ויקר שגיא תקנלון מן קרמי להן חלמא
ופשרה ההוני וכו' .

דִּישׁ לרקרק מאי מן קרמי ד
דהוא מיותר פשיטא דמשלו
הוא וכו' ועוד להן חלמא ופשרה הוא
מ ותר דהרי זהו מה שאמ' להם מתחיל' וכו'

וְחוּץ מן המכוון כראה עם מה
דאמרינן הנוחן מתנה
מרובה לחברו יכול לחזור בו אבל אם היה
נוחן או המקבל אמיר אינו יכול
לחזור בו דלגבי דידיה מלתא זוטרתה היא
וקנה זהו הכוונה והן חלמא ופשריה ההוני
וכו' ואס תאמרו זהו מתנה מרובה ואס
כן את יכול לחזור בך
לזה אמר מן קרמי דאני מלך ואס כן
אמיר אני ואיני יכול לחזור בו ואתס קוניס
המתנה להן חלמא ופשרה החוני :

וְאִמִּים לפי דרכינו הכי קאמר
דאס תאמרו דילמא תחזור

ישבחו אותם ואלם שבת את השבת דהיינו
 כההיא דהיה מהלך בדרך וכו' היכי נעביד
 כרב הונא דאמר מונה ששה ומשמר יום
 אחד או כר' תיילא דאמר משמר יום אחד
 ומונה ששה וכו' לזה אמר לדורתם ברית
 היא לעולם וכו' אות היא לעולם ולעולם
 יעשי אות זה כי ששת ימים עשה ה' את
 השמים וביום השביעי שבת וכו' דהיינו
 בריתו של עונס וא"כ מונה ששה ימים
 ומשמר יום ח' כדעת רב הונא וכו' וכך
 היא מסקנת הגמ' וכו' והק

יש לפרש מ"ש בפרשה ויקהל' ימים
 תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם
 קדש שבת שבתון לה' כל העושה בו מלאכה
 יומת דלפי דקדוק הלשון הי"לל ויום הו'
 יהיה לכם קדש ועוד כפל הענין במלות
 שנית דמעיקרא כתיב יהיה לכם ולא
 לכבוד והדר כתי' שבת שבתון לה' ועוד מה
 שרקדק מוהרי"ט ז"ל דל"ה דלמה הוצרך
 להזכיר מלאכה בחול אם למצוה חינה
 מצוה ואם להתירה לא היה צריך עוד
 דקדק על פס' ק' ושמרתם את השבת כי
 קדש היא לכם הוא הפך קדש דלכם
 משמע לכל כרכיכם שכן דרשו במסכת י"ט
 דכ"ח הלל הוא הדבר אשר דבר הלל תרע
 דלפעמים ו' ימים תעשה מלאכה וביום הו'
 ג"כ והיינו כשהיה לכם קדש שאתם מ
 מקדשים אותו על הספק או הו' חל שבת
 זו כדי פרנסה וכן כל ימא ויומא נמי לא
 הותר הלל כדי פרנסתו דכל יומא ספק
 שבת הוא לכך הוצרך להתיר מלאכת ו'
 ימים חלל שבת ודאי שהיא שבת שבתון לה'
 כל העושה בו מלאכה יומא : ובפ"כ תשא

ואני עבדו אחרי התאבקי ב
 בעפרות זהב לו למד מדבריו
 יש לפרש מ"ש בפרשה ויקהל' ימים
 תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם
 קדש שבת שבתון לה' כל העושה בו מלאכה
 יומת דלפי דקדוק הלשון הי"לל ויום הו'
 יהיה לכם קדש ועוד כפל הענין במלות
 שנית דמעיקרא כתיב יהיה לכם ולא
 לכבוד והדר כתי' שבת שבתון לה' ועוד מה
 שרקדק מוהרי"ט ז"ל דל"ה דלמה הוצרך
 להזכיר מלאכה בחול אם למצוה חינה
 מצוה ואם להתירה לא היה צריך עוד
 דקדק על פס' ק' ושמרתם את השבת כי
 קדש היא לכם הוא הפך קדש דלכם
 משמע לכל כרכיכם שכן דרשו במסכת י"ט
 דכ"ח הלל הוא הדבר אשר דבר הלל תרע
 דלפעמים ו' ימים תעשה מלאכה וביום הו'
 ג"כ והיינו כשהיה לכם קדש שאתם מ
 מקדשים אותו על הספק או הו' חל שבת
 זו כדי פרנסה וכן כל ימא ויומא נמי לא
 הותר הלל כדי פרנסתו דכל יומא ספק
 שבת הוא לכך הוצרך להתיר מלאכת ו'
 ימים חלל שבת ודאי שהיא שבת שבתון לה'
 כל העושה בו מלאכה יומא : ובפ"כ תשא

אמר המאסף שמעתי מה' הנו'
 וזה לשונו וז"ש במ"ר פ"ו
 וז"ל :

ויניחהו נתן לו מצות שבת
 כד"ל וינח ביום הו'
 לעבדה ו' ימים תעבוד ולשמרה שמור את
 יום השבת ע"כ והדקדוק מכוון דמאחר
 למוניחהו נחה דורש שבתון בו מלות שבת
 תו ל"ל לעבדה ו' ימים תעבוד ולשמרה
 שמור את יום השבת ותו חטו ו' ימים
 תעבוד מצוה היא דאיכטריך אזהרה אלל
 דאתא לאפוקי ס' חייא בר רב דיליף מ
 בעלמא מאדס הראשון דמשמר יום אחד
 ומונה ו' לפיכך בטר דכתב ויניחהו דנכנס
 לשבת מיר ואח"כ מנה ששת ימי המצוה
 דלא נילף בעלמא באדס הראשון לכך נהמר
 לעבדה ולשמרה דהסדר הכינון קודם ב
 כנריתו של עולם תתה ו' ימים תעבוד
 ואחר כך לשמרה שמור את יום השבת :

ומורי הרב מ' חיר עיני חכמים
 בהלכה כמה"ר מ' חיר
 דאנון ז"ל פי דו"ש הכתוב בפרשת אמיר ו'
 ימים תעשה מלאכה וביום השביעי שבת
 שבתון מקרא קדש כל מלאכה לא תעשו
 שבת היא לה' ככל מושבותיכם ולכבוד שבת
 היא לה' מותר ועוד מהי ככל מושבותיכם
 ובמו שרקדקו במסכת קדושין דף ל"ז מ

ושמרתם את השבת כי קדש
 היא לכם מחלגיה
 מות יומת ששת ימים יעשה מלאכה וביום
 הו' שבת שבתון קדש לה' כל העושה מלאכה
 ביום השבת מות יומת ומלבד שהדקדוקים
 הנלמדים

הורת משה

ושבת כשנינו ונינו בני ישראל אות היא לעולם כי שבת ימים עשה ה' את השמים וכו' וכיום השביעי שבת דכיון שידע עיקר שבת איכא למימר ימים שבתים היינו ידיעה לחלק כמ' ש רש"י שם אבל בשוכת עיקר שבת אינו חייב אלח שמירה אלכל הסנתות דהיינו חטאת ח' : ועל מאי דתנן היודע שהוא שבת ועשה מלאכו וכו' חייב על כל אב מלאכה ומלאכה אמרו שם חלוק מלאכות מכל המה שמואל אמ' קרא מחלליה מות יומת התורה רבתה מיתות הרבה על חילול ח' חס אינו ענין למזיד תנהו ענין לשוגג ומאי יומת יומת בממון ולפי דבריהם מה

שטיים הכתוב כי כל העוש' בה מלאכה ונכרתה לפי פשוטו י'ל דאשמועין קרא שחייבין על זדונה כרת ומס' חייב על שגבתה חטאת ועוד לאלוה מנין בפנים שוכים ושוכ מציאתי למוהר'ם גלאנטי ז'ל בספר קרבן חגיגה עמד בזה יעו' ש :

מעשה

אלה מקראי קדש דבר ידברו נתרי בני דמתני' היודע עיקר שבת והיודע שהוא שבת תחלת דבר ושמירתם את השבת כי קדש היא לכס שידוע לכס שהיא קדש ו והיינו היודע שהוא שבת אז מחלליה מית יומת דחייב על כל מלאכה ומלאכה כ כרדריס שמואל אבל בשבת ימים יעשה מלאכה וכיום השביעי ג' כ ולא שבת אחר בלבד אלח שבת שבתון שעשה מלאכו הרבה בשבתות הרבה שיש שגבת שבת שלא ידעת ששבת היום אלח קדש לה' עד שדרשו רז"ל והניחו רש"י ז'ל בפ' החומש פרש' פנחס בשעיר ר"ח שנאמר זו לה' שמכפר על שאין בו ידיעה וכו' שאינו מכיר בו אלח ה' אף כאן קדש לה' שאין לך בו ידיעה אלח ה' אז כל העושה מלאכה ביום השבת יומת אינו חייב על כל מלאכה ומלאכה

הנאמרים בפ' הקודם כלם נקבצו באלו ב' כתובים הללו עוד נכפ עליהם דכוליה קרא דשבת ימים מיותר ועוד ביום השבת מיותר דניה משתעי קרא ונראה באלותה ששנינו :

כלל

גדול אמרו בשבת כל השוכ' עיקר שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה אינו חייב לא חטאת אחר היודע עיקר שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה חייב על כל שבת ושבת ופרש"י ז'ל דומים שבתים הויין ידיעה לחלק שא' לא שלא שמע שאותו היום הויא שבת ולא פשר שזו היא תיכחת יחוקל הנניח ע'ה סי' כ"ב :

ומשבתותי

העלימו עיניה' ולאחל בחוכם דאלו שבת ח' בלבד חללו היה להם מקום פטור לימר ששכחו ששבת היום אבל מ משבתותי העלימו עיניהם במזיד בשבתות הרבה שהרי ולאחל בחוכם בין שבת לשבת היה להם ידיע' שחללו אותי ואעפ"כ חזרו לחלל בשבת אחרת וח'ת שנכל שבת ושבת שכחו ששבת היום וכמציאות דמתני' זה מציאות רחוק : עוד תנן התם היודע שהוא שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה חייב על כל אב מלאכה ומלאכה ובגמרא מנה' משיש מחלל בשבתות הרבה וחייב ח' על כלן ויש מהללן וחייב על כל שבת אמר רב נחמן בר יצחק תרי ק קראי כתיבי ושמרו בני ישראל את השבת וכתוב את שבתותי תשמורו הא כיצד ו ושמרו בני ישראל את השבת שמירה אחר לכל שבת ושבת ואת שבתותי תשמורו ש שמירה ח' לשבתות הרבה :

הא

למות דקרא דושמרו בני ישראל את השבת מיירי ביודע עיקר שבת שיש שבת בתורה וזה שטיים זה שאמרתי לך שמירה ח' לכל שבת

מימי שלח הודיעוהו מצות שבת חבל הרמ
 צמול צפ"ז כתב לו כתביר קטן והוא בין
 הגויים וכתב מרן בכסף מצנה דאס כ
 כתביר גדול ודאי שהודיעוהו מצות שבת
 ובפ' חלק איפליבו דמלת סריסין רב אמר
 סריסין ממש ור' חנינא אמר שנסתרסה
 ע"ז צימיהם ויש לגמגם דבשלמא למ"ד
 סריסין ממש היינו דכתיב ואל יאמר
 הסרים הן חני עץ יבש חלל למאן דאמר
 שנסתרס' ע"ז צימיה' מאי יבישותיה ובגמ'
 אדפריך מסיפיה דקרא דטוב מבני ומבנו'
 ליפרוך מרישו' דעץ יבש חלל לפי המסקנ'
 דמשני מבנים שהיו להם כבר ומתו ניחא

ומעין

דוגמא זו יש לפרש מלת
 סריסין שנסתרסה מצות

שבת מהם ואורעה כל הפרשה כלה לענין
 שבת אמ' אשרי אלוס יעשה זאת וכו' שומר
 שבת מחללו לפעמים חינו כריך חלל ש
 שמירה אחד לכל שבת ושבת וכדדריש רב
 נחמן בר יצחק מקרא דוסמרו בני ישראל
 את השבת והיינו ציודע עיקר שבת חלל
 לא ידע שהיוס שבת והוי שגגת שבת וזוין
 מלצבות ולפעמים שומר ידו מעשות כל
 רע שזירה לכל מלצבה ומלצבה דהיינו
 יודע שהיא שבת והוי זדון שבת ושגגת
 מלצבות והל יאמר בן הנכר הנלוה אל ה'
 הגדל יבדילני ה' מעל עמו וכגון שכתביר
 בין הגויים דאף כי מסתמא הודיעוהו
 מצות שבת אמר' יאמר הדיני מובדל מהם
 שני הדעות שאיני מסוב הכ' צבית הנכרו
 לא מיודע שזאת שבת ולא מיודע עיקר
 שבת שנטמע בין הגויים ושבת ואיני חייב
 שום הטאת חל יאמר בן דהא מ ה' חייב
 טטאת אחד על כל השבתות והמלצבות
 וכדמכרס ואזיל ואל יאמר הסריסין דהיינו
 שנסתרסה מצות שבת ממש והיינו שבת
 מעיקרו כגון תניק מצנה לצין הגויים
 וגר קטן שכתנדיה לצין הגויים דמעיקרא

חלל על כל שבת ושבת חטאת אחד והאי
 יומת בתראמי בממון דומיא דיומת קמא
 ולא סגי בחטאת ח' נכר על כל השבתות
 דששת ימים שבתים הויין ידיעה לחלק ;
 ועס שלס ח' יתבררו דברי הנביא ישעי'
 ע"ה סי' ג"ה הלל כה דברו

אשרי

אנוס יעשה זאת ובן אדם
 יחויק בה שומר שבת מ
 מחללו ושומר ידו מעשות כל רע ואל
 יאמר בן הנכר הנלוה אל ה' לאמר הגדל
 יבדילני ה' מעל עמו ואל יאמר הסריסין הן
 חני עץ יבש כי כה אמר ה' לסריסין אשר
 ישמרו את שבתותי וכו' ובני הנכר הנלוים
 על ה' וכו' כל שומר שבת מחללו וכו' דיש
 לדקיק אחר ש"נה הכתוב ושומר ידו מ
 מעשות כל רע למה פרט מצות שבת ועוד
 בפל ההדלית הגדל יבדילני ועוד דבתחלה
 כתיב הנלו' אל ה' ובתר הכי כתיב הנלוים
 על ה' ועוד בתשובת הסריסין אשר י
 ישמרו את שבתותי וכו' מה טיבן של סתי
 שבתות הללו וכי תדרוש בסוף וביראש לא
 אמר חלל שומר שבת וכבר אמרו במסכת
 שבת דף קי"ח ח"ר יובן מאוס רשבי' ח'
 חלמלא מעמרוין ישראל שני שבתות כהלכת
 מיד נבאלין ומפיק לה מן הדא :

אמנם

כה אמר ה' על שלשה
 פשעי ישראל שטו ח
 חכמים נלסון המצנה לענין שבת וג' הלוקי
 כפרה יש חייב על כל שבת ושבת ויש על
 כל חב מלצבה ומלצבה ויש שאינו חייב
 חלל חטאת ח' על כל השבתות והמלצבות
 ובגמרא חיתמר רב וסמואל דאמרי ת
 תרוייהו אפילו תניק שנסבה לצין הגויים
 וגר שכתביר לצין הגויים בהכיר ולבסוף
 שבת דמי וחייב רבי יוחנן ורשב"ל דאמרי
 תרוייהו דוקא הכיר ולבסוף שבת חלל
 תניק שנסבה וכו' פטור ופסק דהמצ"ס
 ז"ל צפ"ז ופ"ז מהלכות שבת כרס ושמואל
 ימינו וכתבו בתו' דגר שכתביר בין הגוי'

תורת משה

לן קרא בכהן הדיוט דמטמא למת מצוה
מסתבר טבי למעוטי גבי נזיר וגבי כ"ג
מת מצוה מלמעוטי שאר בשרו שאין סבר
לחלק בין הקרובים וצ"ע עכ"ד .

ולעד ק' נתמיהתו דהא סוף
כל סוף אפי' דלא הוה

כתב בעמיו ע"כ היה לומר דלאניו דנזיר
וכו' אתא למעיני מת מצוה דמטמא לו
דהא לא הוה ממי מצינן לומר דולאניו וכו'
בא למעוטי שאר בשרו דמטמא דא"כ הוה
קשה טובא דבכהן הדיוט אמאי אכטריך
לומר כי אם לשאר דמטמא הא אי כ"ג
מטמא לאשתו מכ"ש בכהן הדיוט ואם כן
ע"כ היה לומר דולאניו אתא למעוטי מת
מצוה וכו' וא"כ ס"ס האי בעמיו דכהן
הדיוט למאי אכטריך מכ"ש דכ"ג נפקא
וכו' ובלא בעמיו דרשינן נמי הא דמת
מצוה וכו' :

ושמא לזה איכא למימר דלעול'
דאי נחו בעמיו הוה ד

דרשינן הך דרשה דהחח נמעוטי שאר
בשרו דמטמא לה כ"ג וצ"ת כי אם לשאר
דכהן הדיוט למאי אכטריך וכו' דהי לא
קרא דכי אם לשאר הוה חמינא ולהפך
דולאניו דכ"ג וכו' אתא נמעוטי מת מצו'
אבל השתא דגלי לן קרא בכהן הדיוט ד
דמטמא לשאר מסתבר טבי למעוטי שאר
בשרו דהא אשכחן קרא דמטמא לכהן . א
הדיוט מלומר דאתא למעוטי מת מצוה
דלא אשכחן דמטמא בכהן הדיוט

אבל קשה להרב בני חיי במאי
דקאמר דאי לאו בעמיו

חמינא דלאניו ואמו דכ"ג אתא למעוטי
שאר בשרו וכו' דלאשתו הו"ל הקרבה יותר
משאר קרובים ואפילו מאניו ואמו דאילו
לאניו אינו מטמא ולאשתו מטמא וכו' :

וקשה טובא דמעולם לא הוה
ס"ד לפרושי פירוש זה

ולמעוטי שאר בשרו דהא אם אית' דאשתו
הוה

לא הודע אלו מצות שבת מעולם והן חגי
עץ יבש וא"כ אפילו תימא דהכיר ולבסוף
שבת הייב אני לא אהיה חייב כלום וכרבי
יוהנן ורשב"ל דאמרי דשכוח מעיקרו
פטור אל יאמר כן דהלכה כרב ושמואל
דחייב מיהא חטאת אחת על כל השבתות
והמלאכות הכיר ולבסוף שבת כי כה
המר ה"ל לר"י ס"ס אשר יאמרו את שבתותי
דהיינו שמירה אחד לשבתות הרבה כדורי'
רב נחמן בר יצחק מאת שבתותי תשמורו
לשכח עיקר שבת וכיון שחייב הכתוב ל
לשריסיס דהיינו שכוח מעיקרו מכ"ש לכן
גבר שהכיר ולבסוף שכח דחייב חטאת א'
מיהא : אמר עוד ובני הנכר הנלוים על
הם גרים שנתגיירו בין ישראל לע"ד מי גר
התך עליך יפול והחונים עליו ועליו מטה
זוגה ורבים כמוהם הרי הם מאותו הסוג
שיודע עיקר שבת אז שומר שבת מחללו
צריך שמירה על כל שבת ושבת עד כאן
לשנו :

לשון הרא"ם פרש' אמור

ד"א לא יטמא בעל בעוד שהמת
בתוך עמיו יצא מת מצוה
וכו' ע"ד למה לי בעמיו תיפוק לי ממי'
דכתיב ביה כל ימי הזירו לה' על נפש מת
לא יבא וסמיק ליה לחיו ולאמו וכו' עד
כאן לשון

ותמה עליו הרב בני חיי דמאי
קושיא דאפשר לתרץ דאי

נאו בעמיו הייתי אומר דכהן הדיוט אינו
מטמא למת מצוה ולאניו דכתיב גבי נזיר
וגבי כ"ג לא בא למעט מת מצוה הלא בא
למעט שאר בשרו דהיינו אשתו שמטמא
לה לפי שבן מאכילה בתרומה וכו' להכי
הו"ל הקרבה טפי משאר קרובים כיון
דבעבורו אוכלת בתרומה אבל השתא דגלי

היא יותר מאביו ואמו אמאי אכטריך
 לומר בכזה הדיוט כי אם לשאר הקרוב
 אליו לאביו ולאמו וכו' לימא דלאביו ולאמו
 אטמא ומכ"ש אשתו דהא אשתו יותר ק
 קרובה לו וכו' הלא מוכרח דאשתו ואביו
 כולן איים ואין לחלק בין הקרובים וא"כ
 ע"כ היה לן לפרושי דהת' ולאביו למעוטי
 מת מכוה וא"כ בעמיו למאי אכטריך ויפה
 תמה הגאון ז"ל

מסכת סוטה דף ל"ז

ז"ל

תניא חידך כה תכרכו בשם
 המפורש או אינו אלא בכינוי ת"ל ושמו
 את שמי על בני ישראל שמי המיוחד לי
 יכול אף בגבולין כן וכו'.

וכתבו

החיים אינו אלא בכינוי
 ר' הלל פי' בספרי כבון
 אל אלהים כנאות ולא מסתבר דהיכי
 תיסק ארעתין לשנושי קרא למימר יברכך
 אלהים במקום שם בן ד' אותיות אלא כ
 בכינוי י"ל בקריאתו באל' וכו' והקשה בס'
 זה שכתב דף קל"ד דבשלמא לדעת החיים
 שכתבו דכינוי היינו בקריאתו באל' כיהא
 דלא פליג הי' אודה הכא ואמר אינו כריך
 הרי הוא אומר כה ער שיאמר בלשון הזה
 משום דבין בקריאתו בין ככתבו בלשון הזה
 מיקרי אמנם לפי' רבינו הלל אמאי לא
 פליג ר"י דאמר הרי הוא אומר כה' ער
 שיאמר בלשון הזה וכו' :

ולפי

ע"ן ד' דריש רבי יאודה
 הק' דרשה דבה ער שיאמר
 בלשון הזה היינו דוקא לענין לשון הקדש
 אבל לענין שם הויה מפיק לה מושמי את
 שמי וכ"ת תרוייהו מצי לאפיקי מתיבת
 בה אכתי איכטריך ושמי את שמי למשרי
 בגבולין מואבי אכרכם

והנה

בהא דקאמרו בגמרא ת"ל
 ישמו את שמי שמי ה

המיוחד לי יכול אף בגבולין כן נאמר כאן
 ושמו את שמי ונאמר להלן לשום את שמי
 שם מה להלן בית הבחירה וכו' ר' אושעיה
 אמר אינו כריך כרי הוא אומר בכל ה
 המקום אשר אזכיר את שמי אלא אליך
 בכל מקום ס"ד אלא מקרא זה מסודר בכל
 מקום אשר אלא אליך וברכתך שם אזכיר
 את שמי והיכן אלא וברכתך בני הנחיר'
 שם אזכיר את שמי בבית הבחירה וכו' :

בזה

כראה לפרש כונת הפ' כה
 תכרכו את בני ישראל וכו' ער
 ושמו את שמי על בני ישראל ואני
 אכרכם ונקדים עוד ההיא שכת' המקובלי'
 דמילת כה היא רומז למידת מלכות דהיא
 שם אדנו"ת וכו' מעתה זהו כונת הפ' כה
 תכרכו כלומר במידת כה דהיינו כינוי
 דהוא שם אדנו"ת תכרכו את בני ישראל
 כשתאמרו להם הברכות יברכך וכו' ולא
 בשם המפורש והיינו דוקא בגבולין כמו
 שפי' בגמרא' אבל ושמו את שמי המיוחד
 לי דהיינו שם המופרש על בני ישראל
 כשואני אכרכם דהיינו בבית הבחירה כמו
 שפי' בגמרא' והיכן ברכתי' בבית הנחיר'
 וכו' ודוק :

ירמיה סי' מ"ו

אתה

א תירא עבדי יעקב נאס ה'
 כי אתך אני כי אעשה כלה
 בכל הגוים אשר הדחתך שמה וא' אתך לא
 לא אעשה כלה ויסרתך למשפט ונקה לא
 אנקך וכו' י"ל דמת' דילה אמ' כי אעש' כלה
 בכל הגוים וכו' ואותך לא אעש' וכו' אחת
 כך אמר ויסרתך וכו' אלא הכונה לע"ד
 כראה ע"ד שאמרו בגמרא' על פ' דק' א
 אתה' ידעתי וכו' אזהבו נפרע ממנו
 מעט מעט שונאו נפרע ממנו בנת לחת
 זהו כונת הכסו' אתה' חל תירא עבדי
 יעקב כי אעשה כלה בכל הגוים לעתיד
 ח

זה חס נשיח שמחל על כבודו כבודו מחיל
 או לאו וגם הרב שמחל על כבודו וח"כ
 בכונה רצויה היתה קפידתם ועוד כתב
 זו ל ומוזאת הפשרה נלמד כי קפידת ה
 הנביא היתה היותר כודקת ולכן היתה
 פשרת הקב"ה להוצאת המלך והפסדו כי
 חלה הוא ונפל למשכב ודי לו זה הקער
 והנביא לא נלטער כלל וכו' עכ"ל זו היא
 כונת הפ' מי כהחכם וכו' וז"ת הרי ה
 המלך הוא בחכם דמה הרב שמחל על
 כבודו יש אומרים האין כבודו מחול כן
 הוא ג"כ המלך דון מהקנת גמורה דנשיח
 שמחל על כבודו אין כבודו מחול והה"ה
 דחוקיהו לא הלך חלל ישענה מטעם דסבר
 הרי אני כמוהו לזה אמר ראה איך החכם
 הוא יותר גדול ומי כההב' ראה ומי יודע
 פגד דבר כהק"נה כמו שגהשו בגמר' ומה
 פשרה עשה הק"נה דמכמת אדם תחור
 פגיו מפני החכמת שגהה בישעיהו תהיה
 פגיו ועשה לו כבוד וענו דהוא למלך כהו
 סכתב ונתן ענו למלכו ושיחל פגיו בחניו
 דחוקיהו דפיה מלך חלה ונחל ישעיהו דהיה
 חכם ונקר אותנו ג"כ מפשרה זאת נלמד
 כי קפידת החכם היא כודקת וח"כ אין
 כהחכם וכו'

נשמים וז"ש כי לך ה' הוקלתיו ואני הייתי
 מוכר דיני לך ומשום הכי חניי הייתי
 עושה עצמי כהרש לא אשמע
 וכחכם וכו'

סי' נ"א

כי פשעי אני ארע וחטאתי נגדי תמי'
 לך לבדך חטאתי וכו' ר"ח' עם
 עם ההיא דאמרי' ביומא פ' ח' רב רמי
 כתיב מכסה פשעיו לא יכליה וכתי' ומורה
 עוזבו וכו' וכתיב אשרי כאי פשע כסוי
 חטאה לא קשיא באן בהטא מפורסם כאן
 בהטא שאינו מפורסם רב ונטרא בר ט
 טוביה אמר כאן בענירות שבין אדם
 למקום כאן בענירות שבין אדם להגירו
 וכו' זהו כונת הפ' כי פשעי דוקא אני
 ארע ואין חני מפרסם אותם והיינו משו'
 הט"ס דלך לבדך חטאתי והיינו ענירות
 שבין אדם למקום ועוד כתי' דדוקא אתה
 לבדך יורע הט"ס דהוא הטא שאינו מ
 מפרסם וכו'
 ודוק

קהלת סי' ח'

מאמר ילקוט משלי

מכר מסמר נכיר לךך שאז ת
 תנרת מדברי תורה למה
 כי מזנו הוצאות חיים ללמדך שמדברי
 תורה יוצאין חיים לצונס וכו' ר"ל החינה
 מה הוקסה לבעל המחמד בפסוק דתתן
 להינני הך דרשה סלח חנרת מדברי תורה
 וכו' יעוד מה שאל למה מהו הכונה וכו'
ולעד נראה עם ההיא ספרים
 המפרטים א"ל (עיין
 במה דימת ט"ף ק"ה) עני' י"ג אסת' ז' בן
 עש"י לימד הוי רץ נמנה קלה כהחמה ה
 וכו' א

מי כהחכם ומי יודע כשר דבר
 חכמת אדם תחור פגיו וענו
 כניו יבונה ;
להבין כונת הפסוק נראה עם
 הדין החזיני במשבת
 נרכית ומי יודע פשר דבר מי כהק"נה
 שידע נעצות פשרה בין שני אהיקים בין
 חוקיה נישעיהו וכו' עד מה עשה הק"נה
 הניח יבורין על חוקיהו וכו' ונע"י פירש
 הכותב דח"ו אין להאמין על שום ח' מהם
 כי נחנת הכבוד היו מקפידים זה ענינו
 שא הנביא היה הוטס לכבוד נבואתו והמנך
 לכבוד עטרת מלכות והן ל דברו בענין דין

גורת משה

זוהו הכינ' מכל משמר כל לחתוי הפי' שלא
 לשמ' נכור לביך ואל תלך לדבר עבירה ולזה
 שואל למה כיון שהעבירה היא לשמא ו
 והמכזה היא שלא לשמא מפני מה אין אני
 עושה העבירה ואקבל שכר דהיא לשמא
 ממכזה שלא לשמא לזה אמר כי ממנו ת
 תוצאות היים המציה גוררת לך מכוונת
 הרבה ובה יוצאים היים לך מן המצ'ה אף
 עפ'י דהיא שלא לשמא מש'אכ בעבירה
 וכו' ללמדך שמדברי תורה יוצאי' חיים וכו'
 ודוק ע"כ .

ובזה

נרא' לפרש כוונת דהמע'ה
 ואחי תמי' עמו ואשתמר'
 מעיני דיש לדקדק כיון שאמר ואחי תמים
 עמו מאי ואשתמרה מעוני פשיטא כיון
 שהוא תמים עם הק'נה ובה שכתב' ה'ש
 דזהו כונ' דוד ואחי תמים עמו ולא תימא
 דעבירה לשמא הייתי עושה לא ואשתמר'
 מעוני אפי' מעבירה לשמא דהיא קצת
 מכזה הייתי שומר עצמי מלעשות דילמא
 יגרוד לי עבירה אחרת ואפי' דהייתי
 תמים עם הק'נה אפי' הכי עבירה לשמ'
 כשהיה בלא לידי לא הייתי
 עושה אותה
 כו' ודוק

וכו' ששכר מכזה מכזה שכר עבירה עביר'
 וכו' עם ההי' שאמרו רזל דמכזה שלא לשמ'
 ועבירה לשמה מכזה שלא לשמא עדיף
 והטעם דמכזה גוררת מציה אחר' ועביר'
 גוררת עבירה אחרת וכו' זהו כונת התנא
 באומרו הוי רץ למכזה קלה דהיינו אעפ"י
 שהיא שלא לשמה כבדמורה כמו מכזה
 לשמה וזורה מן עבירה אף על פי דהיא
 לשמה משום דשכר מציה מכזה דגוררת לך
 מכזה אחרת ואפי' דמכזה זו היא שלא ל
 לשמא דילמא המכזה דגוררת לך אה"כ
 יהיה לשמא אבל שכר עבירה עבירה וא"כ
 גוררת לך עבירה אחרת ואעפ"י דעבירה
 זו לשמא היא גוררת לך עביר' אחר' ודילמ'
 יהיה אותה העבירה שלא לשמא וכו' :
וזה היא כונת חז"ל הכא דמתחילה
 הקשה לו לבעל המאמר בקרא
 דהו' לל משמר נכור לביך מהו מכל משמר
 מאי כל לחתויי מאי זהו שאמר שלא
 תברח מדברי תורה הכונה ושלמה הע"ה
 בא להזהיר לנו דאעפ"י דיש עבירה לשמה
 ומכזה שלא לשמה לעולם אל תברח מדברי
 תורה ואפי' דהיא שלא לשמא אל תברח
 לילך בדבר עבירה ואפי'
 דהיא לשמא

חורת משה

פרשה וירא

דרשע היה והשיב קורס לבניו ולזה קדם הפסוק ללבוז וכו' אבל הכא ביעקב הוא ביעקב לא השב לשבס דרשניו של יעקב היה דבניו ישיבו לו כמו שאמ' והחרי' יעקב עד בואם ומסום הכי השיבו בניו לשבס דהא לא חזיקן דהשיב יעקב לשבס אח"כ כלום וא"כ איך קושיא מהתם וכו' ודוק :

פ' וישלח

ויקח

עשיו את נשיו ואת בנותי וינך אל חרץ מפני יעקב אחיו כי היה רכושם רב וכו' במדרש פליגי והביאו רש"י חד אמר מפני הנושה וחד אמר מפני שטר חיב ע"ש וכתב הגאון הר"ם דרש"י למד זה דאנ"כ מפני יעקב אחיו למה ע"ש . הקשו המפרשים ז"ל דמהיכן נלמד שתי סברות אלו דאי ממפני יעקב אחיו אכטריך למימר משום הטעם כי היה רכושם רב וכו' .

וגראה

לע"ד כ"ל דלשניהם נפק' להי מיתורא דקרא למ"ד מפני הנושה דהינו מפני הזכורה שנקח ממנו יעקב כ"ל מיתורה ביעקב דהוה די בחומרו מפני אחיו דהא לא היה לו חה אחר חלה שמינת יעקב רומז על שעקב לו בענין הזכורה כמו הכי קרא שמו יעקב וכו' ולמד מפני ש'ה נפקא ליה מ מיתורה דמילת אהיו דהוה די בחומרו מפני יעקב דהא ידעינן דיעקב היה החיו וכו' הלכא רמז לו על ענין המיטיל בחיותם דהנול גזרת אביהם ועבדום וענו אותם וכו' ודוק :

ישציה י"א

ונחה

עליו רוח ה' רוח חכמה ובינה וכו' והריחו ביראת

פסוק

וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבי' עליו ויין לקרתם וישתחו ארצה וכו' **להבין** הא וישתחו ארצה כ"ל כמה שהמרו במדרש מאוירא וירא שני פעמים אלא וירא בשכינה וירא במלאכים וכו' וידוע ליודעי חן דחרץ הוא השכינה וכו' עכשיו זהו כונת הפסיק וישא עיניו וירא בשכינה וירא ג"כ במלאכים וירא לקרתם בין לקחת השכינה בין לקחת המלאכים וכו' אבל וישתחו ההשתחויה הוה דוקא ארצה דהיא לשכינה ולא ח"ו במלאכים וכו' :

פ' חיי שרה פסוק

ויען

לבן ובתואל ויאמרו מה יצא בדבר וכו' כתב רש"י רשע היה וקפץ ל-שיב לכני לבניו וכו' הקשה התם : מרומם מדכי הלוי ה"י דכרחה ערש"י ז"ל דמאום מדבר בפני לבניו מאום בני קראו רשע וח"כ הק' דהא במעשה ע"ס היה מרבי חומר חכי שבס עם יעקב והשיבו בניו נשכס דכתי' ויענו בני יעקב אל שבס במרמה וכו' : ותירץ הוא כר"ו דיוע דאיתא בילקוט דיעקב היה למיתרי וא"כ לא השב מאום דבניו דברו לו במרמ' משוט הכי יכולים בניו נהשיב וכו' ולא הירא לי מאום דהא אשבתן דיעקב דבר ג"כ במרמה בענין הזכורה כמו גח החיך במרמה וכו' .

אלא

כרחה לי דאני הכא משום דהתם בלבן הוא דהשיבו לן ובתואל לבניו וח"כ הקשה רש"י נמה סקיים ללבן קורס בתואל דהוה למימר יען בתואל ונבן אח"כ ומשום דכי פירש

תורה משה

ה' ולא למראה עיניו ישפוט ולא למשמע
 אזניו יוכיח כרח' לפרש עם ההיח דאמרי'
 בפ' הכותב דף פ"ה ההוא דאמר להו נכסי
 לטוביה שכיב אחא טוביה ח'ר יוחנן הרי
 בא טוביה אמר טוביה ואתא רב טוביה
 לטוביה אמר וכו' שניהם שכנים שניהם
 קרובים ושניהם חכמים ש דח דדייני ו
 וכתבו התוס' וז"ל שודח דדייני לא כפירוש
 הקונט' שפירש שיאמרו הדויינין דעתו של
 כותן נמי רכינו ניתן' יותר אלח' אמר
 ר"ת שהדיין יתן למי שירצה ואל' ת' יתן
 הדיין למי שיתן לו שכר יותר וי"ל דכל
 דיין דמקבל אגרא לאו דיינא הוא ע"כ :
ובזה פיר' גיסי החכם המרו'
 כה"ר יצחק אבינו ה"י
 שז"ש רז"ל שאמ' מרעה מעונס נח ופדיו
 את החייב ולא חייבתי את הזכאי דמהיכ'
 תיתי אנה דנח נאפוקי סברת ר"ת ניהן
 שמי שירצה דח"כ הפשר הייתי מהויב את
 הזכאי דדעתו של נותן היה ליתנו נאחר
 לפיכך היה עושה כפי' רש"י ז"ל להמוד
 דעתו שנ' נותן : ונע' דנר' נפרט בזה כונ'
 הפ' גס חלה נחכמים הכר פנים במשפט
 כל טוב : דק' דנר' דיכול לעשותו הבנ נח
 טוב והרי ה"ח לאו מן התורה נח תכירו
 פנים במשפט אלח' הכונה נאפוקי ס' ר"ת
 דחפי' דמן הדין יכול ליתן למי שירצה
 והוא הכרת פנים בדין
 דיכ' ללעשותו
 מ' מ

לא טוב וטפי עדיף כס' רש"י -
ובזה נר' ג"כ כונת הפ' ויאמר
 אנשלים מי ישמני שופט
 בארץ ועלי יבא כל איש אשר יהיה לו ריו'
 ומשפט והכדקתיו וכו' הכונה כמו שפי'
 ויאמר אנשלים מי ישמני שופט בארץ ועל
 יבא כל איש כלומר' כשעלי יבא כל איש
 דהיינו שירא דדייני דמושנך עלי והכדקתו
 הרי הבאהו למשפט דאני דן להם כפירוש
 רש"י יתן למי שרבי'ל אללו ית'ר ובזה ח'ת
 מנדיק את הזכאי וכו' ודוק

ובזה נר' כונת הפסוק דיוע
 דפסוקי' אללו דבר במשח
 שיבא ב'ב' אמן : זהו הכונה כשיבא האמי'
 דאז ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה וכו'
 זהר"ח ביראת ה' דהיינו דברו תמיד יהיה
 ביראת ה' כמו שכת' רד"ק ע"ה אלן ולא
 למראה עיניו ישפוט כלומר' כשיבא וין
 ש דח דדייני לפגיו נח יעשה כר"ת דיתן
 נמי שירצה דזהו למראה עיניו כלומר' למי
 שירצה לו בעיניו ולא כמו שכתב רש"י ז"ל
 יראה למי שרבי'ל אללו יותר וזהו ולא
 למשמע אזניו שמע מן העם לזה היה
 רגיב יותר יוכיח לא ברש"י ולא כר"ת לא
 ושפט בצדק דלים דאז יובאיהו למשפט
 ולא תלוי בטול' דדייני אלח' והוכיח' נ
 במישור נעבני הרץ דאז הוא יודע הקמת
 לאיזה היה כונתו מחמת
 חכמתו וכו'
 ודוק :

